

ВЕРОНИКА РОТ ДИВЕРГЕНТИ

Част 1 от „Дивергенти“

Превод от английски: Анелия Янева, 2012

chitanka.info

ГЛАВА ПЪРВА

Има само едно огледало вкъщи. Нашата каста позволява да се видя в него на втория ден от всеки трети месец — деня, когато майка ми подстригва косата. Иначе стои скрито зад плъзгащ се панел в коридора на горния етаж.

Сядам на стола, а майка застава с ножиците зад мен и ме подстригва. Кичурите падат по пода на еднакви руси пръстени.

Щом приключи, тя събира косата от лицето ми и я свива на кокче. Забелязвам колко спокойна изглежда в този момент и колко е съсредоточена. Има богат опит в изкуството да потъва в това, което прави. Не бих могла да кажа същото за мен самата.

Крадешком хвърлям поглед към отражението си, когато тя не ме наблюдава — правя го не от суета, а от чисто любопитство. За три месеца човек може доста да се промени. В огледалото насреща виждам тясно лице, големи кръгли очи и дълъг тесен нос — още приличам на малко момиче, макар че през последните месеци навърших шестнайсет. Другите касты празнуват рождените дни, но ние — не. Би било себелюбие.

— Готово — казва тя, след като закрепя кокчето с фиби на тила ми. Погледът ѝ улавя моя в огледалото. Вече е късно да отклоня очи, но вместо да ме сгълчи, тя се усмихва на нашите отражения. Леко свивам вежди. Защо ли не ме порица, че се гледам в огледалото?

— Значи днес е денят? — казва тя.

— Да — отговарям.

— Притеснено ли ти е?

Заглеждам се в собствените си очи за миг. Днес е денят на теста за установяване на наклонностите, от който ще се разбере към коя от петте касты принадлежа. А утре на Изборната церемония трябва да посоча една от кастите; това ще определи целия ми живот оттук нататък. Ще трябва да реша дали да остана със семейството си, или да го напусна.

— Не — казвам. — Тестът не би трябвало да влияе на нашия избор.

— Точно така. — Тя се усмихва. — Хайде тогава да закусим!

— Благодаря ти, задето ми подстрига косата.

Тя ме целува по бузата и плъзга панела обратно пред огледалото. Мисля си, че майка ми щеше да е истинска красавица в един различен свят от нашия. Тялото ѝ под сивата роба е крехко. Има високи скули и дълги ресници, а когато вечер преди лягане разпусне косата си, тя се разпилява на вълни по раменете. Но като Аскет, майка ми трябва да крие своята красота.

Отиваме заедно в кухнята. В такова утро, когато брат ми приготвя закуската, баща ми ме гали по косата, докато чете вестник, а майка тананика, прибирайки масата — в такова утро се чувствам особено гузна, задето искам да ги напусна.

Автобусът всеки момент ще се разпадне на части. Щом се случи да попадне на разбит участък от пътя, започва да ме подмята насамнатам, нищо че съм се вкопчила здраво в седалката, опитвайки се да остана на място.

По-големият ми брат Кейлъб стои на пътеката между седалките и се държи за релсата над главата си, за да запази равновесие. С него не си приличаме. Взел е тъмната коса и орловия нос на баща ни, а от майка — зелените очи и трапчинките по бузите. Като беше по-малък, това съчетание изглеждаше доста необичайно, но сега му отива. Обзалагам се, че ако не е от Аскетите, момичетата в училище няма да откъсват поглед от него.

Наследил е и себеотрицанието на майка ни. Затова отстъпи мястото си на някакъв начумерен мъж от Прямите, дори без да се замисли.

Прямият е с черен костюм и бяла вратовръзка — обичайната им униформа. Тяхната каста цени честността и вижда истината само в черно и бяло, затова и са облечени в тези цветове.

Колкото повече приближаваме центъра на града, толкова по-равен става пътят, а къщите са все по-нагъсто. Сградата, която навремето се е казвала Сийрс Тауър^[1], а сега ѝ викаме просто Цитаделата, се появява в мъглата — черна колона на фона на небето. Автобусът минава под въздушните железопътни релси. Никога не съм се качвала на влак,

макар че влаковете непрекъснато сноват нагоре-надолу и линиите им минават отвсякъде. Само Безстрашните се возят на тях.

Преди пет години строителни работници, доброволци от кастата на Аскетите, смениха настилката по някои улици. Започнаха от центъра и продължиха към най-отдалечените райони, докато не им свършиха материалите. В нашия квартал обаче пътищата са все така разбити и осеяни с дупки, ето защо не е никак безопасно да се шофира по тях. Но ние така или иначе нямаме кола.

Изражението на Кейлъб остава невъзмутимо, докато автобусът се клатушка и подскача по пътя. Ръкавът на сивата му роба се смъква към рамото, когато се вкопчва във вертикалната дръжка, за да запази равновесие. По това как непрекъснато мести очи, мога да се досетя, че наблюдава хората около нас — стреми се да вижда единствено тях и да забрави за себе си. Прямите ценят честността, а нашата каста — Аскетите — себеотрицанието.

Автобусът спира пред училището и аз ставам, промъквайки се покрай Прямия. Вкопчвам се в рамото на Кейлъб, когато се спъвам в обувките на мъжа. Крачолите на панталоните ми са прекалено дълги, пък и никога не съм се отличавала с особена грациозност.

Сградата на Горното ниво е най-старата от трите училища в града: Начално ниво, Средно ниво и Горно ниво. Също като постройките наоколо и тя е от стомана и стъкло. Отпред има огромна скулптура от метал, по която след училище се катерят Безстрашните, предизвиквайки се един друг кой ще дръзне да се качи по-нависоко. Миналата година видях как една от тях падна и си счупи крака. Аз бях единствената, която се втурна да доведе медицинската сестра.

— Днес ще се проведе тестът за установяване на наклонностите — казвам. Разликата във възрастта ни с Кейлъб няма и година, затова сме в един и същи клас.

Той кимва и минава през парадния вход. Мускулите ми се напрягат, щом прекрачвам прага. Вътре витае атмосферата на някаква ненаситност, сякаш всеки шестнайсетгодишен се стреми да изцеди колкото се може повече от този последен ден. Вероятно защото след Изборната церемония никога повече няма да минем по тези коридори — направим ли веднъж своя избор, новите касти поемат отговорността за нашето образование.

Часовете днес са съкратени наполовина, за да можем да ги изкараме всичките преди теста за наклонностите, който ще се проведе следобед. Пулсът ми обаче отсега е ускорен.

— Изобщо ли не те притеснява какво ще ти кажат? — питам Кейлъб.

Спираме при разклонението на коридора, където той ще поеме на една страна — към висшата математика, а аз на друга — към историята на кастите.

Той повдига вежди.

— Ами теб?

На него мога да призная, че от седмици се тревожа какво ще покаже тестът за наклонностите при мен — Аскет, Ерудит, Миротворец, Пряма или Безстрашна.

Но вместо това, се усмихвам и казвам:

— Не особено.

Той отвръща на усмивката ми. — Добре тогава... Приятен ден.

Отправлям се към часа по история на кастите, дъвчейки долната си устна. Той така и не отговори на въпроса ми.

Коридорите са тесни, макар светлината от прозорците да създава илюзията за простор; това е едно от малкото места, където на нашата възраст кастите се смесват. Днес тълпата е движена от по-особен вид енергия — треската на последния ден.

— Ей! — изкрещява точно до ухото ми някакво момиче с дълга къдрава коса, махайки отдалече на свой приятел. Ръкавът на сакото ѝ ме перва по бузата. После едно момче със син пуловер от Ерудитите ме блъсва. Губя равновесие и тежко падам на земята.

— Разкарай се от пътя ми, Дървената! — озъбва се той и продължава по коридора.

Бузите ми пламват. Ставам и се отупвам. Неколцина спират, когато падам, но никой не ми предлага помощ. Само ме проследяват с поглед до края на коридора. Такива неща стават и с други от моята каста вече месеци наред — Ерудитите публикуват враждебни статии по адрес на Аскетите, а това се отразява и на отношенията ни в училище. Сивите дрехи, простата прическа и скромното поведение би трябвало да ми помагат да не мисля за себе си и да остана незабележима за другите. Сега обаче всичко това ме превръща в мишена.

Спирам край прозореца на крило Е и чакам появата на Безстрашните. Правя го всяка сутрин. Точно в 7,25 часа Безстрашните доказват своята смелост, като скачат от вратите на движещия се влак.

Баща ми нарича Безстрашните „луди глави“. Те са покрити с пиърсинги и татуировки и носят черни дрехи. Първоначалната им задача е била да охраняват оградата, с която е защитен нашият град. От какво го пазят обаче — не знам.

Видът и поведението им би трябвало да ме смуцават.

Сигурно е редно да се запитам що за храброст — качество, което те най-много ценят — е нужна, за да прокараш метална халка през ноздрите си. Вместо това обаче не мога да откъсна очи от тях, където и да ги срещна.

Влаковата свирка се разнася пронизително и звукът ѝ откънтява в гърдите ми. Фарът на челото на локомотива примигва, докато влакът профучава покрай училището, а колелата му скърцат по железните релси. Когато приближават последните вагони, от тях започват да извират млади мъже и жени в тъмни дрехи — някои падат и се претъркулват, други само се препъват и залитат няколко крачки, докато си върнат равновесието. Едно от момчетата обгръща, смеейки се, раменете на момичето до него.

Глупаво е да ги зяпам. Обръщам гръб на прозореца и си проправям път през навалищата към кабинета по история на кастите.

[1] Сиърс Тауър, или Уилис Тауър, както е официалното му име сега, е 108-етажен небостъргач в Чикаго, САЩ, висок 442 м. През 1973 г., когато е завършен, е най-високата сграда в света и запазва това първенство 25 години. В момента е най-високата сграда в САЩ и седма по височина в света. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ВТОРА

Тестът започва след обяда. Седим край дългите маси в столовата, а проверяващите — по един във всяка стая — едновременно извикват имената ни. Седя до Кейлъб, а насреща ми е съседката ни Сюзън.

Работата на нейния баща е свързана с пътуване из града, затова той има кола, всеки ден я кара на училище и я връща обратно. Предложи да кара и нас, но — както каза Кейлъб — ние предпочитаме да тръгваме малко по-късно, пък и не искаме да го притесняваме.

Разбира се, че ще откажем.

Повечето проверяващи са доброволци от Аскетите, въпреки че има и един от Ерудитите, а в друга стая — човек на Безстрашните, които ще тестват нас, Аскетите. Правилата забраняват да ни тестват хора от собствената ни каста. Пак според правилника, не се допуска да се готвим за теста, затова сега не знам какво ме чака.

Погледът ми се мести от Сюзън към масите на Безстрашните в другия край на помещението. Те се смеят, крещят и играят карти. По другите маси Ерудитите бърбят оживено над книгите и вестниците, надпреварвайки се непрекъснато в добиването на знания.

Група момичета от Миротворците в червено и жълто седят в кръг на пода в столовата и играят някаква игра с пляскане на ръце, съпроводена от ритмична песен. На всеки няколко минути дочувам взрив от смехове, когато някой отпада и трябва да седне в центъра на кръга. На масата до тях момчета от Прямите широко ръкомахат. Явно спорят за нещо, но спорът не изглежда особено сериозен, защото някои продължават да се усмихват.

Ние, които сме на масата на Аскетите, седим тихо и чакаме. Обичаите на кастата дори подтикват към известна леност и диктуват потискането на всяка индивидуалност. Съмнявам се, че всички Ерудити изгарят от желание да учат непрекъснато и че Прямите до един са във възторг от оживения дебат, но и те като мен не могат да възроптаят срещу нормите на своята каста.

Обявяват името на Кейлъб в следващата група. Той уверено се отправя към вратата. Не е необходимо да му пожелавам късмет или да го успокоявам. Той знае къде му е мястото и доколкото ми е известно, никога не се е съмнявал в това. Първият ми спомен за него е от времето, когато бяхме четиригодишни. Тогава ме сгълча, че на детската площадка не дадох възето си за скачане на едно малко момиченце, което нямаше с какво да си играе. Оттогава не ме е наставлявал много често, но никога няма да забравя неодобрителния му поглед в онзи ден.

Опитвала съм се да му обясня, че моите наклонности не са точно като неговите — даже през ум няма да ми мине да отстъпя мястото си в автобуса, но той така и не ме разбира. „Просто прави каквото трябва!“ — повтаря ми непрекъснато. На него му е толкова лесно. Защо с мен обаче не е така?

Стомахът ми се свива. Затварям очи и стоя така близо десетина минути, докато Кейлъб не се връща при мен.

Пребледнял е като платно. Притиска длани о бедрата си като мен, когато искам да ги изтрия от потта, а щом вдигне ръце, пръстите му треперят. Отварям уста да го попитам нещо, но думите не идват. Нямам право да го питам за резултата, а той няма право да ми го каже.

Доброволецът от Аскетите изрежда следващата група имена. Двама от Безстрашните, двама от Ерудитите, двама от Миротворците и двама от Прямите, а после:

„От Аскетите — Сюзън Елек и Беатрис Прайър.“

Изправям се само защото така трябва, но ако зависи от мен, изобщо няма да мръдна от мястото си. Имам чувството, че в гърдите ми набъбва някакъв мехур, който расте с всяка секунда и заплашва да ме пръсне на парчета. Следвам Сюзън към изхода. Хората, покрай които минаваме, сигурно изобщо не могат да ни различат. Носим еднакви дрехи и русите ни коси са вързани по един и същи начин. Изглежда единствената разлика между нас е, че Сюзън не се кани да повърне всеки момент и май ръцете ѝ не се тресат толкова силно, та да стиска крайчеца на ризата, за да ги укроти.

По коридора извън столовата има десет стаи. Те се използват единствено за тестване на наклонностите, затова не съм идвала тук никога досега. За разлика от останалите помещения в училище, между тях има не стъклени прегради, а огледала. Наблюдавам се как, бледа и

ужасена, тръгвам към една от вратите. Сюзън нервно ми се хили, докато влиза в стая 5, а аз отивам в стая 6, където ме очаква една жена от Безстрашните.

Забелязвам, че не е толкова свирепа на вид като по-младите от кастата на Безстрашните. Има тесни, тъмни и скосени очи, носи черно сако — като от мъжки костюм — и джинси. Чак когато се обръща да затвори вратата, забелязвам татуировката на врата ѝ — ястреб в черно и бяло с червено око. Ако сърцето ми не се беше качило в гърлото, щях да я попитам какво символизира. Все нещо би трябвало да означава.

Стените на стаята също са покрити с огледала. Виждам отражението си от всички страни: сивата материя прикрива очертанията на гърба ми, дългия ми врат, изпъкналите кокалчета на свитите юмруци, почервенели от придошлата кръв. Таванът е облят в бяла светлина. В средата на стаята има стол, който с наклонената си назад облегалка прилича на зъболекарски, а до него стои някаква машина. Всичко изглежда така, сякаш на това място се случват страховити неща.

— Не се притеснявай — казва жената. — Не боли.

Косата ѝ е черна и права, но на светлината се вижда, че е прошарена със сиви нишки.

— Седни и се разположи удобно! — продължава. — Казвам се Тори.

Тромаво се настанявам и отпускам глава върху облегалката. Светлината реже очите ми. От дясната ми страна Тори се върти около машината. Опитвам се да се съсредоточа върху нея, а не върху жиците в ръцете ѝ.

— Защо точно ястреб? — изфъфлям, когато прикачва електродите към челото ми.

— Никога досега не съм срещала любопитен Аскет — казва тя и повдига едната си вежда.

Потръпвам и кожата на ръцете ми настръхва. Проявата на любопитство е грешка, предателство спрямо ценностите на Аскетите.

Тананикайки нещо, тя прикрепя още един електрод към челото ми и обяснява:

— В някои части на древния свят ястребът е бил символ на слънцето. Когато се татуирах, си представях, че ако слънцето е винаги с мен, няма да се боя от мрака.

Опитвам се да не питам повече, но не успявам да се овладеея.

— Боиш ли се от мрака?

— Беше ме страх от мрака — поправя ме тя. После залепва нов електрод към другото ми слепоочие и свързва жица към всеки от тях. Накрая свива рамене. — Сега татуировката просто ми напомня за страховете, които съм преодоляла.

Застава зад мен. Толкова силно стискам подлакътниците на стола, че червенината плъзва от кокалчетата по целите ми ръце. Тя прави нещо с машината, подръпвайки жиците към себе си. После протяга към мен стъкленица с бистра течност.

— Изпий това! — казва.

— Какво е? — Гърлото ми се е свило. Преглъщам трудно. — Какво ще стане сега?

— Не мога да ти кажа. Просто ми се довери.

Изкарвам въздуха от дробовете си и изливам съдържанието на стъкленицата в устата си. Очите ми се затварят.

Когато ги отварям отново, всичко е отминало и вече съм на друго място. Пак съм в училищната столова, но дългите маси сега са празни и през стъклените стени забелязвам, че вали сняг. На масата пред мен стоят две панерчета. В едното има голяма буца сирене, а в другото — нож, дълъг колкото моята предмишница.

Зад гърба ми женски глас изрича:

— Избирай!

— Защо? — питам.

— Избирай! — повтаря тя.

Поглеждам през рамо, но там няма никой. Обръщам гръб на панерчетата.

— Какво ще правя с тях?

— Избирай! — вика насреща ми.

Щом започва да крещи, страхът ми изчезва и на негово място идва упорството. Свивам вежди и скръствам ръце.

— Нека бъде твоята тогава! — казва тя.

Панерчетата изчезват. Чувам вратата да проскърцва и се обръщам да видя кой е. Оказва се, че не е „кой“, а „какво“ — едно куче с остър нос стои на няколко метра от мен. То се снишава и започва да пълзи към мен, оголило белите си зъби. Ръмженето клокочи дълбоко в

гърлото му и аз чак сега разбирам каква работа щеше да ми свърши сиренето. Или пък ножът. Но вече е прекалено късно.

Понечвам да побягна, но се сещам, че кучето ще бъде по-бързо от мен. Не мога и да го надвия. Главата ми пулсира. Трябва да взема решение. Дали да не скоча през някоя от масите и да я използвам като прикритие — не става, прекалено съм ниска, за да се прехвърля отгоре и недостатъчно силна, за да я прекаструя.

Кучето изръмжава и аз усещам как звукът вибрира в черепа ми.

В учебника по биология пише, че кучетата надушвали страха благодарение на химическия секрет, който отделят човешките жлези при стрес — същият, който изпуска и тяхната плячка. Усетили страха, те нападат. Кучето продължава да се примъква към мен, ноктите му дращят по пода.

Не мога да побягна. Не мога да се бия. Остава ми единствено да вдишвам неговия вонящ дъх и да се опитвам да не мисля какво е яло преди малко. В очите му изобщо няма бяло, само черен блясък.

Какво още знам за кучетата? Не трябва да ги гледам в очите. Това е признак на агресия. Помня, че като малка се молах на баща ми да вземе куче, но сега, докато стоя с вперен в земята поглед пред лапите на кучето, не мога да се сетя защо съм го искала. То приближава, продължавайки да ръмжи. Щом да го гледаш в очите е признак на агресия, тогава как ли се показва покорство?

Дишам тежко, но равномерно. Падам на колене. Изобщо не ми се иска да легна на земята пред него и да се озова срещу зъбите му, но това е най-доброто решение. Изпружвам крака назад и се подпирам на лакти. Кучето идва все по-близо и по-близо и започвам да усещам топлия му дъх върху лицето си. Ръцете ми треперят.

Излайва точно край ухото ми и аз стискам зъби, за да не се разкрещя.

Нещо грапаво и влажно докосва бузата ми. Ръмженето секва и когато пак вдигам глава, за да го погледна, кучето диша тежко. Близва лицето ми. Намръщвам се и сядам на пети. То опира лапи върху коленете ми и ме близва по брадичката. Свивам се, изтривам лигите от лицето си и се размивам.

— Значи не си бил толкова страшен звяр, а? — Надигам се бавно, за да не го подплаша, но насреща ми сякаш стои съвсем друго животно. Предпазливо протягам ръка, готова да я дръпна всеки

момент. Кучето отрива глава о ръката ми. Внезапно се чувствам доволна, че не съм взела ножа.

Примигвам и в следващия момент насреща ми в стаята стои момиченце с бяла рокля. Тя протяга ръце и изписква:

— Кученце!

Отварям уста да я предупредя, докато тича към кучето изотзад, но вече е прекалено късно. Кучето се обръща. Сега не ръмжи, а лае, зъби се, святка с очи и мускулите му се изопват като въжета. Всеки момент ще нападне. Не разсъждавам, просто се хвърлям напред, мятам се отгоре му и обвивам с ръце дебелия му врат.

Главата ми се удря в земята. Кучето е изчезнало заедно с малкото момиченце. Сега съм сама в празната стая за теста. Бавно се завъртам в кръг, но не виждам отражението си в нито едно от огледалата. Блъскам вратата и излизам в коридора, но това всъщност не е коридор; оказва се автобус и всички седалки са заети.

Заставам в средата и се хващам за дръжката. До мен седи мъж с вестник. Не мога да видя лицето му зад вестника, но забелязвам ръцете му. Целите са в белези като от обгаряне и са се вкопчили в хартията, сякаш искат да я смачкат.

— Познаваш ли този човек? — пита той. Мушка пръст в снимката на първа страница. Водещото заглавие гласи: „Брутален убиец най-накрая заловен!“. Втрещвам се в думата „убиец“. Мина много време, откакто прочетох за последен път тази дума, но дори и само изписана, тя ме кара да потръпна.

На снимката под заглавието стои млад мъж с нормално лице и брада. Имам чувството, че го познавам, но не мога да се сетя откъде. В същото време усещам, че няма да е добре да кажа на мъжа за това.

— Е? — Долавям гняв в гласа му. — Познаваш ли го?

Ако му кажа, не просто няма да е добре — ще стане много лошо даже. Сърцето ми започва да блъска в гърдите и аз стискам дръжката, за да не проличи, че ръцете ми издайнически треперят. Кажа ли, че познавам мъжа от снимката, с мен ще се случи нещо ужасно. Но не мога и да го убедя, че ми е непознат. Остава просто да изхъмкам нещо и да свия рамене, но това ще бъде лъжа.

Кашлям, за да прочистя гърлото си.

— Познаваш ли го? — повтаря мъжът. Свивам рамене.

— Е?

Тръпки ме побиват. Давам си сметка, че страховете ми са напълно въображаеми — това е просто тест, а не действителност.

— Не — отвърщам небрежно. — Представа нямам кой е.

Човекът се изправя и аз най-накрая виждам лицето му.

Носи тъмни очила и устата му е изкривена в озъбена гримаса. Бузата му е прорязана от белези също като ръцете. Той се надвесва над мен. Дъхът му мирише на цигари. „Това не е истина — напомням си, — не е истина.“

— Лъжеш! — казва той. — Ти лъжеш!

— Не лъжа.

— Мога да позная по очите ти.

Изопвам рамене.

— Не можете.

— Ако го познаваш — казва той тихо, — можеш да ме спасиш.

Да ме спасиш.

Присвивам очи.

— Е — казвам и стискам челюсти, — обаче не го познавам.

ГЛАВА ТРЕТА

Събуждам се с изпотени длани и натежали от чувство за вина гърди. Лежа на стола в огледалната стая. Когато отмятам глава назад, виждам Тори зад мен. Тя е свила устни и сваля електродите от главата ми. Очаквам да каже нещо за теста — дали е приключил и дали съм се представила добре, макар че как бих могла да се проваля на тест като този. Тя обаче дума не обелва, само маха жиците от главата ми.

Изправям се на стола и бърша длани в крачолите на панталоните. Изглежда някъде съм кривнала от правия път, въпреки че всичко се случваше само в главата ми. Дали изражението на Тори е толкова странно, защото не знае как да ми каже колко ужасна личност съм? Ще ми се да ми каже направо каквото има да ми казва.

— Това беше доста озадачаващо — казва тя. — Извини ме. Връщам се веднага.

Озадачаващо?

Притискам колене към гърдите си и заравям лице в тях.

Ще ми се да заплача, защото от сълзите може да ми олекне, но не се получава. Как става така, че се проваляш на тест, за който дори не ти е било разрешено да се готвиш?

Колкото повече време минава, толкова по-нервна ставам. Налага се да бърша потните си длани на няколко секунди, но може би го правя, защото това донякъде ме успокоява. Ами ако ми кажат, че не съм подходяща за нито една от кастите? Тогава ще остана на улицата като всички безкастови. Изключено. Да си безкастов, не означава единствено да живееш в бедност и несгоди; това те осъжда на изолация от обществото, лишава те от най-важното нещо в живота: от общността.

Навремето майка казваше, че сами е невъзможно да оцелеем, но дори да можем — пак няма да го пожелаем. Без кастата нямаме нито цел, нито основание да живеем.

Разтърсвам глава. Не мога да разсъждавам в това състояние. Трябва да се успокоя.

Най-накрая вратата се отваря и Тори влиза. Вкопчвам се в подлакътниците на стола.

— Съжалявам, че те обезпокоих — казва тя. Стои пред мен с ръце в джобовете. Изглежда бледа и напрегната. — Беатрис, резултатите ти са неокончателни — продължава. — Обикновено всеки етап от симулацията елиминира една или няколко от кастите, но в твоя случай само две от тях са изключени.

Вторачвам се в нея.

— Две? — питам. Гърлото ми така се е свило, че едва говоря.

— Ако инстинктивно беше показала отвращение към ножа и беше избрала сиренето, симулацията щеше да ти предложи различен сценарий, който да потвърди принадлежността ти към Миротворците. Това обаче не стана, ето защо изключваме Миротворците. — Тори се почесва по братя. — В нормална ситуация симулацията се развива линеарно и по принципа на елиминацията накрая остава само една от кастите. Но изборът, който ти първоначално направи, не позволи Прямите — следващата възможност — да бъдат окончателно отхвърлени. Ето защо се наложи да променя симулацията и да те кача на автобуса.

Чак тогава упоритото ти поддържане на заблудата елиминира Прямите.

Напълно объркана съм. Тори се усмихва с половин уста и добавя:

— Това не трябва да те притеснява. Само Прямите казват истината в такава ситуация.

Един от възлите, които стискат гърдите ми, се отпуска. Може пък да не съм чак толкова ужасна личност.

— Предполагам обаче, че и това не е съвсем вярно. Онези, които винаги казват истината, са Прямите... и Аскетите — продължава тя, — което ни изправя пред проблем.

Долната ми челюст увисва.

— От друга страна, ти се хвърли срещу кучето и не му позволи да нападне момиченцето, което е типична реакция за Аскет. И въпреки това, когато мъжът ти каза, че истината ще го спаси, ти пак отказа да признаеш. Това изобщо не е присъщо за Аскетите. — Тя въздъхва. — Когато не побягна от кучето, това ни насочи към Безстрашните, но в такъв случай би трябвало да избереш ножа, а ти не го направи.

Тя прочиства гърлото си и продължава.

— Разсъдливото ти поведение спрямо кучето предполага принадлежност към Ерудитите. Представа нямам как трябва да тълкувам твоята нерешителност на първия етап, но...

— Момент — прекъсвам я. — Значи вие нямате никаква представа какви са моите наклонности?

— И да, и не. Моето заключение е — обяснява тя, — че ти проявяваш еднакви наклонности и за кастата на Аскетите, и на Безстрашните, и на Ерудитите. Хората, получили подобни резултати, се... — тя хвърля поглед през рамо, сякаш очаква някой да се появи там — ... се наричат... Дивергенти^[1]. — Произнася последната дума толкова тихо, че едва я чувам, а в очите ѝ отново се появява същият напрегнат и тревожен поглед. Тя заобикаля стола, застава от едната ми страна и се надвесва ниско.

— Беатрис — казва, — в никакъв случай не бива да споделяш тази информация с когото и да било. Това е изключително важно.

— Нали така или иначе не трябва да говорим за резултатите от теста — кимам. — Известно ми е.

— Не. — Сега Тори коленичи до стола и слага ръце на свободния подлакътник. Лицата ни са само на сантиметри едно от друго. — Това е нещо различно. Нямам предвид само сега да не споделяш за резултатите си с някого. Никога занапред не трябва да говориш за тях, никога, независимо какво става. Да си един от Дивергентите е много опасно. Разбираш ли?

Не разбирам как е възможно едни неокончателни резултати да бъдат опасни, но въпреки това, продължавам да кимам. И без това нямам никакво намерение да споделям какви са резултатите ми с когото и да било.

— Разбрано. — Отлепвам ръце от подлакътниците и се надигам. Краката не ме държат.

— Предполагам, че се прибиращ вкъщи — казва Тори. — Трябва сериозно да обмислиш всичко и едва ли ще бъде от полза да останеш да чакаш с останалите.

— Трябва да кажа на брат ми къде отивам.

— Аз ще му кажа.

Притискам с ръка челото си и забивам поглед надолу, докато излизам от стаята. Не бих могла да я погледна в очите. Не мога да понеса и мисълта за Изборната церемония утре.

Сега трябва да взема решение, независимо какви са резултатите от теста. Аскети. Безстрашни. Ерудити. Дивергенти.

Решавам да не се качвам на автобуса. Прибера ли се по-рано, баща ми ще разбере, като провери домовата книга вечерта, и ще трябва да давам обяснения какво е станало. Вместо това ще повървя. Ще трябва да взема мерки, преди Кейлъб да се е изтървал пред нашите, макар че той умее да пази тайна.

Вървя по средата на тротоара. Автобусите се движат плътно покрай бордюра, затова тук е по-безопасно. Понякога из улиците в нашия квартал забелязвам следи от местата, очертани навремето с жълти линии. Сега нямаме никаква нужда от тях, защото са останали много малко коли. Светофари също не са ни потребни, въпреки че някои продължават да се люлеят хлабаво тук-там над пътя и заплашват да се стоварят долу всеки момент.

Обновяването на града върви бавно — той прилича на юрган, съшит от парчета нови, чисти сгради и останки от порутени стари постройки. Повечето от новите сгради са около тресавището, което преди много време е било езеро. По-голямата част от обновяването е дело на Агенцията за доброволци на Аскетите, за която работи и майка ми.

Всеки път, щом се замисля как живеят Аскетите, решавам, че животът им е наистина красив. Когато наблюдавам как семейството ми съжителства в пълна хармония; когато след някое празненство всички се заемат да разчистват, без някой да ги е молил за това; когато виждам как Кейлъб помага на съвсем непознати да занесат покупките си у дома, аз за пореден път се влюбвам в този начин на живот. Но реша ли и аз да живея по същия начин, идват проблемите. Така и не се почувствах на място сред тези хора.

Но ако избира друга каста, ще означава, че се отказвам от семейството си. Завинаги.

Точно до сектора на Аскетите в града има голям участък с разрушени постройки и разбити тротоари, през който минавам сега. На места улиците са напълно изровени и отдолу зоят канализационните шахти и празните подлези, така че много трябва да внимавам, за да не пропадна в тях; другаде толкова силно смърди на канал, нечистотии и смет, че си запушвам носа.

По тези места живеят безкастовите. Всички те са се провалили по време на инициацията за избраната от тях каста и сега тънат в нищета, принудени да вършат работата, която никой друг не иска. Работят като разсилни, строителни работници или боклукчии; произвеждат платове, карат влаковете и автобусите. В замяна получават храна и облекло, но — както казва майка ми — нито едното, нито другото им достига.

На ъгъла пред мен виждам да стои един от безкастовите. Носи парцаливи кафяви дрехи и кожата на долната му челюст е увиснала. Той се е вперил в мен и аз отвърщам на втренчения му поглед, неспособна да отклоня очи.

— Прощавай — казва. Гласът му е дрезгав. — Имаш ли нещо за ядене?

Усещам как буца засяда в гърлото ми. Мислено някакъв строг глас ми нарежда: „Наведи глава и продължавай да вървиш!“

Не. Тръсвам глава. Не бива да се страхувам от този човек. Той има нужда от помощ и е редно да му я окажа.

— Ъ... да — отговарям. Бъркам в чантата. Баща ми настоява винаги да нося храна точно за такива случаи. Подавам на мъжа пакет сушени ябълки.

Той посяга към плика, но вместо да го вземе, пръстите му се заключват около китката ми. Хили се насреща ми. Има дупка между предните зъби.

— Леле, имаш красиви очи! — казва. — Жалко, че всичко останало в теб е толкова безлично.

Сърцето ми започва да блъска в гърдите. Дръпвам ръка, но той затяга хватката. Надушвам нещо остро и неприятно в дъха му.

— Не си ли много малка да се разхождаш сама наоколо, скъпа? — продължава.

Преставам да се дърпам и заставам с изпънати рамене.

Известно ми е, че изглеждам малка, няма нужда да ми се напомня.

— По-голяма съм, отколкото си мислите — сопвам се. — Вече съм на шестнайсет.

Устните му се разтягат още повече, разкривайки жълт кътник и тъмна дупка до него. Не мога да разбера дали се усмихва, или криви лице в гримаса.

— Значи денят трябва да е много специален за теб. Денят преди избора.

— Пусни ме да си вървя! — казвам. В ушите ми кънти. Гласът ми обаче звучи ясно и решително — не както съм очаквала. Сякаш не е моят.

Готова съм. Знам какво трябва да направя. Представям си как замахвам с лакът и го удрям. Виждам как пликът с ябълките отхвърква настрани. Чувам как стъпките ми тичешком се отдалечават. Подготвям се за действие.

Но тогава той пуска ръката ми, взима плика с ябълки и казва:

— Избирай мъдро, малката!

[1] Научен термин, с който се означават индивиди от някакъв вид, чиито признаци се раздалечават от общите. Вследствие на което често се стига до поява на нов вид. — Б.ред. ↑

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Стигам моята улица пет минути по-рано от обичайното, както показва часовникът ми — това е единственият накит, позволен на Аскетите, и то само защото е практичен. Има сива каишка и стъклен циферблат. Ако го извъртя под прав ъгъл, мога да видя отражението си върху стрелките.

Всички къщи на моята улица са еднотипни. Построени са от сив бетон и имат по няколко прозореца в изчистена правоъгълна форма, без излишни декорации. Тревата по моравите отпред е осеяна с бурени, а пощенските кутии са от прост метал. За някои гледката може да е потискаща и неприветлива, но на мен тази простота ми действа успокояващо.

Причината за семплия дизайн не е, за да се отличаваме от другите касти, както понякога го тълкуват те. Всичко — нашите къщи, дрехите ни, прическите — е направено с едничката цел да ни помогне да забравим за самите себе си, да ни спаси от суетата, алчността и завистта, които са просто различни форми на егоизма. Ако всеки от нас притежава малко, стреми се към още по-малко и всички сме равни, тогава никой на никого не завижда.

Опитвам се да харесвам това.

Сядам на предното стълбище и чакам Кейлъб да си дойде. Не се налага да чакам дълго. След минута забелязвам облечени в сиви роби фигури да крачат в дъното на улицата. Дочувам смях. В училище се стремим да не привличаме вниманието върху себе си, но приберем ли се у дома, започват игрите и закачките. Въпреки това, естествената ми склонност към сарказма не се приема с добро око. Сарказмът винаги е за нечия сметка. Сигурно Аскетите имат право, като изискват от мен да го потискам. Може пък да не трябва да изоставям семейството си. Ако си наложа да се държа като останалите Аскети, това може да ме направи една от тях.

— Беатрис! — възкликва Кейлъб. — Какво стана? Добре ли си?

— Всичко е наред. — Той е със Сюзън и брат й Робърт.

Сюзън ме поглежда странно, сякаш съм друг човек, не този, когото е познавала до тази сутрин. Вдигам рамене. — Прилоша ми след теста. Сигурно е от течността, дето ни я дават. Сега обаче съм добре.

Опитвам да се усмихна колкото може по-убедително.

Изглежда успявам да заблудя Сюзън и Робърт, които вече не изглеждат толкова притеснени за душевното ми състояние, но Кейлъб присвива очи насреща ми, както прави всеки път, щом заподозре някого в двуличие.

— Вие двамата с автобус ли се возихте днес? — питам. Малко ме интересува как Сюзън и Робърт са се прибрали след училище, но трябва да сменя темата.

— Баща ни трябва да работи до късно — отговаря Сюзън. — Освен това ни посъветва да поразмишляваме известно време преди церемонията утре.

При споменаването на церемонията сърцето ми започва да бие учестено.

— Добре сте дошли, ако решите да наминете по-късно — любезно казва Кейлъб.

— Благодаря — усмихва му се Сюзън.

Робърт вдига вежди насреща ми. Двамата с него непрекъснато си разменяме погледи през последната година, откакто Сюзън и Кейлъб започнаха да се ухажват предпазливо, както само Аскетите го правят. Очите на Кейлъб проследяват Сюзън, докато се отдалечава по тротоара. Налага се да го стисна за ръката, за да го изкарам от унеса. Повеждам го към къщи и хлопвам вратата зад нас.

Той се извързва към мен. Тъмните му прави вежди се събират и между тях се образува бръчка. Когато се намръщи, още повече започва да прилича на майка ми и баща ми. За миг си представям как води същия живот като баща ми; остава при Аскетите, усвоява някой занаят, жени се за Сюзън и създава семейство. Всичко ще бъде прекрасно.

Аз обаче може и да не го видя.

— Сега вече ще ми кажеш ли истината? — меко пита той.

— Истината е — казвам, — че не трябва да го обсъждам с никого. А и ти не би трябвало да питаш.

— Толкова правила престъпи, та пред това ли се спря?

Дори когато става дума за нещо толкова важно?

— Веждите му се сливат, той хапе ъгълчето на устната си. Макар да ме обвинява с думи, гласът му звучи така, сякаш се опитва да изкопчи информация от мен — май наистина иска да му отговоря.

На свой ред присвивам очи.

— Ами ти? Какво стана по време на твоя тест, Кейлъб?

Погледите ни се срещат. Дочувам свирката на влака, но е толкова слаба, че като нищо може и да е вятърът, който свири из алеите между къщите. Въпреки това, съм сигурна, че е влаковата свирка. Звучи така, сякаш Безстрашните ме викат при себе си.

— Просто... недей да казваш на нашите какво се случи днес, става ли? — казвам.

Той задържа очи върху моите за няколко секунди, после кимва.

Имам желание единствено да се кача горе и да си легна.

Тестът, ходенето пеша и сблъсъкът с безкастовия изцедиха силите ми. Но тази сутрин брат ми направи закуската, майка — обяда, а баща ми сготви снощи, така че е мой ред да домакинствам. Поемам си дълбоко въздух и се отправям към кухнята, за да се захвана с вечерята.

Миг по-късно Кейлъб се присъединява. Скърцам със зъби. Освен че притежава вродена доброта и жертвоготовност, той е готов да помага във всичко — това ме дразни дори повече.

Двамата работим, без да пророним и дума. Аз готвя грах на печката. Той размразява четири пилешки разфасовки. По-голямата част от храната ни е замразена или консервирана, защото в днешно време фермите са много далече. Майка веднъж ми каза, че едно време имало хора, които отказвали да купуват генетично модифицирани продукти, защото ги смятали за неестествени. Сега обаче нямаме избор.

Когато родителите ми се прибират, вечерята е готова и масата е сложена. Баща ми хвърля чантата си до вратата и ме целува по косата. Другите хора го смятат за самоуверен човек — може би твърде самоуверен, — но той също така е много нежен и любящ. Опитвам се да виждам само доброто в него; опитвам се.

— Как мина тестът? — пита той. В това време аз прехвърлям граха в купата за сервиране.

— Добре — отговарям. — Няма как да съм от Прямите. Лъжите ми се удават твърде леко.

— Чух, че е станало някакво объркване при един от тестовите — казва майка ми. Също като баща ми и тя работи за правителството, но е мениджър на проектите за градско благоустройство. Освен това, набира доброволци, които да провеждат тестовите за установяване на наклонностите. Но най-много време отделя да помага на безкастовите, като им осигурява храна, подслон и им предлага работа.

— Така ли? — обажда се баща ми. Рядко се случва да възникне проблем с теста за установяване на наклонностите.

— Не успях да разбера много, но приятелката ми Ерин каза, че нещо се е объркало с един от тестовите и резултатът трябвало да бъде докладван устно. — Майка поставя салфетка до всяка чиния на масата. — Явно на ученика му прилошало и трябвало да бъде изпратен по-рано вкъщи — вдига рамене тя. — Надявам се всичко вече да е наред. Вие двамата чухте ли нещо за това?

— Не — отговаря Кейлъб. И се усмихва на майка ми.

Брат ми също няма как да е от Прямите.

Настаняваме се около масата. Винаги сервираме храната отляво надясно и никой не започва, преди всички чинии да са пълни. Баща ми протяга ръце към майка ми и брат ми, те на свой ред протягат ръце към него и към мен, след това баща ми благодари на Бог за храната, за работата, за приятелите и семейството. Не всички семейства на Аскети са религиозни, но според баща ми не трябва да обръщаме внимание на различията, защото това само ще ни разедини. Аз обаче не съм сигурна какво може да излезе от тях.

— Е — обръща се майка към баща ми, — разказвай!

Тя взима ръката му и прави малък кръг с палеца си върху кокалчетата на пръстите. Вперила съм очи в сключените им ръце. Родителите ми се обичат, но рядко показват своята привързаност пред нас по този начин. И нас научиха, че във физическия контакт има огромна сила — наясно съм с това още от малка.

— Кажи ми какво те измъчва — добавя тя.

Забивам поглед в чинията. Изострената чувствителност на майка ми понякога ме изненадва, но сега я усещам като обвинение към мен самата. Как съм могла да бъда толкова заета със себе си, че да не забележа посърналото му лице и присвитите рамене?

— Днешният работен ден беше труден — казва той. — Е, всъщност Маркърс имаше труден ден. Не трябваше да го виня за това.

Маркърс е колега на баща ми; и двамата са политически лидери. Градът се управлява от петдесетчленен съвет, съставен изцяло от представители на Аскетите, защото нашата каста е почитана заради своята неподкупност — следствие от себеотрицанието и жертвоготовността, на които сме се посветили. Нашите лидери биват избирани от своите връстници според безупречния си характер, моралната си устойчивост и уменията си на водачи. Представителите на останалите касты имат право да се произнасят на събранията по определени теми, но накрая окончателното решение се взема от съвета. Тъй като съветът процедурно взема решенията съвместно, Маркърс има особено влияние.

Така стоят нещата още от времето на Великия мир, когато са се сформирали кастите. Според мен тази система е оцеляла досега, защото всички се боим от онова, което може да се случи при нейния срив: война.

— Докладът на Джанийн Матюс ли е причината за това? — пита майка ми. Джанийн Матюс е единственият представител на Ерудитите, избрана заради нейния коефициент на интелигентност. Баща ми често се оплаква от това.

— Доклад ли? — вдигам очи.

Кейлъб ми хвърля предупредителен поглед. Не се полага да говорим на масата, освен ако нашите родители не ни зададат директен въпрос, а те обикновено не го правят. Баща ми казва, че нашите наострени уши са истински дар за тях. А след вечеря, когато се преместим във всекидневната, те на свой ред наострят уши за онова, което ние ще кажем.

— Да — отговаря баща ми и присвива очи. — Тези арогантни, самонадеяни... — той млъква и се прокашля. — Извинявам се. Но в доклада си тя атакува характера на Маркърс.

Вдигам вежди.

— Какво се казва в него? — питам.

— Беатрис! — тихо произнася Кейлъб.

Навеждам глава и започвам да въртя вилицата, докато пламналите ми страни не възвръщат цвета си. Никак не обичам да ме гълчат. Особено пък брат ми.

— В него се казва — продължава баща ми, — че насилието и жестокостта на Маркърс към неговия син са причината момчето да

избере Безстрашните вместо Аскетите.

Малцина са родените Аскети, които решават да напуснат кастата. Стане ли такова нещо, то дълго се помни. Преди две години синът на Маркъс — Тобиас, ни напусна и отиде при Безстрашните, а Маркъс беше съкрушен. Тобиас беше единственото му дете и единствен наследник, след като жена му почина при раждането на второто им дете. Бебето умря няколко минути по-късно.

Никога не съм виждала Тобиас. Той рядко взимаше участие в сбирките на нашата общност и никога не придружаваше баща си на вечерите у нас. Баща ми винаги е отбелязвал, че това е доста странно, но то вече нямаше значение.

— Жесток? Маркъс? — майка ми клати глава. — Бедният човек. Сякаш не му стига другото, ами и да му напомнят за тази загуба.

— Искаш да кажеш за предателството на неговия син — студено казва баща ми. — Но защо ли се изненадвам! Ерудитите ни атакуват в докладите си вече месеци наред. А това съвсем не е последният. Ще има и още, убеден съм.

Съзнавам, че не е редно да говоря, но не мога да се удържа и изтърсвам:

— Защо го правят?

— Защо не се възползваш от възможността да изслушаш баща си, Беатрис? — благо казва майка. От нейните уста това прозвучава като предложение, не като заповед. Поглеждам през масата към Кейлъб, който ме следи с неодобрение.

Пак забивам поглед в граха пред себе си. Не зная дали още дълго ще мога да понасям живота в непрекъснато подчинение. Не съм чак толкова добра.

— И сама знаеш защо — казва баща ми. — Защото ние притежаваме нещо, което те искат. Издигането на познанието в култ води до жажда за власт, а това тласка хората към тъмни и злачни места. Трябва да сме благодарни, че сме по-мъдри от тях.

Кимам. Убедена съм, че няма да избира Ерудитите, макар тестът да ми дава това право. Аз съм дъщеря на баща си.

Родителите ми вдигат масата след вечеря. Дори не позволяват на Кейлъб да им помогне, защото, вместо както обикновено да се съберем всички във всекидневната, тази вечер ние двамата трябва да се

уединим — предполага се, че ще разсъждаваме върху резултата от нашите тестове.

Семейството ми сигурно щеше да ми помогне при избора, ако имах възможност да обсъдя с тях резултатите от теста. Но това не ми е позволено. Предупредителният шепот на Тори прозвучава в ушите ми всеки път, щом ми се прищява да отворя уста.

Двамата с Кейлъб се качваме по стълбите и горе, преди да се отправим към стаята си, той спира и слага ръка върху рамото ми.

— Беатрис — казва, гледайки ме строго в очите, — двамата с теб трябва да мислим за семейството си. — В гласа му се прокрадва остра нотка. — Но въпреки това, трябва да мислим и за себе си.

За момент го гледам втренчено. Никога не съм го виждала да мисли за себе си, никога не съм го чувала да отстоява нещо друго, освен безкористност и себеотрицание.

Толкова съм стъписана от тази промяна, че успявам да кажа само онова, което се очаква от мен.

— Тестът не би трябвало да променя нашия избор.

Той леко се усмихва.

— Дали наистина е така?

После стиска рамото ми и се отправя към своята стая. Надниквам след него и виждам неоправеното легло и купчината книги върху писалището. Той затваря вратата. Ще ми се да му бях казала, че преживяваме едно и също. Ще ми се да можех да говоря с него така, както бих искала, а не както се очаква от мен. Но мисълта да призная, че се нуждая от помощ, е непоносима и аз поемам в обратната посока.

Влизам в моята стая и, когато затварям вратата зад себе си, осъзнавам, че решението всъщност може да се окаже съвсем просто. От мен ще се иска голямо себеотрицание, за да избира Аскетите и голяма смелост, за да предпочета Безстрашните. Вероятно самият избор на едните пред другите ще докаже към коя каста всъщност принадлежа. Утре тези мои две качества ще влязат в схватка и само едното от тях ще вземе връх.

ГЛАВА ПЕТА

Автобусът, на който се качваме, за да отидем на Изборната церемония, е пълен с хора в сиви ризи и сиви панталони. Блед пръстен слънчева светлина прогаря облаците като върха на запалена цигара. Никога не съм пушила — цигарите са тясно свързани със суетата, — но когато слизаме от автобуса, тълпата Пряма пред сградата дими с пълна сила.

Трябва силно да отметна глава назад, ако искам да видя върха на Цитаделата, но дори тогава част от нея остава скрита в облаците. Това е най-високата сграда в града. От прозореца на спалнята си виждам светлините на двата шпила върху покрива ѝ.

Следвам родителите си, които слизат от автобуса. Кейлъб изглежда спокоен, каквато щях да съм и аз, ако знаех какво да правя. Сега обаче имам чувството, че сърцето ми всеки момент ще изскочи от гърдите, затова сграбчвам ръката му за опора, докато изкачваме парадното стълбище.

Асансьорът е претъпкан, затова баща ми отстъпва нашето място на група Миротворци. Ние продължаваме по стълбите, следвайки го мълчаливо. Нашият пример е последван и от останалите членове на кастата ни и скоро тримата сме увлечени от поток в сиви дрехи, който се изкачва в полумрака нагоре. Изравнявам крачка с останалите. Стъпките на униформените отекват в ушите ми и еднородният вид на хората наоколо ме кара да вярвам, че бих могла да избира именно това. Бих могла да се влея в съзнанието на рояка от Аскети, насочено винаги навън.

Но след малко краката започват да ме болят, вече се боря за всяка глътка въздух и отново съм разколебана. Трябва да изкачим двајсет етажа, за да стигнем до мястото на Изборната церемония.

Баща ми придържа вратата на двајстия етаж и стои там като страж, докато останалите Аскети минават покрай него. Искане ми се да го изчакам, но тълпата ме блъска напред, отдалечава ме от стълбището и ме повлича в залата, където ще реша живота си оттук нататък.

Залата е разделена на концентрични кръгове. По края са застанали шестнайсетгодишните от всички касти. Все още не ни наричат пълноправни членове, днешното решение ще ни направи послушници, а едва когато завърши периодът на инициацията, ще станем част от избраната каста.

Подреждаме се по азбучен ред според фамилията си, с която може и да се разделим днес. Заставам между Кейлъб и Даниел Пула, момиче от Миротворците с розови бузи и жълта рокля.

Столовете, на които ще седнат родителите ни, оформят следващия, по-вътрешен кръг. Те са разделени на пет групи според кастите. Не всички членове на кастите идват на Изборната церемония, но въпреки това, тълпата изглежда огромна.

Кастите се редуват при воденето на церемонията и се сменят всяка година, този път е ред на Аскетите. Маркъс ще прочете встъпителното слово и ще извика имената в обратен на азбучния ред. Кейлъб трябва да избира преди мен.

В последния кръг има пет метални купела, толкова големи, че бих се побрала в някой от тях, ако приклезна. Във всеки има по нещо, което символизира една от кастите: сиви камъни за Аскетите, вода за Ерудитите, пръст за Миротворците, живи въглени за Безстрашните и стъкло за Прямите.

Когато Маркъс извика моето име, ще пристъпя в центъра на трите кръга. Не трябва да проронвам и дума. Той ще ми подаде нож. Ще порежа с него ръката си и ще поръся с кръвта си купела на онази каста, която съм избрала.

Моята кръв капе върху камъните. Моята кръв съска върху въглените.

Преди да заемат местата си, родителите ми застават пред мен и Кейлъб. Баща ми ме целува по челото и усмихнат потупва Кейлъб по рамото.

— Доскоро — казва. Без следа от съмнение.

Майка ме прегръща и малкото решителност, която съм събрала, едва не ме напуска. Стискам челюсти и се вторачвам в тавана, откъдето висят кръгли фенери и изпълват залата със синя светлина. Имам чувството, че тя ме държи прекалено дълго в прегръдките си, дори след като съм отпуснала ръце. Преди да се отдръпне, извърща глава и прошепва в ухото ми:

— Обичам те. Каквото и да стане.

Наблюдавам смръщено гърба ѝ, докато се отдалечава.

Тя знае какво може да направя. Няма как да не знае, иначе не би го казала.

Кейлъб ме хваща за ръката и толкова здраво стиска дланта ми, че боли, но аз не го пускам. За последен път се държахме за ръце на погребението на чичо, когато баща ми се разплака. И сега, както тогава, се нуждаем от подкрепата на другия.

В залата постепенно се вдвоява ред. Очаква се да не откъсвам очи от Безстрашните, би трябвало да попия колкото се може повече информация за тях; вместо това обаче се вирам във фенерите в другия край на залата. Опитвам се да се изгубя в синьото им сияние.

Маркърс застава на подиума между Ерудитите и Безстрашните и кашля пред микрофона, за да прочисти гърлото си.

— Добре дошли! — казва. — Добре дошли на Изборната церемония! Добре дошли в деня, когато почитаме демократичните възгледи на нашите предци, които ни учат, че всеки човек има правото да избере своя път на този свят.

Или пък, идва ми наум, един от петте предопределени пътища. Стискам пръстите на Кейлъб със същата сила, с която той стиска моите.

— Нашите подопечни са вече на шестнайсет. Те стоят на прага на зрелостта и сега решението за това, какви хора ще бъдат отук нататък е в техните ръце. — Маркърс го казва с тържествен глас, като натъртва всяка дума. — Преди десетилетия предшествениците ни са осъзнали, че вината за раздирания от войни свят не трябва да се търсимо нито в политическите идеологии, нито в религиозните вярвания, нито в расата или национализма. Те се убедиха, че бедата е в човешката природа — склонността на човечеството към злото, независимо в каква форма се проявява то. Ето защо се разделили на касти, чиято цел била да изличат качествата, причинили според тях бедствията по света.

Погледът ми отскача върху купелите в центъра на залата. В какво вярвам аз? Не знам, не знам, не знам.

— Тези, които били срещу насието, създали кастата на Миротворците.

Миротворците си разменят усмивки. Дрехите им са удобни, оцветени в червено и жълто. Всеки път, когато ги видя, ми изглеждат

мили, любящи, волни. Но никога не ми е минавало през ум да се присъединя към тях.

— Тези, които били срещу невежеството, създали кастата на Ерудитите.

Отхвърлянето на Ерудитите е най-лесната част от моя избор.

— Тези, които били срещу двуличието, създали кастата на Прямите.

Никога не съм харесвала Прямите.

— Тези, които били срещу себелюбието, се обединили в кастата на Аскетите.

Аз също съм против себелюбието, честна дума.

— А тези, които били срещу малодушието, станали Безстрашните.

Но аз не съм достатъчно жертвоготовна. Шестнайсет години се опитвах да го постигна и пак не успях.

Вече не усещам краката си, сякаш не са мои и се чудя как ще ходя, когато извикат името ми.

— Трудейки се съвместно, тези пет касти живеят в мир вече много години, като всяка от тях допринася за благо на различна част от обществото. Аскетите задоволяват необходимостта от безкористни водачи в правителството; Прямите ни осигуряват благонадеждни и стабилни лидери в правото; от Ерудитите идват интелигентните учители и изследователи; Миротворците ни дават разумни съветници и надзорници; Безстрашните ни охраняват срещу заплахи и отвън, и отвътре. Но приносът на всяка от кастите не се изчерпва единствено в тези сфери. Ние даваме едни на други много повече, отколкото е възможно да се изброи. В своите касти ние откриваме смисъл за съществуването си, намираме цел, усещаме живота.

Сецам се за девиза, който открих в учебника по история на кастите: „Кастата над кръвта!“. Кастите са много повече от семейството, те са мястото, на което истински принадлежим. Възможно ли е това да е вярно?

Маркърс добавя:

— Извън тях ние няма да оцелеем.

Мълчанието, последвало думите му, е по-плътно от всяка друга тишина. То е натезало с нашия най-голям страх, превъзхождащ дори страха от смъртта — да не останем безкастови.

Маркърс продължава:

— Именно заради това днешният ден ознаменува едно щастливо събитие — това е денят, когато към нас се присъединяват новопосветените, които ще се трудят заедно с нас за едно по-добро общество и един по-добър свят.

Надигат се аплодисменти. Звучат някак приглушено.

Опитвам се да стоя напълно неподвижно, защото, ако коленете ми са изправени и тялото ми е изпънато, няма да треперя. Маркърс прочита първите имена, но аз не различавам сричките една от друга. Как ще разбере, когато извика името ми?

Един по един, всички шестнайсетгодишни правят крачка напред пред редицата и се отправят към центъра на залата. Първото момиче, което трябва да решава, избира Миротворците, същата каста, от която произхожда. Наблюдавам как кръвта ѝ на капки пада върху пръстта и тя застава сама зад местата, определени за послушниците на Миротворците.

Залата лека-полека се променя, викат ново име и поредният шестнайсетгодишен прави своя избор. Разпознавам повечето от тях, но се съмнявам те да ме познават.

— Джеймс Търкър — обявява Маркърс.

Джеймс Търкър е първият, който се препъва по пътя към купелите. Разперва ръце и запазва равновесие, преди да се строполи на пода. Лицето му почервенява и той бързо изминава разстоянието до центъра на залата. Когато се озовава там, започва да мести очи от купела на Безстрашните към купела на Прямите — оранжевите езици на огъня стават все по-високи с всяка секунда, а стъклото отразява синята светлина.

Маркърс му подава ножа. Момчето дълбоко си поема дърх — наблюдавам как гърдите му се повдигат — и, като изпуска въздуха, поема ножа. После треперливо го прокарва през дланта си и протяга ръка встрани. Кръвта му капе върху стъклото и той е първият сред нас, променил кастата си. Първият трансфер между кастите. Откъм групата на Безстрашните се надига ропот, а аз съм забила поглед в пода.

Оттук нататък в кастата на Безстрашните ще го смятат за предател. Неговото семейство има право да го посети след десет дни, смятано отсега, в Деня за свиждане, но то няма да го направи, защото Джеймс ги изостави. Отсега нататък ще чувстват невидимото му

призрачно присъствие из коридорите в дома си, а той ще остави след себе си празнина, която с нищо не ще могат да запълнят. С течение на времето тази рана ще зарасне също като организъм, на който е премахнат някой орган, а после телесните течности ще нахлуят в опразненото от него място. Човешките същества не могат да търпят празни пространства дълго време.

— Кейлъб Прайър — обявява Маркърс.

Кейлъб за последно стиска ръката ми и, отдалечавайки се, дълго ме гледа през рамо. Наблюдавам как краката му вървят към центъра на залата, колко са стабилни ръцете му, когато поема ножа от Маркърс, и колко сръчно едната го прокарва по дланта на другата. После той протяга шепата, която постепенно се пълни с кръв, а зъбите му проблясват между устните.

Издиша. После си поема въздух. Накрая протяга ръка над купела на Ерудитите и кръвта му капе във водата, придавайки ѝ тъмночервен оттенък.

Чувам ропот, който преминава в гневни викове. Не съм способна да разсъждавам трезво. Моят брат, моят жертвоготовен брат промени кащата си?! Моят брат, роден Аскет, стана Ерудит?!

Затварям очи и виждам купчината книги върху писалището на Кейлъб, треперещите му ръце, които трие о коленете си след теста за установяване на наклонностите. Как не схванах, че когато вчера ме посъветва да мисля за себе си, този съвет се е отнасял и за самия него?

Поглеждам крадешком групата на Ерудитите — те се хият самодоволно и се побутват с лакти един друг. Аскетите, обикновено толкова тихи и дискретни, сега напрегнато шепнат помежду си и мятат погледи през залата към кащата, която се превърна в наш враг.

— Извинете — обажда се Маркърс, но тълпата не го чува. Той извисява глас: — Тишина, моля!

Залата утихва. С изключение на някакъв звън.

Чувам името си и трепетът ме изстрелва напред. Насред пътя към купелите съм уверена, че ще избира Аскетите. Вече го предвиждам. Даже мога да прозра как се превръщам в една от жените, облякла робата на Аскетите; как се омъжвам за брата на Сюзън — Робърт; как работя като доброволка през почивните дни; усещам умиротворението на рутината, тихите вечери, прекарани пред

огнището, увереността, че съм в безопасност; и ако всичко това не е достатъчно — как ставам по-добра, отколкото съм сега.

Осъзнавам, че този звън е само в моите уши.

Поглеждам към Кейлъб, който сега стои зад Ерудитите. Той отвръща на втренчения ми поглед и леко кимва, сякаш знае какво мисля и е съгласен с него. Крачките ми стават колебливи. Щом дори Кейлъб не е Аскет, тогава какво остава за мен? Но какъв избор имам, щом той ни изостави и сега съм единственото дете в семейството? Той ме лиши от правото на избор.

Стискам зъби. Аз ще съм детето, което им остава; трябва да направя това за моите родители. Длъжна съм.

Маркъс ми подава ножа. Вглеждам се в очите му — те са тъмносини, странен цвят — и поемам ножа. Той кимва и аз се обръщам към купелите. Пламъците на Безстрашните и камъните на Аскетите са от лявата ми страна, единият е точно срещу рамото ми, другият — малко по-встрани. Държа ножа с дясната ръка и го опирам в лявата длан. Скърцайки със зъби, прокаравам острието през нея. Боли, но аз едва го усещам. Притискам и двете си ръце към гърдите, дъхът ми излиза на пресекулки през устата.

Отварям очи и протягам ръка. Кръвта ми капе върху килима между двата купела. После със стон, който не мога да потисна, премествам ръка и кръвта ми започва да съска върху жаравата.

Аз съм егоист. Аз съм смела.

Хвърлям поглед на момчето отляво, което доскоро беше от Прямите. Усмивва се безгрижно след извършеното предателство. Стомахът ми се свива и аз се обръщам. Щом на него му е толкова лесно, значи и аз би трябвало да се чувствам така.

ГЛАВА ШЕСТА

Забивам очи в пода и заставам зад послушниците, родени Безстрашни, които са избрали да останат в собствената си каста. Всички са по-високи от мен, дори след като вдигам глава. Виждам единствено раменете им в черните дрехи. Щом и последното момиче прави своя избор — Миротворците, — идва време да си вървим. Безстрашните излизат първи. Минавам покрай мъже и жени в сиви дрехи, които доскоро бяха моята каста, вперили упорито поглед в нечий непознат тил.

Но трябва да видя родителите си поне още веднъж.

В последния момент, преди да ги подмина, поглеждам през рамо и в същата секунда съжалявам, че съм го направила. Обвинителният поглед на баща ми ме изгаря. Когато усещам смъдене в очите, решавам, че е намерил начин наистина да ме подпали, за да ме накаже за стореното, но не е така — просто ще ревна всеки момент.

Зад него мама се усмихва.

Онези зад мен ме тласкат напред, далече от семейството ми, което последно ще напусне залата. Нищо чудно да останат, за да подредят столовете и да почистят купелите. Въртя глава, за да зърна Кейлъб в тълпата на Ерудитите зад мен. Той стои наред останалите послушници и се ръкува с другия трансфер — момчето, което доскоро беше Ерудит, а сега е бледо и неспокойно, както би трябвало да се чувствам и аз. Цялото ми време мина в тревоги коя точно каста да предпочета и дори през ум не ми мина какво би станало, ако избира Безстрашните. Какво ли ме чака в централата на Безстрашните?

Групата Безстрашни ме повлича към стълбището, вместо към асансьорите. Пък аз си мислех, че само Аскетите използват стълбите.

После всички се втурват надолу. Около мен се разнасят възклицания на изненада, викове, смях и звукът от хиляди ходила, които се движат с различен ритъм. Да слизат по стълбите, за Безстрашните не е въпрос на кротост и себеотрицание, а щура постъпка.

— Какво става, по дяволите! — крещи момчето до мен.

Аз просто поклащам глава и продължавам вихрено да се спускам. Когато стигаме първия етаж, съм останала без дъх, а Безстрашните се втурват през изхода. Навън въздухът е студен и свеж, а небето е оранжево заради залязващото слънце. То се отразява в черните стъкла на Цитаделата.

Безстрашните се пръскат из улицата и препречват пътя на автобуса, а на мен ми се налага да спринтирам, за да настигна последните от тълпата. Докато тичам, моят смут се разсейва. Никога не съм бягала толкова дълго. Аскетите не одобряват всичко онова, което доставя лично удоволствие, и ето ти го резултата: дробовете ми горят, мускулите ме болят — това е жестоката наслада от бясното препускане. Следвам Безстрашните по улицата и, когато завиват зад ъгъла, долавям познат звук — свирката на влака.

— О, не! — простенва момчето до мен. — Налага ли се да се качваме на това нещо?

— Да — отговарям, останала без дъх.

Добре че толкова време гледах как Безстрашните идват на училище. Тълпата се проточва в дълга редица. Влакът се носи насреща ни по стоманените релси, светлините му примигват, свирката пищи. Вратата на всеки от вагоните е отворена, приканвайки Безстрашните да се метнат вътре — и те го правят, група след група, докато накрая оставаме само новите послушници. Родените в кастата вече знаят как да се качат на движещ се влак, така че след секунда оставаме само трансферите от други касти.

Пристъпвам напред с още неколцина и започвам да тичам. Препускаме успоредно на вагона известно време, после се мягаме странично. Не съм нито толкова висока, нито толкова силна като останалите, за да се кача във вагона от първия път. Увисвам на дръжката край вратата, рамото ми се удря в стената. Ръцете ми се тресат, докато най-накрая едно момиче от Прямите ме хваща и ме издърпва вътре. Дишайки тежко, ѝ благодаря.

Чувам вик и поглеждам през рамо. Дребничкото момче от Ерудитите протяга ръце, опитвайки да се залови за вагона. Едно момиче от Ерудитите край вратата посяга да го хване за ръка, напъня се, но той е вече далече назад. Момчето пада на колене край релсите и обхваща главата си с ръце, докато ние се отдалечаваме.

Чувствам се зле. Той току-що се провали в инициацията си при Безстрашните. Сега вече е безкастов. Това може да се случи и с някой друг във всеки следващ момент.

— Добре ли си? — припряно пита момичето от Прямите, което ми помогна. Висока е, с тъмнокафява кожа и къса коса. Красавица.

Кимам.

— Аз съм Кристина — казва тя и подава ръка.

Не съм се ръкувала много дълго време. Аскетите се поздравяват с навеждане на глава в знак на уважение. Неуверено поемам ръката ѝ и я разтърсвам два пъти, опасявайки се да не я стискам твърде силно или пък да не я държа прекалено отпуснато.

— Беатрис — представям се.

— Имаш ли представа къде отиваме? — принудена е да крещи, за да надвика вятъра, който с всяка секунда свири все по-силно през отворената врата. Влакът набира скорост. Сядам. По-лесно ще запазя равновесие, ако съм близо до земята. Тя учудено повдига вежди насреща ми.

— Бързият влак означава вятър — казвам. — Вятърът може да те изхвърли. Сядай!

Кристина сядва до мен и се примъква, за да се облегне на стената.

— Предполагам, че отиваме в централата на Безстрашните — казвам. — Само дето не знам къде е тя.

— Някой знае ли изобщо? — Тя поклаща глава. — Имам чувството, че просто изскачат от някаква дупка в земята.

После вятърът нахлува във вагона и останалите послушници, блъснати от силната въздушна струя, се повалят един върху друг. Виждам как Кристина се смее, но не чувам смеха ѝ и се насилвам да се усмихна в отговор.

Над лявото ми рамо оранжевото зарево на залязващото слънце се отразява в облицованите със стъкло сгради и аз едва мяркам редиците от сиви къщи, където доскоро беше моят дом.

Днес е ред на Кейлъб да приготви вечеря. Кой ли ще го замести — майка ми или баща ми? И когато разчистят стаята му, какво ли ще открият? Представям си купчина книги, натикани между стената и гардеробчето, книги и под дюшека му. Жаждата за знания на един

Ерудит е запълнила всяко скрито кътче в стаята му. Дали през цялото време е знаел, че ще избере Ерудитите? И ако наистина е така, как не съм забелязала?

Ама че добър актьор се оказа. От тази мисъл пак ме свива стомахът — макар аз също да ги изоставих, не бях никак добра в преструвките. В края на краищата всички бяха наясно, че изобщо не съм жертвоготовна.

Затварям очи и си представям как майка ми и баща ми седят, потънали в мълчание край масата. Дали това чувство, което ми стяга гърлото, щом се сетя за тях, е слаба проява на себеотрицание, или пък си с чист егоизъм, защото знам, че никога вече няма да съм тяхна дъщеря?

— Скачат!

Вдигам рязко глава. Седяла съм свита с опрян о стената гръб най-малко половин час, заслушана в ревящия вятър, докато наблюдавам как размазаните очертания на града прелитат край нас. В следващите няколко минути влакът забавя ход и разбирам, че момчето, което извика, има право: Безстрашните във вагоните пред нас изскачат от влака, докато той минава покрай един покрив. Релсите сега са на височината на седеметажна сграда.

Само от мисълта да се метна от движещ се влак върху някакъв покрив, давайки си сметка за празнината, която зее между ръба на покрива и стъпалото на влака, започва да ми се гади. Надигам се и с препъване се отправям към другия край на вагона, където са се строили в редица останалите трансфери.

— Тогава и ние трябва да скочим — казва едно момиче от Прямите. Има дълъг нос и криви зъби.

— Страхотно! — отвръща момче от Прямите. — Направо ме разби, Моли. Да се хвърлим от влака право на покрива?

— Нали такова е условието, Питър — натъртва момичето.

— Ами тогава се отказвам — обажда се момче от Миротворците зад мен. Има маслинова кожа и носи кафява риза — единственият трансфер от Миротворците. Бузите му лъцят от сълзи.

— Трябва да го направиш — казва Кристина. — Иначе отпадаш. Хайде, давай, всичко ще бъде наред!

— Не, няма да е наред! Предпочитам да остана безкастов, отколкото да умра! — момчето от Миротворците клати глава. В гласа

му звучи паника. То продължава да клати глава, вперило очи в покрива, който се приближава с всяка секунда.

Не мога да се съглася с него. По-скоро бих умряла, отколкото да се превърна в кух човек като безкастовите.

— Не можеш да го принудиш — казвам и поглеждам Кристина. Кафявите ѝ очи са широко отворени, тя толкова силно стиска устни, че те са променили цвета си. Подава ми ръка.

— Хайде — казва. Поглеждам въпросително ръката ѝ, показвайки ясно, че не се нуждая от нечия помощ, но тя бързо добавя: — Просто... не мога да го направя, ако някой не ме дръпне.

Хващам ръката ѝ и двете заставаме на ръба на вагона.

Докато лети край покрива, аз броя на глас:

— Едно..., две..., три!

На „три“ скачаме от вагона. Миг на безтегловност, после краката ми се удрят в твърда основа и болката пронизва пищялите. Рязкото приземяване ме праща със замах по очи върху покрива, под бузата си усещам ситен чакъл. Пускам ръката на Кристина. Тя се смее.

— Това беше забавно — казва.

Кристина ще плува в свои води сред търсачите на силни усещания при Безстрашните. Отърсвам ситните камъчета от бузата си. Всички послушници, с изключение на момчето от Миротворците, са се озовали на покрива, всеки с различен успех при приземяването. Момчето от Прямите с кривите зъби — Моли — държи глезена си с изкривено лице; Питър, момчето от Прямите с лъскавата коса, се усмихва победоносно — явно е останал на крака при приземяването.

После долавям вой. Извърщам глава, за да открия източника. Едно момиче от Безстрашните се е изправило на ръба на покрива, гледа надолу и крещи. Едно момче от Безстрашните стои зад нея и я държи за кръста, за да не падне.

— Рита — говори ѝ той. — Рита, успокой се! Рита...

Заставам наблизко и поглеждам надолу през ръба. На паважа под нас лежи тяло; момиче е, ръцете и краката му са под неестествен ъгъл, а косата се с разпиляла около главата. Стомахът ми се свива, забивам поглед в релсите. Не всички са успели. Даже Безстрашните не са в безопасност.

Рита пада на колене, хлипайки. Извърщам очи. Колкото повече я гледам, толкова повече и на мен ми се иска да ревна, но не мога да се

разплача пред тези хора.

Казвам си, колкото се може по-строго, че тук е така. Занимаваме се с опасни неща, при което умират хора. Умират хора, а ние продължаваме към следващото опасно занимание. Колкото по-скоро проумея това, толкова по-големи шансове има да изкарам докрай инициацията.

Но вече изобщо не съм сигурна, че ще оцелея по време на инициацията.

Казвам си, че ще броя до три и после ще продължа нататък. „Едно.“ Представям си трупа на момичето върху паважа и тръпка разтърсва тялото ми. „Две.“ Дочувам риданията на Рита зад гърба си и утешителното мърморене на момчето до нея. „Три.“

Свивам устни. Отдалечавам се от Рита и от ръба на покрива.

Лакътят ме боли. Вдигам ръкава да го погледна, ръката ми трепери. Кожата е ожулена, но не кърви.

— Ау! Възмутително! Една от Дървените се разголва!

Вдигам глава. „Дървени“ е обиден прякор за Аскетите, а аз съм единственият им представител тук. Питър ме сочи с пръст и самодоволно се хили. Дочувам смях. Страните ми пламват и дръпвам ръкава си надолу.

— Чуйте ме всички! Името ми е Макс. Аз съм един от лидерите във вашата нова каста — крещи някакъв мъж от другия край на покрива. По-възрастен е от останалите, с дълбоки бръчки по тъмната кожа и посивели слепоочия; изправил се е на самия край, все едно се намира на тротоара. Сякаш едно момиче не е загубило живота си току-що. — Няколко етажа по-надолу е входът към лагера на нашите хора. Ако не съберете кураж да скочите, значи не ви е тук мястото. Послушниците имат привилегията да опитат първи.

— Искате да се хвърлим от покрива ли? — пита момиче от Ерудитите. Тя е няколко сантиметра по-висока от мен, косата ѝ е с миши цвят, има плътни устни. Сега гледа с отворена уста.

Не проумявам какво толкова я шокира.

— Точно така! — отговаря Макс. Изглежда се забавлява.

— Там долу има ли вода или нещо подобно?

— Казва ли ти някой! — той повдига вежди.

Тълпата пред групата на послушниците се разделя на две, за да ни пропусне. Оглеждам се. Явно никой не изгаря от нетърпение да

скочи от покрива — разсейват се и гледат във всички посоки, но не и към Макс. Някои превързват леките си рани или изтупват чакъла от дрехите си.

Хвърлям поглед към Питър. Гризе си ноктите. Опитва се да си придаде небрежен вид.

Аз съм горда. Това някой ден ще ми навлече неприятности, но днес ми дава кураж. Отправлям се към ръба и дочувам кикотене зад гърба си.

Макс отстъпва и ми прави път. Отивам до самия край и поглеждам надолу. Вятърът свири в дрехите ми и платът плющи. Сградата, върху която се намирам, заедно с още три постройки огражда площад. В бетона в средата на площада има огромна дупка. Не мога да видя какво има на дъното ѝ.

Само се опитват да ни сплашат. Ще се приземя благополучно на дъното. Единствено тази мисъл ме крепи, докато престъпвам през ръба. Зъбите ми тракат. Вече няма връщане назад. Не и с тия зад мен, които само чакат да се издъня. Опипвам трескаво яката на ризата си и стискам копчето, за да прикрия треперенето на ръцете. След няколко опита разкопчавам ризата от горе до долу и я смъквам от раменете си.

Отдолу съм със сива тениска. Тя е по-тясна от останалите ми дрехи и плътно очертава тялото; никой не ме е виждал само по нея досега. Свивам на топка ризата и поглеждам Питър през рамо. Запращам с все сила свитата дреха към него и стискам зъби. Уцелвам го в гърдите. Той ме зяпа. Зад мен се разнасят викове и подсвирквания.

Поглеждам отново през ръба. Бледата кожа на ръцете ми настръхва и стомахът ми се свива. Ако сега не го направя, никога вече няма да се реша. Преглъщам мъчително.

Повече не му мисля. Просто свивам колене и скачам.

Вятърът свири в ушите ми, докато земята се носи към мен, наедрявайки и заемайки целия хоризонт; или пък аз се нося насреща ѝ. Сърцето ми бие до пръсване, всяко мускулче в тялото ми е изопнато, а пропадането обръща стомаха ми. Дупката ме поглъща и аз пропадам в мрака.

Удрям се в нещо твърдо. То поддава под ускорението на тялото ми и ме залюлява. Ударът ми изкарва въздуха и аз хриптя, борейки се да си поема дъх. Бодежи пронизват ръцете и краката ми.

Мрежа. В дъното на дупката има мрежа. Вдигам очи нагоре и се разсмивам, едновременно облекчена и обхваната от истерия. Тялото ми се тресе и аз скривам лицето си в ръце. Току-що скочих от покрива.

Сега трябва отново да намеря твърда земя. Забелязвам няколко чифта ръце, които се протягат към мен откъм края на мрежата, стискам първите, които ми попадат и се измъквам. Претъркулвам се и едва не падам по лице върху дървения под, ако той не ме беше хванал.

„Той“ е млад мъж, един от тези, които стояха край мрежата. Горната му устна е тънка, долната — сочна. Очите му са толкова вдлъбнати навътре, че миглите опират кожата под веждите; цветът им е тъмносин — мечтателен, сънлив, очакващ.

Дланите му хващат здраво моите ръце, но ме пускат в мига, щом отново се изправям на крака.

— Благодаря — казвам.

Стоим върху платформа на десетина крачки от земята. Намираме се в просторна пещера.

— Направо не е за вярване — произнася глас зад мен. Принадлежи на тъмнокосо момиче с три сребърни халки, прокарани през дясната вежда. Хили ми се подигравателно. — Някаква от Дървените да скочи първа. Нечувано.

— Явно е имала причина да се откаже от тях, Лорън — отговаря той. Гласът му е дълбок и боботещ. — Как ти е името?

— Ъ-ъ-ъ... — Не зная защо се колебая, но Беатрис вече не ми звучи подходящо.

— Хубаво го обмисли — казва той и незабележима усмивка повдига края на устните му. — Няма да можеш да избираш втори път.

Ново място, ново име. Тук мога да се преродя.

— Трис — отговарям твърдо.

— Трис — повтаря ухилела Лорън. — Съобщи го, Фор^[1]!

Момчето — Фор — хвърля поглед през рамо и обявява високо:

— Първият скочил — Трис!

Когато очите ми свикват с тъмнината, различавам събралата се наоколо тълпа. Те ме поздравяват с вдигнати юмруци, после още някой пада върху мрежата. Падането е последвано от крясък. Кристина. Всички се смеят, но смехът прелива в аплодисменти.

Фор опира ръка в гърба ми и казва:

— Добре дошла сред Безстрашните!

[1] На английски името на момчето означава и числото четири.
— Б.пр. ↑

ГЛАВА СЕДМА

Когато всички послушници отново стъпват на твърда земя, Лорън и Фор ни повеждат по тесен тунел. Стените му са каменни, а таванът постепенно се спуска все по-надолу и имам чувството, че слизам дълбоко навътре, към сърцето на земята. Мъждивите лампи, които го осветяват, са разположени далече една от друга. В тъмното пространство между тях ме обзема страх, че съм се изгубила, докато нечие рамо не се блъсне в мен. Щом попадам в осветения кръг, отново се чувствам в безопасност.

Момчето от Ерудитите пред мен рязко спира, аз се блъскам в гърба му и удрям нос в неговото рамо. Отстъпвам назад и се разтривам, за да дойда на себе си. Цялата ни група сега стои на място, а тримата водачи са се изправили пред нас със скръстени ръце.

— Тук се разделяме — казва Лорън. — Послушниците, родени Безстрашни, идват с мен. Предполагам не се нуждаете от обиколка из мястото.

Тя се усмихва и кимва към тях. Те се отделят от групата и изчезват в тъмните сенки. Проследявам с поглед и последните пети, които напускат кръга светлина, после се обръщам към онези, които са останали. Повечето послушници са от кастата на Безстрашните, затова сега сме само девет души. Сред тях аз съм единственият трансфер от Аскетите, а от Миротворците няма нито един. Всички други са от Ерудитите и, колкото и да е изненадващо, от Прямите. Но за да си винаги честен, сигурно се изисква голяма храброст. Аз поне би трябвало да знам това.

Фор е следващият, който се обръща към нас.

— През повечето време работя в контролния център, но през следващите няколко седмици ще бъда ваш инструктор — казва. — Името ми е Фор.

— Фор? Като числото четири ли? — обажда се Кристина.

— Да — отвръща Фор. — Проблем ли има?

— Не.

— Хубаво. Сега отиваме в Ямата, която някой ден ще се научите да обичате. Тя...

Кристина се киска.

— Ямата ли? Подходящо име.

Фор отива при нея и надвесва лице съвсем близо до нейното. Присвива очи и няколко секунди я гледа втренчено.

— Как е твоето име? — пита тихо.

— Кристина — пискливо отговаря тя.

— Виж какво, Кристина, ако исках да си имам работа с устатите многознайковци от Прямите, щях да се присъединя към тяхната каста — просъсква той. — Първият урок, който ще научиш от мен, е да си държиш езика зад зъбите. Ясен ли съм?

Тя кима.

Фор се отправя към сенките в дъното на тунела. Групата послушници мълчаливо се раздвижва.

— Ама че смотаняк! — мърмори Кристина.

— Предполагам, че не иска да му се присмиват — отговарям. Давам си сметка, че ще бъде разумно да внимавам с Фор.

На платформата ми се видя спокоен, но сега нещо в невъзмутимия му тон ме кара да бъда нащрек.

Фор отваря двете крила на някаква врата и ние влизаме в онова, което той нарече Ямата.

— Аха — прошепва Кристина. — Сега ми става ясно.

„Яма“ е най-безобидното наименование за това място.

Оказва се подземна пещера, толкова огромна, че оттам, където се намирам — на самото дъно, — не мога да зърна другия край. Неравните скалисти стени се издигат на височината на няколко етажна сграда над главата ми. Но в камъка има ниши, в които са оставени храна, дрехи, провизии, занимания за свободното време. Тесни пътеки и стълби, издълбани направо в скалата, ги свързват едно с друго. Няма никакви парапети, които да предотвратяват нещастните случаи.

Осветен в оранжево скат се спуска от едната страна.

Покривът на Ямата е от стъклени панели, а над него има сграда, която отразява слънчевата светлина. Сигурно изглежда като всички останали постройки в града, когато минаваш с влака покрай нея.

Сини фенери висят на неравни разстояния над стъклените панели, подобни на онези, които осветяваха Залата на избора. Засияват

все по-ярко с угасването на слънчевата светлина.

Наоколо е пълно с хора, всичките облечени в черно, които викат и разговарят оживено, жестикулирайки. Не забелязвам нито един по-възрастен сред тях. Има ли изобщо възрастни в кастата на Безстрашните? Дали успяват да доживеят до по-напреднала възраст, или пък ги отпращат някъде, когато вече не могат да скачат от движещи се влакове?

Група дечурлига тичат по необезопасената пътека с такава скорост, че сърцето ми започва да блъска в гърдите и едва не им изкрещявам да вървят по-бавно, преди някои да е пострадал. В паметта ми изникват подредените улици на Аскетите: колона от хора в дясната страна се разминава с колона от хора в лявата, мълчаливо разменяйки бегли усмивки и леки кимвания. Стомахът ми се свива. Но и хаосът на Безстрашните си има своя чар.

— Ако ме последвате — казва Фор, — ще ви покажа Бездната.

Повежда ни напред. По стандартите на Безстрашните лицето на Фор изглежда кротко в анфас, но щом се извъръща настрани, забелязвам татуировка, която се подава изпод яката на блузата му. Той ни води към дясната част на Ямата, която е подозрително тъмна. Присвивам очи и забелязвам, че подът, върху който стоя, свършва при една метална преграда. С приближаването на преградата дочувам рев — вода, стремително падаща вода, която се разбива о скалите.

Поглеждам през ръба. Подът свършва под остър ъгъл, а няколко етажа под нас минава река. Буйната вода се блъска в скалата под краката ми и изригва нагоре. От лявата ми страна е по-спокойна, но отдясно е разпенена от битката с камъка.

— Бездната ни напомня, че има тънка граница между храбростта и глупостта — крещи Фор. — Един лудешки скок от този ръб ще сложи край на живота ви. Това се е случвало преди и ще се случва и занапред. Чувствайте се предупредени.

— Това е невероятно — казва Кристина, докато се отдалечаваме от парапета.

— Невероятно е точната дума — кимам в отговор.

Фор повежда групата послушници през Ямата по посока на една зееща в стената дупка. Помещението, в което води тя, е достатъчно добре осветено, така че успявам да видя къде отиваме: столова, пълна с хора и тракане на сребърна посуда. Когато влизаме, Безстрашните

вътре стават. Аплодират ни. Тропат с крака. Викат. Шумът ме обгръща и нахлува в мен. Кристина се усмихва и секунда по-късно аз също се усмихвам.

Оглеждаме се за свободни места. Двете с Кристина откриваме полупразна маса в единия край на помещението и аз се озовавам между нея и Фор. В центъра на масата има плато с храна, която не разпознавам: кръгли парчета месо, пъхнати между две кръгли хлебчета. Стискам едно от тях между пръстите си, без да съм сигурна какво точно трябва да правя с него.

Фор ме смушква с лакът.

— Месото е говеждо — казва. — Сложи това отгоре му. — И той ми подава малка купичка, пълна с червен сос.

— Никога досега ли не си яла хамбургер? — пита Кристина с ококорени очи.

— Не — отговарям. — Така ли му викат на това?

— Дървените ядат проста храна — намесва се Фор, кимайки към Кристина.

— Защо? — пита тя.

Вдигам рамене.

— Охолството се приема за ненужно угаждане.

Тя се изсмива.

— Тогава не е чудно, че си ги зарязала.

— Да, бе. — Подбелвам очи. — Само заради едното ядене.

Устата на Фор потрепва в ъгълчетата.

Вратата на трапезарията се отваря и всички разговори утихват. Поглеждам през рамо. Влязъл е млад мъж, а наоколо е така тихо, че чувам стъпките му. Лицето му е надупчено от пиърсинги на толкова места, че се отказвам да ги броя, а косата му е дълга, тъмна и мазна. Но не това го прави да изглежда страховит. Причината е студеният поглед, с който обхожда залата.

— Кой е този? — шепне Кристина.

— Името му е Ерик — отговаря Фор. — Той е един от лидерите на Безстрашните.

— Я стига! Той е толкова млад.

Фор ѝ хвърля мрачен поглед.

— Тук възрастта няма значение.

Обзалагам се, че Кристина се кани да попита същото, за което си мисля и аз: „Тогавя какво има значение?“. Но в този момент Ерик престава да оглежда залата и тръгва към масите. Тръгва към нашата маса и се стоварва на стола до Фор. Нито той поздравява, нито ние.

— Е, няма ли да ме представиш? — пита, посочвайки към нас с Кристина.

— Това са Трис и Кристина — казва Фор.

— Я, Дървена! — възкликва Ерик и нагло ми се усмихва.

Усмивката му разтяга дупките на пиърсинга в устните му и те стават по-големи, а аз потръпвам. — Ще те видим колко дълго ще оцелееш!

Каня се да кажа нещо — вероятно да го уверя, че ще оцелея — но думите не идват. Не разбирам защо е така, но не искам Ерик да продължава да ме зяпа. Не искам никога повече да ме поглежда.

Той потропва с пръсти по масата. Кокалчетата на ръцете му са покрити със зараснали рани на местата, където биха се охлузили, ако удари нещо с голяма сила.

— Как я караш напоследък, Фор? — пита той.

Фор вдига рамене.

— Горе-долу — отговаря.

Да не би да са приятели? Погледът ми отскача ту към Ерик, ту към Фор. Поведението на Ерик, както седи и разпитва Фор, подсказва, че е така; но от начина, по който се държи Фор — изопнат като обтегната струна, — излиза, че има нещо друго. Вероятно са съперници, но как е възможно това, щом Ерик е лидер, а Фор — не?

— Макс ми каза, че се опитва да те открие, но теб все те няма — продължава Ерик. — Помоли да разбере какво става с теб.

Фор гледа Ерик в продължение на няколко секунди, преди да отговори.

— Предай му, че съм напълно удовлетворен от позицията, която заемам в момента.

— Значи иска да ти предложи работа, така ли?

Халките, прокарани през веждата на Ерик, улавят светлината. Може би Ерик приема Фор като потенциална за плаха за своя пост. Баща ми казва, че онези, които ламтят за власт и се доберат до нея, живеят в непрекъснат ужас да не я загубят. Ето защо трябва да даваме властта на тези, които не я искат.

— Така излиза — казва Фор.

— Но ти не се интересуваш от нея.

— Вече две години това не ме интересува.

— Е — казва Ерик, — да се надяваме, че той най-после ще го схване.

Той тупа Фор по рамото малко по-силно от необходимото и се надига. Щом се отдалечава, аз тутакси се отпускам. Даже не съм си давала сметка колко съм била напрегната досега.

— Вие двамата... приятели ли сте? — питам, неспособна да овладея любопитството си.

— Бяхме в една и съща група послушници — казва Фор. — Той идва от Ерудитите.

Забравям, че бях решила да я карам по-полека с Фор.

— И ти ли идваш от друга каста?

— Мислех, че само Прямите ще ми създават грижи с техните безкрайни въпроси — отвърща студено той. — А сега имам и една Дървена на главата.

— Сигурно е така, защото си много отзивчив — казвам с равен тон. — Също като ложе от пирони.

Той впива поглед в мен, но аз не отклонявам очи. Не е куче, но и при него действат същите правила. Отклоняването на погледа е знак за подчинение. Ако продължавам да го гледам в очите, е като да му хвърля ръкавица. От мен зависи кое ще избира.

Бузите ми пламват. Какво ли ще последва, когато някой от двама ни не издържи на напрежението?

Но той само казва:

— Внимавай, Трис!

Стомахът ми натежава, сякаш току-що съм глътнала камък. Безстрашните на съседната маса викат по име Фор и аз се обръщам към Кристина. Веждите ѝ повдигат челото.

— Какво? — питам.

— Имам теория.

— И каква е тя?

Тя вдига хамбургера, ухилва ми се и отвърща:

— Че сама си търсиш смъртта.

След вечеря Фор изчезва, без да обели и дума. Ерик ни повежда през редица коридори, без да ни обяснява къде отиваме. Представа

нямат защо лидер на Безстрашните трябва да се занимава с някаква група послушници, но може пък да е така само за тази вечер.

В края на всеки коридор има синя лампа, но навсякъде другаде е мрак и трябва да внимавам да не се препъна в някоя неравност по пода. Кристина мълчаливо върви до мен. Никой не ни е предупредил да пазим тишина, но и никой не говори.

Ерик спира пред една дървена врата и скръства ръце.

Всички се скупчваме около него.

— За онези от вас, които още не са го разбрали, името ми е Ерик — казва. — Аз съм един от петимата водачи на Безстрашните. Тук много отговорно се отнасяме към инициацията, ето защо доброволно приех да бъда наблюдаващ по време на по-голямата част от вашето обучение.

От тази мисъл направо ми се повдига, фактът, че лидер на Безстрашните ще наблюдава инициацията, сам по себе си е достатъчно неприятен. Когато този лидер е Ерик обаче, това прави положението още по-лошо.

— Ето някои основни правила — продължава той. — Трябва да сте в залата за тренировки точно в осем часа всяка сутрин. Тренировките са всеки ден от осем до шест с почивка за обяд. След шест може да правите каквото пожелаете. Ще разполагате с известно свободно време и между различните степени на инициацията.

Фразата „Може да правите каквото пожелаете“ се вклинява в ума ми. У дома никога не можех да правя каквото пожелая, дори вечер. Трябваше най-напред да помисля за нуждите на другите. Сега дори не зная какво да правя със свободното си време.

— Разрешено ви е да напускате лагера само с придружител от Безстрашните — допълва Ерик. — Зад тази врата е стаята, където ще спите през следващите няколко седмици. Ще забележите, че леглата са десет, а вие — само девет. Предполагахме, че повече от вас ще стигнат дотук.

— Но в началото бяхме дванайсет — възпротивява се Кристина.

Стискам очи и очаквам да последва остро порицание. Ще трябва да се научи да си държи езика зад зъбите.

— Обикновено поне по един трансфер от другите касти не оцелява до идването в лагера — отговаря Ерик, барабанейки по кокалчетата на ръцете си. После свива рамене. — Така или иначе в

първата степен на инициация разделяме трансферите от родените Безстрашни, но това не означава, че ще бъдете оценявани поотделно. В края на инициацията вашето класиране ще се определя и в зависимост от резултатите на родените Безстрашни. А те вече са по-добри от вас. Ето защо очаквам...

— Класиране? — обажда се момичето от Ерудитите с мишата коса, което ми е отдясно. — Защо ще бъдем класирани?

Ерик се усмихва и на синята светлина усмивката му изглежда злонамерена, сякаш е изсечена с нож върху лицето.

— Класирането ви цели две неща — казва. — Първо, то определя реда, по който ще си избирате работа след инициацията. Останали са свободни съвсем малко желани позиции.

Стомахът ми се свива. Още докато го гледам как се усмихва, усещам, че ще стане нещо лошо — точно както се случи още с влизането ми в стаята за тестване на наклонностите.

— Втората цел на класирането е — продължава той — само първите десет да станат пълноправни членове.

Болка пронизва стомаха ми. Всички стоим неподвижно като статуи. После Кристина проговаря:

— Какво?!

— Има единайсет родени Безстрашни и още девет трансфера — обяснява Ерик. — Четирима послушници ще отпаднат в края на първа степен. Останалите ще бъдат пресяти при последното изпитание.

Това означава, че дори заедно да преодолеем всяка степен от инициацията, накрая шест послушници няма да станат пълноправни членове. С крайчеца на окото си забелязвам, че Кристина ме гледа, но не мога да отвърна на погледа ѝ. Очите ми са приковани в Ерик и не могат да се откъснат от него.

Шансовете ми като най-дребния послушник и единствен трансфер от Аскетите не са никак розови.

— Какво правим, ако отпаднем? — пита Питър.

— Напускате лагера на Безстрашните — казва педантично Ерик — и ставате безкастови.

Момичето с мишата коса запушва уста с ръка, едва потискайки хлипането си. Сещам се как безкастовият мъж с жълтите зъби грабва плика с ябълки от ръката ми. Пак виждам мътните му втренчени очи.

Но вместо да се разрева като момичето от Ерудитите, аз се чувствам още по-хладнокръвна. По-твърда.

Аз ще стана член. Ще стана.

— Но това... не е честно — обажда се Моли, момичето от Прямите с широките рамене. Макар и да изглежда гневна, гласът ѝ звучи ужасено. — Само ако знаехме...

— Да не искаш да кажеш, че ако си знаела това преди Изборната церемония, нямаше да избереш Безстрашните? — озъбва се Ерик. — В такъв случай трябва да напуснеш още сега. Ако си наистина една от нас, не би трябвало да те е грижа дали ще се провалиш. Щом е така, значи си страхливка.

Ерик отваря вратата към спалното помещение.

— Вие сте избрали нас — казва. — Сега е наш ред да избираме.

Лежа в леглото, заслушана в дишането на деветима души.

Никога не съм спала с момче в една стая, но сега нямам друг избор, освен ако не предпочитам да спя в коридора. Всички останали се преоблякоха с униформите, дадени ни от Безстрашните, но аз лягам с моите дрехи на Аскет, които още ухаят на сапун и свеж въздух също като у дома.

Досега имах самостоятелна стая. През прозореца виждах ливадата отпред, а отвъд нея — мъгливите очертания на града. Свикнала съм да спя при пълна тишина.

Докато мисля за дома, под клепачите ми започва да смъди, а щом примигвам, една сълза се търкулва. Запушвам уста, за да потисна хлипането.

Немислимо е да рева, не и тук. Трябва да се овладеея.

Всичко ще бъде наред. Мога да се оглеждам, когато пожелаая. Мога да се сприятеля с Кристина, да си отрежа косата и да оставя другите сами да си чистят мръсотията, която са направили.

Ръцете ми се разтреперват и сълзите рукват още по-обилно, замъглявайки погледа. Какво ми пука, че когато родителите ми дойдат в Деня за свиждане, може и да не ме познаят — ако изобщо дойдат. Голяма работа, че щом лицата им се мярнат в спомените ми дори за част от секундата, това ми причинява болка. Даже и това, че Кейлъб е

имал тайни от мен. Нагаждам дишането си според това на останалите послушници. Нищо друго няма значение.

Задавен звук прекъсва нечие дишане, последван от разтърсващо хлипане. Пружините на леглото скърцат, когато тежко тяло се преобръща върху него и възглавницата заглушава хълцането, но не достатъчно. Идват откъм леглото над мен — там е Ал от Прямите, най-високото и яко момче сред послушниците. Най-малко от него очаквах да се пречупи.

Краката му са само на няколко сантиметра от главата ми. Трябва да го утеша — би трябвало да искам да го утеша, защото така съм възпитана. Вместо това изпитвам отвращение. Не е редно такъв здравеняк да се държи като дете. И защо поне не си плаче тихичко като всички нас.

Преглъщам мъчително.

Представям си как би ме изгледала майка, ако знаеше какво си мисля сега. Ъгълчетата на устата ѝ се отпускат надолу. Веждите ѝ надвисват ниско над очите — не се мръщи, по-скоро е уморена. Прокарвам длани по бузите си.

Ал изхълцва отново. Почти усещам как този звук стърже по гърлото ми. Момчето е само на сантиметри от мен — трябва поне да го докосна.

Не. Отпускам ръка и се обръщам с лице към стената.

Не е необходимо някой да научи, че не искам да му помогна. Ще погребва тази тайна. Затварям очи и усещам как сънят ме поглъща, но всеки път, когато ми остава съвсем малко да заспя, пак чувам Ал.

Може би проблемът изобщо не е в това, че не мога да се върна у дома. Вярно — майка, татко, Кейлъб, отблясъците на огъня вечер и потропването на иглите за плетене на майка ще ми липсват, но това не е единствената причина за тази празнина в стомаха ми.

Проблемът е там, че дори да се прибера у дома, няма да се чувствам на място между хората, които дават, без да се замислят, и грижата за околните им е присъща като дишането.

Тази мисъл ме кара да скърцам със зъби. Запушвам уши с възглавницата, за да заглуша хленченето на Ал и заспивам, опряла буза о мокрото петно върху калъфката.

ГЛАВА ОСМА

— Първото, което ще научите днес, е да стреляте. Второто — как да надвиете в ръкопашен бой. — Фор тиква един револвер в ръцете ми, без да ме погледне, и отминава нататък. — За щастие щом сте стигнали дотук, значи вече знаете как се качва и слиза от движещ се влак и не е необходимо да ви уча поне на това.

Не трябва да се учудвам, че Безстрашните изискват от нас да започнем с летящ старт, но очаквах да ни се полагат повече от шест часа почивка, преди гонката да започне. Тялото ми все още е натежало от съня.

— Инициацията се състои от три степени. Ще отчитаме вашия напредък и ще ви класираме според представянето във всяка една от тях. Резултатите от различните степени не са равностойни при окончателното класиране, ето защо е възможно, макар и много трудно, с времето рязко да подобрите нивото си.

Забила съм поглед в пистолета, който държа. През живота си не съм очаквала някога да докосна оръжие, камо ли да стрелям с него. Вижда ми се доста опасно. Сякаш само с моя допир мога да нараня някого.

— Вярваме, че инициацията ще изкорени вашите страхове — най-голямата грешка е да се действа с глава, замаяна от страх — продължава Фор. — Затова всяка от степените има за цел да ви подготви на различно ниво. Първата степен е предимно физическо изпитание; втората — основно емоционално препятствие; третата — главно психическо.

— Но какво... — обажда се през прозявка Питър, — какво общо има стрелбата с храбростта?

Фор изтръгва пистолета от ръката му, притиска дулото към челото на Питър и вкарва куршум в цевта. Питър замръзва с отворена уста, прозявката сякаш е заседнала в гърлото му.

— Събуди се! — озъбва се Фор. — В ръката си имаш зареден пистолет, идиот такъв. Дръж се подобаващо!

Той отпуска пистолета. Когато непосредствената опасност отминава, погледът в зелените очи на Питър става твърд. Изненадана съм, че успява да се овладее и да не отговори. През целия си досегашен живот на Пряма винаги гласно е изразявал своето мнение; въпреки това, в момента мълчи, а бузите му са почервенели.

— И за да отговоря на въпроса ти... Вероятността да подмокриш гащите и да ревнеш за майка си е много по-малка, ако си подготвен да се защитаваши. — Фор спира в края на редицата и се обръща на пети. — Ето и още нещо, което може да ви потрябва по-късно, докато сте още в първа степен. Затова ме наблюдавайте!

Той се обръща към стената с мишените — квадратни шперплатови плоскости с по три червени концентрични кръга срещу всеки от нас. После се разкрячва, хваща пистолета с две ръце и стреля. Звукът е толкова силен, че ушите ми писват. Проточвам врат, за да погледна мишената. Куршумът е минал през средния кръг.

Обръщам се към своята мишена. Семейството ми никога не би одобрило стрелбата с пистолет. Ще кажат, че пистолетите се използват единствено при самозащита, а не за насилие.

Прогонвам мисълта за семейството си, разтварям крака на ширината на раменете и внимателно обхващам дръжката на пистолета с две ръце. Оръжието е тежко и ми е трудно да го протегна напред, но държа да е колкото може по-далече от лицето. Натискам спусъка, отначало колебливо, после по-силно, пазейки се от пистолета. Ушите ми писват от изстрела, а откатът тласка ръката ми обратно, към носа. Политам назад и опирам ръка в стената зад мен, за да запазя равновесие. Представа нямам къде е попаднал куршумът, но знам, че е далече от целта.

Стрелям отново и пак, и пак, но нито един куршум не попада в мишената.

— От статистическа гледна точка — обажда се до мен момчето от Ерудитите, името му е Уил и се хили насреща ми, — досега трябваше да уцелиш мишената поне веднъж, дори случайно. — Той е русокос, рошав, с бръчка между веждите.

— Така ли било! — казвам, без да трепна.

— Аха — отговаря. — Според мен ти всъщност си абсолютно непригодна.

Скърцам със зъби и се обръщам към мишената, решена този път поне да остана на крака. Щом не мога да се справя още с първата задача, как изобщо ще стигна до финала на първа степен?

Дръпвам спусъка силно и този път съм подготвена за отката. Ръцете ми отскачат, но продължавам да стоя стабилно на краката си. В ъгъла на мишената се появява дупка от куршум и аз поглеждам въпросително към Уил.

— Както виждаш, излязох прав. Статистиката никога не лъже — казва той.

Усмиввам се леко.

Чак на петия път уцелвам мишената в средата и това предизвиква прилив на енергия в жилите ми. Вече съм напълно будна, с широко отворени очи и затоплени ръце. Свалям пистолета. Способността да контролираш нещо толкова опасно дава власт. Изобщо да контролираш нещо. Точка.

Може би тук съм си на мястото.

Когато прекъсваме за обяд, ръцете ми пулсират от стискането на пистолета и ми е трудно да изпъна пръсти. Разтривам ги, докато вървя към столовата. Кристина кани Ал да седне с нас на обяд. Всеки път, когато го погледна, отново чувам риданието му.

Разбутвам граховите зърна с вилицата и мислите ми блуждаят около теста за установяване на наклонностите. Когато Тори ме предупреди колко е опасно да си Дивергент, имах чувството, че страшната тайна е дамгосана върху челото ми и ако не внимавам, някой рано или късно ще я забележи. Досега нямаше проблем, но въпреки това, не се чувствам в безопасност. Какво ще стане, ако за миг се разсея и се случи нещо ужасно?

— Хайде стига бе, наистина ли не ме помниш?! — обръща се Кристина към Ал, докато си прави сандвич. — Само преди няколко дни учехме заедно математика. А аз изобщо не съм от тихите.

— Проспах повечето часове по математика — отговаря Ал. — Беше все първият час!

Ами ако опасността се забави — какво ще стане, ако ме сполети след години и аз изобщо не предусетя приближаването ѝ?

— Трис — вика Кристина и щрака с пръсти пред лицето ми, — тук ли си?

— Какво? Какво има?

— Питам дали помниш по някой от предметите да сме били заедно — казва тя. — Нищо лично, ама май изобщо не те помня. За мен всички Аскети изглеждаха еднакво. Не че сега е различно, но ти вече не си от тях.

Впивам поглед в нея. Сякаш това трябва постоянно да ми се напомня.

— Извинявай, да не те обидих? — пита тя. — Просто съм свикнала каквото ми е на ума, това да ми е и на езика. Мама все казваше, че любезностите са лъжа в красива опаковка.

— Явно затова нашите касти не се спогаждат особено — казвам и се изсмивам кратко. Прямите и Аскетите не се мразят помежду си като Ерудитите и Аскетите, но все пак се избягват. Истинският противник на Прямите са Миротворците. Онези, които преследват мира на всяка йена, казват Прямите, винаги ще мамят, за да не разбунят духовете.

— Мога ли да седна тук? — пита Уил, потупвайки масата с пръст.

— Какво, вече не искаш ли да си с твоите приятелчета Ерудити? — пита Кристина.

— Те не са ми приятелчета — отговаря Уил, докато оставя чинията. — Като сме трансфери от една и съща каста, не означава, че се спогаждаме особено. На всичкото отгоре Едуард и Мира са гаджета и нямам намерение да ставам трето колело.

Едуард и Мира, другите двама трансфери от Ерудитите, седят през две маси и така са се лепнали един за друг, че лактите им се блъскат, докато режат храната. Мира от време на време спира, за да целуне Едуард. Наблюдавам ги внимателно. През живота си съм виждала само няколко пъти хора да се целуват.

Едуард извърща глава и притиска устни в устата на Мира. Въздухът излиза със свистене между зъбите ми и аз отклонявам поглед. Една част от мен очаква двамата да бъдат смърдени за това. Другата се пита с известна нотка на отчаяние какво ли е да усетиш нечий устни върху своите.

— Трябва ли да го правят толкова демонстративно? — казвам.

— Тя просто го целуна — поглежда ме намръщено Ал. Когато се мръщи, дебелиите му вежди опират о миглите. — Не е като да са се съблекли голи.

— Хората не се целуват пред очите на останалите.

Ал, Уил и Кристина ми се усмихват съчувствено.

— Какво? — питам.

— Аскетът в теб пак надига глава — отговаря Кристина. — Никой от нас няма нищо против малко публична проява на чувства.

— О! — вдигам рамене. — Ами... В такъв случай ще трябва и аз да го преодоля.

— Или пък може да си останеш фригидна — казва Уил, а зелените му очи проблясват пакостливо. — Така де, ти си решаващ.

Кристина запраща франзелата към него. Той я улавя и забива зъби в хлебчето.

— Не се дръж гадно с нея — казва тя. — Студенината ѝ е вродена, също както ти си многознайко.

— Аз не съм студена! — възкликвам.

— Не се връзвай! — казва Уил. — Не ти се отразява добре. Я се виж, цялата почервения!

От тази забележка още по-силно пламвам. Всички се кискат. Насилвам се и аз да се засмея и след няколко секунди смехът ми става съвсем естествен.

Чувствам се добре, когато се смея отново.

След обяда Фор ни повежда към нова зала. Тя е огромна, с напукан дървен под, който проскърцва, а в средата му е нарисуван голям кръг. На стената отляво има зелена учебна дъска. Учителят ми от Начално ниво използваше такава, но оттогава не съм виждала подобна. Сигурно това има нещо общо с приоритетите на Безстрашните — най-напред практиката, после теорията.

Имената ни са изписани върху дъската по азбучен ред. Провесени на крачка една от друга, в единия край на залата има избелели боксьорски круши.

Подреждаме се в редица зад тях, а Фор се изправя по средата, така че всички да го виждаме.

— Както казах и сутринта — започва той, — следващото нещо е да се научите да се биете. Целта е да сте готови за действие; тялото ви да е подготвено да реагира срещу заплахите и предизвикателствата. Това ще ви е необходимо, ако имате намерение да оцелеете като Безстрашни.

Дори не мога да си представя живота си като една от Безстрашните. Единственото, за което мисля в момента, е как ще мина през инициацията.

— Днес ще изучим техниките, а утре започвате да се биете един срещу друг — казва Фор. — Затова ви препоръчвам да внимавате. Тия, които не усвояват бързо, ще ги боли.

Фор назовава няколко вида удари и показва как се изпълнява всеки: първо във въздуха, после — върху боксовата круша.

Усвоявам ги, докато се упражняваме. Както и при стрелбата, имам нужда от няколко опита, за да схвана стойката и движенията на тялото. Ударите стават все по-сложни, макар Фор да ни учи само на най-основното. От боксовата круша ръцете и краката ми се натъртват, кожата ми се зачервява, а тя почти не се помръдва, независимо колко силно я удрям. Наоколо се чува само звукът на човешка плът, която се удря в твърда материя.

Фор се разхожда между нас и наблюдава как усвояваме движенията. Когато спира пред мен, вътрешностите ми се преобръщат, сякаш някой ги разбърква с вилица. Той впива очи в мен и ме измерва от глава до пети, без да задържа погледа си някъде — чисто практичен, научен интерес.

— Нямах много мускули — казва, — затова ще бъде по-добре да използваш лактите и коленете. Вложи цялата си сила в тях.

Той внезапно притиска с ръка стомаха ми. Пръстите му са толкова дълги, че когато едната му длан обхваща гръдния кош от едната страна, върховете на пръстите му се допират с тези на другата му ръка. Сърцето ми бие толкова силно, че гърдите ме болят, но го гледам с широко отворени очи.

— Никога не забравяй да поддържаш напрежението тук — казва той тихо.

Фор отдръпва ръка и продължава обиколката си. Усещам натиска на дланта му дори след като се е отдалечил. Странно, но се налага да

спра за малко и да си възстановя дишането, преди да се върна към упражненията.

Когато Фор ни разпуска за вечеря, Кристина ме смушква с лакът.

— Странно как не те прекърши надве. — Тя бърчи нос. — Направо ми изкара акъла. И тоя негов тих глас.

— Аха. Той е... — Поглеждам през рамо към него. Фор стои тихо и е удивително спокоен. Нито за миг не се уплаших, че ще ме нарани. — Определено е плашец — казвам най-накрая.

Ал, който върви отпред, се обръща, когато стигаме Ямата и обявява:

— Искам да си направя татуировка.

Изад нас се разнася гласът на Уил.

— Каква татуировка?

— Не знам. — Ал се размива. — Просто искам да усетя, че наистина съм се разделил с предишната каста. И да спра да плача за нея. — Когато не реагираме, той продължава: — Знам, че сте ме чули.

— Гледай отсега нататък да си по-тих, ставали? — сръгва мускулестата му ръка Кристина. — Но за другото мисля, че имаш право. В момента сме с единия крак вътре, с другия — вън. Ако искаме напълно да се впишем, трябва да изглеждаме като тях.

Тя ме поглежда.

— Не. Няма да си отрежа косата — казвам, — нито ще я боядисам в някакъв странен цвят. Нито ще си сложа пиърсинг по лицето.

— Ами на пъпа? — пита тя.

— Или на зърната на гърдите? — допълва с весело пръхтене Уил. Изпъшквам страдалчески.

Щом приключи тренировката за деня, сме свободни да правим каквото искаме, докато дойде време за сън. Само от мисълта за това почти ми се завива свят, но причината може и да е умората.

Ямата гъмжи от народ. Кристина обявява, че двете с нея ще се срещнем с Ал и Уил при студиото за татуировки и ме повлича към дрешника в скалите. Препъваме се по пътеката, изкачваме се все по-високо над Ямата, разпръсквайки камъчета с подметките си.

— Какво не им е наред на дрехите ми? — питам. — Нали вече не нося сиво.

— Грозни са и са огромни — отговаря тя. — Аз ще се заема с теб. Ако не харесаш това, което ти избира, никога повече няма да те карам да го облечеш. Честна дума.

Няколко минути по-късно стоя пред огледалото в дрешника, облечена в черна рокля до коленете. Полата ѝ не е клош, но и не очертава плътно ханша и бедрата ми като първата, която направо отказах да премеря. Кожата на голите ми ръце настръхва. Кристина смъква ластика от косата ми, аз си разплитам плитката и освободените кичури тежко падат върху раменете.

После Кристина измъква отнякъде черен молив.

— Очна линия — казва.

— Нали ти е ясно, че каквото и да правиш, няма да се превърна в красавица. — Затварям очи и стоя неподвижно. Тя прокарва върха на молива по дължината на клепачите ми. Представям си как ще се явя пред семейството си в този вид и стомахът ми се преобръща, сякаш внезапно съм се разболяла.

— Че на кого му пука дали си красива. Моята цел е да те забелязват.

Отварям очи и за първи път се поглеждам в огледалото, без да се крия. Сърцето ми ускорява ритъм, сякаш правя нещо забранено, за което ще ме накажат. Трудно ще се освободя от манталитета си на Аскет, дълбоко вкоренен в мен — все едно да изтеглиш една-единствена нишка от сложна бродерия. Но аз скоро ще го заменя с нови навици, нов тип мислене, нови правила. Ще се превърна в нещо друго.

Очите ми са сини, но доскоро бяха убитосиньо със сиви нюанси — сега заради очната линия изглеждат пронизващи. Косата, която обрамчва лицето, го прави да изглежда по-пълно, а чертите ми — по-меки. Не съм красавица — очите ми са прекалено кръгли, а носът — прекалено дълъг, но въпреки това виждам, че Кристина има право. Лицето ми е станало забележимо.

Когато се гледам, имам чувството, че не себе си виждам за първи път, а че срещам за първи път някой непознат. Беатрис беше момичето, което съм зървала няколко пъти крадешком в огледалото и което седеше тихо на масата по време на вечеря. Сега тази насреща ме гледа право в очите и не позволява да отклоня поглед — това е Трис.

— Ето, виждаш ли! — казва Кристина. — Ти си... удивителна.

Предвид обстоятелствата, това е най-добрият комплимент, който може да ми направи. Усмиввам й се в огледалото.

— Харесва ли ти? — пита тя.

— Аха — кимам. — Приличам на съвсем друг човек.

Тя се размива.

— Това хубаво ли е, или лошо?

Отново се поглеждам в огледалото. За първи път мисълта да се откажа от природата си на Аскет не ме притеснява; сега това ми вдъхва надежда.

— Хубаво е. — Разтърсвам глава. — Извинявай. Просто до сега не ми беше позволено да се гледам в огледало толкова дълго време.

— Наистина ли? — Кристина клати глава. — Аскетите са странна каста, така да знаеш.

— Хайде да вървим да гледаме как Ал се татуира — предлагам. Въпреки че съм напуснала старата си каста, все още не съм готова да я критикувам.

Докато бях у дома, двете с майка ми на всеки шест месеца си набавяхме нови, почти еднакви дрехи. Никак не е трудно да разпределяш ресурсите, когато всички ползват едно и също, но нещата в лагера на Безстрашните са по-различни. На всеки се отпускат определено количество точки на месец и роклята ще ми струва една от точките в месечната ми дажба.

Двете с Кристина се втурваме надолу по тясната пътечка, която води към студиото за татуировки. Когато пристигаме, Ал вече седи на стола, а един дребен сух човек, на когото почти не е останал и къс нетатуирана кожа, рисува паяк върху едната му ръка.

Уил и Кристина прелистват каталога с моделите татуировки и се ръгат с лакти взаимно, щом попаднат на някоя хубава. Сега, докато седят един до друг, забелязвам колко са различни. Кристина е тъмнокожа и стройна, Уил е бледолик и набит, но безгрижните им усмивки си приличат.

Аз снова из студиото и разглеждам творбите по стената. В наши дни единствените художници са от кастата на Миротворците. Според Аскетите изкуството е непрактично, а времето, прекарано да му се наслаждаваш, може да бъде посветено в служба на другите, затова, макар да съм виждала рисунки в учебниците, никога преди не съм била в украсена с картини стая. Това прави обстановката някак по-топла и

задушевна и бих могла да прекарам тук часове, без да усетя времето. Плъзгам пръсти по рисунките. Изображението на ястреб върху една от тях ми напомня за татуировката на Тори. Под него има рисунка на птица в полет.

— Това е гарван — казва един глас зад гърба ми. — Красив е, нали?

Обръщам се и виждам Тори зад гърба си. Имам чувството, че отново съм в стаята за тестване на наклонностите с огледалата около мен и жиците, прикачени към челото ми. Не очаквах, че някога ще я срещна пак.

— Ей, здрасти! — Тя се усмихва. — Не мислех, че ще те видя пак. Беатрис, нали така?

— Всъщност, Трис — казвам. — Тук ли работиш?

— Да. Просто бях прекъснала за малко, докато проведа тестовете. Иначе през повечето време съм тук. — Тя се потупва замислено по брадичката. — Това име ми звучи познато. Не беше ли първата, която скочи?

— Да, така е.

— Добър скок.

— Благодаря. — Докосвам рисунката на летящата птица. — Виж, трябва да поговоря с теб за... — Поглеждам към Уил и Кристина. Не бива да притискам Тори точно сега, те ще започнат да разпитват. — За нещо. По някое време.

— Не мисля, че това ще бъде много разумно — отговаря тихо тя. — Помогнах ти, доколкото можах, но оттук нататък трябва да се справяш сама.

Прехапвам устни. Тя може да отговори на моите въпроси, сигурна съм, че е така. Ако отказва да го направи сега, ще трябва да я накарам някой друг път.

— Искаш ли татуировка? — пита тя.

Рисунката на летяща птица определено приковава вниманието ми. Когато дойдох, изобщо нямах намерение да си правя пиърсинг или татуировка. Осъзнавам, че ако го направя, ще забия още един клин между мен и семейството си, който никога няма да мога да извадя. Ако животът ми тук продължава както досега обаче, това ще бъде най-незначителната пречка между нас.

Но сега вече разбирам онова, което Тори ми каза за своята татуировка — тя символизира страховете, които е преодоляла; припомня ѝ откъде е тръгнала, но в същото време е и знак, докъде е стигнала. Сигурно има начин да отдам почит към досегашния си живот, преди да поема по нов път.

— Да — казвам. — Три летящи птици.

Прокарвам пръст по ключицата си, показвайки посоката на техния полет — към сърцето. По една птица за всеки член от семейството, с което се разделих.

ГЛАВА ДЕВЕТА

— Тъй като сте нечетно число, един от вас днес няма да се бие — казва Фор, отстъпвайки от дъската в залата за тренировки. После ме поглежда. Срещу моето име мястото е празно.

Възелът в стомаха ми се отпуска. Отдъхвам си.

— Това не е на добре — казва Кристина и ме смушка.

Лакътят ѝ улучва мускул, който боли — тази сутрин те са повече от мускулите, които не ме болят, — и аз изкривявам лице.

— Оу!

— Извинявай — казва. — Но погледни само — аз съм срещу Танка.

На закуска двете с Кристина седяхме една до друга. Тази сутрин тя ме прикриваше, докато се преобличах в спалното помещение. Никога преди не съм имала приятелка като нея. Сюзън беше по-близка с Кейлъб, отколкото с мен, а Робърт просто вървеше по петите на Сюзън.

Мисля, че досега не съм имала приятел, и това е. Няма как да имаш истински приятели, когато никой не желае да приеме помощта ти и отказва да говори за себе си. Тук обаче това няма как да се случи. Аз вече научих много повече за Кристина, отколкото някога съм знаела за Сюзън, а са минали едва два дни.

— Танка ли? — Откривам името на Кристина върху черната дъска. Срещу него е написано „Моли“.

— Точно така, малко по-женственото копие на Питър — отговаря тя и кимва по посока на групичката в срещуположния край на залата. Моли е висока колкото Кристина, но с това се изчерпва приликата между тях. Моли има широки рамене, бронзова кожа и нос като луковица.

— Тия тримата — Кристина посочва един по един Питър, Дрю и Моли — фактически са неразделни още от раждането си. Направо не ги дишам.

На ринга Уил и Ал стоят един срещу друг. Вдигат ръце, за да предпазят лицата си, както ни е учил Фор, и започват да подскочат в кръг около противника. Ал е половин стъпка по-висок от Уил и двойно по-широкоплещест. Докато го наблюдавам, си давам сметка, че дори чертите на лицето му са необикновено едри — голям нос, голяма уста, големи очи. Тая схватка явно няма да продължи дълго.

Поглеждам към Питър и неговите приятели. Дрю е най-ниският от тримата, но тялото му е като скала и е винаги изгърбен. Косата му е оранжевочервена, с цвета на стар морков.

— Какво не им е читаво на тия? — питам.

— Питър си е чиста проба злодей. Още като бяхме деца, той често се сбиваше с някой от друга каста, а когато възрастните идваха да ги разтърват, започваше да реве и да клевети другото дете, че го е нападнало. Разбира се, всички му вярваха, защото е Прям и никога не лъже. Ха-ха.

Кристина сбърчва нос и добавя:

— Дрю му е лика-прилика. Много се съмнявам, че главата му може да роди някоя мисъл самостоятелно. Колкото до Моли, тя е от хората, които подпалват мравки с лупа, само за да ги гледа как умират.

На ринга Ал удря силно Уил в челюстта. Изкривявам лице. От другата страна на залата Ерик се хили нагло към Ал и си играе с едната халка на веждата си.

Уил отстъпва назад, притиска с една ръка лицето си и блокира следващия удар на Ал с другата. Ако съдя по неговата гримаса, да блокираш противниковия удар, е също толкова болезнено, колкото и да го понесеш. Ал е тромав, но силен.

Питър, Дрю и Моли гледат крадешком към нас, после събират глави и започват нещо да си шепнат.

— Знаят, че говорим за тях, обзалагам се — казвам. — Е, и? На тях вече им е известно, че ги мразя.

— Така ли? И откъде?

Кристина престорено им се усмихва и им помахва с ръка. Свеждам очи, бузите ми пламват. Не е редно да се клюкарства. Да клюкарстваш, е недостойно.

Уил увива крак около единия от краката на Ал, дръпва назад и просва Ал на пода. Ал се надига бавно.

— Аз им го казах — отговаря тя през стиснати зъби, докато продължава да се усмихва. Зъбите ѝ са равни в основата си и разкривени надолу. Тя ме поглежда. — Като Пряма, ние се стараем да бъдем напълно открити и честни относно чувствата си. Много хора са ми казвали, че не ме харесват. Но не по-малко са го премълчавали. На кого му пука!

— Не е редно... да нараняваме другите — казвам.

— Предпочитам да си мисля, че им помагам, като ги мразя — отговаря тя. — Просто им напомням, че не са божи дар за човечеството.

Думите ѝ ме размиват, после се съсредоточавам върху случващото се на ринга. Уил и Ал стоят един срещу друг няколко секунди, доста поразколебани, отколкото бяха в началото. Уил отмята коса от очите си. Двамата гледат към Фор, сякаш очакват да обяви края на схватката, но той стои неподвижно със скръстени ръце. На няколко крачки от него Ерик поглежда часовника си.

След като Ал и Уил продължават да се въртят в кръг, Ерик повишава глас:

— Да не си мислите, че сте на забава? Или да прекъснем, за да подремнете? Бийте се!

— Но... — Ал се изправя, отпуска ръце край тялото и казва: — Отчитат ли се някакви точки? Кога ще завърши схватката?

— Ще приключи, когато един от вас вече не е в състояние да продължи — отговаря Ерик.

— Според правилата на Безстрашните — обажда се Фор — някой от двамата също така може и да отстъпи.

Ерик поглежда Фор с присвити очи.

— Това е според старите правила — казва той. — Според новите, никой няма право да отстъпва.

— Безстрашният човек признава силата на другите — контрира Фор.

— Безстрашният човек никога не се предава.

Фор и Ерик се гледат втренчено няколко секунди. Имам чувството, че пред мен са два различни вида Безстрашни — почтен вид и безпощаден вид. Но дори на мен ми е ясно, че в тази зала точно Ерик, най-младият лидер на Безстрашните, държи властта.

Капчици пот оросяват челото на Ал, той ги изтрива с опакото на ръката си.

— Това е абсурдно! — казва и поклаща глава. — Какъв е смисълът да го пребия от бой? Нали сме от една и съща каста!

— Я гледай! Да не си въобразяваш, че ще ти е толкова лесно? — пита Уил, ухилен. — Давай! Опитай се да ме удариш, левак такъв!

И Уил отново вдига ръце в отбранителна позиция.

Виждам в очите му решителност, каквато доскоро отсъстваше. Нима наистина мисли, че може да победи? Само с един по-силен удар по главата му Ал ще го просне мъртъв.

Стига Ал да успее да го удари обаче. Той замахва, Уил отбягва удара, а тилът му лъщи от пот. Избягва и следващия удар, промъква се покрай Ал и силно го рита в гърба. Ал залита напред и се обръща.

Като малка четях една книжка за мечките гризли. В нея имаше картинка на разгневена, ревяща мечка, изправила се на задните крака с разперени предни лапи. Точно така изглежда и Ал сега. Той се хвърля на Уил, хваща го здраво за едната ръка да не избяга и нанася силен удар в челюстта.

Наблюдавам как светлината угасва в очите на Уил, светлозелени като целина. Тялото му се отпуска, натежало като труп, изплъзва се от хватката на Ал и се стоварва на пода. По гърба ми пропълзява хлад и стяга гърдите ми.

Очите на Ал се разширяват, той се свлича до Уил, потупвайки бузата му с длан. Всички в залата утихват, очаквайки реакцията на Уил. В продължение на няколко секунди той не помръдва, просто лежи на пода с ръка, подгъната под тялото си. После примигва, очевидно замаян.

— Вдигни го! — нарежда Ерик. Наблюдава с алчни очи тялото на Уил, сякаш пред него има блюдо, а не е ял от седмици. Извивката на устните му е жестока.

Фор се обръща към черната дъска и огражда името на Ал. Победа.

— Следващи — Моли и Кристина! — провиква се Ерик.

Ал обвива ръцете на Уил около врата си и го извлича извън очертанията на ринга.

Кристина разкършва пръсти и кокалчетата ѝ пукат.

Бих ѝ пожелала късмет, но не знам каква полза ще има от това. Тя не е слабачка, но е много по-крехка от Моли. Дано поне омразата ѝ даде сили.

В другия край на залата Фор прихваща Уил през кръста и го извежда. Ал се застоява за кратко край вратата, наблюдавайки ги как се отдалечават.

Отсъствието на Фор ме изнервя. Да ни остави в ръцете на Ерик, е все едно да наеме бавачка, която точи ножове, за да минава по-бързо времето.

Кристина прибира няколко кичура зад ушите си. Косата ѝ е подравнена по линията на челюстта, черна и прихваната със сребърни шноли. Отново изпуква с кокалчетата на ръцете си. Изглежда притеснена. И нищо чудно — кой не би се притеснил, наблюдавайки как Уил се свлича като парцалена кукла.

Ако схватките между Безстрашните приключват едва когато единият противник не може да стои на крака, не знам аз докъде ще стигна в първата степен на инициацията. Дали ще съм като Ал, застанала над тялото на човек, когото едва не съм умъртвила, или ще бъда на мястото на Уил, свита на жалка купчинка върху пода? Егоизъм ли е да жадувам победа, или пък е храброст? Избърсвам изпотените си длани в панталоните.

Заставам нащрек, когато Кристина изритва Моли в ребрата. Моли започва да се бори за глътка въздух и стиска зъби, сякаш всеки момент ще заръмжи. Кичур остра черна коса пада през лицето ѝ, но тя не я отмята.

Ал стои до мен, но аз съм твърде погълната от новата схватка, за да го погледна или да го поздравя с победата, както вероятно очаква. Не съм много сигурна.

Моли се хили нагло срещу Кристина и неочаквано, без каквото и да било предупреждение се хвърля напред, протегнала ръце към кръста ѝ. Блъска я силно, поваля я на земята и я притиска към пода. Кристина се съпротивлява, но Моли е тежка и не помръдва.

Моли замахва, но Кристина отмята глава и избягва удара; Моли обаче замахва отново, пак и пак, докато юмрукът ѝ не уцелва челюстта на Кристина, носа, устата ѝ.

Инстинктивно грабвам ръката на Ал и я стискам с всички сили. Просто имам нужда от нещо, за което да се заловя. От лицето на

Кристина руква кръв и се събира в локва под бузата ѝ. За първи път в живота си се моля някой да загуби съзнание.

Но тя не припада. Пищи и освобождава едната си ръка. Удря Моли по ухото, вади я от равновесие и се изтръгва от хватката ѝ. Изправя се на крака, притиснала лицето си с ръка. Кръвта, която шурти от носа ѝ, е тъмна и гъста и за секунди облива пръстите. Тя изпищява отново и пропълзва по-надалеч от Моли. По подскачането на раменете мога да се досетя, че риде, но едва я чувам, оглушала от тътена в ушите си.

„Моля те, загуби съзнание.“

Моли изритва Кристина в ребрата и я просва по гръб.

Ал се освобождава от захвата на пръстите ми и ме притиска към себе си. Стискам зъби, за да не се разрева. Първата нощ никак не ми беше мъчно за Ал, но все още не съм станала напълно безсърдечна. Като гледам как Кристина притиска гърдите си, ми идва да се втурна между нея и Моли.

— Спри! — вие Кристина, когато Моли замахва с крак да я ритне отново. После протяга ръка. — Спри! Аз съм... — закашля се, — аз съм победена.

Моли се усмихва победоносно, аз въздъхвам облекчено.

Ал също въздъхва, гръдният му кош се надига и спуска, опрян в рамото ми.

Ерик тръгва към центъра на ринга бавно и застава над Кристина със скръстени ръце.

— Извинявай, какво каза? Че си победена ли? — тихо проговаря той.

Кристина се изправя на колене. Когато отлепва ръка от пода, дланта ѝ оставя ален отпечатък. Притиска носа си, за да спре кръвоизлива, и кима.

— Ставай! — казва равно той. Ако вместо това се беше разкрещял, едва ли щях да усетя как всичко в стомаха ми се надига и напират да излезе навън. Ако се беше разкрещял, щях да знам, че пострашно няма да стане. Но неговият глас остава тих и думите са подбрани точно на място. Той стиска Кристина за ръката, вдига я на крака и я повлича към вратата.

— Следвайте ме! — нарежда на нас, останалите.

И ние се подчиняваме.

В гърдите си усещам тътена на реката.

Застанали сме близо до парапета. Ямата е почти пуста; приближава пладне, макар да имаме чувството, че дни наред е само нощ.

Но дори да имаше хора наоколо, едва ли щяха да помогнат на Кристина. Първо сме с Ерик. После Безстрашните имат други правила — за тях бруталността не е нарушение.

Ерик запраща Кристина към парапета.

— Прескочи го! — нарежда.

— Какво? — Казва го, сякаш очаква той да се смили, но широко отворените ѝ очи и пепелявото лице говорят друго. Ерик няма да отстъпи.

— Прехвърли се през парапета! — повтаря Ерик, произнасяйки отчетливо всяка дума. — Ако оцелееш, увиснала над бездната пет минути, ще ти простя малодушието. Ако ли не, няма да ти разреша да продължиш инициацията.

Парапетът е тесен, от метал. Мокър е от водната мъгла над реката, студен и хлъзгав. Даже Кристина да има смелостта да се провеси от него, едва ли ще удържи пет минути. Или ще предпочете да остане безкастова, или рискува да умре.

Затварям очи, представям си я как пада върху назъбените скали долу и потръпвам.

— Добре — казва тя, гласът ѝ трепери.

Достатъчно висока е, прехвърля крак през парапета.

Коленете ѝ треперят. Опира пръстите на стъпалото си о ръба, докато прехвърля и другия крак. Застава с лице към нас, отрива длани от панталона си и толкова здраво стиска парапета, че чак кокалчетата ѝ побеляват. После провесва единия крак през ръба. След това и другия. Виждам лицето ѝ през решетките на преградата. То издава решителност, устните са здраво стиснати.

До мен Ал настройва часовника си да отчита времето. През първата минута и половина Кристина се справя добре. Пръстите ѝ здраво стискат парапета и ръцете ѝ не треперят. Започвам да вярвам, че ще се справи и ще покаже на Ерик колко е бил глупав да се съмнява в нея.

Но после реката се блъска в скалата и зад гърба на Кристина бликва пяна. Лицето ѝ се удря в преградата и тя изкрещява. Ръцете ѝ се изплъзват и остава да виси само на крайчетата на пръстите си. Опитва да се хване по-здраво, но сега ръцете ѝ са мокри.

Реша ли да ѝ помогна, Ерик ще ме принуди да споделя нейната съдба. Дали да я оставя да падне и да се пребие, или да се примиря, че ще остана безкастова за цял живот? Кое е по-малкото зло: да наблюдаваш безучастно някой как умира, или да бъдеш изгнаник и бедняк?

Моите родители не биха се колебали как да отговорят на този въпрос.

Но аз не съм като моите родители.

Доколкото ми е известно, откакто сме дошли, Кристина не е плакала нито веднъж, но сега лицето ѝ се сгърчва и тя издава ридание, по-силно от рева на реката.

Нова вълна се удря в стената и пръски покриват тялото ѝ. Една от тях опръсква бузата ми. Ръцете на Кристина отново се изплъзват и този път едната изпуска парапета, тя остава да виси на четири пръста.

— Давай, Кристина! — казва Ал, ниският му глас е изненадващо силен. Тя го поглежда. Той пляска с ръце. — Хайде, давай, хвани се пак! Ти можеш! Дръж парапета!

Дали ще имам сили да я удържа? Струва ли си да опитам да ѝ помогна, щом като съм прекалено слаба, за да излезе нещо от това?

Знам какво представляват тези въпроси: извинения. „Човешкият разум е способен да намери извинение за всяко зло; затова е толкова важно да не разчитаме на него.“ Тези думи са на баща ми.

Кристина извива ръка и търси пипнешком парапета. Никой не я поздравява, затова пък Ал събира едрите си длани и крещи, а очите му не се откъсват от нейните. Ще ми се и аз да можех да го направя; ще ми се да помръдна, но само я гледам втренчено и се питам откога съм такава отвратителна егоистка.

Впивам поглед в часовника на Ал. Минали са четири минути. Той ме ръга силно с лакът по рамото.

— Давай! — казвам. Гласът ми е просто шепот. Прочиствам гърлото си. — Остава една минута — продължавам, този път по-високо. Сега ръката на Кристина намира парапета. Ръцете ѝ треперят

толкова силно, че се питам дали пък земята под краката ми не се тресе, а аз просто не съм забелязала.

— Давай, Кристина! — викаме двамата с Ал и когато гласовете ни се сливат в едно, вече вярвам, че ще събера сили да ѝ помогна.

Ще ѝ помогна. Ако пак изпусне парапета, ще го направя.

Нова водна струя блъска Кристина в гърба и тя изкрещява, когато и двете ѝ ръце се изплъзват от парапета. От устата ми се откъсва вик. Звучи така, сякаш е чужд глас, не моят.

Но тя не пада. Хваща се за решетките на парапета. Ръцете ѝ се хлъзгат надолу по метала, докато главата ѝ не изчезва от поглед; сега пръстите ѝ са единственото, което виждам.

Часовникът на Ал показва 5:00.

— Петте минути изтекоха — казва той и с думите си сякаш заплюва Ерик.

Ерик поглежда часовника си. Бавно вдига китка нагоре, а през това време стомахът ми така се е свил, че едва дишам. Пред очите ми отново се появява сестрата на Рита — лежи върху паважа под релсите, крайниците ѝ са огънати под странен ъгъл; виждам Рита да пици и да ридеа; виждам се как ѝ обръщам гръб.

— Добре — казва Ерик. — Може да се прехвърлиш отсам, Кристина.

Ал тръгва към парапета.

— Не! — казва Ерик. — Тя трябва да го направи сама.

— Не, няма да го направи сама! — изръмжава Ал. — Вече изпълни заповедта ти. Тя не е малодушна.

Ерик не отговаря. Ал се навежда през парапета — той е толкова висок, че лесно стига китката ѝ. Тя се вкопчва в ръката му. Ал я дърпа нагоре, лицето му пламва от усилието и аз се втурвам да помогна. Прекалено ниска съм, както и очаквах, но все пак подхващам Кристина под мишниците, щом успявам да я достигна с ръце. Двамата с Ал я прехвърляме през парапета. Тя се свлича на земята, лицето ѝ все още е изцапано с кръв от битката, гръбът ѝ е вир-вода, тялото ѝ се тресе.

Коленича край нея. Очите ѝ се вдигат към моите, после се преместват към Ал — и тримата едва дишаме.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Същата нощ сънувам, че Кристина отново виси от парапета, този път е окачена за пръстите на краката си, а някои крещи, че може да бъде спасена единствено от Дивергент. Затова се втурвам да я изтегля, но някой ме бутва през ръба и аз се събуждам миг преди да се разбия в скалите.

Потънала в пот и разтреперана от съня, отивам в женската баня да взема душ и да се преоблека. Когато се връщам, върху дюшека ми с червеи спрей е написано „Дървена“. Същото, но с по-малки букви, го има върху таблата на леглото и на възглавницата. Оглеждам се, а сърцето ми блъска в гърдите от гняв.

Питър застава зад мен и си подсвирква, докато набухва възглавницата си. Чак не е за вярване как мога да мразя човек, който изглежда толкова мил — веждите му са извити в красива естествена дъга, а усмивката му е широка и бяла.

— Хубава украса — казва той.

— Да не съм те засегнала нещо, без да разбере? — питам. Грабвам чаршафа и със замах го издърпвам от дюшека. — Не знам дали си забелязал, но вече сме от една и съща каста.

— Представа нямам за какво говориш — безгрижно отвърща той. След това ми хвърля бърз поглед. — Пък и двамата с теб никога няма да бъдем от една каста.

Поклащам глава и смъквам калъфката на възглавницата. „Не се гневи!“ Иска да ме предизвика, но няма да му се получи. Всеки път обаче, когато той с юмрук набухва възглавницата, аз си представям как с един удар му смазвам вътрешностите.

Пристига Ал и дори няма нужда да го моля за помощ — той просто идва и започва да смъква спалното бельо заедно с мен. Ще се наложи по-късно да изчегъртам и таблата на леглото. Ал отнася купчината изцапани калъфки и чаршафи до кошчето за боклук и двамата заедно се отправяме към залата за тренировки.

— Зарежи го! — казва Ал. — Той е идиот и ако не успее да те вбеси, рано или късно ще престане.

— Сигурно. — Докосвам бузите си. Още горят от ярост.

Опитвам се да се разсея.

— Говори ли с Уил? — питам тихичко. — След като..., така де, сам знаеш.

— Да. Той е добре. И не е ядосан. — Ал въздъхва. — Сега всички ще ме помнят като оня, дето първи просна човек в безсъзнание.

— Има и по-лоши неща, с които да те запомнят. Поне няма да ти се ежат.

— Така е, ама има и по-хубави неща, с които да те запомнят. — Той ме смушка с лакът, усмихнат. — Първият скочил.

Може наистина да съм първата скочила, но подозирам, че това е както началото, така и краят на моята популярност сред Безстрашните.

Прокашлям се.

— Един от вас двамата трябваше да бъде повален. Ако не беше той, тогава щеше да си ти.

— И все пак никак не ми се иска да го правя отново. — Ал разтърсва глава, бързо и начесто. После подсмърква. — Наистина не искам.

Стигаме вратата на залата за тренировки и аз подмятам през рамо:

— Обаче се налага.

Има мило лице. Може би твърде мило, за да е един от Безстрашните.

С влизането поглеждам към черната дъска. Вчера боят ми се размина, но днес вече няма как. Когато виждам името си, спирам наред крачка.

Моят противник е Питър.

— О, не! — казва Кристина, която се тътри след нас. Лицето ѝ е цялото в синини и тя сякаш се опитва да скрие куцането си. Щом поглежда черната дъска, смачква опаковката на кексчето, която държи в юмрука си. — Ама те добре ли са? Наистина ли се канят да изправят теб срещу него?

Питър е близо две педи по-висок от мен, а вчера размаза Дрю за няма и пет минути. Днес физиономията на Дрю е почти цялата синьо-черна, тук-там има останало здраво място.

— Май ще бъде най-добре да отнесеш няколко удара и да се престориш на припаднала — предлага Ал. — Никой не би те укорил за това.

— Аха — казвам. — Сигурно.

Впивам очи в името си върху черната дъска. Усещам как страните ми пламват. Ал и Кристина сигурно се опитват да ми помогнат, но мен повече ме гложди друго — в действителност те изобщо не вярват, даже и с най-малка частица на съзнанието си, че имам някакъв шанс срещу Питър.

Заставам по-настрани, надавайки ухо на бърбенето на Ал и Кристина, докато наблюдавам схватката между Моли и Едуард. Той е много по-бърз от нея, затова съм сигурна, че днес тя няма да излезе победител.

Докато битката тече, гневът ми утихва и аз ставам все по-неспокойна. Вчера Фор ни учеше да се възползваме от слабостите на противника, но като изключим пълното отсъствие на доброта у Питър, той просто няма такива. Достатъчно е висок, за да притежава сила, но не и прекалено едър, за да е тромав; има набито око за слабостите на другите; жесток е и няма да прояви и капка милост към мен. Ще ми се да кажа, че ме подценява, но това би било лъжа. Аз съм точно толкова неумела, колкото той предполага.

Може пък Ал да има право — ще отнеса няколко удара, после ще се престоря на припаднала.

Но не мога да си позволя да се предам без съпротива. Невъзможно е да остана последна в класирането.

Когато Моли се просва в полусвяст на земята благодарение на Едуард, сърцето ми бие така бясно, че го усещам дори в пръстите на краката. Вече не помня правилната стойка, не помня как се нанасяше удар. Насочвам се към центъра на ринга и всичко в мен се сгърчва, когато Питър се изправя насреща ми — по-висок, отколкото го мислех, и с вдигнати за атака мускулести ръце. Хили ми се. Чудя се дали ако повърна върху него, това ще ми помогне.

Едва ли.

— Как е, Дървената? — казва. — Май ей сега ще се разцивриш. Може и да те пощадя, но само ако ревнеш.

Над рамото му забелязвам Фор, застанал край вратата със скръстени ръце. Устните му са свити, сякаш току-що е лапнал нещо

кисело. До него е Ерик, който тропа с крак в темпо, по-бързо дори от моя пулс.

Двамата с Питър за секунда оставаме неподвижни един срещу друг, всеки впил поглед в противника. После Питър вдига ръце пред лицето си и ги свива в лактите. Коленете му също са леко присвити, сякаш се готви за скок.

— Хайде, Дървената! — казва с предизвикателно святкащи очи. — Само една мъничка сълзичка! А защо не малко хленч и молби!

При мисълта да моля Питър за пощада, в устата ми се събира жлъч. По силата на някакъв внезапен импулс го ритвам в ребрата. Или поне щях да го ритна, ако не беше хванал крака ми и с рязко дръпване напред не ме беше извадил от равновесие. Гърбът ми се удря шумно в пода, аз издърпвам крака си и отново се изправям.

Трябва да се задържа на крака, за да не може да ме ритне в главата. Това е единственото, за което мисля сега.

— Стига си губил време с нея! — озъбва се Ерик. — Нямам цял ден на разположение.

Палавото изражение на Питър изчезва като по команда. Ръката му се стрелва, болката пронизва челюстта ми, разлива се по цялото лице, пред очите ми причернява, в ушите ми започва да звъни. Примигвам и политам настрани, докато подът на залата сякаш потъва и тя се залюлява. Изобщо нямам спомен юмрукът му да ме е доближавал.

Този удар ме вади от строя и за момент само гледам да стоя подалече от Питър, поне доколкото позволява рингът. Той се стрелва напред и ме ритва силно в стомаха. Кракът му изтласква въздуха от дробовете ми. Причернява ми от болка, толкова силна, че не мога да дишам; може това да е следствие от ритника, не знам. Просто падам.

„Изправи се!“ е единствената мисъл в главата ми. Надигам се, но Питър е вече до мен. Сграбчва косата ми с една ръка и ме удря в носа с другата. Тази болка е различна — не така пронизваща, по-скоро се разпадам; нещо пращи и пука в главата ми и замъглява погледа ми с различни цветове: синьо, зелено, червено. Опитвам се да го отблъсна, ръцете ми налагат с юмруци неговите и той отново ме удря, този път в ребрата. Усещам влага по лицето си. Носът ми е разкъравен. Сигурно червената боя по пода сега е с подсилен цвят, но съм прекалено замаяна, за да погледна надолу.

Той ме блъска и аз отново падам. Драця с ръце по дюшемето. Примигвам мудна, тромава и разлютена. Кашлям и се надигам. А всъщност би трябвало да остана да лежа, защото залата бясно се върти. Питър също кръжи около мен. Намирам се в центъра на някаква лудо препускаща вселена, единствено аз все още съм в покой. Нещо ме помита отстрани и аз едва се задържам на крака.

„Стой изправена, стой изправена!“ Някаква плътна маса се изпречва насреща ми — тяло. Удрям с все сила и юмрукът ми попада в нещо меко. Питър леко простенва и ме перва по ухото с опакото на ръката си, смеейки се гърлено. Ушите ми пицят и аз примигвам, опитвайки се да разкарам черните петна, които играят пред погледа ми; как са успели да ми влязат в очите?

С периферното зрение забелязвам как Фор рязко отваря вратата и напуска. Явно тази схватка не му е достатъчно интересна. А може би отива да разбере защо всичко наоколо се върти; не го виня, аз също искам да получа отговор на този въпрос.

Коленете ми се подгъват и усещам с бузата си студенината на пода. Върху ребрата ми се стоварва удар и за първи път изкрещявам — пронизителен писък, който идва сякаш от някой друг, не от мен; върху ми отново се стоварва нещо, но аз вече нищичко не виждам, светлината е угаснала. Някой изкрещява: „Стига!“, а главата ми бучи и в същото време е съвсем празна.

Не бих казала, че усещането е върховно, когато се събудям. В главата ми е мътно, сякаш е натъпкана с вата.

Знам, че загубих боя. Единственото, което притъпява болката от загубата, е неспособността ми да разсъждавам трезво.

— Окото ѝ посиня ли вече? — пита някой.

Отварям едното си око — другото остава затворено, сякаш е залепнало. От дясната ми страна са Уил и Ал; Кристина седи отляво на леглото и притиска торбичка с лед към челюстта си.

— Какво е станало с лицето ти? — питам. Усещам устните си огромни и те не ми се подчиняват.

Тя се смее.

— Виж само кой го казва! Да ти донесем ли превръзка за окото?

— Е, поне съм наясно какво стана с моето лице — казвам. — Нали бях там. Така де, до едно време.

— Да не би току-що да се пошегува, Трис? — пита Уил, ухилен. — Ще трябва да те държим на обезболяващи през цялото време, щом ставаш такава шегаджийка. А, и за да отговоря на въпроса ти — аз я пребих.

— Направо не е за вярване, че не успя да победиш Уил — казва Ал и клати глава.

— Какво пък, него наистина си го бива! — отвърща тя и свива рамене. — Пък и май най-накрая разбрах как да не падам в схватките — просто не допускам да ме удрят в челюстта.

— Очаква се да знаеш това по-отрано — гримасничи насреща й Уил. — Сега вече ми е ясно защо не си от Ерудитите. Изглежда не си от най-умните, а?

— Добре ли си, Трис? — пита Ал. Очите му са тъмнокафяви, почти същият цвят като кожата на Кристина. Бузите са грапави, сякаш ако не се избърсне и един ден, по тях ще избуи гъста брада. Чак не е за вярване, че е едва на шестнайсет.

— Да — отговарям. — Ако можеше само да остана тук завинаги и да не се налага да виждам Питър!

Но всъщност не знам къде е това „тук“. Намирам се в дълго тясно помещение с по една редица легла от всяка страна. Между някои от леглата са пуснати завеси. В дясната половина е кабинетът на медицинските сестри. Сигурно тук идват Безстрашните, когато са болни или ранени. Една жена ни наблюдава над ръба на клипборда. Не бях виждала медицинска сестра с толкова много пиърсинги в ухото досега. Изглежда някои от Безстрашните изпълняват на доброволни начала работата, която традиционно вършат други касти. В края на краищата едва ли ще бъде много уместно да тичат в градската болница всеки път, когато се наранят.

За първи път отидох в болница на шест. Майка ми падна на тротоара пред нас и си счупи ръката. Като я чух да вика, направо ревах, но Кейлъб хукна да намери баща ми, без да каже и дума. В болницата една усмихната жена от Миротворците с жълта блуза и чисти нокти премери кръвното на майка и й намести счупената кост.

Спомням си Кейлъб да казва, че ръката ще заздравее само за месец, защото костта била само пукната. Тогавя помислих, че успокоява майка ми, защото така правят всеотдайните хора, но сега се питам дали просто не е казал онова, което тайно е изучавал в книгите;

дали всичките му дарби на Аскет не са били просто прикритие за един истински Ерудит.

— Не мисли за Питър! — казва Уил. — Най-малкото Едуард ще му види сметката, защото се занимава с ръкопашен бой още откакто бяхме десетгодишни. За удоволствие.

— Е — обажда се Кристина и поглежда часовника си, — според мен изпускаме вечерята. Искаш ли да останем при теб, Трис?

Поклащам глава.

— Аз съм добре.

Кристина и Уил се надигат, а Ал им дава знак да не го чакат. От тялото му се разнася отчетлив аромат — сладък и свеж, нещо като смес от градински чай и лимонена трева. Когато нощем се мята в леглото, уханието стига чак до мен и тогава разбирам, че сънува кошмар.

— Искях само да ти кажа, че изпусна съобщението на Ерик. Утре отиваме на полево обучение отвъд оградата, за да разберем с какво се занимават Безстрашните — казва той. — Трябва да сме при влака до осем и петнайсет.

— Хубаво — казвам. — Благодаря.

— И не се връзвай на Кристина! Лицето ти изобщо не изглежда чак толкова зле. — Той леко се усмихва. — Искам да кажа, че си е много хубаво. Винаги е такава. Така де — имаш вид на смел човек. На Безстрашна.

Очите му отбягват моите и той се почесва по врата. Тишината помежду ни натежава. Много мило от негова страна да ми го каже, но поведението му подсказва, че това са нещо повече от думи. Дано да греша. Ал не ме привлича — не бих могла да се увлека по някой толкова раним и чувствителен. Усмихвам се, доколкото насинената челюст ми го позволява, с надеждата да разсея напрежението.

— Трябва да те оставя да си почиваш — казва той. Става от леглото и се кани да тръгне, но преди да го направи, го сграбчвам за китката.

— Ал, всичко наред ли е? — питам. Той ме гледа неразбиращо и затова уточнявам: — Искам да кажа — вече по-леко ли ти е?

— Ъм... — Той свива рамене. — Малко.

Издърпва ръката си и я пъха в джоба. Въпросът ми изглежда силно го е притеснил, защото досега не съм го виждала така да

почервенява. И аз да хълцах по цели нощи във възглавницата, и аз щях да бъда притеснена. Е, аз поне като плача, знам как да го прикривам.

— Загубих срещу Дрю. След като свършихте вие с Питър. — Той ме поглежда. — Издържах няколко удара, паднах и така си останах. Въпреки че не се налагаше, предполагам... Сигурно след нокаута на Уил няма да съм последен в класирането, дори да загубя всички останали схватки. Не искам да наранявам никого повече.

— Наистина ли това искаш?

Той свежда поглед.

— Просто не мога да го направя. Сигурно съм страхливец.

— Не можеш да бъдеш страхливец само защото не искаш да причиняваш болка на другите — казвам. Знам, че това е най-правилният отговор сега, но не съм сигурна дали наистина го мисля.

За миг двамата стоим неподвижно, гледайки се един друг. А може наистина да мисля така. Ако той е страхливец, то не е защото не му доставя удоволствие да причинява болка. А защото отказва да действа.

Той ме поглежда натъжен и казва:

— Мислиш ли, че нашите семейства ще дойдат да ни видят? Говори се, че семействата на тези, които са изоставили своята каста, никога не идват в Деня за свиждане.

— Не знам — отговарям. — Нито пък знам дали ако дойдат, това ще бъде за добро или за лошо.

— Мисля, че ще бъде по-скоро зле. — Той кима. — И без това ни е достатъчно трудно. — Той кима отново, сякаш да потвърди казаното, и тръгва.

След по-малко от седмица послушниците при Аскетите ще имат право да посетят семействата си за първи път след Изборната церемония. Ще си отидат вкъщи, ще седнат около масата и за първи път ще общуват с родителите си като зрели хора.

Навремето си мислех с какво нетърпение ще очаквам този ден. Обмислях какво първо да кажа на майка си и на баща си, когато вече ще ми бъде позволено да задавам въпроси по време на вечеря.

След по-малко от седмица послушниците, родени Безстрашни, ще заварят семействата си или в Ямата, или в стъклената сграда над лагера. Те сигурно ще правят всичко онова, което обикновено правят

на семейни събирания. Няма да се изненадам, ако например се целят с ножове един срещу друг.

Онези, които са изоставили своята каста, но имат всеопрощаващи родители, пак ще могат да ги видят. Подозирам, че моите няма да са сред тях. Не и след онзи огорчен вик на баща ми по време на церемонията. Не и след като и двете им деца ги изоставиха.

Дали ако им бях казала, че съм Дивергент и не знам коя каста да избира, те щяха да ме разберат? Може би щяха да ми помогнат да проумея какво е да си Дивергент, какво означава това и защо е опасно. Но аз не им доверих тази тайна и сега никога няма да го разбере.

Стискам зъби и сълзите рукват. Писна ми. Писна ми да рева и да се чувствам слаба. Но сега едва ли бих могла да спра сълзите.

Може и да съм се унесла за малко, а може изобщо да не съм мигнала. По-късно същата нощ обаче се измъквам от болничното помещение и се връщам в спалното. По-лошо от това да оставя Питър да ме тикне в болница, е да му позволя да ме държи там цяла нощ.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

На следващата сутрин не чувам нито алармата, нито звука от тътрещи се крака и разговорите на останалите послушници, докато се приготвят. Събуждам се чак когато Кристина ме разтърсва за рамото с едната ръка и ме тупа по бузата с другата. Вече е облечена с черно яке, чийто цип е вдигнат до брадичката. Дори и да има синини от схватката от предишния ден, те не личат върху тъмната ѝ кожа.

— Хайде! — казва. — Строй се, преброй се!

Сънувах, че Питър ме е вързал за един стол и ме разпитва дали съм Дивергент. Отричам, а той ме удря, докато не призная. Събуждам се с мокри страни.

Каня се да кажа нещо, но успявам единствено да простена. Тялото толкова силно ме боли, че е мъчително дори да дишам. Никак не ми помага и това, че от пороя сълзи миналата нощ сега очите ми са отекли. Кристина ми подава ръка.

Часовникът показва осем. Трябва да бъдем на релсите до осем и петнайсет.

— Ще побързам и ще взема някаква закуска. Ти само... се приготви. Май ще ти трябва повече време този път — казва тя.

Измърморвам нещо. После започвам да ровя в чекмеджетата под леглото за чиста риза, като се опитвам да не се прегъвам в кръста. За късмет Питър не е наоколо, та да види как се мъча. След като и Кристина излиза, спалното помещение остава празно.

Разкопчавам ризата си и започвам да изучавам голото си тяло, покрито със синини. За миг цветовете ме хипнотизират — яркозелено, тъмносиньо и кафяво. Обличам се колкото може по-бързо и оставям косата си разпусната, защото не мога да вдигна ръце и да я вържа.

Гледам отражението си в малкото огледало на стената и виждам някаква непозната. И тя е руса като мен, със същото тясно лице, но с това приликите приключват. Аз нямам насинено око, цепната устна и подута челюст. Аз не съм бледа като платно. Въпреки това, може и да съм аз, защото тя се движи, щом аз помръдна.

Когато Кристина се връща с по едно кексче във всяка ръка, седя на ръба на леглото и гледам втренчено развързаните си обувки. Трябва да се наведе, за да ги вържа. Ще ме боли, ако се наведе.

Кристина мълчаливо ми подава кексчето и коленичи отпред, за да ми завърже обувките. В гърдите ми нахлува благодарност, топла и малко болезнена. Може би във всеки от нас има по един Аскет, дори самият той да не го осъзнава.

Е, във всеки от нас, с изключение на Питър.

— Благодаря ти — казвам.

— Няма как да тръгнем оттук навреме, ако трябваше сама да се завържеш — отговаря тя. — Хайде! Нали поне можеш да ядеш и да ходиш едновременно?

Поемаме бързешком към Ямата. Кексчето има вкус на банан и е с орехи. Мама печеше подобен хляб, за да го раздава на безкастовите, но аз така и не успях да го опитам. Вече бях твърде голяма за такива глезотии. Сега се опитвам да не обръщам внимание на болката, която прорязва стомаха ми, щом се сетя за майка, и продължавам да куцукам подир Кристина, явно забравила, че нейните крака са по-дълги от моите.

Изкачваме стълбите, които водят от Ямата към стъклената сграда отгоре, и се втурваме към изхода. Всяко докосване на стъпалата ми до земята причинява болка в гърдния кош, но аз се опитвам да я преодоля. Стигаме до релсите в мига, когато влакът пристига с надута свирка.

— Къде се бавите толкова? — опитва се да надвика свирката Уил.

— Тая късокраката за една нощ се е превърнала в старица — отговаря Кристина.

— О, я да мълчиш! — Но за мен това изобщо не е шега.

Фор стои най-отпред на нашата група. Толкова е близо до релсите, че ако пристъпи само още сантиметър, влакът ще му отнесе носа. Той отстъпва, за да даде възможност на някой от нас да се качи пръв. Уил се мята във вагона доста тежко, като най-напред се приземява по корем, после прибира и краката, Фор хваща дръжката на вратата и се хвърля вътре, сякаш се е качил по стъпала и изобщо не е усетил тежестта на високото си метър и осемдесет тяло.

Изкуцуквам по-близо до вагона, кривя лице от болка, после стискам зъби и се вкопчвам в дръжката. Това много ще боли.

Ал ме подхваща под мишниците и с лекота ме издърпва вътре. Болката ме пронизва от глава до пети, но трае кратко. Забелязвам Питър зад него и бузите ми пламват. Ал явно иска да бъде мил с мен, затова му се усмихвам, но всъщност ми се ще хората да не са чак толкова мили. Сякаш Питър и без това няма достатъчно козове срещу мен.

— Зле ли ти е? — пита Питър и ме поглежда с престорено съчувствие — крайчетата на устните му се отпускат, извитите му вежди се свиват. — Или просто си малко... Дървена?

Той избухва в смях от собствената си шега, а Моли и Дрю се присъединяват. Моли има грозен смях — пръхти и тресе рамене, а Дрю се смее напълно беззвучно, затова изглежда така, сякаш нещо го боли.

— Всички благоговеем пред невероятната ти духовитост — вметва Уил.

— Точно така. Ти сигурен ли си, че не си от Ерудитите, Питър — добавя Кристина. — Чувала съм, че те нямат нищо против мамините дечица и женчовците.

Застанал до вратата, Фор се намесва, преди Питър да успее да изтърси нещо:

— Трябва ли да ви слушам караниците чак докато стигнем оградата?

Всички притихват, а Фор ни обръща гръб, застанал с лице към вратата на вагона. Хваща се за дръжките от двете ѝ страни, разперил широко ръце, и отпуска тяло напред, като се провесва навън, макар краката му да са все още здраво стъпили вътре. Вятърът притиска ризата му към гърдите. Опитвам се да надзърна и да видя откъде минаваме — безкрайно море от порутени и изоставени постройки, които стават все по-малки, колкото по-нататък пътуваме.

Но на всеки няколко секунди извивам очи към Фор. Не знам какво очаквам да видя, нито какво ми се ще да видя. Правя го напълно несъзнателно.

— Какво, според теб, има навън? — питам Кристина, посочвайки към вратата. — Искам да кажа отвъд оградата.

Тя вдига рамене.

— Много ферми, предполагам.

— Сигурно... Но аз имах предвид онова отвъд тях. Срещу какво охраняваме града?

Тя прави страшна физиономия и заплашително извива пръсти.

— Чудовища!

Изразително подбелвам очи.

— От пет години дори няма охрана близо до оградата — казва Уил. — Не си ли спомняте, че едно време полицията на Безстрашните патрулираше и около сектора на безкастовите?

— Помня — казвам. Спомням си също така, че баща ми беше един от онези, които гласуваха Безстрашните да се изтеглят от сектора на безкастовите в града. Според него бедните не се нуждаят от надзор; те имат нужда от помощ и ние можем да им я предоставим. Но не бих го споменала точно сега, на това място. Защото според Ерудитите това е поредното доказателство за некомпетентността на Аскетите.

— Да, бе, точно така! — казва той. — Бас лоя, че си ги виждала през цялото време.

— Това пък защо го каза? — питам, може би малко по-остро от необходимото. Нямам желание да ме свързват с безкастовите.

— Защото е трябвало да пресичаш сектора на безкастовите, за да отидеш на училище, нали така?

— Ама ти какво, назубрил си картата на града за удоволствие ли? — обажда се Кристина.

— Да — отговаря Уил, леко озадачен. — Ти не си ли?

Спирачките на влака изскърцват и той рязко забавя ход, а ние политаме напред. Все пак съм благодарна, че спира; сега ми е много по-лесно да се задържа права. Порутените сгради са изчезнали, на тяхно място сега има единствено жълти поля и релси. Влакът спира под някакъв навес. Спускам се върху тревата, като се придържам за дръжката за опора.

Пред мен се издига телена ограда с бодлива тел на върха. Щом стигам до нея, забелязвам, че се е опнала перпендикулярно на хоризонта чак докъдето погледът ми стига. Покрай нея има малки горички, някои от дърветата са изсъхнали, други са още зелени. От другата страна на оградата патрулира стражата на Безстрашните, въоръжена с пушки.

— Вървете след мен! — нарежда Фор. Гледам да съм близо до Кристина. Не ми се ще да го призная дори пред себе си, но се чувствам

по-спокойна, когато е наблизно. Ако Питър пак реши да се заяжда, тя ще ме защити.

Мислено се укорявам, че съм толкова малодушна. Нападките на Питър не би трябвало да ме засягат и ще бъде най-добре да се усъвършенствам в ръкопашния бой, а не да мисля колко зле ми беше вчера. Освен това, е редно поне да опитам да се защитя сама, а не да се осланям на други хора.

Фор ни повежда към портата в оградата, широка колкото къща; тя се отваря към разбитото шосе, водещо към града. Когато идвах по тези места като дете, заедно със семейството ми пътувахме с автобус чак отвъд оградата. Там, във фермите на Миротворците, по цял ден беряхме домати, а потта избиваше през ризите.

Болката отново прерязва стомаха ми.

— Ако не сте сред първите петима при крайното класиране на инициацията, най-вероятно ще свършите тук — казва Фор, когато стигаме портата. — Като охрана на оградата все още имате някакъв шанс за напредък, той обаче не е особено голям. Може да станете и патрули около фермите на Миротворците, но...

— Каква е задачата на тези патрули? — пита Уил.

Фор вдига рамене.

— Предполагам, че ще разберете, ако един ден се озовете при тях. Както вече казах, в повечето случаи тези, които идват да охраняват оградата, остават тук до края на живота си. За ваше успокоение мога само да кажа, че според тях това не било чак толкова зле, колкото изглежда.

— Аха, поне няма да сме шофьори и да чистим мръсотията на другите, както правят безкастовите — шепне Кристина в ухото ми.

— Ти кой поред се класира? — обръща се Питър към Фор.

Не очаквам Фор да му отговори, но той го поглежда равнодушно и казва:

— Аз бях първи.

— И все пак избра да се занимаваш с това? — Очите на Питър са ококорени и тъмнозелени. Щях да реша, че погледът му е самата невинност, ако не знаех що за ужасен човек е. — Защо не си отишъл в правителството?

— Защото не искам — равно отговаря Фор. Спомням си какво каза още първия ден за работата в контролния център, откъдето

Безстрашните управляват охраната на града. Трудно ми е да си го представя заобиколен от компютри. Според мен мястото му е в залата за тренировки.

Още в училище изучавахме професиите, упражнявани от отделните касти. Възможностите за Безстрашните са най-ограничени. Изборът ни е между това да охраняваме оградата или да следим за сигурността на нашия град. Можем също така да останем в лагера на Безстрашните, да правим татуировки, да изработваме оръжия или просто да се бием помежду си за забавление. Също така може да работим за някого от лидерите на Безстрашните. Това ми звучи като най-добрия вариант за мен.

Единствената пречка е, че представянето ми досега е направо плачевно. Може да се окажа безкастова още в края на първа степен.

Спираме край портата. Неколцина от охраната на Безстрашните поглеждат към нас, но повечето не ни обръщат внимание. Прекалено са заети да отварят крилата на вратата — двойно по-високи и няколко пъти по-широки от тях, — за да пропуснат един камион.

Мъжът, който го кара, е с шапка, брада и е усмихнат.

Спира камиона веднага след като минава портата и слиза от него. Каросерията е открита и между купчините щайги в нея седят още няколко Миротворци. Надзъртам в щайгите — пълни са с ябълки.

— Беатрис! — провиква се едно момче от Миротворците.

Извързвам рязко глава по посока на гласа, когато чувам името си. Един от Миротворците в каросерията се надига. Има къдрава руса коса и познат нос — широк в ноздрите и тесен в горната част. Робърт. Опитвам се да си го спомня на Изборната церемония, но в главата ми единствено чувам отекването на пулса си. Кой ли още от нашите е трансфер? Дали и Съюзът също е напуснала кастата? Изобщо, останали ли са някакви послушници при Аскетите тази година? Ако кастата търпи загуби, това е и по наша вина — на Робърт, на Кейлъб, моя.

Робърт скача от камиона. Носи сива тениска и сини джинси. След миг колебание той тръгва към мен и ме взема в прегръдките си. Вдървявам се. Само Миротворците се прегръщат един друг за поздрав. Не помръдвам, докато не ме пуска.

Усмивката му помръква, когато ме поглежда отново.

— Какво е станало с теб, Беатрис? Какво се е случило с лицето ти?

— Нищо — казвам. — Просто тренирахме. Нищо особено.

— Беатрис? — обажда се гъгнец глас до мен. Моли се хили със скръстени на гърдите ръце. — Това ли е истинското ти име, Дървената?

— А ти откъде мислеше, че е съкратеното Трис?

— О, представа нямам! От слабачка, например? — Тя докосва брадичката си. Ако брадичката ѝ беше малко по-голяма, можеше да служи за баланс на носа, но тя е дребна и почти се губи в челюстта ѝ. — О, не, това не започва с Трис. Моя грешка.

— Няма нужда да се заяждаш с нея — меко казва Робърт. — Аз съм Робърт, а ти коя си?

— Някой, на когото не му пука как се казваш — отговаря тя. — Що не се връщаш обратно в камиона? От нас не се очаква да ставаме гъсти с членове на другите касти.

— Защо ти не ни оставиш на мира? — озъбвам ѝ се.

— Дадено. Не искам да заставам между теб и гаджето ти — отвръща тя. После се отдалечава ухилена.

Робърт ме поглежда тъжно.

— Не приличат на особено мили хора.

— Някои от тях наистина не са.

— Нали знаеш, че може да се върнеш у дома. Сигурен съм, че Аскетите ще направят изключение заради теб.

— Какво те кара да мислиш, че искам да се върна у дома? — питам с пламнали бузи. — Според теб няма да се справя тук, така ли?

— Не е заради това. — Той поклаща глава. — Не защото не би могла да се справиш, а защото не се налага да го търпиш. Заслужаваш да си щастлива.

— Това е моят избор. Точка по въпроса. — Поглеждам над рамото на Робърт. Охранителите от Безстрашните изглежда са приключили с проверката на камиона. Братият мъж се връща обратно на мястото на шофьора и затваря вратата след себе си. — И още нещо, Робърт. Целта на моя живот не е просто... да съм щастлива.

— Нямали да ти е по-леко обаче, ако си щастлива? — казва той.

Преди да съм отговорила, той докосва рамото ми и се упътва към камиона. Едно от момичетата в каросерията държи банджо^[1] в скута си. Тя започва да дрънка на него, когато Робърт се настанява вътре и

камионът потегля, отнасяйки надалече от нас звука от банджото и нейния чуруликащ глас.

Робърт ми маха, докато камионът се отдалечава и аз за пореден път си представям един друг възможен мой живот. Представям си се в каросерията на камиона, как пея заедно с момичето, макар никога досега да не съм пяла; как се заливам от смях, когато изкарвам фалшиво някой тон; как се катеря по дърветата да бера ябълки, неизменно спокойна и в безопасност.

Охраната на Безстрашните затваря и залоства портата след тях. Катилярът е от външната страна. Прехапвам устни. Защо им е да заключват от външната, а не от вътрешната страна? Сякаш целта им е не да ни предпазят от нещо отвън, а да ни държат вътре.

Прогонвам тази мисъл от главата си. В това няма никакъв смисъл.

Фор се отдръпва от оградата, където допреди малко е говорил с една от охраната, праметнала пушка през рамо.

— Притеснява ме склонността ти да вземаш погрешни решения — казва той, когато стига на крачка от мен.

Скръствам ръце на гърдите.

— Това беше само двуминутен разговор.

— Според мен краткото време не прави постъпката ти по-мъдра. — Той свива вежди и докосва с пръсти посиненото ми око. Дръпвам рязко глава, но той не сваля ръката си. Вместо това навежда глава и въздиша. — Знаеш ли, ако се научиш да нападаш първа, ще се справиш много по-добре.

— Да нападам първа ли? — повтарям. — И как ще ми помогне това?

— Ти си бърза. Ако успееш да нанесеш няколко сполучливи удара, преди противникът да се е усетил какво става, може и да спечелиш. — Той свива рамене и ръката му пада долу.

— Изненадана съм, че знаеш това, след като напусна по средата на първия ми и единствен бой — казвам тихо.

— Не беше нещо, което държах да гледам — отговаря той.

„Това пък какво би трябвало да значи?“

Той направи малка пауза.

— Изглежда следващият влак е вече тук. Време е да вървим, Трис.

[1] Струнен музикален инструмент, характерен за стиловете кънтри и блуграс. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Въртя се върху дюшека и въздишам. От схватката с Питър са минали два дни и следите от ударите върху тялото ми са придобили синкавопурпурен цвят. Вече свикнах да ме боли при всяко помръдване и движенията ми са по-нормални, но все още съм далеч от пълното оздравяване.

Въпреки че още не съм се възстановила, днес пак се налага да се бия. За щастие този път са ме разпределили с Мира, която не е способна да нанесе читав удар, дори ако някой направлява ръката ѝ. Взимам превес още първите две минути. Тя пада и е прекалено замаяна, за да се изправи отново. Редно е да тържествувам, но няма нищо победоносно в това да удряш момиче като Мира.

В мига, в който полагам глава на възглавницата, вратата на спалното помещение се отваря и вътре нахлуват хора с фенерчетата. Сядам, като едва не удрям глава в рамката на леглото над мен, и присвивам очи, за да разбере какво става.

— Всички да стават! — изревава някой. Лъчите на фенерчетата танцуват зад него и под светлината им обещите на ушите му святкат. Ерик. Заобиколен е от Безстрашни, някои от които съм срещала в Ямата, а други изобщо не познавам. И Фор е сред тях.

Очите му срещат моите и се задържат. Отвръщам на погледа му и забравям, че навсякъде около мен трансферите изскачат от леглата.

— Глуха ли си, Дървената? — настоява Ерик. Излизам от унеса си и се измъквам от завивките. Доволна съм, че спя облечена, защото Кристина стои край леглото си само по тениска, с голи крака. Тя скръства ръце и вперва очи в Ерик. Внезапно ми се приисква и аз да можех да гледам някого толкова дръзко, когато съм полугола. Знам обаче, че никога няма да стане.

— Имате пет минути да се облечете и да стигнете до релсите — казва Ерик. — Отиваме на друго полево обучение.

Пъхам крака в обувките и хуквам подир Кристина към влака, кривейки лице от болка. Капчици пот се търкалят по врата ми, докато

тичаме по пътеките в стените на Ямата, разблъсквайки останалите членове на кастата по пътя нагоре. Те не изглеждат изненадани, че ни виждат. Питам се колко ли бясно тичащи хора виждат седмично.

Стигаме релсите малко след послушниците, родени Безстрашни. Край железопътната линия има черна грамада. Различавам дългоцеви пушки и охранители с пръсти върху спусъците.

— Сега пък да не трябва да застреляме нещо? — съска в ухото ми Кристина.

Близо до купчината оръжие има сандъци с нещо, което прилича на амуниции. Пристъпвам по-близо, за да разчета надписа върху единия от тях. На него е написано ПЕЙНТБОЛ.

Никога не съм чувала за това преди, но названието е достатъчно красноречиво. Разсмивам се.

— Всеки да вземе по една пушка! — крещи Ерик.

Втурвам се към купчината. Намирам се най-близо до нея и сграбчвам първата пушка, която ми попада — тя е тежка, но не прекалено; вдигам я и взимам кутия топчета. Пъхам кутията в задния си джоб и премятам пушката направо през гърба, така че ремъкът ѝ да пресича гърдите ми.

— Колко време остава? — обръща се Ерик към Фор. Фор поглежда часовника си.

— Всеки момент ще дойде. Кога най-сетне ще запомниш разписанието на влаковете?

— Защо ми е да го уча, щом като винаги мога да те попитам? — отговаря Ерик, бутайки Фор по рамото.

Далече от лявата ми страна се появява кръг светлина.

Колкото повече приближава, толкова по-голям става, осветявайки лицето на Фор и хвърляйки сенки в леките вдлъбнатини под скулите му.

Той пръв се мята на влака и аз се втурвам след него, без да дочакам Кристина, Уил или Ал да ме последват, Фор се обръща, когато падам на крачка от вагона, и протяга ръка. Сграбчвам ръката му и той ме издърпва вътре. Дори мускулите между китката и лакътя му са стегнати и добре очертани.

Пускам бързо ръката му, без дори да го погледна, и сядам в противоположния край на вагона.

Когато всички са вътре, Фор започва да говори.

— Ще се разделим на два отбора, за да разиграем пленяване на знамето. Във всеки отбор ще има еднакъв брой и от двата вида послушници — родени Безстрашни и трансфери. Единият от двата отбора тръгва първи и намира място, където да скрие знамето си. После същото прави и вторият отбор. — Вагонът се люшва и Фор се вкопчва в дръжката край вратата, за да запази равновесие. — Това е обичай при Безстрашните, ето защо ви съветвам да приемете сериозно задачата.

— Какво получаваме, ако спечелим? — провиква се някой.

— Подобен въпрос не би задал никой от Безстрашните — отвръща Фор, повдигайки вежда. — Вие непременно трябва да спечелите.

— Двамата с Фор сме капитани на отборите — казва Ерик. Той поглежда към Фор. — Хайде най-напред да разделим трансферите, става ли?

Вирвам глава. Ако те сами ще избират между нас, аз ще остана последна; усещам го.

— Давай ти пръв! — казва Фор. Ерик свива рамене. — Едуард.

Фор се обляга върху рамката на вратата и кима. На лунната светлина очите му ярко блестят. Той оглежда бързо групата на трансферите и без да мисли много, казва:

— Искам Дървената.

През вагона минава вълна от смях. Бузите ми пламват.

Не знам дали да се ядосам на ония, които ми се присмиват, или да се чувствам поласкана от факта, че Фор избра първо мен.

— Искаш нещо да докажеш ли? — пита Ерик с обичайната си нагла усмивка. — Или просто избираш най-големите слабаци, та да има кого да обвиняваш за загубата?

Фор вдига рамене.

— Нещо такова.

Гняв. Определено би трябвало да изпитвам гняв. Намръщено впивам поглед в ръцете си. Каквато и да е стратегията на Фор, той определено се води от мисълта, че аз съм най-слабата сред послушниците. Това оставя горчив вкус в устата ми. Длъжна съм да му докажа, че греша — длъжна съм.

— Ти си наред — казва Фор.

— Питър.

— Кристина.

Това разбива предполагаемата му стратегия. Кристина не е от слабаците. Какво всъщност цели?

— Моли.

— Уил — казва Фор, гризейки нокътя на палеца си.

— Ал.

— Дрю.

— Последна остана Мира. Тя идва с мен — заявява Ерик. — Сега да разпределим родените Безстрашни!

Губя интерес и преставам да слушам, щом приключиха с нас. Ако Фор не е искал да докаже нещо, като избира по-слабите, тогава какво възнамерява? Вглеждам се във всеки от ония, които избра. Какво е общото между нас?

Когато са разпределили и половината от послушниците, родени Безстрашни, аз вече имам идея какво става. С изключение на Уил и още неколцина, ние имаме еднаква структура на тялото: тесни рамене, крехки и дребни кости. Всички участници в отбора на Ерик са яки и широкоплещести. Вчера Фор ми каза, че съм бърза. Всички ние ще сме по-бързи от отбора на Ерик, който на свой ред ще бъде по-добър при отнемане на знамето — не съм участвала в тази игра досега, но знам, че при нея е по-важна бързината, отколкото грубата сила. Прикривам усмивката си с ръка. Ерик е по-безпощаден от Фор, но Фор е по-умният.

Двамата приключват с разпределението на отборите и Ерик се усмихва самодоволно към Фор.

— Отборът ти може да получи една секунда преднина — казва той.

— Няма нужда да ми правиш услуги — отвръща Фор. После леко се усмихва. — Както ти е известно, не е задължително те да спечелят.

— Точно така, известно ми е, че ще загубите, когато и да тръгнете — отговаря Ерик, хапейки едната от халките, нанизани на устните му. — Затова събирай мършавия си отбор и тръгвайте!

Всички се изправяме. Ал ме поглежда отчаяно и аз му се усмихвам окуражително, поне така се надявам. Ако някой от нас четиримата е трябвало да попадне в един отбор с Ерик, Питър и Моли, то това несъмнено е той. Те обикновено не го тормозят.

Влакът постепенно се спуска надолу. Този път съм решена да се приземя на крака.

Точно преди да скоча, някой ме блъска по рамото и аз едва не се прекатурвам извън вагона. Не се обръщам да видя кой точно го е направил — Моли, Дрю или Питър; това няма значение. Скачам, преди да опитат отново. Този път съм подготвена за инерцията от влака и правя тичешком няколко крачки, за да я убия и да запазя равновесие. Обзема ме свирепа наслада и аз се усмихвам. Това е дребна победа, но тя ме кара да се чувствам една от Безстрашните.

Една от послушниците, родена Безстрашна, докосва Фор по рамото и пита:

— Къде скрихте знамето, когато твоят отбор спечели?

— Ако ти кажа, това няма да е съвсем в духа на състезанието, Марлийн — хладно отговаря той.

— Хайде де, Фор — хленчи тя. После му мята кокетна усмивка. Той отстранява ръката ѝ от рамото си и кой знае защо, аз се усмихвам.

— На Кея на Военноморския флот^[1] — обажда се друг от родените Безстрашни. Той е висок, с тъмна кожа и кафяви очи. Красавец. — Брат ми също беше в отбора победител. Скрили знамето във въртележката.

— Хайде тогава пак да отидем там! — предлага Уил.

Никой не възразява, затова поемаме на изток към тресавището, което някога е било езеро. Като малка се опитвах да си представя как ли е изглеждало пълно с вода и без оградата, издигната сега в тинята, за да пази града. Но е трудно човек да си представи толкова много вода на едно място.

— Сега сме близо до централата на Ерудитите, нали? — пита Кристина, побутвайки с рамо Уил.

— Ъхъ. Тук някъде на юг се пада — отговаря той. После поглежда през рамо и за миг в изражението му се прокрадва копнеж. Но това е само за миг.

Намирам се на по-малко от километър и половина от брат си. Само допреди седмица двамата бяхме толкова близо един до друг. Разтърсвам глава, за да прогоня образа му. Не мога да мисля за него сега, когато трябва да се съсредоточа в успешното завършване на първа степен. Невъзможно е да мисля за него, по което и да е друго време.

Вървим по моста. Все още имаме нужда от мостовете, защото тинята долу е твърде влажна, за да се върви по нея. Чудя се колко ли време ще мине, докато реката съвсем пресъхне.

Щом преминаваме моста, градът се променя. Зад гърба ни остават обитаемите сгради; дори изоставените не изглеждат зле. Отпред ни се ширва море от оронен бетон и натрошено стъкло. Тишината в тази част на града е зловеща; сякаш е някакъв кошмар. Почти не виждам къде стъпвам, защото вече е след полунощ и лампите в града са изгасени.

Марлийн вади фенерче и осветява с него улицата пред нас.

— Да не те е страх от тъмното, Мар? — дразни я тъмноокият послушник от родените Безстрашни.

— Ако много държиш да стъпиш върху натрошено стъкло, Юрая, давай! — озъбва му се тя. Въпреки това обаче, изключва фенерчето.

Вече съм осъзнала, че да си Безстрашен, отчасти означава да се стремиш да правиш нещата по-трудни за теб самия, с цел да станеш независим. Няма нищо кой знае колко смело в това да се скиташ из тъмните улици без фенерче, но от нас се очаква да се справяме без чужда помощ, дори и тази на светлината. Очаква се да сме готови на всичко.

Това ми харесва. Защото може да дойде ден, когато няма да има никакви фенерчета, никакво оръжие или ръка, която да ни направлява. Искам да съм готова за този ден.

Сградите свършват точно при тресавището. Над него се издига ивица земя, върху която стърчи огромно бяло колело с десетки кабинки, повесени на равни разстояния. Виенското колело.

— Помислете само, хората навремето са се возели на това нещо. За забавление — казва Уил, клатейки глава.

— Значи по онова време всички трябва да са били от кастата на Безстрашните — казвам.

— Да бе, някаква саката версия на Безстрашните — изсмива се Кристина. — Виенското колело на Безстрашните няма да има кабинки. Просто всеки ще виси на ръце от него и на когото какъвто му е късметът.

Тръгваме по кея. Постройките от лявата ми страна са пусти, табелите им са избелели, а прозорците — затворени: всички признаци

на изоставено място. Онези, които са го напуснали, са го направили по своя воля и за свое улеснение. Някои части в града не приличат на това място.

— Стиска ли ти да скочиш в тресавището? — обръща се Кристина към Уил.

— Само след теб.

Стигаме въртележката. Някои от дървените кончета са олющени и непощадени от времето, опашките им са отчупени, а седлата — натрошени на трески, Фор вади знамето от джоба си.

— До десетина минути другият отбор също ще си избере място — казва той. — Предлагам да използвате това време, за да си изработите стратегия. Може и да не сте всички от Ерудитите, но умствената подготовка е един от аспектите на вашата инициация. Това безспорно е и най-важната страна в нея.

Той има право. За какво ти е тренирано тяло, ако умът ти е плитък.

Уил взема знамето от Фор.

— Някои трябва да останат тук и да пазят, а останалите — да открият скривалището на противника — казва той.

— Брей! Така ли мислиш? — Марлийн издърпва знамето от ръката на Уил. — Кой те сложи начело, бе, трансфер?

— Никой — казва Уил. — Но все някой трябва да свърши тая работа.

— Може би трябва да наблегнем на отбранителната стратегия. Да ги изчакаме да дойдат тук и тогава да им видим сметката! — предлага Кристина.

— Така постъпват само женчовците — казва Юрая. — Гласувам за това всички да се пръснем. Знамето е скрито добре, така че няма защо да го пазим.

Всички започват да говорят в хор и от минута на минута гласовете им се извисяват все повече. Кристина защитава плана на Уил; послушниците, родени Безстрашни, гласуват за атака; и всички спорят кому се пада да вземе окончателното решение, Фор седи на крайчеца на въртележката, облегат на крака на едно от дървените кончета. Очите му са вдигнати към небето, където няма нито една звезда, само пълната луна наднича през тънкия слой облаци. Мускулите на ръцете му са отпуснати, той е кръстосал длани зад врата

си. Изглежда съвсем удобно разположен, въпреки пушката, праметната през рамо.

Затварям очи за секунда. Защо той успява така бързо да ме разсее? Налага се да се концентрирам.

Какво ли щях да кажа, ако можех да надвикам гласовитата борба за надмощие зад гърба си? Няма как да действаме, докато не разберем местоположението на другия отбор. Възможно е да са навсякъде в радиус от три километра, макар че спокойно можем да изключим тресавището от тази територия. Така или иначе няма да ги открием, като спорим как да проведем издирването или колко души да пратим по петите им.

Трябва да огледаме местността от най-високото място.

Хвърлям поглед през рамо, за да се убедя, че никой не ме наблюдава. Никой не гледа към мен, затова поемам към виенското колело с леки тихи стъпки, като притискам с една ръка пушката към гърба си, за да съм безшумна.

Щом вдигам очи към най-високата точка на виенското колело, гърлото ми се свива. По-високо е, отколкото предполагах; толкова високо, че едва виждам кабинките на върха. Единственото предимство на това високо съоръжение е, че е проектирано да издържа на тежест. Ако се покатеря, поне няма да се катурне под мен.

Сърцето ми започва да бие ускорено. Наистина ли рискувам живота си за това — да спечеля любимата игра на Безстрашните?

Наоколо е толкова тъмно, че едва виждам останалите, но когато се вирам в огромните ръждясали подпори, които държат колелото, различавам стъпала. Всяка от под порите е с широчината на раменете ми и стълбата няма перила, за които да се хвана, но все пак е по-добре да се качваш по стъпала, отколкото да се катериш по спиците на колелото.

Вкопчвам се в първото стъпало. То е тънко и толкова ръждясало, че може всеки момент да се разпадне в ръцете ми. Отпускам се с цялата си тежест на най-долната пречка, за да изпробвам здравината ѝ, и даже подскачам, за да се уверя, че ще ме издържи. Усилието предизвиква болка, която прерязва ребрата ми и аз сгърчвам лице.

— Трис — произнася нисък глас зад мен. Странно, това не ме стряска. Сигурно защото се превръщам в една от Безстрашните и вече съм винаги нащрек. Или пък защото гласът му е приглушен, мек и

почти гальовен. Каквато и да е причината, все пак поглеждам през рамо. Фор стои зад мен, праметнал пушката напърно през гърба си също като мен.

— Какво? — отвръщам.

— Дойдох да разбера дали знаеш какво вършиш.

— Търся по-високо място — казвам. — Според мен засега не правя каквото и да било.

Виждам как се усмихва в мрака.

— Добре. Идвам и аз.

За момент не казвам нищо. Той не ме гледа така, както понякога съм виждала да ме наблюдават Уил, Кристина или Ал — сякаш съм твърде малка и прекалено слаба, за да има полза от мен, което предизвиква тяхното съжаление. Но след като настоява да дойде с мен, значи все пак се съмнява в способностите ми.

— Ще се справя — казвам.

— Несъмнено! — откликва той. Не долавям сарказма в гласа му, но съм сигурна, че го има. Не може да е другояче.

Започвам да се катеря и когато се изкачвам на няколко крачки над земята, той също тръгва нагоре. Движи се по-бързо от мен и скоро ръцете му започват да се залавят за стъпалото, на което току-що съм стояла.

— Е, кажи сега! — обажда се той тихо, докато продължаваме да се катерим. Звучи така, сякаш е останал без дъх. — Според теб каква е целта на това упражнение. Имам предвид играта, не самото катерене.

Поглеждам надолу към паважа под нас. Сега изглежда много далеч, а не съм стигнала и една трета от височината. Над мен има платформа, точно под центъра на колелото. Тя е моята цел. Даже не ми се мисли как ще се спусна обратно. Лекият бриз, който полъхваше бузите ми долу, сега настойчиво ме блъска отстрани. Колкото по-високо се изкачвам, толкова по-силен ще става. Трябва да съм готова за това.

— Да се научим да градим стратегии — отговарям. — И вероятно да работим в екип.

— В екип, значи — повтаря той. Смехът засяда в гърлото му. Звучи по-скоро като трескаво дишане на човек, обзет от паника.

— Може и да греша — продължавам. — Май наистина работата в екип не е сред приоритетите на Безстрашните.

Сега вятърът става силен. Притискам се силно към бялата подпора на колелото, за да не падна, но това прави катеренето по-трудно. Долу под мен въртележката съвсем се е смалила. Едва виждам хората от моя отбор под тентата. Някои отсъстват — разузнавателният екип сигурно вече е потеглил.

— Това трябва да е един от приоритетите — обажда се Фор. — До неотдавна беше така.

Но аз не го слушам, защото височината ме замайва. Дланите вече ме болят от стискане на металните пръчки на стълбата, коленете ми треперят, но не съм сигурна от какво точно. Не височината ме плаши — тя ме кара да се чувствам жива, пълна с енергия; всички органи, съдове и мускули в тялото ми трептят на една и съща честота.

После си давам сметка каква е причината. Той. Нещо в него ме кара да се чувствам така, сякаш всеки момент ще полетя надолу. Или ще се втечня. Или ще избухна в пламъци.

Ръката ми едва не изпуска следващото стъпало.

— Я ми кажи — проговаря отново той с пресекливо дишане, — каква е връзката според теб между това да градиш стратегии и... храбростта?

Въпросът ме подсеща, че всъщност той е мой инструктор и се очаква да науча нещо от всичко това. Пред луната минава облак и светлината ѝ пробягва през ръцете ми.

— Ами... това те подготвя за действие — казвам най-накрая. — Щом усвоиш стратегиите, после може да ги използваш. — Чувам дишането му зад гърба си, шумно и бързо. — Добре ли си, Фор?

— Ти човек ли си, Трис? Да се покатериш толкова нависоко... — Той си поема дъх. — Това изобщо ли не те плаши?

Поглеждам към земята през рамо. Ако сега полетя надолу, ще загина на място. Но не мисля да падам.

Силен порив на вятъра ме удря отляво и премества надясно тежестта на тялото ми. Ахвам и се вкопчвам в стъпалата, загубила равновесие. Студената ръка на Фор обхваща единия от хълбоците ми, пръстите му откриват ивица гола кожа точно под ръба на тениската. Той стиска, задържа ме и внимателно ме отмества наляво, възстановявайки баланса ми.

Сега вече и на мен ми е трудно да дишам. Спирам за миг, впила поглед в ръцете си, с пресъхнала уста. Все още го усещам на мястото,

където ме докосна, дългите и тесни пръсти на ръката му.

— Добре ли си? — тихо пита той.

— Да — отговарям, гласът ми звучи напрегнато.

Продължавам мълчаливо да се катеря, докато не стигам платформата. Ако се съди по неравните краища на металните прътове, тук навремето е имало парапет, който вече не съществува. Сядам и се примъквам към ръба, за да направя място за Фор. И без дори да се замисля, провесвам крака през ръба. Фор обаче се е свил, опрял е гръб о металната подпора и диша тежко.

— Страх те е от височини — казвам. — Как тогава си оцелял в лагера на Безстрашните?

— Абстрахирах се от този страх — отговаря той. — Когато взимам решения, се преструвам, че го няма.

Впивам поглед в него за секунда. Невъзможно е да се овладее. За мен има голяма разлика между това изобщо да не изпитваш страх и да действаш, независимо от страховете си, както прави той.

Явно твърде дълго съм го зяпала.

— Какво? — казва тихо.

— Нищо.

Отмествам очи и зарейвам поглед над града. Трябва да се съсредоточа. Изкачих се чак дотук, защото имах цел.

Градът е тъмен като катран, но дори и да имаше някаква светлина, пак нямаше да видя много надалече. Висока сграда препречва погледа ми.

— Не сме се изкачили достатъчно високо — казвам. Оглеждам се. Над мен се издигат препречени бели греди, скелетът на колелото. Ако се покатеря предпазливо, мога да стъпвам на подпората на колелото и кръстосаните метални прътове, за да се закрепя. Поне доколкото е възможно. — Аз продължавам нагоре — добавям и ставам на крака. Вкопчвам се в една от металните греди и се повдигам. Остра болка разкъсва натъртените ми ребра, но аз не й обръщам внимание.

— За бога, Дървената! — простенва той.

— Не е нужно и ти да идваш — казвам, впила поглед в плетеницата от метални решетки над главата си. Пъхам крак на пресечната точка на две от тях и се изтласквам нагоре, вкопчвайки се междувременно в следващата греда. За миг се залюлявам и сърцето ми

бие така бясно, че не усещам нищо друго. Всяка мисъл, успяла да се процеди през неговите удари, пулсира в същия ритъм.

— Напротив — отговаря той.

Това си е чиста лудост и аз много добре го знам. Отклонение само на милиметър в погрешната посока, едно мигновено колебание и с мен е свършено. Жега нахлува в гърдите ми и аз се усмихвам, докато вкопчвам ръце в следващата греда. Изтласквам се нагоре, ръцете ми треперят, свивам крака под себе си и вече стоя на следващата греда. Когато се закрепвам, поглеждам надолу към Фор. Но вместо него, виждам земята под себе си.

Дъхът ми секва.

Представям си как тялото ми лети надолу, блъска се в металните греди и пропада; виждам потрошените си крайници върху паважа, също като сестрата на Рита, която не успя да уцели покрива, Фор се залавя за гредите с две ръце и се оттласква нагоре с лекота, сякаш се изправя в леглото си. Но на него не му е нито леко, нито удобно тук — всяко мускулче на ръцете му е изпъкнало. Глупаво е да мисля за това сега, когато съм на стотина крачки над земята.

Сграбчвам следващата метална греда, откривам друго място, където да закрепя крака си. Когато отново поглеждам към града, сградата вече не спира погледа ми. Изкачила съм се достатъчно нависоко, за да зърна очертанията на града върху небето. Повечето сгради са като черни силуети върху тъмносиния му фон, но червените светлини върху покрива на Цитаделата горят. Те примигват двойно побавно от ударите на сърцето ми.

Улиците между сградите приличат на тунели. В продължение на няколко секунди се вирам в мрака под мен — едва различавам границата между постройките, небето, улиците и полето. После виждам слаба мигаща светлинка.

— Видя ли това? — казвам, сочейки.

Когато стига непосредствено до мен, Фор престава да се катери и поглежда над рамото ми; брадичката му е точно до главата ми. Дъхът му гали ухото ми и на мен отново ми се завива свят, също както при изкачването по стълбата.

— Да — отговаря той и по лицето му се разлива усмивка. — Това идва откъм парка в края на кея — фигури. Около парка е голо поле, но

дърветата в него могат да послужат за прикритие. Явно и това не е достатъчно.

— Добре — казвам. Поглеждам през рамо към него. Толкова сме близо един до друг, че забравям къде се намирам; вместо това, забелязвам как тъгълчетата на устата му са извити надолу — също като моите — и виждам белега на брадичката му. — Хм — продължавам. После прочиствам гърлото си. — Започвай да се спускаш надолу! Аз идвам след теб.

Фор кима и тръгва надолу. Кракът му е толкова дълъг, че лесно намира място къде да стъпи и провира тяло между гредите. Дори в тъмното виждам зачервените му ръце, които треперят.

Пренасям тежестта си върху единия крак и стъпвам върху гредата под мен. Тя изпуква и полита надолу, удряйки се шумно в десетина други греди, докато не се стоварва на паважа. Увисвам на скелета на колелото, а краката ми се клатят във въздуха. От гърлото ми излиза задавен стон.

— Фор!

Правя опит да открия друга опора за краката си, но най-близката греда е на няколко крачки под мен, докъдето не мога да стигна. Дланите ми се потят. Спомням си как ги трия о крачолите на панталона преди Изборната церемония, преди теста за установяване на наклонностите, преди всеки важен момент, който съм преживяла и едва успявам да потисна писъка си. Ще се изпусна. Ще се изпусна.

— Дръж се! — провиква се той. — Само се дръж, имам нещо наум.

Той продължава да се спуска надолу. Движи се в погрешна посока — би трябвало да идва към мен, а не да се отдалечава. Поглеждам към дланите си, които толкова здраво стискат тънката решетка, че кокалчетата им са побелели. Пръстите ми са тъмnochервени, почти лилави. Едва ли ще ме удържат още дълго.

Няма да изкарам още много.

Стискам очи. По-добре да не гледам. По-добре да се престоря, че това изобщо не се случва. Чувам как кецовете на Фор скърцат върху метала, стъпките му са бързи.

— Фор! — надавам вой. Може би си е отишъл. Може би ме е изоставил. Може би това е изпитание за моята издръжливост, за храбростта ми. Вдишвам през носа и издишвам през устата. Броя

вдишванията и издишванията, за да се успокоя. Едно, две. Вдишване, издишване. „Хайде, Фор!“ — е единствената ми мисъл, — „Хайде, направи нещо!“

После долавям нещо да стене и пука. Решетката, на която вися, се разклаща и аз крещя през стиснатите си зъби, докато се боря да се задържа.

Колелото се движи.

Въздухът свисти между китките и глезените ми, а вятърът бликва в силна струя. Отварям очи. Движа се — спускам се към земята. Разсмивам се на глас, обзета от истерия, докато паважът приближава все повече и повече. Но постепенно скоростта, с която се движа, се увеличава. Ако не успея да скоча навреме, кабинките и въртящото се колело ще повлекат тялото ми и тогава наистина ще умра.

Всяко мускулче в тялото ми се изопва до скъсване, докато се нося към земята. Когато вече виждам пукнатините по алеята, се пускам и тялото ми пада надолу с краката напред. Коленете ми се огъват под тежестта, разпервам ръце и се претъркулвам колкото се може по-далече. Бетонът на настилката издрасква лицето ми и аз се обръщам точно навреме, за да видя как една от кабинките се носи насреща ми като гигантска обувка, готова да ме смаже. Претъркулвам се отново и дъното на кабинката охлузва рамото ми.

Спасена съм.

Скривам лицето си в длани. Не се и опитвам да стана.

Сигурна съм, че ако го направя, ще се свлека обратно на земята. Чувам стъпки и ръцете му обхващат китките ми. Оставям го да ми открие очите.

Той плътно обгръща едната ми длан с двете си ръце. Топлината на кожата му прогонва от пръстите ми болката от стискането на металната греда.

— Добре ли си? — пита, сплел здраво ръце в моите.

— Да.

Той избухва в смях.

След секунда и аз се разсмивам. Подпирам се на свободната си ръка и сядам. Давам си сметка колко сме близо един до друг — най-много на десетина сантиметра разстояние. Въздухът между нас е наситен с електричество. Ще ми се да сме още по-близо.

Той става и ме вдига на крака. Колелото продължава да се върти, предизвиквайки вятър, който отвява косата ми назад.

— Можеше да ми кажеш, че виенското колело все още работи — казвам. Опитвам се гласът ми да звучи нормално. — Тогава изобщо нямаше да ни се налага да се катерим.

— Щях да ти кажа, ако знаех — отговаря той. — Но не можех да те оставя просто да висиш там и рискувах. Хайде, време е да им отмъкнем знамето!

Фор се поколебава за момент, после хваща ръката ми, пръстите му се сключват от вътрешната страна на лакътя ми. Ако бяхме в друга каста, той щеше да ми остави време да се съвзема, но той е от Безстрашните, затова ми се усмихва и тръгва към въртележката, където хората от нашия отбор охраняват знамето. А аз подтичвам и куцукам покрай него. Все още се усещам слаба, но умът ми работи на пълни обороти, особено сега, когато ръката му ме е обгърнала.

Кристина е кацнала върху едно от кончетата на въртележката, дългите ѝ крака са кръстосани, а едната ѝ ръка е стиснала пръта, който държи пластмасовото животно изправено. Знамето ни е зад нея, проблясващ в мрака триъгълник. Още трима послушници, родени Безстрашни, са се пръснали между очуканите и мръсни фигури. Единият е поставил ръка върху главата на кончето и издрасканите очи на животното ме гледат през неговите пръсти. Най-голямата от Безстрашните седи на крайчеца на въртележката и почесва с пръст веждата си, продупчена с пиърсинги на четири места.

— Къде отидоха останалите? — пита Фор.

Изглежда не по-малко развълнуван от мен, очите му са широко отворени и преливат от енергия.

— Вие ли пуснахте колелото? — пита най-голямото момиче. — Какви ги вършите, бе, хора? Вместо да си правите този труд, можехте просто да извикате: „Хей, ние сме тук! Елате и ни хванете!“. — Тя клати глава. — Ако и тая година изгубя, срамът ще бъде направо непоносим. Три поредни години!

— Колелото не е важно сега — казва Фор. — Ние знаем къде са те.

— Ние? — повтаря Кристина, местейки поглед от Фор към мен и обратно.

— Точно така, докато вие се помайвахте, Трис се изкатери на виенското колело, за да се огледа за другия отбор — обяснява той.

— И какво правим сега? — пита през прозявка един от послушниците, роден Безстрашен.

Фор ме поглежда. Погледите на останалите послушници, включително и на Кристина, бавно се отместват от него към мен. Помръдвам рамене, готова да ги вдигна и да кажа, че не знам, но после представата за кея, опнат пред мен, изниква в съзнанието ми. Озарява ме идея.

— Разделяме се на две — казвам. — Четирима от нас отиват от дясната страна на кея, трима — наляво. Другият отбор е в парка в края на кея, така че групата от четирима души напада, докато останалите трима се промъкват покрай тях и отиват да пленят знамето им.

Кристина ме гледа така, сякаш ме вижда за първи път.

Не я виня.

— Добре звучи — казва най-голямото момиче и пляска с ръце. — Нека тази нощ победим, става ли?

Кристина идва с мен в групата, която се отделя надясно, заедно с Юрая, чиято усмивка изглежда искрящо бяла на фона на бронзовата му кожа. Досега не съм забелязала, че има татуирана змия зад ухото. Втренчвам се за момент в опашката ѝ, която се вие около меката част, но Кристина хуква напред и аз трябва да я догоня.

Налага се да тичам два пъти по-бързо, за да нагодя късите си крачки към дългите ѝ крака. Докато препускаме, си давам сметка, че само на един от нас е писано да грабне знамето и ще бъде без значение, че именно моят план и информацията, с която се сдобих, са причината за победата, ако не го пленя именно аз. Макар едва да си поемам дъх, започвам да тичам още по-бързо и скоро съм по петите на Кристина. Притискам пушката към тялото си и държа пръста си готов на спусъка.

Стигаме края на кея и аз стискам зъби, за да не ме издаде шумното дишане. Забавяме ход и стъпките ни вече не вдигат толкова силен шум, затова пак се оглеждам за примигващата светлинка. Сега, когато съм на земята, тя е много по-силна и лесно се забелязва. Посочвам я, Кристина кимва и тръгва към нея.

В следващия миг дочувам толкова силен вой, че подскачам. Долавям въздушните експлозии при изстрелването на топчетата с боя

и тяхното пръскане, когато достигат целта. Нашият отбор е нападнал, противникът тича насреща ни и знамето е останало почти неохранявано. Юрая се прицелва и улучва последния от охранителите в бедрото. Охранителят, ниско момиче с пурпурна коса, гневно запраща пушката си на земята.

Спринтирам, за да настигна Кристина. Знамето виси от един клон, високо над главата ми. И двете с Кристина посягаме към него.

— Хайде, Трис! — казва тя. — Ти и без това си героят на деня. Пък и знаеш, че не можеш да го стигнеш.

Тя ме поглежда покровителствено като човек, наблюдаващ дете, което се прави на възрастен, и дръпва знамето от клона. После, без да ме погледне, се извързва и надава победоносен вик. Гласът на Юрая се присъединява към нейния и аз дочувам хор от още четири гърла, които крещат в далечината.

Юрая ме тупа по рамото, а аз се опитвам да забравя как ме погледна Кристина. Може пък да има право — днес аз вече се доказах. Не искам да съм алчна; не искам да приличам на Ерик и да се страхувам от силата на другите.

Победоносните викове стават заразителни и аз също надигам глас, тичайки към съотборниците си. Кристина е вдигнала високо знамето, всички се трупат около нея и се вкопчват в ръката ѝ, за да го вдигнат още по-нагоре. Няма как да се добера до нея, затова ухилена заставам настрани.

Една ръка докосва рамото ми.

— Добра работа — тихо казва Фор.

— Направо не мога да повярвам, че пропуснах това! — клати глава Уил. Вятърът, който нахлува през отворената врата на вагона, разпилява косата му във всички посоки.

— Вие свършихте много важна работа, като не ни се пречкахте из краката — казва Кристина, сияеща.

Ал простенва.

— Защо трябваше да съм в другия отбор?

— Защото животът е несправедлив, Албърт. И целият свят е в заговор срещу теб — подмята Уил. — Ей, я дайте пак да погледна знамето!

Питър, Моли и Дрю седят в ъгъла срещу останалите. Гърдите и гърбовете им са опръскани със синя и розова боя, а видът им е

посърнал. Приказват си тихо и крадешком поглеждат към нас, особено към Кристина. Това е единствената полза да не държа знамето в момента — поне не съм под нечий прицел. Поне не повече от обикновено.

— Значи ти се покатери по виенското колело, така ли — обажда се Юрая. Той с клатушкане прекосява вагона и сяда до мен. Марлийн, момичето с кокетната усмивка, идва след него.

— Да — казвам.

— Много хитро от твоя страна. Направо... като Ерудит — включва се Марлийн. — Аз съм Марлийн.

— Трис — представям се. Вкъщи сравнението с Ерудит звучеше обидно, но тя го казва като комплимент.

— Знам коя си — казва тя. — Няма как да не запомниш името на първия скочил.

Сякаш са минали години, откакто скочих от върха на стъклената сграда в униформата си на Аскет, направо десетилетия.

Юрая вади едно от топчетата с боя в пушката си и го стиска между палеца и показалеца. Влакът се люшва наляво и той се опира на мен, пръстите му мачкат топчето, докато струя розова боя с гадна миризма не опръсква лицето ми.

Марлийн се залива от смях. Бавно изтривам боята от лицето си, после я размазвам върху бузата му. Във вагона се разнася миризма на рибено масло.

— Ей! — Той отново стиска топчето срещу мен, но дупката не е насочена както трябва и боята се изстрелва в устата му. Юрая се дави и пресилено кашля.

Избърсвам лицето си с ръкав и се смея толкова силно, че чак коремът ме заболява.

Ако животът ми оттук нататък ще бъде все такъв: бурен смях, дръзки действия и приятна умора, която изпитваш след тежък, но ползотворен ден, тогава ще съм доволна. Докато Юрая чегърта езика си с пръсти, осъзнавам, че единственото, което се иска от мен, е да издържа инициацията, а после ще управлявам сама живота си.

[1] Кеят на Военноморския флот се намира на езерото Мичиган в Чикаго. Построен е през 1916 г. с бюджет от 4,5 млн. долара, еквивалентни на днешните 90,5 млн. долара. Той е част от плана за

архитектурно обновяване на града и е трябвало да служи както за военни, така и за граждански цели. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Когато на другата сутрин се тътря към залата за тренировки, прозявайки се на всяка крачка, заварвам там голяма мишена, поставена в единия край, а до вратата — маса с подредени върху нея ножове.

Пак упражнение за мерене по цел. Този път поне няма да боли.

Ерик стои в средата на помещението, стойката му е толкова непоклатима, сякаш вместо гръбнак има железен прът. Само при вида му добивам усещането, че въздухът в залата става по-тежък и започва да ме натиска към пода. Докато се подпираше на стената, поне можех да се правя, че изобщо не съществува. Сега вече няма как да се преструвам.

— Утре е последният ден на първа степен — обявява Ерик. — Тогава пак ще се обучавате в ръкопашен бой. Днес обаче ще тренирате как да се прицелвате. Всеки да вземе по три ножа! — Гласът му е по-дълбок от обикновено. — И внимавайте, когато Фор ви показва правилната техника на хвърляне!

Отначало никой не помръдва.

— Сега!

Започваме да се боричкаме за кинжалите. Не са тежки като пистолетите, но имам странно усещане, докато ги държа в ръце, сякаш върша нещо непозволено.

— Днес е в лошо настроение — отбелязва Кристина.

— Някога да си го виждала в добро настроение? — промърморвам в отговор.

Но аз добре знам какво точно има предвид тя. Ако съдя по отровния поглед, с който Ерик измерва Фор всеки път, когато той не го гледа, явно снощната загуба го безпокои много повече, отколкото показва. Да плениш знамето на противника е въпрос на чест, а честта е изключително важна за Безстрашните. Много по-важна от разума или чувствата.

Наблюдавам ръката на Фор, когато мята ножа. При следващото хвърляне гледам стойката му. Той улучва целта при всяко хвърляне и

издишва, щом запрати ножа.

— Стройте се в редица! — заповядва Ерик.

„Бързането — мисля си — няма да помогне.“ Така ми казваше майка, докато се учех да плета. Ще трябва да приема това като упражнение за ума, не за тялото. Ето защо първите няколко минути се упражнявам без нож, търсейки правилната стойка и усвоявайки правилното движение на ръката.

Ерик бързо крачи напред-назад зад нас.

— Май Дървената е получила доста удари по главата! — отбелязва Питър, стоящ през няколко човека от мен. — Ей, Дървената! Помниш ли какво е това нож?

Не му обръщам внимание. Продължавам да се упражнявам вече с нож в ръка, но не го мятam. Опитвам се да се абстрахирам от нервното сноване на Ерик зад гърба ми, от заядливите забележки на Питър, от сковаващото усещане, че Фор ме гледа, и пращам ножа напред. Той се преобръща и удря дъската. Острието не успява да се забие, но аз съм първата, уцелила мишената.

Ухилвам се доволно, когато Питър за пореден път пропуска целта. Просто не мога да се удържа.

— Ей, Питър — подвиквам, — помниш ли какво е това мишена?

Кристина изпръхтява подигравателно до мен и следващият ѝ нож уцелва мишената.

Половин час по-късно Ал е единственият от кандидатите, който още не е улучил целта. Ножовете му или шумно падат на пода, или рикошират в стената. Докато всички останали отиваме до мишената, за да си вземем ножовете, той събира своите по пода.

Лицето на Ал става червено. Той праща поредния нож, който се устремява на няколко крачки вдясно от мишената. Премията се във въздуха и се удря в стената.

— Какво беше това, послушник? — пита тихо Ерик, надвесвайки се над Ал.

Прехапвам устни. Това не е на добре.

— Той... ми се изплъзна — оправдава се Ал.

— Добре тогава, иди и си го вземи! — казва Ерик. После поглежда лицата на останалите послушници — всички са замрели и не се упражняват. — Казвал ли съм да спирате?

Ножовете отново полетяват към мишената. И друг път сме виждали Ерик ядосан, но сега е друго. Погледът е направо бесен.

— Да си го взема ли? — Ал е ококорил очи. — Но другите продължават да мятат.

— Е, и?

— Не искам да ме уцелят.

— Според мен може да разчиташ на уменията на твоите приятели послушници да се прицелват по-добре от теб. — Ерик леко се усмихва, но очите му продължават да гледат злобно. — Върви и си вземи ножа!

Ал обикновено не възразява срещу нищо, което Безстрашните ни карат да правим. Според мен не защото го е страх; просто си дава сметка, че това е напълно безсмислено. Този път обаче той стиска широката си челюст. Сигнал е до предела на търпението си.

— Няма! — отсича.

— И защо? — Малките и лъскави като мъниста очи на Ерик се впиват в лицето на Ал. — Да не те е страх?

— От това да ме пониже летящ нож ли? — отговаря Ал. — Да, страх ме е!

Тази негова откровеност е грешка. Не отказът, който Ерик можеше и да приеме.

— Всички да спрат! — изкрещява Ерик.

Летящите ножове замират заедно с разговорите в залата.

Стискам здраво малкия си кинжал.

— Освободете ринга! — Ерик поглежда към Ал. — С изключение на теб.

Пускам кинжала и той пада върху прашния под с глухо тупване. Тръгвам подир останалите послушници към дъното на залата и те се скупчват пред мен, жадни да видят какво ще последва, а на мен ми се свива стомахът: Ал, изправен срещу яростта на Ерик.

— Застани пред мишената! — нарежда Ерик.

Огромните ръце на Ал се тресат. Той отстъпва заднешком към мишената.

— Ей, Фор! — Ерик поглежда през рамо. — Ще ми помогнеш ли?

Фор тръгва към Ерик, почесвайки веждата си с върха на ножа. Под очите му има тъмни кръгове и устата му е изкривена в напрегната

усмивка — уморен е не по-малко от нас.

— Ще стоиш там, докато той мята ножовете — обръща се Ерик към Ал, — за да се научиш да не кръшкаш.

— Необходимо ли е наистина всичко това? — обажда се Фор. Гласът му звучи отегчено, но във вида му няма нищо такова. Лицето и тялото му са изопнати, нащрек.

Свивам ръцете си в юмруци. Колкото и небрежен да е тонът му, във въпроса е стаено предизвикателство. А Фор не си позволява често да предизвиква Ерик директно.

Отначало Ерик мълчаливо гледа Фор. Фор отвърща на втренчения му поглед. Секундите минават, а ноктите ми вече са се впили в дланите.

— Тук аз командвам, помниш ли? — казва Ерик толкова тихо, че едва го чувам. — Тук и навсякъде.

Лицето на Фор пламва, макар изражението му да не се променя. Той още по-здраво стиска ножовете, чак кокалчетата му побеляват, докато се извърща към Ал.

Местя поглед от тъмните ококорени очи на Ал към треперещите му ръце, после към решително стиснатата челюст на Фор. Гневът клокочи в гърдите ми и изригва през устата.

— Престанете!

Фор преобръща ножа в ръката си, пръстите му старателно опипват металното острие. Погледът, с който ме измерва, е толкова твърд, все едно е запратил камък по мен. Знам защо е така. Голяма глупост е да се обаждам, докато Ерик е тук; изобщо е голяма глупост да се обаждам.

— Всеки идиот може да бъде изправен пред мишената — продължавам. — Това не доказва нищо, освен че ни тормозите. Което, доколкото си спомням, е признак на малодушие.

— В такъв случай това няма да е проблем за теб — казва Ерик. — Явно изгаряш от нетърпение да заемеш мястото му.

Последното нещо, което бих си пожелала, е да застана пред мишената, но вече няма връщане назад. Не си оставих никаква вратичка за измъкване. Докато си пробивам път през тълпата от послушници, някой ме блъска по рамото.

— Свършено е с хубавото ти лице! — просъсква Питър — О, я чакай! Ти май и досега нямаше хубаво лице.

Връщам си равновесието и продължавам напред към Ал. Той ми кимва. Опитвам се да му се усмихна окуражително, но не ми се получава. Изправям се пред мишената и главата ми дори не стига центъра, но не това е от значение сега. Поглеждам към ножовете на Фор: единият е в дясната му ръка, другите два — в лявата.

Гърлото ми е пресъхнало. Аз няма да трепна. Ако го направя, ще покажа пред Ерик, че не е толкова лесно, колкото го мислех; ще докажа, че съм малодушна. Гърлото ми е пресъхнало. Аз няма да трепна.

— Ако трепнеш, Ал идва на твоето място — казва Фор бавно, внимателно. — Разбираш ли?

Кимвам.

Очите на Фор все още са впити в моите, когато вдига ръка, отмята лакът назад и хвърля ножа. Виждам само някакво просветване във въздуха, после чувам глухия удар. Ножът се е забил в дъската на педя разстояние от бузата ми. Затварям очи. Благодаря ти, боже!

— Стига ли ти толкова, Дървената? — пита Фор.

Пред очите ми е ококореният поглед на Ал, спомням си тихото му ридание нощем и поклащам глава.

— Не.

— Тогава си отвори очите! — Той потупва с пръст между веждите си.

Впервам поглед в него и плътно притискам ръце до тялото си, та никой да не забележи, че треперят. Той премества ножа от лявата в дясната си ръка и аз не виждам нищо друго, освен очите му, когато вторият нож се забива над главата ми. Този път е още по-близо от предишния — усещам го как вибрира точно над черепа ми.

— Хайде, стига вече, Дървената! — казва той. — Отстъпи мястото си на някой друг, та и той да усети какво е!

— Млъквай, Фор!

Затаявам дъх, когато той премества и последния нож от едната в другата ръка. Зървам светкавица в очите му, когато замахва назад и праща ножа. Той лети право към мен, преобръщайки се с острието напред. Тялото ми се вдървява. Този път, когато се забива в дъската, болка прорязва ухото ми и кръвта започва да гъделичка кожата. Докосвам ухото си. Порязал го е.

Ако съдя по погледа му, направил го е нарочно.

— Ще ми се да можех да остана и да видя дали и другите сте толкова дръзки като нея — казва Ерик с омекнал глас, — но мисля, че за днес е достатъчно.

Той стиска рамото ми. Усещам пръстите му сухи и студени, а погледът, с който ме измерва, сякаш изисква нещо от мен; като че заслугата за онова, което извърших току-що, е изцяло негова. Не отвърщвам на усмивката му. Онова, което направих, няма нищо общо с него.

— Занапред не трябва да те изпускам от поглед — добавя той.

Страхът започва да ме боде отвътре — в гърдите, в главата, по ръцете. Чувствам се така, сякаш начелото ми е жигосана думата „ДИВЕРГЕНТ“ и ако той ме загледа по-продължително, ще успее да я разчете. Но той сваля ръка от рамото ми и отминава.

Двамата с Фор оставаме по местата си. Изчаквам залата да се опразни и вратата да се затвори, преди да го погледна отново. Той пристъпва към мен.

— Ухото ти... — понечва да заговори той.

— Ти го направи нарочно! — изкрещявам.

— Да, така е — спокойно отговаря той. — А ти би трябвало да ми благодариш, че ти помогнах.

Стискам зъби.

— Да ти благодаря ли?! Ти за малко не ми отсече ухото и през цялото време ми се подиграваше. Защо трябва да съм ти благодарна?

— Знаеш ли, взе да ми писва, докато чакам да схванеш как стоят нещата.

Той ме пронизва свирепо с очи, но дори когато гледа свирепо, погледът му е загрижен. Нюансът на синьото в ирисите му е много необичаен, почти черен, с тясна ивица светлосиньо в лявото око, точно в ъгълчето.

— Да схвана ли? Какво да схвана? Че искаш да се докажеш пред Ерик какъв си мъжкар? И че си не по-малко садист от него!

— Не съм садист. — Той не крещи. А ми се иска да вика. Тогава би ме плашил по-малко. Надвесва лице близо до моето, което ми напомня как стоя на сантиметри от оголените зъби на атакуващото куче в теста за установяване на наклонностите, и казва: — Ако исках наистина да те нараня, не мислиш ли, че досега щях да го направя?

Прекосява стаята и толкова яростно забива ножа в масата, че той засяда там, а дръжката му щръква към тавана.

— Аз... — понечвам да извикам, но него вече го няма. Изкрещявам от разочарование и попивам кръвта, потекла от ухото ми.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Днес е денят преди Деня за свиждане. За мен Денят за свиждане е като края на света: след него вече нищо няма да има значение. Всичко, сторено от мен досега, води натам. Може и да видя родителите си отново. Но може и да не се случи. Кое е по-лошото от двете? Не мога да кажа.

Опитвам се да си надяна крачола, но той засяда точно на коляното ми. Свивам вежди. Втрещвам се в крака си. Буца мускули спира плата. Оставям панталона да падне на пода и поглеждам през рамо към задната част на бедрата си. И там са набъбнали още мускули.

Правя крачка встрани, за да заста на пред огледалото.

Там, където преди нямаше никакъв мускул, сега има цели буци — по ръцете, по краката, на стомаха. Опишвам се отстрани, където слой мазнина обещава скоро да се превърне в заобленост. Нищичко. Инициацията при Безстрашните е лишила тялото ми от неговата мекота.

Дали това е хубаво, или лошо?

Поне със сигурност съм по-силна отпреди. Загръщам се отново с хавлиената кърпа и напускам женската баня. Дано никой в спалното помещение не ме види само по кърпа, защото не мога да обуя тези панталони.

В мига, когато отварям вратата на спалното помещение, стомахът ми се свива на топка. Питър, Моли, Дрю и някои от останалите послушници стърчат в най-отдалечения край и се смеят. Вдигат очи, когато влизам, и започват да се кикотят. Грухтящият смях на Моли се извисява над всички останали.

Отправлям се към леглото си, опитвайки се да се престоря, че тях ги няма и започвам да ровя в чекмеджетата под матрака за роклята, която Кристина ме убеди да си взема. Надигам се, като с една ръка придържам кърпата, а с другата стискам роклята и се озовавам очи в очи с Питър.

Отскачам назад и едва не удрям глава в леглото на Кристина. Опитвам се да се промъкна покрай него, но той слага ръка върху рамката на леглото на Кристина и ми препречва пътя. Трябваше да съм наясно, че няма да ме пусне толкова лесно.

— Даваш ли си сметка, че си кожа и кости, Дървената?

— Разкарай се! — Гласът ми все още звучи уверено.

— Тук не ти е Ямата и никой не е длъжен да се подчинява на заповедите на Дървената. — Очите му опипват тялото ми, но не с жаден поглед, както мъж гледа жена, а с някаква студена жестокост, преценявайки всяка извивка. Чувам как сърцето блъска в ушите ми, докато останалите приближават, събирайки се като глутница зад гърба му.

Това няма да свърши добре.

Трябва да се измъкна.

С ъгълчето на окото си виждам свободна пролука към вратата. Ако се шмугна под ръката на Питър и хукна през нея, може и да успее.

— Вижте я само! — казва Моли и скръства ръце. Гледа ме с подигравателна усмивка. — Тя си е още дете.

— А, не съм сигурен — казва Дрю. — Може би крие нещо под кърпата. Защо не проверим?

Сега! Мушкам се под ръката на Питър и се стрелвам към вратата. Някой сграбчва кърпата, докато тичам, и рязко я дръпва — ръката на Питър стиска края на хавлията в юмрук. Кърпата се изхлузва и с голото си тяло усещам студения въздух, който кара косъмчетата по врата ми да настръхнат.

Избухват смехове и аз хукам с все сили към вратата, притискайки роклята към тялото си, за да се прикрия. Препускам по коридора право към баните и затискам с гръб вратата отвътре, дишайки тежко. Затварям очи.

Нищо особено не е станало. Не ми пука!

Избухвам в хлипове и притискам ръка към устата си, за да ги заглуша. Няма значение какво са видели. Разтърсвам глава, сякаш това движение ще помогне решението ми да се превърне в истина.

Обличам се с треперещи ръце. Роклята е черна, семпла, до коленете и с остро деколте, което открива татуировката върху ключицата ми.

Щом намъквам дрехата, желанието да се разрева се разсейва. Усещам нещо парещо буйно да се гърчи в стомаха ми. Искам да им причиня болка.

Впивам поглед в отражението си в огледалото. Щом го искам, значи ще го направя.

Няма как да участвам в ръкопашен бой, облечена в рокля, затова се налага да си набавя нови дрехи от Ямата, преди да отида в залата за тренировки за последната схватка. Надявам се Питър и този път да е мой противник.

— Ей, къде се губиш цяла сутрин? — пита Кристина, когато най-накрая се присъединявам към останалите. Вместо да отговоря, присвивам очи да видя черната дъска в другия край на залата. Мястото срещу името ми е празно — моят противник още не е определен.

— Наложил се да се забавя — казвам.

Фор стои пред дъската и вписва нечие име срещу моето. „Моля те, нека да е Питър, моля те, моля те!“

— Добре ли си, Трис? Виждаш ми се малко... — обажда се Ал.

— Малко каква?

Фор се отмества от дъската. Името срещу моето е това на Моли. Е, не е Питър, но и тя става.

— На ръба — отговаря Ал.

Според реда в списъка, аз се бия последна — ще трябва да изчакам три схватки, преди да срещна Моли на ринга. Едуард и Питър са предпоследни — хубаво. Едуард е единственият, който може да надвие Питър. Кристина ще се бие с Ал, което означава, че Ал бързичко ще загуби, както прави вече цяла седмица.

— Нали ще си мила с мен? — обръща се Ал към Кристина.

— Нищо не обещавам — отвърща тя.

Първата двойка — Уил и Мира — се изправят един срещу друг на ринга. В началото няколко секунди и двамата просто се местят напред-назад; единият изстрелва ръка напред, но после бързо я прибира; другият ритва с крак, но не улучва. В противоположния край на залата Фор се е облегал на стената и се прозява.

Забила съм поглед в дъската и се опитвам да предвидя изхода от всяка схватка. Това не ми отнема много време. После започвам да гриза ноктите си и да мисля за Моли. Кристина изгуби срещу нея —

значи наистина си я бива. Има силен удар, но не е пъргава в краката. А щом не може да ме удари, няма да може и да ме нарани.

Както предполагах, схватката между Кристина и Ал минава бързо и безболезнено. Ал се стоварва на земята след поредица от силни удари в лицето и повече не става — Ерик клати глава.

Битката между Едуард и Питър продължава по-дълго.

Макар двамата да са най-добрите бойци сред нас, неравностойното им положение е очевидно. Едуард първи уцелва челюстта на Питър и аз се сещам какво каза Уил за него — че е участвал в ръкопашни боеве още от десетгодишен. По всичко си личи. Той е по-бързият и по-схватливият от двамата.

Когато и трите срещи приключват, аз вече съм изгризала ноктите си до кръв и чакам с нетърпение обяда. Пристъпвам на ринга, без да погледна нещо или някого в залата; цялото ми внимание е насочено в центъра на кръга. Гневът ми е поизветрял, но не е никак трудно да си го върна с всичка сила. Достатъчно е да си припомня колко студен беше въздухът и колко силен смехът. „Вижте я само! Тя си е още дете.“

Моли застава насреща ми.

— Родилно петно ли мярнах отляво на задника ти? — хили ми се нагло тя. — Ама ти си била съвсем малокръвна, Дървената!

Тя ще направи първото движение. Винаги става така.

Моли се насочва към мен и влага цялата си тежест в удара. Когато тялото ѝ се накланя напред, аз се навеждам рязко и забивам юмрук в корема ѝ, точно над пъпа. Преди да ме е докопала, се плъзвам покрай нея с вдигнати пред лицето ръце, готова за следваща атака.

Тя вече не се хили нагло. Сега се хвърля насреща ми, готова да ме премаже, но аз се дръпвам от пътя ѝ. В главата ми звучи гласът на Фор, който казва, че моето най-силно оръжие е лакътят ми. Сега просто трябва да намеря начин да го приведа и в действие.

Блокирам следващия удар на Моли с подмишницата си.

От силата на сблъсъка ме заболява, но аз едва усещам болката. Тя скърца със зъби и изръмжава разочаровано — звукът е по-скоро животински, отколкото човешки. После отправя косо ритник към мен, който успявам да избегна. Докато още не си е възвърнала равновесието, се втурвам напред с насочен в лицето ѝ лакът. Тя обаче навреме отмята глава и лакътят ми само първа брадичката ѝ.

Нанася ми свиреп удар в ребрата и аз политам настрани, борейки се за глътка въздух. Сигурна съм, че и тя има някое незащитено място. Целях да я ударя в лицето, но това едва ли е най-умният ход. Наблюдавам я в продължение на няколко секунди. Ръцете ѝ са вдигнати твърде високо; предпазват носа и скулите, затова пък оставят стомаха и гърдния кош непокрити. Двете с Моли имаме едни и същи слабости в битката.

Погледите ни се срещат само за секунда.

Насочвам своя ъперкът^[1] ниско, под пъпа. Юмрукът ми потъва в нейната плът и изкарва със свистене въздуха през устата ѝ; усещам струята покрай ухото си. Докато тя се дави, аз със здрав ритник подкосявам краката ѝ и тя се просва тежко на пода, вдигайки прахоляк наоколо. Замахвам с крак и я ритам с всичка сила в ребрата.

Родителите ми не биха одобрили, че ритам паднал човек.

Не ме е грижа.

Тя се свива на кълбо, за да се предпази, но аз я ритам отново, този път в корема. „Тя е още дете.“ Замахвам пак и този път я уцелвам в лицето. От носа ѝ бликва кръв и се разлива около устата. „Вижте я само!“ Следващият ритник попада в гърдите.

Замахвам отново с крак, но ръцете на Фор приклепват моите. Трябва да използва цялата си сила, за да ме откъсне от нея. Дишам тежко през стиснати зъби, неспособна да откъсна очи от плувналото в кръв лице на Моли — цветът му е наситеночервен и в него има някакво необяснимо очарование.

Тя стене и дочувам как нещо в гърлото ѝ клокочи, после между устните ѝ се процежда кръв.

— Ти победи — казва тихо Фор, после нарежда: — Сега престани!

Изтривам потта от челото си. Той ме наблюдава втрещено. Очите му са широко разтворени; в погледа му личи тревога.

— Мисля, че трябва да напуснеш! — казва. — Разходи се някъде!

— Добре съм си — отговарям. — Сега вече съм добре — повтарям, този път на себе си.

Ще ми се да усещах поне малко вина заради онова, което току-що направих.

Но не е така.

[1] Класически удар от традиционния бокс, нанесен с юмрук и използван при близък бой. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Денят за свиждане. Спомням си това още в мига, в който отварям очи. Сърцето ми най-напред подскача, после се свива, когато виждам Моли да прекосява с куцукане спалното помещение; носът ѝ, щръкнал между бинтовете, е морав. Щом се уверявам, че е излязла, се оглеждам за Питър и Дрю. Нито един от двамата не се вижда наоколо, затова се преобличам набързо. След като тях ги няма, вече ми е все едно кой ще ме види по бельо.

Всички се обличат мълчаливо. Даже Кристина не се усмихва. Даваме си сметка, че като слезем в Ямата и огледаме лицата на събралите се там, може да не открием наш близък сред тях.

Опъвам старателно завивките по ъглите на леглото, както баща ми ме е научил. Ерик влиза тъкмо когато изтупвам един косъм от възглавницата си.

— Слушайте ме! — провиква се той, отмятайки кичур тъмна коса от очите. — Искам да ви дам един съвет за днес. Ако по някакво чудо семействата ви дойдат на свиждане... — Оглежда лицата ни едно по едно и нагло се хили. — Което е малко вероятно, за ваше добро е да не демонстрирате особена привързаност. Така ще бъде по-леко и за вас, и за тях. Ние тук се отнасяме много сериозно към максимата „Кастата над кръвта!“. Ако покажете прекомерна привързаност към семейството си, това ще бъде знак, че не сте особено щастливи в своята каста, което е позорно. Ясен ли съм?

На мен поне ми е ясно. Долавям заплахата в острия тон на Ерик. Единствената съществена част в речта на Ерик е последната: ние сме Безстрашни и трябва да се държим подобаващо.

Когато понечвам да изляза от спалното помещение, Ерик ме спира.

— Май съм те подценил, Дървената! — казва. — Вчера се справи добре.

Вдигам очи и се втренчвам в него. За първи път, откакто пребих Моли, вината ме прерязва на две.

Щом Ерик смята, че съм се справила добре, значи съм направила нещо лошо.

— Благодаря — казвам. И се измъквам от спалното.

Щом очите ми свикват с мъждивата светлина в коридора, забелязвам Кристина и Уил пред мен. Уил се смее, вероятно на някоя шега на Кристина. Не се опитвам да ги настигна. Кой знае защо, решавам, че би било погрешно да ги прекъсвам.

Ал никакъв не се вижда. Не го забелязах в спалното, а сега го няма и по пътя към Ямата. Може би вече е там.

Прокарвам пръсти през косата си и я свивам на кокче. Оглеждам дрехите си — добре ли прикриват тялото ми. Панталоните ми са тесни, а ключиците ми са оголени. Те няма да одобрят това.

На кого му пука? Стискам зъби. Сега това е моята каста. Това са дрехите, които носим тук.

Заковавам се на място в края на коридора.

Фамилни групички са се струпали на дъното на Ямата, повечето са семейства от кастата на Безстрашните, дошли на свиждане на послушниците, родени Безстрашни.

Техният вид все още е доста необичаен за мен — майка с пробита от пиърсинг вежда, баща с татуирана ръка, послушник с пурпурна коса, същинско сговорно семейство. Мяркам Дрю и Моли да стърчат самотни в единия край на залата и прикривам усмивката си. Е, поне техните роднини не са дошли.

Но на Питър са тук. Той стои до мъж с гъсти вежди и дребна, хрисима на вид женица с червена коса. Нито един от родителите му не прилича на него. И двамата носят черни панталони и бели ризи, типичното облекло за Прямите, а баща му говори толкова високо, че почти го чувам от мястото, където съм. Дали си дават сметка що за човек е синът им?

Но... що за човек съм и самата аз?

В срещуположния край на залата Уил е заедно с някаква жена със синя рокля. Не ми изглежда на такава възраст, че да му бъде майка, но има същата бръчка между веждите и същата златиста коса като него. Май спомена, че има сестра, може би това е тя.

До него Кристина прегръща една тъмнокожа жена, облечена в черно-белите одежди на Прямите. Зад нея стои малко момиче, също от Прямите. По-малката ѝ сестра.

Струва ли си изобщо да търся моите родители в тълпата? Май е по-добре направо да се връщам в спалното помещение.

После я виждам. Майка ми стои сама до парапета със сплетени отпред ръце. Никога не е изглеждала толкова не на място със сивите си торбести панталони и сива риза, закопчана плътно до брадичката; с простата си прическа и умиротвореното си изражение. Тръгвам към нея, в очите ми напират сълзи. Тя е дошла. Дошла е заради мен.

Ускорявам крачка. Тя ме забелязва и за миг изражението ѝ остава озадачено, сякаш не може да ме познае. После погледът ѝ светва и тя простира ръце към мен. Ухае на сапун и прах за пране.

— Беатрис! — шепне. След това прокарва ръка по косата ми.

„Не смей да плачеш!“ — нареждам си. Оставам в нейните прегръдки, докато пресъхне влагата в очите ми, после се отдръпвам, за да я огледам отново. Усмивам се със събрани устни също като нея. Тя ме докосва по бузата.

— Погледни се само! — казва. — Как си се наляла! — Премията ръка през раменете ми. — Кажи ми как се чувстваш тук!

— Първо ти. — Старите привички се връщат. Трябва първо нея да оставя да говори. Не е редно разговорът прекалено дълго да се върти около мен. Задължително е да разбере дали тя не се нуждае от нещо.

— Днес имаме специален повод — казва тя. — Тук съм, за да те видя, така че нека говорим главно за теб. Това е моят подарък.

Моята всеопрощаваща майка. Не съм очаквала да ми прави подаръци, след като ги изоставих двамата с баща ми. Тръгваме заедно към парапета над бездната; чувствам се щастлива, че съм толкова близо до нея. Досега не си бях дала сметка колко много са ми липсвали обич и топлина през последната седмица и половина. Вкъщи не се докосваме често. Най-силната проява на близост, на която съм присъствала, е родителите ми да се държат за ръце на вечеря, но дори това е стократно повече от всичко тук и сега.

— Имам само един въпрос. — Сърцето ми сякаш се е качило в гърлото. — Къде е татко? Да не е отишъл на свиждане на Кейлъб?

— О! — Тя поклаща глава. — Баща ти трябваше да отиде на работа.

Свеждам поглед.

— Можеш спокойно да ми кажеш, ако не е искал да дойде.

Очите ѝ изучават лицето ми.

— Напоследък баща ти се държи доста себелюбиво. Това обаче не означава, че не те обича. Повярвай ми!

Стъписана, впивам поглед в нея. Баща ми — егоист? А още поплашещото от това определение е, че именно тя му приписва подобно качество. От изражението ѝ не мога да разбера дали му е ядосана. Не вярвам изобщо да е способна на такива чувства. Но явно трябва да е гневна; щом го нарича себелюбив, значи е бясна.

— Ами Кейлъб? — питам. — Ходила ли си при него напоследък?

— Ще ми се да можех — отговаря тя, — но Ерудитите вече забраняват Аскетите да стъпват на тяхна територия. Дори да бях опитала, щяха да ме изхвърлят оттам.

— Какво? — не вярвам на ушите си. — Но това е ужасно! Защо го правят?

— Отношенията между двете касти са по-обтегнати от когато и да било — казва тя. — Това никак не ми е приятно, но не мога да го предотвратя.

Представям си как Кейлъб стои сред останалите послушници при Ерудитите, търсейки майка ни сред събралото се множество, и внезапна болка ме прорязва. Още съм му сърдита, че е имал толкова тайни от мен, но не искам да бъде огорчаван.

— Това е ужасно — повтарям. После поглеждам към бездната.

Край парапета Фор стои самотен. Макар вече да не е послушник, сигурно и той като повечето Безстрашни се възползва от дните за свиждане, за да се събере със семейството си. Но или роднините му не обичат семейните сбирки, или той не е роден Безстрашен. Тогава от коя ли каста е трансфер?

— Това там е един от инструкторите. — Навеждам се по-близо към нея. — Доста е страшничък.

— Красив е — казва тя.

Кимам, без да се замисля. Тя се размива и сваля ръка от рамото ми. Понечвам да я отведа по-далече от него, но тъкмо да предложи да отидем на друго място, той поглежда през рамо.

Ококорва очи, когато вижда майка ми. Тя му подава ръка.

— Здравейте! Името ми е Натали — представя се тя. — Аз съм майката на Беатрис.

Никога не съм виждала майка да се здрависва с някого, Фор охотно ѝ подава ръка, макар да изглежда малко скован, и я разтърсва два пъти. Този жест е съвсем непривичен и за двамата. Не, Фор със сигурност не е роден Безстрашен, след като ръкуването не му се удава с лекота.

— Фор — казва той. — Радвам се да се запознаем.

— Фор — повтаря майка ми с усмивка. — Това прякор ли е?

— Да. — Той обаче не се впуска в подробности. Как ли е истинското му име? — Дъщеря ви се справя добре тук. Аз ръководех тренировката ѝ.

Откога „ръководенето“ включва мятане на ножове по мен и порицания за щяло и нещяло?

— Радвам се да го чуя — казва майка. — До мен достигаше това-онова за инициацията на Безстрашните и се притеснявах за нея.

Той ме поглежда и очите му пълзят по лицето ми, от носа към устата и брадичката. После проговаря:

— Не е трябвало да се притеснявате.

Няма как да предотвратя пламването на бузите си. Поне се надявам да не е толкова очевидно.

Дали просто я успокоява, защото ми е майка, или наистина смята, че ме бива? И какво ли означаваше този поглед?

Майка ми накланя глава.

— Кой знае защо ми се виждаш познат, Фор!

— Представа нямам защо е така — отговаря той с внезапно охладнял глас. — Не ми е в характера да се сближавам с Аскети.

Майка ми се размива. Смехът ѝ е лек, наполовина звук, наполовина въздух.

— Малцина го правят напоследък. Не го приемам лично.

Той сякаш се поотпуска.

— Е, оставям ви насаме.

Двете с майка ми го наблюдаваме как се отдалечава. Ревът на реката изпълва ушите ми. Може би Фор е бил от Ерудитите, което обяснява омразата му към Аскетите. Или пък вярва на писанията на Ерудитите по наш — по техен адрес, напомням си. Но пък беше мило от негова страна да ѝ каже, че се справям добре, щом като — убедена съм — не го вярва.

— Той винаги ли е такъв? — обажда се майка ми.

— Даже още по-зле.

— Имаш ли приятели тук? — пита тя.

— Неколцина — отговарям. Поглеждам през рамо към Уил, Кристина и техните семейства. Когато Кристина улавя погледа ми, маха с ръка и двете с майка тръгваме към нея.

Но преди да успеем да стигнем до Уил и Кристина, една ниска закръглена жена с риза на черни и бели райета ме докосва. Потрепвам, едва удържайки се да не отблъсна ръката и.

— Извинявай! — казва. — Познаваш ли сина ми — Албърт?

— Албърт? — повтарям. — О, Ал ли? Да, познавам го.

— Знаеш ли къде можем да го открием? — продължава тя, посочвайки един мъж зад себе си. Той е висок и широкоплещест като скала. Бащата на Ал, очевидно.

— Съжалявам, но не съм го виждала тази сутрин. Може би трябва да го потърсите горе — и аз посочвам стъкления покрив над главите ни.

— Божичко! — простенва майката на Ал, веейки си с ръка пред лицето. — Как не ми се катери пак нагоре! Едва не получих пристъп на паника, докато се спусках насам. Защо няма парапети покрай тия пътеки? Да не би всички да са откачили?

Усмиввам се едва-едва. Преди седмица този въпрос щеше да ми се стори обиден, но напоследък прекарвам доста време с трансферите от кастата на Прямите и тяхната нетактичност вече не ме изненадва.

— Чак пък откачени — не — отговарям. — Виж, смели — да. Ако го срещна, ще му кажа, че го търсите.

Забелязвам, че и майка ми се усмихва крадешком. Тя не се държи като някои от родителите на трансфери — с проточен врат и ококорени очи да оглежда стените на Ямата, нейния покрив, бездната. Но тя, разбира се, не е любопитна — тя е Аскет. Любопитството ѝ е чуждо.

Представям Уил и Кристина на майка си, а Кристина ме запознава със сестра си и майка си. Но когато Уил на свой ред ме представя на по-голямата си сестра, Кара, тя ми хвърля поглед, който би попарил всяко растение и не протяга ръка да се здрависаме. После измерва майка ми със свирепи очи.

— Не мога да повярвам, че дружиш с някои от тях, Уил! — казва. Майка ми свива устни, но — естествено — нищо не отговаря.

— Кара — свива вежди Уил, — няма нужда да се държиш грубо!

— О, сигурно е така. Имаш ли представа коя е тя изобщо? — Тя сочи майка ми. — Съпруга е на член на съвета. На всичкото отгоре ръководи доброволческа агенция, която помага на безкастовите. Да не мислиш, че не знам как трупаш запаси, които раздаваш тайно само на собствената си каста, докато ние от месец не сме виждали прясна храна, а?! Храна за безкастовите, как ли пък не!

— Съжалявам, но мисля, че сте в грешка — казва майка.

— Да, бе, в грешка! — озъбва се Кара. — Няма съмнение, че вие сте точно това, за което се представяте. Каста от щастливи късметлии, които правят само добрини и нямат капчица егоистични подбуди. Нищо повече!

— Я не дръж такъв тон на майка ми! — намесвам се с пламнало лице и свивам юмруци. — Още една дума и, кълна се, ще ти счупя носа.

— Разкарай се, Трис! — обажда се Уил. — Не можеш да удариш сестра ми.

— О, така ли мислиш? — вдигам вежди.

— Да, точно така. — Майка ме докосва по рамото. — Хайде, Беатрис! Нали не искаме да притесняваме сестрата на твоя приятел?

Тонът ѝ е любезен, но докато ме тегли настрана, тя така силно стиска ръката ми, че ми идва да завия от болка. Крачи бързо пред мен, устремена към столовата. Малко преди да стигне дотам обаче, прави рязък завой наляво и тръгва по един от неосветените коридори, който още не съм успяла да проуча.

— Мамо? — обаждам се. — Мамо, знаеш ли накъде вървиш?

Тя се заковава пред една заключена врата и се надига на пръсти, надничайки в основата на синя лампа, която виси от тавана. След няколко секунди кима доволно и пак се обръща към мен.

— Както казах, никакви въпроси за мен. Сериозно говоря. Каж ми как се чувстваш наистина, Беатрис? Как минаха схватките? На кое място си в класирането?

— Класиране ли? — питам. — И знаеш, че съм се била? Известно ти е, че предстои класиране?

— Не е кой знае каква тайна как протича инициацията при Безстрашните.

Представа нямам дали лесно може да се открие какво включва инициацията за някоя от кастите, но подозирам, че не е чак толкова

лесно. Карай по-бавно, казвам си.

— Почти на опашката съм, мамо.

— Хубаво — кима тя. — Гледай обаче да не оставаш най-накрая. А сега нещо много важно, Беатрис: какво показва тестът за наклонностите при теб?

Предупреждението на Тори проблясва в главата ми. „Не казвай на никого!“ Редно е да кажа, че резултатът ме е определил като една от Аскетите, защото Тори така го записа в системата.

Поглеждам майка си в очите, които са бледозелени, обрамчени с тъмната завеса на ресниците. Около устата ѝ са се очертали две бръчки, но иначе изглежда млада за възрастта си. Бръчките се очертават още по-ясно, когато си тананика. Обикновено го прави, докато мие чиниите.

Това е моята майка.

Мога да ѝ се доверя.

— Резултатите не са категорични — казвам меко.

— Така си и знаех! — въздъхва тя. — Много деца, отгледани от Аскетите, получават подобен резултат. Не можем да си обясним причината. Но ти трябва много да внимаваш по време на следващата степен от инициацията, Беатрис. Гледай да си винаги някъде по средата в класирането, независимо какво правите. Не привличай внимание върху себе си. Разбираш ли какво ти казвам?

— Мамо, какво става?

— Не ме е грижа коя каста си избрала — казва тя, обгръщайки с шепи бузите ми. — Аз съм ти майка и искам да те предпазя.

— Правиш го, защото съм... — понечвам да кажа, но тя слага ръка върху устата ми.

— Не произнасяй тази дума! — просъсква. — Никога!

Значи Тори е била права. Опасно е да си един от Дивергентите. Но аз все още не знам защо е така, нито пък какво точно означава.

— Защо?

Тя клати глава.

— Не мога да ти кажа.

После поглежда през рамо в посоката, откъдето едва се процежда светлината на Ямата. Дочувам викове и разговори, смях и тътрене на крака. До носа ми достига ухание откъм столовата на нещо

сладко и бухнало: пекат хляб. Когато се обръща отново към мен, челюстите ѝ са здраво стиснати.

— Искам да свършиш нещо — казва. — Аз не мога да отида на посещение на брат ти, но на теб ще разрешат, когато инициацията свърши. Ето защо искам да го откриеш и да му кажеш да проучи серума за симулациите. Става ли? Ще го направиш ли заради мен?

— Не и ако не ми обясниш всичко, мамо! — Скръствам ръце на гърдите си. — Щом искаш да вися цял ден в лагера на Ерудитите, ще трябва да ми дадеш основателна причина за това.

— Невъзможно. Съжалявам. — Тя ме целува по бузата и прибира зад ухото ми кичур коса, който се е изплъзнал от кокчето. — Сега трябва да вървя. За теб ще бъде по-добре, ако не показваме явна привързаност една към друга.

— Не ми пука какво ще си помислят — казвам.

— А би трябвало — отговаря тя. — Подозирам, че вече те наблюдават.

Тя се отдалечава, а аз съм прекалено стъписана, за да я последвам. В края на коридора майка се обръща и казва:

— Хапни едно парче торта и заради мен, става ли? От шоколадовата. Страшно е вкусна. — Тя се усмихва странно, някак накриво и добавя: — Нали знаеш, че те обичам?

После изчезва.

Стоя сама в синята светлина на лампата над мен и всичко ми просветва.

Тя е била в този лагер и преди. Тя помни този коридор.

Тя знае какво включва инициацията.

Майка ми е от Безстрашните.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Същият следобед, докато останалите са още със семействата си, аз се връщам обратно в спалното помещение и откривам там Ал. Той седи върху леглото си и гледа втренчено стената, където доскоро висеше черната дъска, Фор я свали вчера, за да впише класирането на всеки от нас.

— Ето къде си бил! — възкликвам. — Родителите ти питаха за теб. Успяха ли да те открият?

Той поклаща глава.

Сядам до него на леглото. Кракът му е двойно колкото моя, въпреки че бедрото ми сега е много по-мускулесто от преди. Обул е черни шорти. Коляното му е моравосиньо, отекло и с белег през средата.

— Не искаш ли да ги видиш? — питам.

— Не ми се ще да ме разпитват как я карам — отговаря. — Ще трябва всичко да им кажа, иначе ще ме надушат, ако лъжа.

— Е... — Напрягам се да измисля какво да му кажа. — Че какво има да криеш?

Ал дрезгаво се изсмива.

— Паднах във всички схватки, с изключение на първата с Уил. Не се представям никак добре.

— Защото ти така реши. Това не можеш ли да им го кажеш?

Той клати глава.

— Татко винаги е искал да дойда тук. Така де, казаха ми, че искат да остана при Прямите, но само защото така трябваше да говорят. Винаги са се възхищавали на Безстрашните, и двамата. Няма да ме разберат, даже ако се опитам да им обясня.

— Аха. — Барабаня с пръсти по коляното си. После го поглеждам. — Затова ли избра Безстрашните? Само заради желанието на твоите родители ли го направи?

Ал клати глава.

— Не, предполагам. Направих го, защото... е важно да защитаваш хората. Да се застъпваш за тях. Това, което ти направи за мен. — Той ми се усмихва. — Нали това се очаква от Безстрашните? Това е смелостта. А не... да нараняваш хората без причина.

Сещам се какво ми каза Фор — че работата в екип някога е била от първостепенна важност за Безстрашните. Какви ли са били Безстрашните тогава? Какво ли щях да науча, ако бях попаднала тук по времето, когато майка ми е била една от тях? Сигурно тогава нямаше да ми се налага да чупя носа на Моли. Или да заплашвам сестрата на Уил.

Съвестта започва да ме гризе.

— Нещата може да се оправят, като минем инициацията.

— Лошото е, че мога да се окажа последен — казва Ал. — Най-вероятно довечера всичко ще се разбере.

Седим известно време мълчаливо, рамо до рамо. По-добре да си мълчим тук, отколкото да сме в Ямата и да гледаме как другите се смеят, наобиколени от семействата си.

Баща ми навремето казваше, че често най-добрият начин да помогнеш на някого в беда, е просто да си близо до него. Чувствам се по-добре, когато правя нещо, с което — сигурна съм — той би се гордял; сякаш по този начин компенсирам всичко сторено от мен, с което не би се гордял.

— Знаеш ли, чувствам се по-смел, когато съм близо до теб — казва Ал. — Сякаш и на мен наистина тук ми е мястото, както е за теб.

Тъкмо се каня да отговоря, когато той премята ръка през раменете ми. Внезапно се вдървявам и страните ми пламват.

Ще ми се да не бях права за чувствата на Ал към мен.

Оказва се обаче, че съм познала.

Не се притискам към него. Вместо това, изопвам рамене и ръката му пада. После стискам длани в скута си.

— Трис, аз... — започва той. Гласът му е напрегнат. Поглеждам го. Лицето му гори също като моето, но поне не плаче — просто изглежда смутен. — Ъ... Извинявай — продължава. — Не се опитвам да... хм. Извинявай.

Ще ми се да можех да кажа, че не е нищо лично. Мога да му обясня, че родителите ми рядко са си позволявали да се държат за ръце дори вкъщи и че съм възпитана да потискам в себе си всички прояви

на чувства, защото се отнасяме много сериозно към тях. Сигурно ако му кажа всичко това, той няма да прикрива със смущението си колко е наранен.

Но всичко това, разбира се, е твърде лично. Той е мой приятел и толкова. Какво може да бъде по-лично от това?

Вдишвам дълбоко и, издишвайки, успявам да му се усмихна.

— За какво ми се извиняваш? — питам и се старая гласът ми да звучи нормално. После отупвам крачолите си, макар по тях да не е полепнало нищо, и се изправлям. — Трябва да вървя — казвам.

Той кима, но не ме поглежда.

— Ще се справиш ли? — питам. — Заради родителите ти, искам да кажа... Не заради... — Гласът ми секва. Иначе просто нямаше да знам как да продължа.

— А, да. — Той кима отново, този път малко по-енергично. — Доскоро, Трис.

Старая се да не напускам прекалено бързо спалното. Когато вратата се затваря след мен, опирам ръка о челото си и се подсмиввам. Въпреки конфузното положение, все пак никак не е зле да си харесвана.

Да си говорим как са минали срещите със семействата ни, би било твърде болезнено. Затова единствената тема, която всички си позволяват да обсъждат тази вечер, е класирането след приключване на първа степен. Щом някой около мен повдигне въпроса, аз зарейвам поглед из стаята и се правя, че не съм чула.

Класирането ми едва ли е чак толкова зле като в началото, най-вече заради победата над Моли. Но не пречи и да не е достатъчно добро, за да се изкача до първите десет места в края на инициацията. Особено след включването и на послушниците, родени Безстрашни.

На вечеря седя заедно с Кристина, Уил и Ал в ъгъла на столовата. Намираме се в неприятна близост с Питър, Дрю и Моли, които са през една маса от нас. Щом разговорът на нашата маса замре, чувам всяка тяхна дума. Обсъждат вероятното класиране. Ама че изненада.

— Не ви е разрешено да имате домашни любимци ли?! — възмуцава се Кристина и удря с длан по масата. — И защо?

— Защото те не притежават логично мислене — делово обяснява Уил. — Какъв е смисълът да осигуряваш храна и подслон на животно,

което само цапа мебелите, вмирисва ти къщата и в края на краищата умира?

Двамата с Ал се споглеждаме, както обикновено правим, когато Уил и Кристина започват свада. Този път обаче, щом очите ни се срещат, и двамата отместваме поглед встрани. Дано това неловко положение не продължи много дълго. Искам си приятеля обратно.

— Работата е там... — Гласът на Кристина потреперва и заглъхва, тя отмята глава назад. — Те наистина са много забавни. Имах булдог на име Чанкър. Един път бяхме оставили цяло печено пиле на кухненския плот, за да поизстине, и когато майка ми отиде в банята да се измие, той смъкна пилето на пода и го изяде, заедно с кожата и кокалите. Направо умряхме от смях.

— Е, с това направо ме разби. Естествено, че изгарям от желание да живея под един покрив с животно, което ми изяде цялата храна и унищожава кухнята ми. — Уил поклаща глава. — Защо като свърши инициацията, просто не си вземеш куче, щом ти е толкова мъчно?

— Защото... — Усмивката на Кристина угасва и тя започва да бодне картофа си с вилицата. — След теста за наклонностите кучетата са направо кошмар за мен.

Споглеждаме се. Всички знаем, че не трябва да обсъждаме теста, дори когато вече сме направили своя избор. Но за тях тримата това правило явно не е чак толкова съдбоносно, както е при мен. Сърцето ми подскача тревожно в гърдите. Това правило ме защитава. Спестява ми необходимостта да лъжа приятелите си за резултатите от теста. Всеки път, когато в съзнанието ми изплува думата „Дивергент“, аз чувам предупреждението на Тори. Сега към нейния глас се присъединява и този на майка ми.

„Не казвай на никого! Опасно е.“

— Имаш предвид... убийството на кучето, нали? — пита Уил.

Почти го бях забравила. Онези, чиито наклонности клонят към Безстрашните, при симулацията избират ножа и тръгват кучето, когато ги нападне. Нищо чудно, че Кристина вече не иска куче за домашен любимец. Придърпвам ръкавите над китките си и преплитам пръсти.

— Точно така — отговаря тя. — И на вас ви се е наложило да го направите, нали?

Поглежда първо Ал, после — мен. Тъмните ѝ очи се присвиват и тя произнася:

— Ти не си го направила.

— А?

— Криеш нещо — продължава Кристина. — Виждам, че място не си намираш.

— Моля?!

— При Прямите научихме да четем езика на тялото — обажда се Ал и ме сбутва с рамо. Ето, това вече е нормално отношение. — Затова лесно можем да познаем, ако някой лъже или премълчава нещо.

— А, това ли било? — почесвам се по врата. — Ами...

— Ето вижте, пак го направи! — провиква се Кристина и сочи ръката ми.

Имам чувството, че сърцето ми се е качило в гърлото. Как мога да ги излъжа за резултатите от теста, щом като те познават кога лъжа? Ще трябва да контролирам езика на тялото си. Отпускам ръка и сплитам пръсти в скута. Така ли постъпват честните хора?

Добре поне, че за кучето не ми се налага да лъжа.

— Така е, аз не убих кучето.

— Че как те класифицираха като човек за Безстрашните, щом не си използвала ножа? — пита Уил и присвива очи насреща ми.

Отвръщам на погледа му и отговарям с равен глас:

— Не са го направили, писаха, че съм за Аскетите.

Това е само наполовина лъжа. Тори докладва, че резултатите ми показват Аскет и така е записано в системата.

Всеки, които има достъп до резултатите, може да го потвърди. Издържам на погледа му още няколко секунди. Ако отместя очи, може да изглежда подозрително. Накрая вдигам рамене и набучвам парче месо с вилицата си. Дано са ми повярвали. Трябва да ми повярват.

— Но въпреки това, ти избра Безстрашните — казва Кристина. — Защо?

— Казах ти защо — отвръщам и се ухилвам насреща ѝ. — Заради храната.

Тя се размива.

— Момчета, вие разбрахте ли, че Трис не беше виждала хамбургер, преди да дойде тук?

Тя се впуска да разказва за първия ни ден в лагера на Безстрашните и тялото ми лека-полека се отпуска, но нещо продължава да ми тежи. Не трябваше да лъжа приятелите си. Това

издига още една бариера между нас, а те и без това са повече, отколкото би ми се искало. Кристина ми отнема знамето. Аз отблъсквам Ал.

След вечеря тръгваме обратно към спалното помещение и аз едва се удържам да не хукна натам, защото знам, че класирането вече е обявено. Искам с това да се свършва колкото може по-скоро. На вратата на спалното Дрю ме блъска в стената, за да мине. Рамото ми се охлузва в скалата, но аз не спирам.

Прекалено съм ниска, за да погледна над главите на послушниците, струпани в единия край на спалното. Когато намирам пролука между тях, забелязвам Фор да стои с тебешир в ръка. Черната дъска е опряна върху крака му, с гръб към нас.

— За онези, които влизат сега, обяснявам как се определя класирането — казва той. — След първите боеве бяхте оценявани според нивото на уменията ви. Броят на спечелените точки се определя както от вашите умения, така и от нивото на противника. Колкото по-умело боравите и колкото по-умели противници побеждавате, толкова повече точки ви се трупат. Не одобрявам издевателствата върху по-слабите. Това е малодушие.

Имам чувството, че при последните думи погледът на Фор пада върху Питър, но той толкова бързо отмества очи, че няма как да съм сигурна.

— Щом нивото ви е високо, губите точки, ако паднете от неподготвен противник.

Моли издава неприятен звук, нещо средно между хъркане и ропот.

— Втората степен от инициацията е по-натоварена от първата, защото е по-тясно свързана с преодоляване на страха — продължава Фор. — Ето защо е много трудно да се класирате добре в края на инициацията, ако сте били на някое от последните места след първа степен.

Пристъпвам и се надигам от крак на крак, опитвайки се да го видя по-добре. Когато накрая нищо не препречва погледа ми, рязко отклонявам очи. Неговите вече са приковани в мен, явно привлечени от нервните ми движения.

— Утре ще бъдат обявени отпадналите — продължава той. — Няма да се взима под внимание, че сте трансфери, а останалите

послушници са родени Безстрашни. Ето защо четирима от вас и нито един от тях могат да отпаднат и да останат безкастови. Както и обратното — четирима от тях, а нито един от вас. Възможна е и всяка друга комбинация. Ето сега и класирането.

Той окачва дъската на кукичката и отстъпва назад, за да можем да прочетем написаното.

1. ЕДУАРД
2. ПИТЪР
3. УИЛ
4. КРИСТИНА
5. МОЛИ
6. ТРИС

Шеста? Не е възможно да съм шеста. Явно победата над Моли ме е изстреляла още по-напред, отколкото предполагах. А нейната загуба я е смъкнала доста надолу в класирането. Премествам поглед към края на списъка.

7. ДРЮ
8. АЛ
9. МИРА

Ал не е на последно място, но освен ако всички послушници, родени Безстрашни, не се провалят с гръм и трясък на първа степен, той така или иначе остава безкастов.

Поглеждам към Кристина. Тя е вирнала глава и гледа намръщено дъската. Не е единствената. Тишината в помещението натежава като скала, която се клатушка на ръба на пропастта.

После се сгромолясва.

— Какво е това? — вика Моли и сочи към Кристина. — Аз я бих! Размазах я за няколко минути, а сега тя е преди мен!

— Точно така — отвръща Кристина и скръства ръце. Усмивва се победоносно. — И какво от това?

— Ако преследваш добър резултат, нека не ти става навик да падаш от по-неумели противници — казва Фор и гласът му прерязва като нож мърморенето и ропота на останалите послушници. Той пъха тебешира в джоба си и минава покрай мен, без дори да ме погледне. От неговите думи ме заболява, защото аз съм този неумел противник, за когото той говори.

Явно и Моли си е помислила същото.

— Ей, ти — провиква се тя и заковава присвитите си очички върху мен. — Ще си платиш за всичко.

Очаквам да ме блъсне или удари, но тя само се завърта на пети и наперено излиза от спалното. Още по-лошо. Ако беше избухнала, гневът ѝ бързо щеше да се разсее след един-два удара. Но щом излезе, значи крои нещо. Сега трябва да съм постоянно нащрек.

Питър не казва нищо при обявяване на класирането.

Доста изненадващо, като се има предвид, че протестира срещу всичко, щом не е по вкуса му. Той просто отива до леглото си и сяда, после развързва обувките. Това още повече ме напруга. Няма как да е доволен от второто място. Не и когато става въпрос за Питър.

Уил и Кристина се поздравяват, удряйки длан в длан, после Уил ме шляпва по гърба с ръка, която е по-широка от плешката ми.

— Гледай я ти, номер шест! — подвиква ухилен той.

— И това може да се окаже малко — напомням му.

— Не се бой, всичко ще бъде наред! — казва той. — Сега трябва да го отпразнуваме.

— Щом трябва, давайте! — казва Кристина, хващайки с една ръка моята, а с другата Ал. — Хайде, Ал! Не знаем как са се представили родените Безстрашни. Още нищо не е сигурно.

— Аз ще вървя да си лягам — промърморва той и издърпва ръката си.

Навън в коридора е по-лесно да забравя за Ал, за отмъщението на Моли и за подозрителното спокойствие на Питър; тук ми е по-лесно да си представя, че нищо не ме разделя от моите приятели. Но някъде дълбоко в съзнанието ми като трън се е забила мисълта, че Кристина и Уил са вече мои съперници. Ако искам да попадна сред първите десет, най-напред ще трябва да победея тях.

Моля се само да не се наложи да ги предам по бreme на инициацията.

Тази нощ ми е трудно да заспя. Преди спалното помещение ми се струваше шумно, защото в него дишат деветима души, сега обаче е неестествено притихнало. А когато е толкова тихо, се сещам за семейството си. Слава на бога, че в лагера на Безстрашните обикновено е шумно.

Ако майка ми е от Безстрашните, тогава защо е избрала кастата на Аскетите? Дали ѝ харесва тяхното спокойствие, техния установен ред, добротата им — всичко онова, което ми липсва, когато си позволя да мисля за тях?

Питам се, дали някой от тукашните я помни като млада и дали може да ми разкаже каква е била тогава. Но дори и да има такива, те сигурно няма да искат да говорят за нея. След като станат пълноправни членове, трансферите не обсъждат предишната си каста. Предполага се, че така ще им бъде по-лесно да пренасочат своята вяроност от семейството към кастата и да прегърнат максимата „Кастата над кръвта!“.

Заравям лице във възглавницата. Тя ме помоли да кажа на Кейлъб да проучи серума за симулация — защо? Дали това има нещо общо с факта, че съм Дивергент и затова съм в опасност; или е нещо съвсем различно? Въздъхвам тежко. В главата ми се въртят хиляди въпроси, а тя си замина, преди да съм успяла да задам дори един от тях. Сега кръжат в мислите ми и няма да ми дадат покой, докато не открия отговорите.

Дочувам някакво боричкане в стаята и надигам глава от възглавницата. Очите ми не са привикнали с тъмнината и пред погледа ми е пълен мрак, сякаш съм с пуснати клепачи. Чувам тътрене на крака и проскърцване на обувка. Тежък глух удар.

А после вой, който смразява кръвта ми и кара косата ми да настръхне. Отмятам завивките и се изправям на каменния под с боси ходила. Все още не виждам добре, за да разбера откъде идва викът, но различавам тъмна купчина на пода през няколко легла от моето. Втори писък пронизва слуха ми.

— Запалете осветлението! — крещи някой.

Тръгвам по посока на гласа, бавно, за да не се препъна в нещо. Имам чувството, че съм в някакъв транс. Всъщност не искам да разбера откъде идва писъкът. Такъв писък може да означава само едно

— кръв, оголени кости и болка. Такъв писък тръгва от дъното на утробата и изригва през всеки сантиметър от тялото.

Лампите светват.

Едуард лежи по лице край леглото си. Около главата му има локва кръв, а от свитите му като птичи крак пръсти стърчи дръжката на сребърен нож. Пулсът ми тътне в ушите. Разпознавам ножа за масло от столовата. Острието му е забито в окото на Едуард.

Мира, застанала до краката на Питър, пищи. Още някой пищи, друг вика за помощ, а Едуард продължава да лежи на пода, гърчи се и вие. Свивам се край главата му, коленете ми опират кървавата локва и аз слагам ръце на раменете му.

— Стой неподвижно! — казвам. Усещам се спокойна, въпреки че не чувам нищо наоколо, сякаш главата ми е потопена във вода. Тялото на Едуард се разтърсва от гърч и аз повтарям по-високо и по-строго: — Казах да лежиш неподвижно! Дишай!

— Окото ми! — крещи той.

Надушвам отблъскваща миризма. Някой е повърнал.

— Извадете го! — крещи той. — Извадете го, извадете го от мен, извадете го!

Поклащам глава, после си давам сметка, че той не може да ме види. В корема ми набъбва кикот. Истеричен. Трябва да овладее истерията си, ако искам да му помогна. Налага се да забравя за себе си.

— Няма — казвам. — Трябва да почакаш лекарят да го направи. Чуваш ли ме? Нека лекарят го извади. А сега дишай!

— Боли — хлипа той.

— Знам. — Вместо моите думи, чувам гласа на майка си.

Виждам я надвесена над мен, двете сме на тротоара пред нас и тя бърше сълзите от лицето ми, защото си охлузих коляното. Тогава бях на пет.

— Всичко ще бъде наред. — Опитвам се гласът ми да звучи убедително, сякаш не го успокоявам само между другото, но е точно така. Изобщо не съм сигурна дали всичко ще бъде наред. По-скоро очаквам да е обратното.

Пристигат сестрите, нареждат ми да се отдръпна и аз се подчинявам. Коленете и лактите ми са подгизнали в кръв. Когато се оглеждам, забелязвам само двама души да отсъстват.

Дрю и Питър.

След като отнасят Едуард, аз се преобличам в банята и си измивам ръцете. Кристина идва с мен и стои до вратата, но не обелва и дума. Благодарна съм ѝ за това. Няма какво толкова да си кажем.

Жуля гънките по дланите си и изчегъртвам с нокът кръвта изпод другите нокти. Преобувам се в чисти панталони и хвърлям в коша изцапаните. Взимам тоалетна хартия колкото мога да нося. Все някой трябва да изчисти мръсотията в спалното помещение и понеже се съмнявам, че някога ще мога да заспя отново, защо да не съм аз.

Посягам към дръжката на вратата, но Кристина ме спира.

— Знаеш кой го е направил, нали?

— Да.

— Не трябва ли да кажем на някого?

— Наистина ли мислиш, че някой от Безстрашните ще си мръдне пръста? — отговарям. — След като вече те повесиха над бездната? И след като ни карат да се бием почти до смърт?

Тя нищо не казва.

Половин час по-късно съм на колене на пода в спалното помещение и бърша кръвта на Едуард. Кристина изхвърля пропитите с кръв хартиени кърпи и ми носи чисти.

Мира я няма, сигурно е отишла с Едуард в болницата.

Никой не спи спокойно тази нощ.

— Може и да прозвучи налудничаво — казва Уил, — но не ми се ще да вземаме свободен ден точно днес.

Кимвам. Знам какво иска да каже. Ако имам някакво занимание, ще се разсея, а точно в този момент имам нужда от това.

Не сме прекарвали много дълго време сами с Уил — Кристина и Ал отидоха да подремнат в спалното. Никой от нас не желае да остава повече от необходимото там. Не че Уил ми е казал нещо такова, просто го знам.

Прокарвам нокът под нокътя на другия си пръст. Измих старателно ръцете си, след като почистих кръвта на Едуард, но все още я усещам по тях. Двамата с Уил безцелно се скитаме. Няма къде да отидем.

— Дали да не идем да го видим? — предлага колебливо той. — Но какво ще му кажем? Не те познавахме добре, но страшно съжаляваме, че те наръгаха в окото, така ли?

Никак не е смешно. Осъзнавам го, но кикотът клокочи в гърлото ми и аз се размивам, защото ми е много по-трудно да го потисна. Уил ме гледа втренчено известно време, после и той се размива. Понякога да се смееш или плачеш, е единственият избор, а точно сега смехът е по на място.

— Съжалявам — казвам. — Ама всичко е толкова нелепо.

Не искам да плача за Едуард — не така покъртително и от сърце, както го правиш за приятел или любим човек.

Ще ми се да плача, защото се случи нещо ужасно, а аз бях свидетел на това и нямаше как да го предотвратя. Никой от онези, които биха искали да накажат Питър за стореното, нямат необходимата власт да го направят; никой от онези, които имат власт да го накажат, няма да си направят труда да го свършат. Безстрашните имат закони срещу подобни брутални нападения, но когато хора като Ерик държат властта, тези закони ще останат неприложени.

Продължавам, вече по-сериозно:

— А най-абсурдното е, че във всяка друга каста ще го приемат за смела постъпка, ако разкрием какво се случи. Но тук, при Безстрашните... подобна смелост няма да ни донесе нищо добро.

— Ти чела ли си манифестите на различните касты? — пита Уил.

Манифестите на петте касты са написани след тяхното формиране. Учили сме за тях в училище, но никога не съм ги чела.

— Ами ти? — свивам вежди насреща му. После си спомням, че Уил веднъж спомена как е научил наизуст картата на града просто за удоволствие и казвам: — Разбира се, ти си ги чел.

— Един пасаж в манифеста на Безстрашните, който си спомням, гласи: „Ние се уповаваме на всекидневните, обикновени прояви на храброст. Вярваме в смелостта, която кара един човек да се изправи в защита на друг човек.“

Уил въздъхва.

Не е необходимо да казва нещо повече. Добре разбирам какво има предвид. Кастата на Безстрашните може да е основана с добри намерения, с правилни идеи и цели. Но се е отклонила много от тях. Давам си сметка, че същото важи и за Ерудитите. Преди много време Ерудитите са трупали познания и умения в името на това да правят добро. Днес обаче събират знания и умения от алчност. Питам се дали

и другите касти страдат от същото заболяване. Не съм мислила за това досега.

Но макар да виждам ясно покварата у Безстрашните, не бих могла да напусна кастата. И не само защото вероятността да остана безкастова, в пълна изолация ми изглежда по-страшна и от смъртта. Причината е, че в малкото хубави моменти, които преживях, откакто съм тук, разбрах колко важно е да се съхрани тази каста. Сигурно отново можем да станем храбри и честни.

— Хайде да отидем в столовата — предлага Уил — и да хапнем торта!

— Дадено — усмихвам му се.

Докато вървим към Ямата, аз си повтарям наум цитата, който ми каза Уил, за да не го забравя.

„Аз се уповавам на всекидневните, обикновени прояви на храброст. Вярвам в смелостта, която кара един човек да се изправи в защита на друг човек.“

Красива мисъл.

Малко по-късно, когато се връщам в спалното помещение, заварвам леглото на Едуард без завивки и постелки, а чекмеджетата му — празни и отворени. В другия край на помещението леглото на Мира изглежда по същия начин.

Когато питам Кристина къде са отишли, тя отговаря:

— Напуснаха.

— И Мира ли?

— Каза, че не иска да остава тук без него. Но тя така или иначе щеше да отпадне. — Кристина вдига рамене, сякаш не вижда друг изход в тази ситуация. Ако наистина е така, знам как се чувства. — Поне Ал не е елиминиран.

Ал също трябваше да отпадне, но напускането на Едуард го спаси. Безстрашните решиха да го оставят и на следващата степен.

— Кой още е елиминиран? — питам.

Кристина свива рамене.

— Двама от родените Безстрашни. Не им помня имената.

Кимам и поглеждам към черната дъска. Някой е зачеркнал имената на Едуард и Мира и е променил номерата в класирането пред другите в списъка. Сега Питър е на първо място. Аз съм на пето. Започнахме първа степен с девет кандидати.

Сега сме седем.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Пладне е. Време за обяд.

Седя в някакъв коридор, който не ми е познат. Дойдох тук, защото имам нужда да се махна от спалното помещение. Ако си домъкна и леглото, няма да се налага изобщо да се връщам там. Може само да си внушавам, но вътре продължава да мирише на кръв, въпреки че стъргах пода, докато не ми се разраниха ръцете, а тази сутрин някой даже го поля с белина.

Пощипвам върха на носа си. Да изтъркаш пода, защото никой друг не иска да свърши тая работа, е нещо, което майка ми би направила. Щом като не е съдено да сме заедно, поне мога да постъпвам като нея понякога.

Чувам да приближават хора, стъпките им отекуват в каменния под и аз свеждам поглед към обувките си. Преди седмица смених сивите кецове с черни, но старият чифт е още в чекмеджето ми, скрит в дъното. Не мога да ги изхвърля, въпреки че си давам сметка колко глупаво е да се привържеш към някакви стари обувки, сякаш могат да ме върнат у дома.

— Трис?

Вдигам очи. Юрая спира пред мен. Дава знак на останалите послушници, родени Безстрашни, да продължат без него. Те се споглеждат, но отминават.

— Добре ли си? — пита.

— Изкарах тежка нощ.

— Да, чух за онова момче — Едуард. — Юрая поглежда към дъното на коридора. Послушниците, родени Безстрашни, са изчезнали зад ъгъла. После той леко се усмихва. — Искаш ли да излезем оттук?

— Как така? — питам. — Вие къде отивате?

— Малко ритуално посвещаване — отговаря. — Хайде, тръгвай! Трябва да побързаме.

Набързо обмислям възможностите за избор. Мога да продължавам да седя тук. Или пък да напусна лагера на Безстрашните.

Изправям се на крака и тръгвам заедно с Юрая, за да настигнем останалите.

— Единствените послушници, които обикновено се допускат, са тия с по-големи братя и сестри от кастата на Безстрашните — обяснява той. — Но може изобщо да не те забележат. Просто се дръж естествено.

— Какво точно ще правим?

— Нещо опасно — отговаря той. Мога да определя погледа в очите му само с една дума — маниакален, но вместо това да ме отблъсне, както би станало няколко седмици по-рано, то ме привлича, сякаш е зараза, която вече съм пипнала. Някаква възбуда замества оловната тежест в гърдите ми. Забавяме ход, когато настигаме послушниците, родени Безстрашни.

— Какво прави Дървената тук? — провиква се момче с метална халка, прокарана между ноздрите му.

— Току-що е видяла онова момче с прободеното око — отговаря Юрая. — Дай й малко време да се съвземе, Гейб, става ли?

Гейб свива рамене и се обръща. Никой от останалите не проронва и дума, макар неколцина да ме поглеждат на криво, сякаш ме мерят на кантар. Послушниците, родени Безстрашни, са като глутница кучета. Ако направя погрешна крачка, няма да ме допуснат да продължа с тях. Засега обаче съм в безопасност.

Завиваме зад поредния ъгъл и в дъното на коридора пред нас се изпречва тълпа от членове на Безстрашните. Твърде многобройни са, за да са само роднини на послушниците, но в някои от лицата различавам познати черти.

— Да вървим! — казва един от тях. После се обръща и потъва в някакъв неосветен вход. Останалите го следват, ние — също. Гледам да не седеля от Юрая, когато прекрачвам в мрака, а пръстите на краката ми се удрят в стъпало. Успявам да се задържа, преди да полетя напред. Започвам да се изкачвам.

— Задното стълбище — почти мънка Юрая. — Обикновено е заключено.

Кимвам, въпреки че не може да ме види, и продължавам да се изкачвам, докато стълбите не свършват. Вратата на върха вече е отворена и през нея нахлува дневна светлина. Измъкваме се изпод

земята и се озоваваме на стотина метра от стъклената сграда над Ямата, близо до железопътната линия.

Имам чувството, че съм вършила всичко това хиляди пъти досега. Дочувам свирката на влака. Усещам земята под себе си да вибрира. Виждам прожектора на локомотива. Кърша пръстите на ръцете си, докато изпукат, и леко подрипвам.

Струпваме се край вагоните и на талази, членове и послушници заедно, се мятаме вътре. Юрая успява да се качи преди мен, а тези отзад ме бутат напред. Невъзможно е да допусна грешка; мятам се странично, сграбчвам дръжката на вратата и се хвърлям вътре. Юрая ме хваща за ръката, докато се задържа на крака.

Влакът увеличава скорост. Двамата с Юрая сядаме край стената.

Креця, за да надвикам вятъра.

— Къде отиваме?

Юрая вдига рамене.

— Зийк така и не ми каза.

— Зийк ли?

— По-големият ми брат — отговаря. После посочва напърно през вагона към едно момче, което седи край вратата с провесени навън крака. То е слабо, дребно и изобщо не прилича на Юрая, ако не броим цвета на кожата.

— Не ти и трябва да знаеш. Това ще развали изненадата — провиква се момичето от лявата ми страна. После протяга ръка. — Аз съм Шона.

Разтърсвам ръката ѝ, но не я стискам достатъчно силно и бързам да измъкна своята. Съмнявам се, че някога ще се науча да се ръкувам като хората. Просто ми се вижда неестествено да стискам ръцете на непознати.

— Аз съм... — понечвам да се представя.

— Знам коя си — прекъсва ме тя. — Ти си Дървената, Фор ми е говорил за теб.

Моля се червенината, избила по бузите ми, да не е прекалено ярка.

— А, така ли! И какво ти каза?

Тя се ухилва насреща ми.

— Каза, че си Дървена. Защо питаш?

— Щом като инструкторът ми говори за мен — отвърщам колкото се може по-твърдо, — бих искала да знам какво разправя. — Надявам се да лъжа убедително. — Той не идва с нас, така ли?

— Не, той никога не участва — отговаря тя. — Вероятно отдавна е загубил интерес. За него няма достатъчно адреналин в това, нали разбираш?

Той не идва с нас. Нещо в мен се спихва като спукан балон. Опитвам се да не му обръщам внимание и кимвам. Известно ми е, че Фор не е страхливец. Но знам също така, че със сигурност се страхува от едно нещо: височините. Щом гледа да избягва това, значи ни предстои нещо, свързано с престой на голяма височина. Но тя явно не подозира нищо, щом говори за Фор с такова благоговение.

— Добре ли го познаваш? — питам. Знам, прекалено любопитна съм, винаги съм си била такава.

— Всички познават Фор — отговаря тя. — Двамата заедно бяхме послушници. Не ме биваше в схватките и той тренираше с мен всяка нощ, когато останалите спяха. — Тя се почесва по врата и внезапно добива сериозно изражение. — Беше много мило от негова страна.

После се изправя и застава зад членовете край вратата.

След секунда от сериозното ѝ изражение няма и следа, но аз все още съм объркана от онова, което каза; донякъде съм смутена от мисълта, че Фор може да бъде и „мил“; донякъде съм смутена от това, че изпитвам желание да я ударя без особена причина.

— Стигнахме! — провиква се Шона. Влакът не е намалил скоростта си, но тя се хвърля през отворената врата. Останалите членове я следват — поток от хора в тъмни дрехи с пиърсинги, които не са много по-възрастни от мен. Заставам до Юрая пред вратата. Влакът се носи много по-бързо в сравнение с предишните пъти, когато съм скачала в движение. Не е сега моментът обаче да губя самообладание. Пред всички тези членове. Затова скачам от вагона, тежко падам на земята и залитам няколко крачки напред, преди да си възвърна равновесието.

Двамата с Юрая ускоряваме крачка, за да настигнем групата на членовете; около нас са останалите послушници, които почти не поглеждат към мен.

Озъртам се, докато вървя. Цитаделата е останала далече зад нас, черен силует на фона на облаците, а сградите наоколо са тъмни и

притихнали. Трябва да сме на север от моста, в изоставената част на града.

Завиваме зад ъгъла и се пръскаме, докато вървим по Мичиган Авеню. На юг от моста Мичиган Авеню е оживен булевард, гъмжащ от народ, но отсам е съвсем пуст.

Щом вдигам очи да огледам сградите наоколо, вече знам къде отиваме: небостъргачът Ханкок^[1], черна колона с кръстосани подпорни греди, най-високата сграда на север от моста.

Но какво ще правим там? Ще се катерим ли? Когато приближаваме, членовете започват да тичат и ние двамата с Юрая също спринтираме, за да ги настигнем. Смушквайки се един друг с лакти, те нахлуват през редица врати в подножието на сградата. Стъклото на едната от тях е счупено и от нея е останала само рамката. Просто прекрочвам през нея, вместо да я отворям и следвам останалите из зловещото тъмно фоайе. Под подметките ми хруци натрошено стъкло.

Очаквах да се качим по стълбището, но вместо това, спираме пред асансьорите.

— Работят ли асансьорите? — питам Юрая, колкото се може тихо.

— Естествено, че работят — отговаря Зийк вместо него и подбелва очи. — Да не ме мислиш за толкова тъп, че да не се сетя да дойда по-рано и да пусна резервния генератор?

— Да, бе! — обажда се Юрая. — Голяма работа си свършил!

Зийк измерва брат си със свиреп поглед, после обгръща врата му с ръка, притиска главата му към тялото си и започва да барабани по нея с кокалчетата на пръстите си.

Зийк може и да е по-дребен от Юрая, но очевидно е по-силният. Или поне по-бързият. Юрая го сръгва в ребрата и онзи го пуска.

Оглеждам с усмивка разчорлената коса на Юрая, а вратите на асансьора се отварят. Нахлуваме вътре, членовете през едната врата, послушниците — през другата. Едно момиче с бръсната глава ме настъпва, напирайки да влезе вътре, и не се извинява. Стискам крака си с изкривено лице и се каня да я изритам в пищяла. Юрая е зяпнал отражението си върху вратата на асансьора и си приглажда косата.

— На кой етаж? — пита момичето с бръснатата глава. — На стотния — отговарям.

— Ти пък откъде знаеш?

— Хайде стига, Лин! — намесва се Юрая. — Бъди мила!

— Намираме се в стоетажна изоставена сграда заедно с членове на Безстрашните — контраатакувам. — Тогава как ти не го знаеш?

Тя нищо не казва. Просто натиска с пръст десния бутон.

Асансьорът толкова рязко излита нагоре, че стомахът ми потъва и ушите ми заглъхват. Стискам релсата покрай стената и започвам да следя как се увеличават номерата на етажите. Минаваме двадесетия, тридесетия и най-накрая косата на Юрая е пригладена. Петдесети, шестдесети и пръстите на краката ми започват да пулсират. Деветдесет и осми, деветдесет и девети и асансьорът плавно спира на стотния етаж. Доволна съм, че не тръгнахме по стълбището.

— Чудя се как ще излезем на покрива от... — Гласът на Юрая секва.

Силен вятър ме блъсва в лицето и разпилява косата пред очите ми. В тавана на стотния етаж зее огромна дупка. Зийк опира алуминиева стълба до ръба ѝ и започва да се катери. Стълбата пука и се огъва под тежестта му, но той продължава нагоре, подсвирквайки си. Когато стъпва на покрива, той се обръща и придържа стълбата на следващия, тръгнал след него.

Дълбоко в себе си се чудя дали това не е някаква самоубийствена мисия, маскирана като игра.

Не за първи път си задавам този въпрос след Изборната церемония.

Изкачвам се по стълбата след Юрая. Това ми напомня как се катеря по подпорните колони на виенското колело, а Фор ме следва по петите. Отново усещам пръстите му върху хълбока си, когато ме задържа да не падна, и едва не пропускам едно от стъпалата на стълбата. Глупачка.

Прехапала устни, най-после стигам върха и се изправям върху покрива на небостъргача Ханкок.

Вятърът е толкова силен, че нито мога да видя, нито да чуя нещо. Налага се да се опра на Юрая, за да не изхвъркна през ръба. Отначало различавам само тресавището, огромно и кафяво, простряло се във всички страни, стигащо чак до хоризонта, лишено от живот. В противоположната посока е градът и по много неща прилича на него — безжизнен и безкраен.

Юрая сочи нещо. Към единия от пилоните на покрива е привързано стоманено въже, дебело колкото китката ми. Долу под него са струпани накуп черни товароподемни примки, изработени от здрав материал и достатъчно големи, за да удържат човешко тяло. Зийк взима една от тях и я окачва за скрипеца, който виси на стоманеното въже.

Проследявам с поглед въжето надолу, което се спуска между сградите покрай Лейк Шор Драйв. Нямам представа къде свършва. Едно е ясно обаче: ако се спусна по него, ще разбере.

Предстои да се плъзнем от стотици метри височина по стоманеното въже, прихванати само с една примка.

— Боже мили! — простенва Юрая.

Имам сили само да кимна в отговор.

Шона първа ще се напъха в примката. Тя ляга по корем и започва да пълзи, докато почти цялото и тяло не се оказва впримчено в здравата материя. После Зийк затяга ремъците около раменете ѝ, през кръста и около бедрата. След това я дърпа напред заедно с примката към ръба на сградата и бавно отброява в обратен ред от пет до едно. Шона вдига палец и се хвърля напред, в нищото.

Лин ахва, когато Шона се мятта под остър ъгъл с главата надолу. Отмествам я, за да си осигуря по-добра гледка. Поне докато я виждам, Шона се държи стабилно, осигурена от примката около тялото ѝ, но не след дълго е твърде далече, само черно зрънце над Лейк Шор Драйв.

Членовете надават победоносни викове с вдигнати юмруци, после се нареждат в редица покрай ръба, избутвайки се един друг, за да си намерят по-добра наблюдателна позиция. Не зная как, но аз се оказвам първият от послушниците в тази редица, точно пред Юрая. Между мен и стоманеното въже има само седем души.

Въпреки това, част от мен роптае: „Трябва ли да чакам цели седем души?!“. Това е някаква странна смесица от ужас и нетърпение, непозната за мен до този момент.

Следващият от членовете на Безстрашните, момче с хлапашки вид и коса до раменете, се намъква в примката не по корем, а по гръб. Докато Зийк го бутта по стоманеното въже, той разперва широко ръце.

Нито един от членовете не изглежда уплашен. Държат се така, сякаш са го правили хиляди пъти. Може би наистина е така. Но когато хвърлям поглед през рамо, виждам повечето послушници пребледнели

и притеснени, въпреки че разговарят развълнувано помежду си. Какво ли е това в процеса на инициацията, което трансформира паниката в удоволствие? Или просто хората се научават по-добре да прикриват страха си?

Пред мен са останали само трима души. Поредната примка; жената пълноправен член се вмъква в нея с краката напред, кръстосала ръце пред гърдите. Още двама души. Високо плещесто момче подскача като дете, преди да се напъха в примката, после надава висок крясък, докато изчезва в мрака, размивайки момичето пред мен. Един човек.

Тя влиза в примката с главата напред и държи ръце пред себе си, докато Зийк затяга ремъците. После идва моят ред.

Потръпвам, когато Зийк провесва моята примка на въжето. Правя опит да се напъхам вътре, но се оказва, че имам проблем; ръцете ми се тресат неудържимо.

— Не се бой! — прошепва Зийк край ухото ми. После ме хваща за ръка и ми помага да вляза, с главата напред.

Ремъците се затягат около кръста ми и Зийк започва да ме бутва напред, към ръба на покрива. Забила съм поглед надолу към стоманените греди и черните прозорци, чак до напукания тротоар. Сигурно съм пълна откачалка, щом правя това. На всичкото отгоре изпитвам удоволствие, когато усещам сърцето ми да блъска в гръдната кост и потта да се стича по дланите ми.

— Готова ли си, Дървената? — подигравателно ми се усмихва Зийк. — Длъжен съм да отбележа колко съм впечатлен, че не ревеш и не пискаш в такъв момент.

— Нали ти казах — обажда се Юрая, — тя е от Безстрашните до мозъка на костите. Хайде действай, че да се свършва!

— По-полека, брато, или може да не стегна достатъчно ремъците ти! — отвръща Зийк и се пляска по коляното. — После какво — едно размазано петно?

— Да бе, да! — отвръща Юрая. — А след това мама жив ще те свари.

Като ги слушам как говорят за майка си и за своето единно и непокътнато семейство, през гърдите ме прорязва остра болка. Но това трае само миг, сякаш някой ме е пробол с игла.

— Само ако разбере, обаче. — Зийк пробва на опън скрипеца, прикачен към стоманеното въже. Скрипецът не поддава, което си е жив

късмет, защото ако се счупи, смъртта ми ще бъде бърза и сигурна. Зийк поглежда към мен и казва:

— Готови, на старта, да...

Преди да е довършил думата „давай“, той пуска примката и аз забравям за него. Забравям за Юрая, за семейството си и за всички ония неща, чиято повреда ще доведе до смъртта ми. До слуха ми достига стърженето на метал в метал, а вятърът е толкова остър, че очите ми се насълзяват, докато фуча към земята.

Чувствам се така, сякаш съм нематериална и безтегловна. Насреща ми тресавището изглежда огромно, неговите кафяви кръпки се простират далеч отвъд линията на хоризонта, докдето ми стига погледът дори на тая височина. Въздухът е толкова студен и така бързо бръсне покрай мен, че болезнено стърже лицето ми. Скоростта ми нараства и в мен се надига тържествуващ вик. Той обаче е пресрещнат от силния вятър, който запушва устата ми в мига, в който я отварям.

Поддържана здраво от ремъците, разпервам ръце и си представям, че летя. Гмуркам се към улицата, покрита с дупки и пропукана настилка, която очертава съвършено извивките на тресавището. Тук, отгоре вече мога да си представя как е изглеждало тресавището, когато е било пълно с вода — като втечнена стомана, отразяваща цвета на небето.

Сърцето ми блъска така силно, чак болезнено, не мога нито да извикам, нито да си поема дъх. Въпреки това, усещам всяка частица от тялото си, всяка веничка и всяко мускулче, всяка кост и всеки нерв, изопнати и трептящи, сякаш съм заредена с електричество. Цялата съм адреналин.

Земята расте и набъбва под мен и вече мога да различа дребни фигурки на тротоара долу. Би трябвало да крещя от ужас като всяко нормално човешко същество в такъв момент, но когато отварям уста, оттам се разнася радостен вик. Викам все по-силно и по-високо, докато фигурките на паважа не вдигат юмруци и не отвръщат на вика ми. Те обаче са толкова далече, че едва ги чувам.

Поглеждам надолу и земята се размазва пред очите ми, цялата на сиви, бели и черни петна, стъкло, паваж и стомана. Въздушни струйки, нежни като свила, се увиват около пръстите ми и дърпат ръцете ми назад. Опитвам се отново да кръстосам ръце на гърдите, но се оказва,

че не мога да надделея въздушното течение. Земята под мен става все по-голяма и по-голяма.

Още минута поддържам скоростта, реейки се като птица успоредно на повърхността.

Когато ускорението намалява, прокарвам пръсти през косата си. Вятърът я е заплел на възли. Увисвам на двайсетина стъпки над земята, но сега тази височина изобщо не ме притеснява. Посягам зад гърба си да развържа ремъците, които ме крепят на въжето. Пръстите ми треперят, но въпреки това, успявам да ги разхлабя. Под мен се е струпала тълпа от членове. Те преплитат ръце и образуват мрежа от човешки крайници.

Ако искам да стъпя на земята, трябва да им се доверя, че ще ме удържат. Принудена съм да приема, че с тези хора сме едно цяло. Това изисква много повече смелост, отколкото да се спуснеш по стоманено въже от върха на небостъргач.

Изхлузвам се от примката и политам надолу. Съприкосновението с ръцете им е болезнено. Костите на китките и предмишниците се впиват в гърба ми, после нечии пръсти обхващат моите китки и ми помагат да се изправя на крака. Вече не знам кои ръце ме държат и кои — не; наоколо си виждам ухилени физиономии и чувам смях.

— Е, как е? — пита Шопа и ме тупа по гърба.

— Ами... — Всички членове са ме зяпнали. И те са обрулени от вятъра също като мен; погледите им светят диво от прилива на адреналин, косите им са в пълен безпорядък. Сега разбирам защо баща ми наричаше Безстрашните орда диваци. Той не разбираше — не можеше да проумее — онова другарство, което се ражда, след като си рискувал живота си заедно с някой друг.

— Кога ще мога пак да го направя? — питам. Устата ми се разтяга в усмивка, която оголва всичките ми зъби и аз се размивам гръмогласно заедно с тях. Спомням си как изкачвам стълбите заедно с Аскетите, стъпките ни са в еднакъв ритъм и всички сме като две капки вода. Това тук не е същото. Ние не сме еднакви. И въпреки това, сме едно цяло.

Обръщам се да погледна отново небостъргача Ханкок.

Той сега е толкова далече от мястото, на което се намирам, че не мога да различа хората на покрива.

— Гледайте! Това е той! — провиква се някой, сочейки над рамото ми. Проследявам с поглед насочения пръст в посока на малка черна точка, която се спуска стремглаво по стоманеното въже. След секунда дочувам смразяващ писък.

— Бас ловя, че реве.

— Братът на Зийк да реве?! Изключено. Ако е така, здравата ще си изпати.

— Ръцете му се мятат като перки.

— Звучи като драна котка — казвам. Всички отново вкупом се разсмиват. Става ми малко гузно, че се подигравам на Юрая зад гърба му, но се утешавам, че бих казала същото и право в очите му. Поне се надявам да е така.

Когато Юрая най-накрая спира във въздуха, тръгвам да го посрещна заедно с членовете. Подреждаме се под него и протягаме ръце над празното пространство между нас, Шона обвива с пръсти ръката ми над лакътя. На свой ред стискам нечия ръка — не съм сигурна на кого е точно, пред мен има толкова много протегнати ръце — и поглеждам нагоре.

— Със сигурност вече не върви да ти викаме Дървената — казва Шона. После кима. — Трис.

Когато същата вечер влизам в столовата, все още излъчвам мириxa на вятър. Оставам в групата на родените Безстрашни още секунда, след като съм прекрачила прага, чувствайки се вече една от тях. После Шона ми маха за довиждане, тълпата ми прави път и аз тръгвам към масата, откъдето с увиснали челюсти ме гледат Кристина, Ал и Уил.

Изобщо не помислих за тях, когато приех поканата на Юрая. Но сега смаяните им погледи гъделичкат самочувствието ми. Въпреки това, не бих искала да ги тревожа.

— Къде се изгуби? — пита Кристина. — Какво си правила с тях?

— Юрая... Нали се сецаш, послушникът от родените Безстрашни, който беше в нашия отбор за пленяване на знамето... — започвам, — беше тръгнал нанякъде с група членове и ги помоли да вземат и мен. На тях това никак не им хареса и някакво момиче, Лин, даже ме настъпи.

— Отначало може и да не са те искали с тях — тихо се намесва Уил, — но сега очевидно те харесват.

— Така е — казвам. Не мога да го отрека. — Но се радвам, че се върнах.

Надявам се да не ме хванат в лъжа, но подозирам, че всичко им е ясно. Мярнах отражението си в един прозорец, докато се връщахме в лагера — бузите и очите ми горят, косата ми е в безпорядък. Целият ми вид показва, че съм преживяла нещо разтърсващо.

— Е, пропусна да видиш как Кристина едва не напердаши един Ерудит — казва Ал. Гласът му звучи разпалено. Винаги мога да разчитам на Ал да стопи напрежението. — Беше дошъл при нас да разпитва какво мислим за управлението на Аскетите и Кристина му каза, че има много по-съществени неща, с които би могъл да се захване.

— За което е напълно права — добавя Уил. — А той взе, че ѝ се озъби. Голяма грешка от негова страна.

— Направо огромна — казвам и клатя глава. Ако се усмихвам достатъчно широко, може да ги накарам да забравят ревността, обидата или каквото там изниква от погледа на Кристина.

— Точно така — съгласява се тя. — Докато ти се забавляваше незнайно къде, на мен остана мръсната работа да защитавам предишната ти каста и да замазвам междукастовите конфликти...

— Хайде, стига си се преструвала, признай си, че се забавляваше — прекъсва я Уил и я смушква с лакът. — Ако нямаш намерение да разкажеш цялата случка, тогава аз ще го направя. Та, стои си тя...

Уил се впуска в детайлно описание, а аз кимам, преструвайки се, че го слушам, но в главата ми е единствено гледката от Върха на небостъргача и представата за това как би изглеждало тресавището, пълно с вода, възвърнало предишната си слава. Поглеждам крадешком през рамото на Уил към групата на членовете, които сега използват вилиците за катапулти и се обстрелват с храна.

В този момент за първи път искрено жадувам да съм една от тях.

Кое то ще рече, че трябва да оцелея по време на следващата степен от инициацията.

[1] Центърът „Джон Ханкок“ се намира в Чикаго. Издига се на височина 344 м. и има сто етажа. Небостъргачът, известни като Големия Джон, е четвърти по височина в САЩ. Пет гигантски диагонални скоби, разположени по стените му и прикрепени към

Външни стоманени колони, му дават допълнителна устойчивост, особено спрямо ветровете. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Ето как протича засега втора степен от инициацията — чакаме в тъмен коридор заедно с останалите послушници и се питаме какво ли ще се случи с нас зад затворената врата.

Юрая седи срещу мен, Марлийн е от лявата, а Лин — от дясната му страна. Послушниците, родени Безстрашни, и трансферите бяхме разделени по време на първа степен, но оттук нататък ще бъдем заедно. Поне така каза Фор, преди да изчезне зад затворената врата.

— Е — обажда се Лин, чегъртайки пода с върха на обувката си, — кой от вашите се класира първи?

Отначало въпросът ѝ потъва в пълно мълчание, после Питър се прокашля, за да прочисти гърлото си.

— Аз — отговаря той.

— Бас ловя, че мога да те надвия! — небрежно подмята Шона, играейки си с халката, прокарана през веждата ѝ. — Аз съм втора, но главата си залагам, че всеки от нас може да ти види сметката, трансфер такъв.

Едва не прихвам. Ако все още бях сред Аскетите, тази забележка би се приела като груба и неуместна, но за Безстрашните подобни предизвикателства са си в реда на нещата. Даже вече се хващам, че непрекъснато ги очаквам.

— На твое място нямаше да съм толкова сигурен — отвръща Питър и очите му святкат. — Кой е първи при вас?

— Юрая — казва тя. — И заставам зад думите си. Имаш ли идея колко години се готвим за този момент?

Ако намерението ѝ е да ни сплаши, значи е успяла. Вече усещам как изтръпвам.

Преди Питър да успее да отговори, Фор отваря вратата и казва:

— Лин.

Той ѝ дава знак да отиде при него и тя тръгва по коридора, а светлината на синята лампа в дъното кара бръснатата ѝ глава да засияе.

— Значи ти си първи? — обръща се Уил към Юрая.

— Да, и какво от това? — вдига рамене Юрая.

— Не смяташ ли, че е малко несправедливо вие цял живот да се готвите за този момент, а от нас да се очаква да наваксаме само за няколко седмици? — продължава Уил с присвити очи.

— Не е съвсем така. Вярно, първата степен е за придобиване на бойни умения, но никой не може да се подготви за втора степен — отвръща Юрая. — Поне така са ми казвали.

Никой не се обажда след това. Седим в пълна тишина двайсетина минути. Проследявам изтичането на всяка минута върху циферблата на часовника си. После вратата отново се отваря и Фор извиква следващия по име.

— Питър — казва той.

Изминаването на всяка минута ме стърже отвътре като с шкурка. Накрая бройката ни съвсем намалява и оставаме само аз, Юрая и Дрю. Дрю потропва с крак, Юрая барабани с пръсти по коляното си, а аз се опитвам да седя неподвижно. Откъм стаята в дъното на коридора се носи само неразбираемо мърморене и подозирам, че това е нов трик в стратегията, която изглежда ни прилагат — да ни плашат при всеки удобен случай.

Вратата се отваря и Фор ми прави знак.

— Идвай, Трис!

Надигам се, гърбът ме боли от толкова дълго облягане на стената. Минавам покрай останалите двама послушници. Дрю протяга крак да ме спъне, но аз успявам да го прескоча в последния момент.

Фор докосва рамото ми, за да ме ориентира накъде да вървя и затваря вратата зад мен.

Когато очите ми свикват с мрака, различавам какво има вътре. Незабавно отскачам назад и раменете ми се блъскат в неговите гърди.

На средата на стаята има полулегнал метален стол, подобен на онзи от теста за установяване на наклонностите. Край него стои познатият уред. Този път обаче, в стаята няма никакви огледала и тя е едва осветена. Върху бюрото в ъгъла има монитор.

— Седни! — казва Фор. Той здраво стиска ръцете ми и ме бутане навътре.

— Този път каква ще бъде симулацията? — питам, като се опитвам да овладеея гласа си да не трепери, но не успявам.

— Чувала ли си някога израза „да се изправиш срещу страховете си“? — пита той. — Тук приемаме това буквално. Симулацията ще те научи да контролираш емоциите си дори в най-рисковата ситуация.

Докосвам челото си с трепереща ръка. Симулациите не са реалност; очевидно е, че не представляват заплаха за мен, затова не би трябвало да се боя, но реакцията ми е инстинктивна. Налага се да мобилизирам цялата си воля, за да тръгна към стола и да седна на него, отпусвайки глава върху облегалката. Студенината на метала се просмуква през дрехите ми.

— Провеждал ли си някога тест за установяване на наклонностите? — питам. Неговите действия ми се виждат доста умели.

— Не — отговаря. — Гледам да избягвам Аскетите, доколкото мога.

Представа нямам защо някой ще гледа да стои далече от Аскетите. Виж, да избягваш Безстрашните и Прями те е разбираемо — безстрашието и честността понякога принуждават хората да вършат странни неща. Но Аскетите?

— Защо?

— Питаш, защото вярваш, че ще ти отговоря ли?

— Защо приказваш с недомлъвки, щом като не искаш да ти задават въпроси?

Пръстите му леко докосват шията ми. Тялото ми се изопва. Проява на нежност? Не — трябвало е да прибере косата ми. Той изтрополява с нещо и аз надигам глава да видя какво е. В едната си ръка Фор държи спринцовка с дълга игла, пръстът му е върху буталото. Течността в спринцовката е с оранжев цвят.

— Инжекция? — Устата ми пресъхва. Не че имам нещо против иглите, но тази наистина е огромна.

— Тук използваме по-усъвършенствана версия на симулацията — обяснява той, — с различен серум и никакви жици и електроди по теб.

— Как тогава действа без жици?

— Ами аз имам жици, за да мога да наблюдавам какво се случва — казва той. — В серума има микроскопичен предавател, който излъчва данните към компютъра.

Той обръща главата ми и забива върха на иглата в нежната кожа на шията. Силна болка се разлива в гърлото ми. Изкривявам лице и се опитвам да се съсредоточа върху спокойното му изражение.

— Серумът ще започне да действа след шейсет секунди. Тази симулация е по-различна от теста за установяване на наклонностите — обяснява той. — Освен че вкарва преподавателя, серумът стимулира амигдалата — онази част в мозъка, която е свързана с негативните емоции като страх например — и предизвиква халюцинации. Електроимпулсите на мозъка се трансформират в нашия компютър, той на свой ред превръща твоята халюцинация в симулиран образ, който аз мога да видя на екрана. После изпращам записа на администраторите. Ще поддържаме халюцинацията, докато не се успокоиш — пулсът ти да стане нормален и дишането да се уравни.

Опитвам се да вникна в неговите думи, но мислите ми се мятат трескаво ту в една, ту в друга посока. Вече усещам първите признаци на уплаха: потни длани, бясно туптящо сърце, стягане в гърдите, пресъхнала уста, буца в гърлото, затруднено дишане. Той поставя ръце от двете страни на главата ми и се надвесва над мен.

— Бъди смела, Трис! — прошепва. — Първият път винаги е най-трудно.

Очите му са последното нещо, което виждам.

Стоя наред поле с пожълтяла трева, която ми стига до кръста. Въздухът мирише на дим и пърли ноздрите ми. Небето над мен е с цвят на жлъчка и видът му ме изпълва с безпокойство, цялото ми същество се гърчи и иска да избяга.

Дочувам шумолене, сякаш вятър разлиства страниците на книга, само че няма никакъв вятър. Въздухът е неподвижен и цари мъртва тишина, с изключение на шумоленето; не е нито топъл, нито студен, изобщо не прилича на въздух, но въпреки това, все още мога да дишам. Над главата ми връхлита сянка.

Нещо каца върху рамото ми. Чувствам неговата тежест, боцкането на ноктите му и вдигам ръка, за да го сваля. Ръката ми замахва да го удари. Докосвам нещо гладко и крехко. Перушина. Прехапвам устни и поглеждам настрани. Някаква черна птица с дължина колкото половината ми ръка извърта глава и впива в мен око като мънисто.

Стискам зъби и отново блъскам враната с ръка. Тя впива ноктите си в мен и не помръдва. Опитвам пак, по-скоро объркана, отколкото наранена, като този път первам птицата с две ръце. Тя обаче остава на мястото си, непоклатима, с впито в мен око и бляскаща на жълтеникавата светлина черна перушина. Изтрещява гръмотевица и чувам трополенето на дъжда по земята, но не вали никакъв дъжд.

Небето притъмнява, защото облак закрива слънцето.

Докато продължавам да се боря с враната, поглеждам нагоре. Ято врани връхлитат насреща ми — атакуваща армия с остри нокти и раззинати клюнове, крякащи в един глас, изпълващи въздуха с нетърпим шум. Враните се спускат като една в обща маса, летят към земята със стотици светещи като черни мъниста очи.

Опитвам се да избягам, но краката ми са като вкопани в земята и отказват да ми се подчинят също като враната върху рамото ми. Започвам да пищя, когато ме наобикалят, крилата им плющят в ушите ми, клюновете им кълват раменете ми, ноктите им се впиват в дрехите ми. Пищя, докато сълзи не рукват от очите ми и ръцете ми не се отпускат безпомощно. Дланите ми удрят твърдите им тела, но от това няма полза; безчет са. А аз съм сама. Те кълват върховете на пръстите ми и притискат тялото ми, крилата им се плъзгат по тила ми, а ноктите им скубят косата ми.

Аз се гърча, дърпам се и падам на земята, прикривайки главата си с ръце. Те грачат насреща ми. Усещам как тревата се люлее, една врана се провира под ръката ми. Отварям очи и тя ме клъвва по лицето, клюнът ѝ уцелва носа ми.

Кръвта руква върху тревата и аз се разридавам, отблъсквайки я с ръце, но втора врана се вклинява под другата ми ръка и ноктите ѝ се впиват в ризата на гърдите ми.

Пищя и ридая едновременно. — Помощ! — викам. — Помощ!

Враните започват още по-силно да пляскат с криле, шумът ме оглушава. Тялото ми гори, те сякаш са навсякъде и не ми позволяват нито да мисля, нито да дишам. Отварям уста да си поема дъх и тя се пълни с перушина, която запушва гърлото ми, дробовете ми и налива вените ми с мъртвешка тежест.

— Помощ! — продължавам да хлипам и да пищя, окаменяла и лишена от способността си да разсъждава. Умирам, умирам, умирам.

Кожата ми се напуква, кървя, а граченето е толкова пронизително, че ушите ми пищят. Но още не съм умряла. Спомням си, че всичко това не е реално, но усещането е така убедително, толкова истинско. „Бъди смела!“, извисява се гласът на Фор в паметта ми. Изплаквам в отговор, вдишвам перушина и издишвам едно: „Помощ!“. Но помощ не идва; аз съм съвсем сама.

„Ще поддържахме халюцинацията, докато не се успокоиш“, продължава гласът му, аз се давя, лицето ми е мокро от сълзи, а поредната врана се провира под ръката ми и аз усещам острия ѝ клюн върху устата си. Той се промушва през устните ми и чегърта зъбите. Враната завира глава в устата ми и аз стискам здраво зъби, усещайки противен вкус. Изплювам и пак стискам зъби, за да попреча на следващата атака. Четвърта врана се навира в краката ми, пета забива клюн в ребрата ми.

„Успокой се!“ Не мога, не мога. Главата ми пулсира.

„Дишай!“ Държа устата си затворена, вдишвам само през носа. Сигурно съм оставена на произвола на съдбата от часове, които ми се виждат като дни. Издишам през носа. Сърцето ми силно блъска в гърдите. Трябва да успокоя пулса си. Вдишвам отново, лицето ми е мокро от сълзите.

Изхлипвам пак и правя усилие да се придвижа с пълзене по тревата, която боде кожата ми. Протягам ръце и вдишвам. Враните ме притискат и кълват от всички страни, провират се под мен, но аз не се съпротивлявам. Оставям ги да бият с крила, да грачат и да ме кълват, като отпускам последователно мускулите си и рискувам скоро да се превърна в оглозган скелет.

Болката ме завладява.

Отварям очи и се виждам да седя на металния стол.

Пищя, мятам ръце, крака и глава, за да се отърва от птиците, но те са изчезнали, макар все още да усещам перушината им по кожата си и ноктите им, впити в раменете и в пламналата ми кожа. Стена и притискам колене към гърдите, заравяйки лице в тях.

Една ръка докосва рамото ми. Замахвам с юмрук и попадам в нещо плътно, но меко.

— Не ме пипай! — хлипам.

— Всичко свърши — казва Фор. Ръката му несръчно пригладда косата ми и аз си припомням как баща ми ме гали по главата,

целувайки ме за лека нощ; как мама докосва кичурите, докато ги подстригва с ножицата. Прокарвам длани по ръцете си, сякаш за да отърся перушината, макар да знам, че там няма и перце.

— Трис.

Започвам да се мятам върху металния стол.

— Трие, ще те отведе обратно в спалното помещение, става ли?

— Не! — озъбвам се. Надигам глава и се втренчвам в него, въпреки че не го виждам ясно през влагата на сълзите. — Няма да ме видят такава... Не и докато не се оправя.

— О, я стига! — отвърща той и подбелва очи. — Ще те преведа през задния вход.

— Няма нужда да... — Клатя глава. Цялото ми тяло трепери и се чувствам толкова немощна, че едва ли ще успея да се изправя. Трябва обаче да опитам. Няма да съм единствената, добрала се до спалното с чужда помощ. Дори и да не го видят, те все някак ще разберат, ще говорят зад гърба ми...

— Глупости.

Той ме хваща за ръката и ме вдига от стола. Примигвам, за да избистря погледа си, избърсвам бузите с опакото на дланта и се оставям да ме поведе към вратата зад бюрото с монитора.

Вървим мълчешком по коридора. Когато сме на стотина крачки от спалното, аз рязко дръпвам ръка и спирам.

— Защо се държиш така с мен? — питам. — Какъв беше смисълът от всичко това, а? Когато избрах кастата на Безстрашните, нямах представа, че в продължение на седмици ще бъда подложена на мъчения!

— Нали не си въобразяваш, че преодоляването на малодушието ще бъде лесно? — спокойно отвърща той.

— Това не е преодоляване на малодушие! Малодушие е начинът, по който вие се намесвате в реалния живот. В реалния живот няма как да бъда накълвана до смърт от ято врани, Фор! — Скривам лице в дланите си и се разридавам.

Той не казва нищо, просто стои край мен, докато хълцам. Трябват ми само няколко секунди да се овладея и да избърша лицето си.

— Искам да си вървя у дома — прошушвам немощно.

Но вече никога няма да мога да се върна у дома. Единственият избор пред мен сега е да остана тук или да отида в бордеите на

безкастовите.

В погледа, с който Фор ме наблюдава, няма никакво съчувствие. Той просто ме гледа. В сумрачния коридор очите му изглеждат черни, а устата е стисната в решителна линия.

— Да се научиш да разсъждаваш трезво, дори когато страхът замъглява съзнанието ти — казва той, — е урок, който всеки, дори твоето семейство Дървени, трябва да усвои. Точно на това се опитваме да те научим. Ако не се справиш, ще трябва да се пръждосаш където ти видят очите, защото тогава ние няма да те искаме.

— Опитват се. — Долната ми устна трепери. — Но се провалих. Аз съм пълна издънка.

Той въздъхва.

— Според теб колко време продължи халюцинацията ти, Трис?

— Представа нямам. — Клатя глава. — Половин час?

— Три минути — отговаря той. — Ти се справи три пъти по-бързо, отколкото всички останали послушници. Може да си всичко друго, но не и издънка.

Три минути?

Той леко се усмихва.

— Утре ще се справиш още по-добре. Ще видиш.

— Утре ли?

Той леко слага ръка на гърба ми и ме побутва към спалното помещение. Усещам пръстите му през плата на ризата. Нежният им натиск ме кара да забравя птиците поне за кратко.

— Какво имаше в твоята първа халюцинация? — питам, мятйки бърз поглед към него.

— Не беше „какво“, а „кой“. — Той вдига рамене. — Но това не е важно сега.

— Успя ли вече да преодолееш този страх?

— Още не. — Стигнаха сме вратата на спалното помещение и той се обляга на стената, пъхайки ръце в джобовете. — Може и никога да не успея.

— Значи страховете така и не изчезват.

— Понякога наистина си отиват. Друг път нови идват на тяхно място. — Той пъха пръсти в гайките на панталона. — Но целта не е да премахнеш всичките си стракове. Това е непостижимо. Въпросът е да

се научиш да контролираш страха си и да се освободиш от него, ето това е смисълът.

Кимам. Доскоро си мислех, че Безстрашните не се страхуват от нищо. Поне така изглеждаше отстрани. Но може би това, което ми се е видяло като безстрашие, е било просто контролиран страх.

— Така или иначе, твоите реални страхове рядко съвпадат с онова, което се появява по време на симулацията — добавя той.

— Какво искаш да кажеш?

— Наистина ли се страхуваш от врани? — пита с полуусмивка той. Тя смекчава чертите и прави погледа му по-топъл — достатъчно, за да забравя, че ми е инструктор. Той е обикновено момче, с което нормално си говорим, докато ме изпраща до вратата. — Случвало ли се е, като видиш някоя от тях, да хукнеш с писъци?

— Не, май не. — Каня се да пристъпя още по-близо до него. Не по някаква специална причина, а защото искам да разбера какво ще бъде усещането; просто такава е желанието ми.

„Глупачка!“, казва един глас в главата ми.

Правя крачка към него и също се облягам на стената, отмятайки глава назад, за да го погледна. Също както направих при виенското колело. Знам точно колко е разстоянието между нас. Петнайсет сантиметра. Накланям се. Вече е по-малко. Усещам как ме облива топлина, сякаш той излъчва някакъв вид енергия, която може да се почувства само от такова разстояние.

— Е, тогава от какво наистина ме е страх? — питам.

— Не знам — отговаря той. — Това само ти можеш да кажеш.

Кимвам замислено. Сигурно има десетки неща, от които вероятно се страхувам, но не знам кое от тях го има действително и дали изобщо някое е реално.

— Не предполагам, че ще бъде толкова трудно да стана една от Безстрашните — произнасям миг по-късно и сама се изненадвам, че съм го казала; учудена съм, че съм признала подобно нещо. Хапя бузата си от вътрешната страна и внимателно наблюдавам Фор. Дали не беше грешка, че му признах такова нещо?

— Доколкото знам, невинаги е било така — отговаря той, повдигайки рамо. Явно моето признание не му е направило особено впечатление. — Говоря за това да станеш един от Безстрашните.

— Какво се е променило?

— Ръководството — отвърща той. — Човекът, който контролира обучението, също така налага и стандартите в поведението на Безстрашните. Преди шест години Макс и останалите водачи са променили методите на обучение с цел състезателното начало да се засили. Системата стана още по-брутална, защото според тях това щяло да изпита издръжливостта на хората ни. Но това промени приоритетите на Безстрашните като цяло. Бас ловя, че няма да се досетиш кое е новото протеже на нашите лидери. Отговорът е очевиден: Ерик. Те са го обучили да бъде жесток и сега той на свой ред ни обучава в жестокост.

Вдигам очи към Фор. Него обаче тяхното обучение не го е променило.

— След като ти си бил първенецът във вашата група послушници, на кое място се класира Ерик? — питам.

— На второ.

— Значи той е бил техният резервен вариант за ръководител. — Кимам замислено. — А ти си бил първият им избор.

— Какво те кара да мислиш така?

— Начинът, по който се държа Ерик по време на вечерята първия ден. Усещаше се някаква завист, въпреки че е постигнал всичко, към което се е стремил.

Фор не оспорва думите ми. Значи трябва да съм права.

Ще ми се да го питам защо не е приел поста, който са му предложили лидерите; защо отказва да стане водач, след като това е в кръвта му. Но вече ми е известно как се отнася Фор към личните въпроси.

Подсмърквам, пак изтривам лице и приглаждам косата си.

— Личи ли, че съм плакала? — питам.

— Хм! — Той се надвесва още по-близо към мен и присвива очи, сякаш внимателно проучва лицето ми. Недоловима усмивка повдига ъгълчето на устата му. Толкова е близо, че дъхът ни се смесва, когато изобщо се сещам да дишам. — Не, Трис — казва най-накрая. Очите му вече гледат сериозно и този поглед измества усмивката. — Изглеждаш силна като желязо — добавя.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Когато влизам в спалното, останалите послушници — трансфери и родени Безстрашни — са се скупчили между редиците с легла, а Питър стои в центъра. Държи лист хартия, който стиска и с двете ръце.

— Масовото напускане на деца на лидери от кастата на Аскетите не може да бъде пренебрегнато или квалифицирано като случайност — чете той. — Последният трансфер на Беатрис и Кейлъб Прайър, деца на Андрю Прайър, поставя под съмнение стабилността на ценностите и обучението при Аскетите.

Студени тръпки минават по гърба ми. Кристина, застанала понастрани, поглежда през рамо и ме забелязва. Гледа с тревога. Аз не съм способна да помръдна. Баща ми. Сега Ерудитите нападат баща ми.

— Защо иначе децата на такъв изтъкнат ръководител ще решат, че животът, който той им осигурява, не е добър? — продължава Питър. — Според Моли Атууд, послушник трансфер също като тях, причината това може да се открие в емоционално неуравновесеното им и изпълнено с насилие детство. „Веднъж я чух да говори насън — споделя Моли. — Умоляваше баща си да спре. Не знам какво ѝ е причинил, но явно се е превърнало в кошмар за нея.“

Ето как си отмъщаваше Моли! Явно е говорила с репортера на Ерудитите, когото Кристина е отрязала. Тя се хили. Зъбите ѝ са криви. Ако ги избия всичките, може да ѝ направя услуга.

— Какво е това? — питам. Или поне ми се иска да попитам, но гласът ми излиза дрезгав и задавен, та трябва да прочистя гърлото си, за да извикам пак: — Какво?!

Питър престава да чете и няколко души се обръщат.

Някои, сред които и Кристина, ме гледат състрадателно, със сключени вежди и горчива извивка на устните. Но повечето се хият нагло насреща ми и си смигат многозначително. Питър се обръща последен, широко ухилен.

— Дай ми това — нареждам с протегнатата ръка. Лицето ми гори.

— Ама аз още не съм свършил — отговаря той с присмехулен тон. Очите му отново пробягват по листа. — По-вероятната причина за трансфера им обаче не е този лишен от морал човек, а покварените идеали на цялата каста. Изглежда сме поверили нашия град в ръцете на група тирани демагози, неспособни да ни спасят от беднотията и да ни поведат към просперитет и благополучие.

Втурвам се към него и правя опит да изтръгна листа от ръцете на Питър. Той го вдига високо над главата си, така че трябва да подскоча, за да го стигна. Нямам намерение да подскачам. Вместо това вдигам крак и го стоварвам точно там, където костите на стъпалото се свързват с пръстите. Той стиска зъби, за да заглуши стенанието си.

След това се хвърлям към Моли с надеждата, че силата на удара ще я свари неподготвена и ще успее да я съборя. Преди да съм успяла да я нараня обаче, нечии студени ръце стискат китката ми.

— Това е баща ми! — крещя. — Баща ми, страхливци такива!

Уил ме дръпва и ме вдига над земята. Дишането ми става учестено. Правя усилие да грабна листа, преди някой да е успял да прочете и дума повече от него. Трябва да го изгоря, трябва да го унищожа! Трябва!

Уил ме извлича от помещението и ме понася по коридора, ноктите му се впиват в кожата ми. Щом вратата се затваря зад нас, той ме пуска и аз го блъскам с всичка сила.

— Какво? Да не мислиш, че не мога сама да се защитя от тая отрепка на Прямите?

— Не — отговаря той. Застанал е пред вратата. — Не исках да предизвикваш свади в спалното. Успокой се!

Изсмивам се рязко.

— Да се успокоя ли? Да се успокоя?! Тия си позволяват да говорят за моето семейство, за моята каста!

— Не е така. — Под очите му има тъмни кръгове и той изглежда изтощен. — Става дума за предишната ти каста и не можеш нищо да направиш срещу онова, което говорят. Ето защо, най-добре не му обръщай внимание.

— Ти изобщо чу ли за какво става дума? — Страните ми вече не горят и дишането ми се е поуспокоило. — Тъпата ти предишна каста вече не само хули Аскетите. Те започват да подстрекават за държавен преврат.

Уил се размива.

— Нищо подобно. Те са арогантни и тъпи — точно заради това ги напуснах, но в никакъв случай не са превратаджии. Просто искат да имат последната дума и се възмущават, че Аскетите изобщо отказват да ги чуят.

— Те не искат хората да ги изслушват, а да се съгласяват с тях — контрирам. — Не можеш насила да караш хората да се съгласяват с теб. — Притискам с длани страните си. — Чак не е за вярване, че брат ми се присъедини към тях.

— Ей, не всички са такива — прекъсва ме остро Уил.

Кимам мълчаливо, но не му вярвам. Съмнявам се някой от Ерудитите да не е повреден, макар Уил да изглежда съвсем нормален.

Вратата отново се отваря и през нея излизат Кристина и Ал.

— Сега е мой ред да си направя татуировка — казва тя. — Идвате ли с нас?

Приглаждам си косата. Сега не мога да се върна в спалното помещение. Дори Уил да ме пусне, там ще съм малцинство. Единственият ми избор е да тръгна с тях и да се опитам да забравя какво става извън лагера на Безстрашните. И без тревогите за моето семейство си имам достатъчно грижи.

Отпред Ал носи Кристина на гръб. Тя изписква, щом той се втурва срещу тълпата. Хората широко се разпръскват пред него, когато това е възможно.

Раменете ми още горят. Кристина ме нави да си направя татуировка с герба на Безстрашните като нейната. Представлява кръг с пламъци в него. Майка изобщо не реагира на татуировката върху ключицата ми, затова вече нямам никакви притеснения да се татуирам. Това е част от тукашния живот и е също толкова необходим елемент от инициацията, колкото да се науча да се бия.

Кристина ме убеди да си купя също и блуза, която разкрива раменете и ключиците; накара ме пак да очертая с молив очите си. Вече не си правя труд да роптая срещу нейните опити да ме гримира. Още по-малко, след като установих, че ми доставя удоволствие.

Двамата с Уил вървим след Ал и Кристина.

— Направо не мога да повярвам, че си направи още една татуировка — нарежда той, клатейки глава.

— Защо? — питам. — Защото съм Дървена ли?

— Не, защото си... разумна. — Той се усмихва. Зъбите му са бели и равни. — Е, какъв беше днес твоят страх, Трис?

— Прекалено много врани — отговарям. — А твоят?

Той се размива.

— Прекалено много киселина.

Не го питам какво точно означава това.

— Наистина е смайващо как работи всичко — продължава той. — На практика това е битка за надмощие между твоя таламус^[1], който произвежда страха, и предния лоб^[2], с който взимаш решенията. Така симулацията е изцяло в твоята глава. Дори да имаш чувството, че някой друг ти причинява това, причината е единствено в теб... — Гласът му внезапно секва. — Извинявай. Говоря като същински Ерудит. Просто по навик.

Вдигам рамене.

— Напротив, интересно е.

Ал едва не изпуска Кристина и тя впива пръсти в първото нещо, което ѝ попада — това случайно се оказва неговото лице. Той се привежда и още по-здрово я хваща за краката. На пръв поглед изглежда щастлив, но си личи, че нещо му тежи, дори когато се усмихва. Безпокоя се за него.

Забелязвам Фор да стои край бездната, около него са се струпали хора. Той се смее, чак се залива от смях и дори се налага да се хване за парапета, за да запази равновесие. Ако се съди по бутилката в ръката и светналото му лице, е или пиян, или е на път да се напие. Вече приемам Фор като суров и непреклонен човек, същински воин, а все забравям, че е едва на осемнайсет.

— Охо! — отбелязва Уил. — Внимание, инструктор!

— Добре поне, че не е Ерик — казвам. — Той сигурно щеше да ни накара да се бием помежду си, яхнали някой друг от послушниците.

— Сигурно, но и Фор е откачалка. Помниш ли как опря дулото в челото на Питър? Според мен тогава Питър направо се подмокри.

— Питър си го заслужаваше — казвам твърдо.

Уил не оспорва. Преди няколко седмици сигурно щеше да ми възрази, но сега всички знаем на какво е способен Питър.

— Трис! — провиква се Фор. Двамата с Уил се споглеждаме, полуизненадани, полупритеснени. Фор се отделя от парапета и тръгва към мен. Пред нас Ал и Кристина забавят ход и Кристина се спуска на

земята. Не мога да ги виня, че са ме зяпнали така. Ние сме четирима послушници, а Фор се обръща само към мен.

— Изглеждаш различно. — Говорът му, обикновено ясен и отчетлив, сега звучи завалено.

— Ти също — отговарям. Истина е, сега видът му е много по-спокоен, младежки. — Какво правиш?

— Флиртувам със смъртта — през смях отвърща той. — Пия край бездната. Сигурно не е най-мъдрото решение.

— Определено не е. — Не съм сигурна дали харесвам Фор в този му вид. Сякаш нещо не е както трябва.

— Не знаех, че имаш татуировка — продължава той, впил поглед в ключицата ми.

После отпива от бутилката. Дъхът му мирише силно и остро. Също като дъха на безкастовия.

— Така и предполагам. Врани — казва той. После поглежда през рамо към приятелите си, които са продължили напред без него, за разлика от моите. — Бих те поканил да се пошляеш с нас, но не е редно да ме виждаш в този вид.

Изкушавам се да попитам защо иска да се пошля с него, но подозирам, че отговорът ще бъде повлиян от бутилката в ръката му.

— В какъв вид? — питам. — Пиян ли?

— Ами, да... всъщност не. — Тонът му се смекчава. — По-скоро искрен.

— Ще се престоря, че нищо не съм видяла.

— Много мило от твоя страна. — Той доближава устни до ухото ми и прошепва: — Много си хубава, Трис!

Думите му ме сварват неподготвена и сърцето ми трепва. А не би трябвало — ако се съди по погледа, който плъзга по тялото ми, изобщо не си дава сметка какви ги плещи. Разсмивам се.

— Слушай, направи ми услуга и стой по-далече от бездната, става ли?

— Дадено. — Той ми намигва.

Не мога да се удържа и му се усмихвам. Уил се прокашля многозначително зад мен, по аз не мога да откъсна очи от Фор, дори когато той обръща гръб и се връща при приятелите си.

После Ал се втурва към мен като търкаляща се канара и ме мята през рамо. Пищя с почервеняло лице.

— Идвай, момиченце! — провиква се той. — Ще те вода на вечеря.

Опирам се с лакти на гърба му и махам на Фор, докато Ал ме отнася.

— Реших, че е редно да те отърва — казва Ал, когато се отдалечаваме на достатъчно разстояние. После ме пуска на земята. — Какво беше всичко това?

Прави усилие гласът му да звучи безгрижно, но задава въпроса с почти покрусен тон. Все още не съм му безразлична.

— Именно, всички искаме да научим отговора на този въпрос — присъединява се Кристина с напевен глас. — Какво ти каза?

— Нищо — поклащам глава. — Беше пиян. Дори не си даваше сметка какви ги говори. — Прокашлям се. — Затова само се хилех. Стана ми... забавно да го гледам такъв.

— Точно така — намесва се Уил. — Едва ли причината е...

Ръгвам го зверски с лакът в ребрата, преди да довърши изречението. Той беше достатъчно близко да чуе как Фор ми казва, че съм хубава. Няма нужда да го разправа пред всички, особено пред Ал. Не искам да го натъжавам.

У дома навремето вечерите със семейството бяха спокойни и приятни. Майка плетеше шалове за съседските деца. Баща ми помагаше на Кейлъб за домашните. В огнището гореше огън, а в сърцето ми цареше покой, защото вършех онова, което се очаква от мен. Всичко беше мирно и тихо.

Никога досега толкова едро момче не ме е мятало на гръб; никога не съм се смяла на вечеря така, че коремът да ме заболи; никога не съм слушала глъчката на стотина души, които говорят в един глас. Спокойствието ограничава, това тук е свободата.

[1] Таламус (гр.) е структура от междинния мозък, която отговоря за обработката и по-нататъшното разпределяне към кората на главния мозък на информацията от сетивните органи, с изключение на обонянието. — Б.пр. ↑

[2] В предния лоб на мозъка се помещават центрите на умствените способности. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Дишам през носа. Вдишване, издишване. Вдишване.

— Това е просто симулация, Трис — тихо казва Фор.

Но греша. Последната симулация се промъкна и в реалния ми живот, независимо дали съм будна, или спя. Стана кошмар, в който не само има врани, но и се чувствам като в симулацията — ужасена и безпомощна. А това, подозирам, е истинският ми страх. Получавам внезапни пристъпи на паника под душа, по време на закуска, по пътя към стаята за симулации. Ноктите ми са така изгризани, че чак пръстите ме болят. При това не съм единствената, която се чувства така, сигурна съм.

Въпреки това, кимвам и затварям очи.

Около мен е мрак. Последното, което си спомням, е металният стол и иглата в ръката ми. Този път не се намирам в полето, наоколо няма врани. Сърцето ми тупка в очакване. Какви ли чудовища ще изпълзят от тъмното и ще ме накарат да загубя ума и дума? Колко ли дълго ще трябва да ги чакам?

Синьо кълбо лумва над главата ми, после още едно, изпълвайки стаята със светлина. Намирам се на дъното в Ямата, близо до бездната, около мен са се скупчили останалите послушници, ръцете им са скръстени на гърдите, лицата — безизразни. Търся Кристина и я виждам да стои сред тях. Никой не помръдва. От тази неподвижност гърлото ми се стяга.

Забелязвам нещо пред себе си — собственото си бледо отражение. Докосвам го и пръстите ми срещат стъкло, студено и гладко. Вдигам очи. Над мен също има стъкло. Намирам се в стъклен куб. Натискам с ръце стъкления капак отгоре — да видя дали мога да го отворя. Той не помръдва. Запечатана съм вътре.

Сърцето ми учестява ритъма си. Не искам да съм затворена в този капан. Някой барабани с пръсти върху стъклото отпред. Фор. Сочи към краката ми и нагло се хили.

Преди няколко секунди краката ми бяха още сухи. Сега обаче стоя във вода, сантиметър дълбока, и чорапите ми са подгизнали. Навеждам се да разбера откъде се просмуква, но тя сякаш извира от нищото и постепенно покачва нивото си. Поглеждам към Фор, но той само вдига рамене. После застава сред послушниците.

Нивото на водата бързо се вдига. Вече покрива глезените ми. Удрям с юмруци по стъклото.

— Ей! — викам. — Пуснете ме да изляза!

Водата пълзи по голите ми прасци, студена и нежна.

Блъскам още по-силно по стъклото.

— Извадете ме оттук!

Поглеждам към Кристина. Тя се навежда към Питър, който стои до нея, и прошепва нещо в ухото му. После и двамата се размиват.

Водата стига до бедрата ми. Сега удрям по стъклото и с двата юмрука. Вече не се опитвам да привлека вниманието им, искам да се освободя. Обезумяла, блъскам по стъклото с всички сили. Отстъпвам назад, засилвам се и удрям с рамо стената един път, два пъти, три, четири. Блъскам, докато рамото ме заболява. Викам за помощ, гледам водата, която вече стига до кръста ми, до ребрата, до гърдите.

— Помощ! — крещя. — Моля ви! Помощ!

Бия с длани по стъклото. Ще умра в този капан. Прокарвам треперещи ръце през косата си.

Виждам Уил да стои сред останалите послушници и нещо започва да се върти из главата ми. Нещо, което той ми е казал. „Хайде, мисли!“ Вече не се опитвам да разбия стъклото. Трудно ми е да дишам, но въпреки това, трябва да опитам. Ще ми е необходим въздух, колкото да издържа няколко секунди.

Тялото ми се издига безтегловно във водата. Плувам близо до тавана и протягам врат, когато водата покрива брадичката ми. Задъхвам се. Долепям лице до стъклото, всмуквайки малкото останал въздух. След това водата напълно ме покрива, запечатвайки ме в стъклената кутия.

„Не се паникьосвай!“ Няма полза от този съвет — сърцето ми бясно бие, а мислите ми безразборно се разпиляват. Мятам се из водата и бия по стените. Ритам стъклото, колкото сила имам, но водата смекчава удара. „Симулацията е единствено в главата ти.“

Крещя и водата пълни устата ми. Щом като всичко е само в главата ми, значи мога да го контролирам. Водата пари очите ми. Безизразните лица на послушниците са обърнати към мен. На тях изобщо не им пука.

Изкрещявам отново и блъскам с длан стената. Дочувам някакъв звук. Нещо треци. Когато отдръпвам ръката си, забелязвам пукнатина в стъклото. Удрям с другата ръка близо до мястото и образувам втора пукнатина, която се разпълзва встрани от дланта ми на дълги закривени нишки. Гърдите ми горят, сякаш току-що съм погълнала огън. Ритам стената. Пръстите на краката ме заболяват от силния удар и дочувам продължителен нисък звук.

Стъклото потреперва, а натискът на водната маса върху гърба ми ме изстрелва напред. Отново имам въздух.

Поемам си дъх и сядам. Задавям се, а ръцете ми треперят, Фор стои от дясната ми страна, но вместо да ми помогне да стана, просто ме наблюдава.

— Какво? — питам.

— Как успя да го направиш?

— Кое?

— Да счупиш стъклото.

— Представа нямам. — Фор най-последно ми подава ръка. Провесвам крака от едната страна на стола и когато се изправям, съм стабилна. Спокойна.

Той въздъхва, хваща ме за лакътя и почти ме влечи, докато ме извежда от стаята. Минаваме бързо по коридора, после аз спирам и си издърпвам ръката. Той мълчаливо ме гледа. Нищо няма да ми каже, ако не го попитам.

— Какво? — настоявам.

— Ти си от Дивергентите — отговаря той.

Зяпвам го, а страхът ме разтърсва като електрически ток. Той знае. Но как е успял да разбере? Може аз да съм се изпуснала. Сигурно съм казала нещо не на място.

Трябва да се държа нормално. Отпускам се назад, опирам рамене до стената и казвам:

— Какво е това Дивергенти?

— Не се прави на глупачка — отговаря той. — Още миналия път заподозрях нещо, но сега вече е очевидно. Ти манипулираш

симулацията; ти си Дивергент. Ще залича данните. Ако не искаш да свършиш на дъното на бездната обаче, трябва да измислиш как да го прикриваш по време на симулациите! А сега моля да ме извиниш.

Той се отправя обратно към стаята за симулация и затръшва вратата след себе си. Сърцето ми се е качило в гърлото. Аз мога да манипулирам симулацията; аз разбих стъклото. Даже не знаех, че това действие ме издава като Дивергент.

Ами той откъде разбра?

Отлепвам се от стената и продължавам по коридора. Някой трябва да отговори на моите въпроси и знам точно кой е той.

Тръгвам право към ателието за татуировки, където за последно видях Тори.

Навън няма много народ, защото е ранен следобед и повечето са на работа. В ателието заварвам трима души: другият татуист, който рисува лъв върху ръката на един мъж, и Тори, ровеща из купчина хартия в ъгъла. Когато влизам, тя вдига очи.

— Здравсти, Трис! — поздравява. После хвърля поглед към другия татуист, който е прекалено съсредоточен в заниманието си, за да ни обърне внимание. — Ела да идем отзад.

Следвам я зад завесата, която разделя помещението на две. Зад нея има няколко стола, резервни игли за татуиране, мастило, блокове с листа хартия и рисунки в рамки. Тори дърпа плътно завесата и сяда на един от столовете. Разполагам се до нея и започвам да барабаня с пръсти по коляното само за да правя нещо с ръцете си.

— Какво става? — пита тя. — Как върви симулацията?

— Много добре. — Кимам няколко пъти с глава. — Както разбирам, даже прекалено добре.

— Аха.

— Моля те, обясни ми — продължавам тихо, — какво по дяволите е... — Поколебавам се. Не трябва да произнасям думата „Дивергенти“ точно тук. — Какво съм аз, по дяволите? И какво общо има това със симулациите?

Изречението на Тори рязко се променя. Тя се отпуска назад и скръства ръце. Поведението ѝ става предпазливо.

— Освен всичко останало, ти... Ти си от онези, които осъзнават, че са подложени на симулация и че всичко, през което минават, всъщност не е действително — отговаря. — Ти си от хората, които

могат да манипулират симулацията и дори да я прекратят. Освен това... — Тя се надвесва напред и ме поглежда в очите. — Ти, освен това си от Безстрашните, което означава, че те чака смърт.

Някаква тежест затиска гърдите ми, сякаш всяко нейно изречение се е стоварило върху тях. Напрежението ме разпъва отвътре, докато накрая едва мога да го понеса. Трябва или да се разплача, или да се разкрещя, или...

Дрезгаво се изсмивам, но смехът тутакси замира. — Значи ще умра — казвам.

— Не е задължително — отговаря тя. — Ръководството на Безстрашните още не е разбрало за теб. Аз веднага изтрих от системата данните от твоя тест за наклонности и после на ръка те вписах като Аскет. Но нека това не те заблуждава — ако надушат каква си всъщност, те ще те убият.

Гледам я безмълвно. Не прилича на луда. Изглежда стабилна, макар и леко напрегната, но досега никога не ми е давала повод да я мисля за неуравновесена. Знае ли се обаче. Откакто се помня, в нашия град не е имало убийство. Дори отделни хора да са способни на убийство, за ръководителите на касти това е немислимо.

— Гоните параноята — казвам. — Лидерите на Безстрашни те няма да ме убият. Хората не постъпват така. Отдавна вече не го правят. Нали това е целта на всички... касти.

— О, така ли мислиш? — Тя поставя длани върху коленете и се втренчва право в мен, а чертите ѝ се изопват от внезапно появила се жестокост. — Направиха го с брат ми, защо на теб да ти се размине, а? Какво те прави толкова специална?

— Брат ти ли? — повтарям и присвивам очи.

— Точно така. Брат ми. И двамата дойдохме тук от кастата на Ерудитите, само дето резултатите от неговия тест бяха неокончателни. В последния ден от симулациите откриха тялото му на дъното на бездната. Казаха, че било самоубийство. Само че брат ми се справяше много добре с обучението, ходеше с едно момиче от послушниците и беше щастлив. — Тя тръсва глава. — Ти също имаш брат, нали? Не мислиш ли, че би усетила, ако той мисли да се самоубива?

Опитвам се да си представя как Кейлъб отнема живота си. Дори мисълта за това ми изглежда абсурдна. Дори да е напълно отчаян, това не би било изход за него.

Ръкавите на Тори са навити и аз забелязвам татуирана река върху дясната ѝ ръка. Дали я е направила след смъртта на брат си? Или пък реката е поредният страх, който е преодоляла?

Тя снижава глас.

— По време на втора степен от обучението Джорджи се справяше наистина добре и напредваше много бързо. Каза ми, че симулациите изобщо не са страшни за него... приемаше ги просто като игра. Затова инструкторите проявиха интерес към него. И се събраха всички в стаята за симулации, когато беше вътре, вместо да оставят неговия инструктор да докладва резултата. През цялото време си шепнеха нещо по негов адрес. В последния ден за симулации единият от лидерите на Безстрашните специално дойде да го види. А на следващия ден Джорджи вече го нямаше.

Аз самата бих могла да се справям добре със симулациите, ако разбере коя е силата, дето ми помогна да разбия стъклото. Тогава ще стана толкова добра, че всички инструктори да ме забележат. Това е възможно, но бих ли го направила?

— Това ли е всичко? — питам. — Просто манипулирам симулацията?

— Съмнявам се — отговаря тя, — но това е всичко, което аз знам.

— Колко души знаят за това? — питам настоятелно, мислейки за Фор. — Говоря за манипулирането на симулацията.

— Тези хора са два вида — отговаря тя. — Онези, които искат да те убият. И такива, които лично са го изпитали. Или са го научили от някой потърпевш като мен.

Фор ми каза, че ще изтрие записа с разбиването на стъклото в симулацията. Той не иска да ме убие. Дали и той не е Дивергент? Или пък някой от семейството му е такъв? Може би приятел? Гадже?

Пропъждам тази мисъл от главата си. Няма да му позволя да ми отклони вниманието точно сега.

— Не разбирам — произнасям бавно, — какво ги е грижа лидерите на Безстрашните, че мога да манипулирам симулацията?

— Ако знаех, досега да съм ти казала. — Тя стиска устни. — Единственият извод, който си направих, е, че не ги вълнува толкова манипулирането на симулацията само по себе си, колкото го приемат като симптом на нещо друго. Нещо, което наистина ги притеснява.

Тори взима ръката ми и я притиска между двете си длани.

— Помисли върху това — казва. — Тези хора те обучават как да използваш оръжие. Как да се биеш. А ти продължаваш да си въобразяваш, че не биха те наранили. Или че няма да те убият.

Тя пуска ръката ми и се изправя.

— Трябва да се връщам, иначе Бъд ще започне да разпитва.

Бъди предпазлива, Трис!

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Вратата към Ямата се затваря зад гърба ми и аз оставам сама. Не съм минавала по този тунел от Изборната церемония насам. Спомням си как вървах тогава — с колебливи крачки, озъртайки се за лъч светлина пред себе си. Сега стъпките ми са уверени и вече не ми е нужна светлина.

От разговора с Тори са минали четири дни. През това време Ерудитите пуснаха още две статии срещу Аскетите. В първата ги обвиняваха, че отнемат от останалите касти луксозни неща като автомобили и пресни плодове, за да подсилат вярата им в нуждата от себеотрицание. Когато го прочетох, си спомних за сестрата на Уил, Кара, която обвиняваше майка ми, че има скрити запаси.

Втората статия обсъждаше недостатъците на определени членове на правителството, търсейки техните корени в кастата, към която принадлежат. Тя повдигаше въпроса, защо в правителството трябва да има само хора, които се самоопределят като безкористни. Статията прокламираше връщането към демократичен избор на политическа система като в миналото. В това има доста смисъл, което ме накара да заподозра, че става дума за революционна пропаганда, маскирана като здрав разум.

Стигам края на тунела. Под отвора за скокове все така е опъната мрежа. Качвам се по стълбите към дървената платформа, където Фор ми помогна да стъпя на крака след скока, и се хващам за гредата, на която е завързана мрежата. Когато пристигнах тук, нямаше да мога да се вдигна на ръце, но сега го правя почти без усилие и се претъркулвам в центъра на мрежата.

Над мен са пустите сгради, чиито върхове се подават през ръба на дупката. И небето — тъмносиньо и беззвездно. Няма луна.

Статиите ме разтревожиха, затова пък имам приятели, които да ме развеселят, а това не е никак малко. Когато публикувах първата статия, Кристина омая един от готвачите в кухнята на Безстрашните и той ни позволи да опитаме тестото за тортата. След втората Юрая и

Марлийн ме научиха да играя карти и изкарахме така два часа в столовата.

Тази вечер обаче искам да остана сама. Нещо повече, искам да си припомня какво ме доведе и защо бях толкова твърдо решена да го направя, че дори се хвърлих от покрива на висока сграда, още преди да съм разбрала що за хора са Безстрашните. Прокарвам пръсти през дупките на мрежата под мен.

Исках да бъда като Безстрашните, които виждах в училището. Исках да съм шумна, дръзка и свободна като тях. Но те все още не бяха станали пълноправни членове в своята каста; те само си играеха на Безстрашни. Също като мен, когато скочих от покрива. Тогава не знаех що е страх.

През последните четири дни изпитах четири вида страх. В единия случай бях завързана за кол, а Питър разпалваше огън под краката ми. После пак се давех, но този път насред океана, а водата бушуваше около мен. След това наблюдавах как на всички от моето семейство кръвта им изтича, докато накрая не умират. При четвъртия ме заведоха на едно стрелбище и ме принудиха да застрелям роднините си. Сега вече знам какво е страх.

Вятърът нахлува през отвора и свисти около мен, а аз затварям очи. В мислите си отново стоя на ръба на покрива. Разкопчавам копчетата на сивата си униформа на Аскет, откривам ръцете си, показвам тялото си, което никой досега не е виждал толкова разголено. Свивам ризата на топка и я запращам в гърдите на Питър.

Отварям очи. Грешка. Не съм скочила от покрива, защото искам да бъда като Безстрашните. Скочила съм, защото вече съм била като тях и съм искала да им го покажа. Водело ме е желанието да разкрива онази част от мен, която Аскетите изискваха да прикривам.

Протягам ръце над главата си и отново оплитам пръсти в мрежата. Разпервам крака настрани, покривайки възможно най-голяма част от мрежата. Нощното небе е пусто и притихнало, за първи път от четири дни насам и в главата ми е същото.

Притискам с ръце главата си и дишам дълбоко. Днешната симулация е като вчерашната: някой ме е завел насила на стрелбището и ме принуждава да застрелям семейството си. Когато вдигам глава забелязвам, че Фор ме гледа.

— Знам, че симулацията не е действителност — казвам.

— Няма нужда да ми го обясняваш — отговаря той. — Ти обичаш семейството си. И не искаш да го застреляш. Това е съвсем естествено.

— Симулацията е единственото място, където мога да ги видя — продължавам. Макар и да не го иска от мен, аз се чувствам длъжна да обясня защо ми е толкова трудно да се изправя пред този свой страх. Сплитам пръсти, после пак ги разделям. Ноктите ми са изгризани до кръв — сигурно ги гриза, докато спя. Всяка сутрин се събуждам с разкъравени ръце. — Те ми липсват. Твоето семейство някога... липсвало ли ти е?

Фор свежда очи.

— Не — отговаря равно той. — Никога. Но това е изключение.

Толкова голямо изключение, че успява да ме откъсне от представата как опирам пистолет в гърдите на Кейлъб. Какво ли ще да е било семейството му, щом изобщо не го е грижа за тях?

Застоявам се с ръка върху дръжката на вратата и поглеждам назад към Фор.

„И ти ли си като мен? — питам безмълвно. — И ти ли си Дивергент?“

Опасно е да произнасям тази дума дори наум. Той задържа очите си върху моите и колкото по-дълго мълчим, толкова по-малко строг ми изглежда. Дочувам ударите на сърцето си. Вече прекалено дълго го гледам, но и той не отклонява поглед. Имам чувството, че и двамата се опитваме да кажем нещо на другия, което той не чува. Сигурно само така ми се струва. Твърде дълго — сега дори още повече; сърцето ми бие по-силно отпреди, а неговите спокойни очи ме поглъщат цялата.

Отварям вратата и се втурвам по коридора.

Не трябва да му позволявам така лесно да ме вади от равновесие. Не е редно да мисля за нещо друго, освен за инициацията. Редно е симулациите повече да ме притесняват; защо не подкопават съзнанието ми, както се случва с останалите послушници. Кристина ходи с тъмни кръгове около очите. Дрю вече изобщо не спи — само гледа втрещено стената, свит на кълбо в леглото си. Ал всяка нощ се буди с крясъци от кошмарите си, после плаче, заровил лице във възглавницата. В сравнение с това, моите кошмари и изгризалите нокти са нищо работа.

Виковете на Ал ме будят всеки път. Лежа, вперила поглед в пружините на леглото отгоре. Питам се какво, по дяволите, не е наред

при мен, та продължавам да се чувствам силна, когато всички останали са на път да загубят разсъдъка си. Дали това, че съм Дивергент, ме крепи? Или е нещо друго?

Когато се връщам в спалното помещение, очаквам да заваря обичайната картина: неколцина послушници, които лежат проснати върху леглата, вперили поглед в нищото. Но сега те са на крака и са се скупчили в единия край на помещението. Ерик стои пред тях и държи черната дъска, но тя е обърната с гръб към мен — не мога да видя написаното. Изправям се до Уил.

— Какво става? — прошепвам. Моля се само да не е някоя нова статия, защото не съм сигурна, че мога да понеса толкова насочена срещу мен неприязън.

— Класирането за втора степен — отговаря той.

— Мислех, че след втора степен няма да има отпаднали — просъсквам.

— Няма отпаднали. Просто нещо като временно класиране.

Кимвам с глава.

Видът на черната дъска ме кара да се чувствам напрегната, сякаш нещо плува в корема ми. Ерик я вдига над главата си и я окачва на стената. Когато отстъпва настрана, в стаята се възцарява мъртва тишина. Протягам врат да видя какво е написано.

Името ми е на първо място.

Всички глави се извърщат към мен. Продължавам да чета списъка. Кристина и Уил са съответно на седмо и девето място. Питър е втори, но когато поглеждам времето срещу името му, забелязвам, че разликата между неговото и моето време е подозрително голяма.

Средното време на Питър при симулациите е осем минути. Моето е две минути и четиридесет и пет секунди.

— Добра работа, Трис! — тихо произнася Уил.

Кимвам, без да откъсвам поглед от дъската. Трябва да съм доволна от класирането, но си давам сметка какво означава това. Ако Питър и неговите приятелчета досега ме мразеха, оттук нататък ще ме презират. Сега аз съм на мястото на Едуард. И може моето око да е следващото, което ще избодат. Или нещо още по-лошо.

Търся името на Ал и го намирам на последно място. Групата послушници бавно се разпръсква, докато накрая не оставаме само аз, Питър, Уил и Ал. Ще ми се да утеша Ал. Да му кажа, че единствената

причина да се справям по-добре от него е някаква аномалия в мозъка ми.

Питър бавно се обръща, напрежението се усеща във всяка фибра на тялото му. Начинът, по който ме гледа сега, е повече от кръвнишки — погледът му е изпълнен с ненавист. После се отправя към леглото си. В последния момент обаче рязко се обръща и ме блъсва в стената, приковавайки с ръце раменете ми за нея.

— Няма да позволя някаква Дървена да е преди мен — съска той, надвесил лице толкова близо до моето, че усещам спарения му дъх. — Как го направи, а? Как, дявол да те вземе, го направи?!

Той ме придърпва няколко сантиметра към себе си, после отново ме блъска в стената. Стискам зъби, за да не извикам, въпреки че болката от удара минава като шило през гръбнака ми. Уил сграбчва Питър за яката и го дръпва по-далече от мен.

— Остави я на мира — казва. — Само страхливците налитат на малки момичета.

— Малко момиче, а? — ехидно повтаря Питър, освобождавайки се от ръката на Уил. — Ти сляп ли си, или си просто тъп? Тя ще те изхвърли от класирането и от Безстрашните изобщо. Ще останеш с празни ръце само защото знае как да манипулира хората, а ти — не. Дай знак, когато схванеш, че тя накрая ще ни съсипе всичките.

Питър изхвърква от спалното помещение. Моли и Дрю тръгват след него, а по лицата им е изписано отвращение.

— Благодаря — казвам и кимвам на Уил.

— Това истина ли е? — тихо отвръща той. — Наистина ли се опитваш да ни манипулираш?

— И как за бога, го правя това? — озъбвам се в отговор. — Просто се старая да се представя добре, както и всички останали.

— Знаем ли! — Той свива рамене. — Като се преструваш на слаба, за да те съжаляваме. А после пък ставаш страшно корава и ни шашкаш.

— Да ви шашкам ли? — повтарям. — Аз съм ти приятел. За нищо на света не бих го направила.

Той нищо не казва. Усещам, че не ми вярва — не напълно. — Не ставай глупак, Уил! — обажда се Кристина, скачайки от леглото. После ме поглежда без никакво съчувствие и добавя: — Тя не се преструва.

Кристина ни обръща гръб и излиза, без да тряска вратата след себе си. Уил тръгва подир нея. Двамата с Ал оставаме сами в спалното. Първият и последният в списъка.

Ал никога не е изглеждал дребен, но точно сега сякаш се е смалил — раменете му са отпуснати, тялото му се е сгърчило като смачкана хартия. Седи на ръба на леглото.

— Добре ли си? — питам.

— Разбира се — отговаря.

Лицето му е алено. Отбягвам погледа му. Да питам такова нещо, е просто отбиване на номер. Всеки, който има очи, ще разбере, че Ал хич не е добре.

— Още не всичко е свършило — казвам. — Може да дръпнеш в класирането, ако... Гласът ми секва, когато той вдига очи. Даже не знам как бих завършила това изречение. Втора степен няма никаква особена полза за обучението ни. На това ниво от инициацията просто проникват дълбоко в душите ни, за да разберат що за хора сме и да изпитат куража ни.

— Ето, виждаш ли? — казва той. — Не е чак толкова просто.

— Знам.

— Съмнявам се — клати глава той. Брадичката му трепери. — За теб е лесно. Всичко ти се удава толкова лесно.

— Не е вярно.

— Напротив, така е. — Той стиска очи. — И хич не ми помагаш, като се преструваш, че и на теб ти е трудно. Не вярвам... Съмнявам се, че изобщо можеш да ми помогнеш.

Чувствам се така, сякаш отгоре ми се е излял порой и дрехите ми са натезали от водата; сякаш самата аз съм тежка, несръчна и безполезна. Не зная какво точно искаше да каже: че никой не е способен да му помогне или че точно аз не мога да му помогна, но нито едното, нито другото ме успокоява. Искам да му помогна. Но съм безсилна да го направя.

— Аз... — започвам с намерението да се извиня, но за какво толкова има да се извинявам?! Че аз съм подходяща за Безстрашните, а той не е? Или че не намирам правилните думи?

— Аз просто... — Сълзите, които досега напираха в очите му, рукват, мокрейки бузите. — ... искам да остана сам.

Кимвам и го оставям. Никак не е добре да го изоставям точно в този момент, но не мога да се насилвам. Вратата щраква зад мен, а аз продължавам да вървя.

Минавам покрай една чешмичка и тръгвам из тунелите, които ми се виждаха безкрайни първия ден. Сега дори не ми правят впечатление. Не за първи път посрамвам семейството си, откакто съм дошла, но този път не разбирам защо се чувствам така. Досега при всеки провал знаех какво трябва да върша, но предпочитам да не го правя. Сега просто не знам какво да правя. Нима съм загубила способността си да предугаждам от какво се нуждаят хората? Нима съм се разделила с част от себе си?

Продължавам да вървя.

Незнайно как, попадам в същия коридор, където седях в деня на заминаването на Едуард. Не искам да съм сама, но май нямам голям избор. Затварям очи и се съсредоточавам върху студения каменен под, вдишвайки влажния подземен въздух.

— Трис! — вика някой откъм дъното на коридора. Юрая тича насреща ми. Зад него са Лин и Марлийн. Лин държи кексче.

— Знаех си, че ще те открия тук. — Той прикляка близо до мен. — Разбрах, че си първа в класирането.

— Значи искаше само да ме поздравя? — подхилвам се. — Е, благодаря.

— Все някой трябва да го направи — отговаря той. — Предположих, че приятелите ти едва ли преливат от възторг, след като си ги изпреварила. Затова стига си подсмърчала и идвай с нас. Смятам да прострелям това кексче върху главата на Марлийн.

Идеята е толкова нелепа, че не се удържам и се размивам. Надигам се и тръгвам след Юрая към дъното на коридора, където ни чакат Марлийн и Лин. Лин ме посреща с присвити очи, но Марлийн се хили.

— Защо не празнуваш? — пита тя. — Ако продължаваш все в този дух, мястото в челната десетка ти е гарантирано.

— Явно е прекалено Безстрашна в очите на останалите послушници — обажда се Юрая.

— И прекален Аскет, за да празнува — отбелязва Лин. Правя се, че не съм я чула.

— Как ти хрумна да стреляш по кексче върху главата на Марлийн?

— Тя се обзаложи с мен, че не съм достатъчно точен да уцеля дребен предмет от сто крачки — обяснява Юрая. — Аз пък се хванах на бас, че на нея не ѝ стиска да застане пред дулото, докато се целя. Добре се получи, наистина.

Залата за тренировки, където за първи път хванах пистолет, не е далече от тайния коридор. Стигаме до нея за по-малко от минута и Юрая пали осветлението. Не е по-различна от последния път, когато бях тук: мишените в единия край на помещението, в другия — маса с наредени върху нея пистолети.

— Тия неща просто се търкалят тук без надзор, така ли? — питам.

— Да, обаче не са заредени. — Юрая повдига ризата си. В колана на панталона му е затъкнат пистолет, точно под татуировката. Вглеждам се в нея, за да разбера какво изобразява, но той бързо смъква ризата. — Е — продължава, — върви пред мишената!

Марлийн се отдалечава на леки подскоци.

— Нали не смяташ наистина да стреляш по нея? — обръщам се към Юрая.

— Това не е истински пистолет — прошепва Лин. — Зареден е с пластмасови куршуми. Най-много да я одраска по лицето и да ѝ остави белег. Ти за какви ни мислеше, глупачке?

Марлийн застава пред една от мишените и закрепва кексчето върху главата си. Юрая присвива едното си око и се прицелва.

— Чакай! — провиква се Марлийн. После откъсва парче от кексчето и го натъпква в устата си. — Давай! — нарежда след това, но думите се смесват с храната в устата ѝ. После окуражително вдига палец към Юрая.

— Доколкото разбирам, и ти си се класирала добре — обръщам се към Лин.

Тя кимва.

— Юрая е втори. Аз съм на първо място. Марлийн е четвърта.

— Ти си на първо място само благодарение на косата — вметва Юрая, докато се прицелва. После натиска спусъка. Кексчето отхвърква от главата на Марлийн. Тя дори не мигва.

— И двамата печелим! — крещи Марлийн.

— Липсва ли ти старата каста? — обръща се Лин към мен.

— Понякога — отговарям. — Там беше по-спокойно. И не толкова изтощително.

Марлийн вдига кексчето от пода и забива зъби в него.

— Ама че гадост! — провиква се Юрая.

— Целта на инициацията е да се разкрие истинската ни същност. Поне Ерик твърди така — продължава Лин и повдига едната си вежда.

— Според Фор целта ѝ е да ни подготви. — Е, те двамата не се разбират особено.

Кимвам. Фор ми каза, че идеята на Ерик за пътя на Безстрашните не е правилна, но така и не ми обясни каква според него е правилната идея. От време на време мога и сама да се досетя — Безстрашните ме приветстват, когато скачам от покрива на сградата; мрежата от ръце, която ме посреща в края на стоманеното въже — но тези примери все още не са достатъчни. Дали Фор е чел манифеста на Безстрашните? В това ли вярва — във всекидневните прояви на храброст?

Вратата на залата за тренировки се отваря. Шона, Зийк и Фор влизат в мига, когато Юрая стреля по една от мишените. Пластмасовото топче отскача от центъра и се търкулва по пода.

— Така си и знаех! — шумът идва оттук — казва Фор.

— А то да се окаже моят брат идиот — добавя Зийк. — Не ви е разрешено да сте тук след заниманията. Внимавайте, защото Фор ще каже на Ерик и тогава най-малкото ще ви скалпират.

Юрая бърчи нос срещу брат си, но оставя настрана пистолета с пластмасови куршуми. Марлийн прекосява помещението, продължавайки да отхапва от кексчето, а Фор отстъпва от вратата, за да ни направи път.

— Нали няма да кажеш на Ерик? — пита го Лин, недоверчиво присвила очи.

— Не, няма — отговаря Фор. Когато минавам покрай него, слага ръка на гърба ми, за да ме накара да побързам. Дланта му се притиска между плешките ми. Потръпвам и се моля да не го е усетил.

Другите вървят по коридора, Зийк и Юрая се блъскат един друг, Марлийн си разделя остатъка от кексчето с Шона, Лин крачи най-отпред. Поемам след тях.

— Почакай за момент — спира ме Фор. Обръщам се, чудейки се коя негова версия стои сега пред мен — онзи, който непрекъснато ме

хока, или онзи, който се покатери на виенското колело заедно с мен. Той се усмихва леко, но очите му не се смеят, погледът му е напрегнат и притеснен.

— Мястото ти е точно тук, нали знаеш? — казва. — Ти си една от нас. Скоро всичко ще свърши, така че просто се дръж, става ли?

Той се почесва зад ухото и поглежда настрани, сякаш се е засрамил от онова, което току-що каза.

Гледам го втренчено. Усещам пулсациите на сърцето из цялото си тяло, даже в пръстите на краката. Чувствам се така, сякаш върша нещо неразумно, но нищо не ми пречи да си тръгна още сега. Не съм сигурна кое ще бъде по-добро или по-полезно за мен. Не съм сигурна дали изобщо ме е грижа за това.

Посягам и взимам ръката му в своята. Пръстите му се преплитат с моите. Едва дишам.

Вдигам очи към него, той гледа надолу към мен. За дълго оставаме така. После аз дръпвам ръката си и хуквам след Юрая, Лин и Марлийн. Сигурно сега ме мисли за глупачка или откачалка. Може и да си го заслужавам.

Добирам се до спалното помещение преди всички останали и когато те започват да се точат, аз вече съм в леглото и се преструвам на заспала. Нямам нужда от никого, не и ако ще ме гледат по същия начин, както когато всичко ми върви. Ако успея да издържа инициацията, ще стана една от Безстрашните и вече няма да ми се налага да ги виждам.

Нямам нужда от тях, но дали наистина искам да е така?

Всяка моя татуировка е знак за тяхното приятелство. Почти всеки път, когато съм се смяла с глас в това мрачно място, е било заради тях. Не желая да ги загубя. Но имам чувството, че това така или иначе вече е станало.

След близо половин час, през който мислите ми бясно препускат, аз се обръщам по гръб и отварям очи. Спалното помещение вече е тъмно — всички са по леглата. „Сигурно са изтощени от усилието да негодуват срещу мен“, мисля си с изкривена усмивка. Сякаш не стига, че произлизам от най-мразената каста, ами сега съм и трън в очите им.

Ставам от леглото да пийна вода. Не че съм много жадна, но имам нужда да върша нещо. Босите ми крака шляпат по пода, с ръка

леко се придържам до стената, за да вървя по права линия. Един син глобус сияе над чешмичката в коридора.

Отмятам косата си през рамо и се навеждам. В мига, в който устните ми докосват водата, в дъното на коридора се разнасят гласове. Промъквам се дебнешком към тях с надеждата тъмнината да ме скрие.

— Досега няма никакви признаци за това. — Това е гласът на Ерик.

Признаци за какво?

— Но и ти все още не ги познаваш добре — отвръща някой. Женски глас, студен и някак познат, но сякаш чул в просъница, а не от реален човек. — Военната подготовка не може нищо да ти покаже. При симулациите обаче, Дивергентите, ако има такива, могат да бъдат разкрити. Затова трябва да прегледаме записите няколко пъти, за да сме съвсем сигурни.

От думата Дивергенти ме побиват тръпки. Гърбът ми е все още опрян до каменната стена. Надвесвам се напред, за да видя чий е този познат глас.

— Не забравяй защо накарах Макс да те назначи! — продължава гласът. — Най-важната ти задача винаги е била да ги разкриваш. Винаги.

— Не съм го забравил.

Примъквам се още няколко сантиметра напред с надеждата, че все още не могат да ме видят. Чийто и да е този глас, явно тя дърпа конците тук; тя е причината за издигането на Ерик като водач; тя иска да ме види мъртва. Протягам врат, за да ги зърна, преди да са завили зад ъгъла.

Някой ме сграбчва изотзад.

Понечвам да изкрещя, но една ръка запушва устата ми.

Мирише на сапун и дланта ѝ е толкова голяма, че покрива долната част от лицето ми. Започвам да се мятам, но ръцете, които ме държат, са много силни. Впивам зъби в един от пръстите.

— Олеле! — провиква се груб глас.

— Млъквай и ѝ дръж устата затворена! — Този глас е по-висок от повечето мъжки гласове и е по-ясен. Питър.

Черна лента покрива очите ми и нов чифт ръце я завързват на тила. Боря се за всяка глътка въздух. Най-малко две ръце държат моите и ме влачат напред, друг чифт ръце ме бутат в гърба, насочвайки ме

накъде да вървя. Една ръка е върху устата ми и заглушава виковете. Трима души. Гърдите ме стягат. Не мога сама да надделея над трима души.

— Много ми е любопитно как точно някой от Дървените моли за милост — казва Питър с тих кикот. — Хайде, побързайте!

Опитвам се да се съсредоточа върху ръката на устата ми. Трябва да има някаква особеност, която ще ми помогне да разпозная чия е. Поне неговата самоличност мога да открия. Трябва да го направя още сега, иначе ще се паникьосам.

Дланта е потна и мека. Стискам зъби и дишам само през носа. Ароматът на сапун ми е познат. Лимонова трева и градински чай. Същата миризма обикновено се разнася около леглото на Ал. От устата ми се откъсва ридание. В стомаха ми се образува буца.

Дочувам звук на вода, която се разбива в скали. Близо сме до бездната — трябва да сме някъде над нея, ако се съди по силата на шума. Стискам устни, за да не се разкрещя. Ако наистина сме над бездната, вече знам какво се канят да правят с мен.

— Хайде, вдигай я!

Започвам да се мятам и грубата им кожа жули моята, но всичко е безсмислено. Крещя, давайки си сметка, че никой не може да ме чуе.

Въпреки това, ще оцелея до утрешния ден! Непременно.

Ръцете ме преобръщат, повдигат ме и блъскат гърба ми в нещо твърдо и студено. Ако се съди по неговата широчина и извивка, това трябва да е метален парапет. Това е метален парапет, същият, който огражда бездната. Започвам да хриптя и влажна мъгла плъзва по тила ми. Ръцете ме натискат и огъват гърба ми над парапета. Краката ми увисват във въздуха. Сега само от моите нападатели зависи дали ще полетя във водата долу.

Тежка ръка опипва гърдите ми.

— Сигурна ли си, че си на шестнайсет, Дървената? Не ти давам повече от дванайсет — изсмива се третото момче.

В гърлото ми се надига жлъч и аз мъчително преглъщам горчилката.

— Ей, я чакайте, май открих нещо! — Ръцете му ме мачкат. Хапя език, за да не изпищя. Нов изблик на смях.

Ръката на Ал освобождава устата ми.

— Престанете! — тросва се той. Разпознавам ниския му характерен глас.

Когато Ал ме пуска, аз пак започвам да се мятам и гърча. Успявам да стъпя на земята. Този път хапя с всичка сила ръката, която е най-близо до устата ми. Чувам писък и още по-силно стискам челюсти, вкусвайки потеклата кръв. Нещо твърдо ме удря по лицето. Бяла светкавица прорязва главата ми. Сигурно щях да усетя болка, ако адреналинът не циркулираше из тялото ми като сярна киселина.

Момчето дръпва ухапаната си ръка и ме стоварва на земята. Удрям лакътя си в камъните и вдигам ръце да махна черната превръзка от очите. Един ритник ме запраща встрани и изкарва въздуха от дробовете ми. Давя се, кашлям, но продължавам да опипвам тила си. Някой стиска сноп от косата ми и удря главата ми в нещо твърдо. От устата ми се откъсва болезнен писък и ми причернява.

С вдървени несръчни пръсти продължавам да опипвам главата си, за да открия възела на превръзката. Вдигам натежалата си ръка, смъквам превръзката и примигвам. Картината пред очите ми е размита и образите подскочат.

Успявам да различа как някои тича към нас, а друг бяга — някаква едра фигура: Ал. Вкопчвам се в парапета до мен и се вдигам на крака.

Питър стиска с ръка гърлото ми и ме вдига във въздуха, палецът му се е забил под брадичката ми. Косата му, обикновено лъскава и пригладена, сега е разрошена и прилепнала за челото. Чертите на бледото му лице са разкривени, а зъбите — стиснати. Той ме провесва над бездната и пред очите ми започват да играят разноцветни кръгове — зелени, розови и сини, — които постепенно скриват лицето му. Той дума не обелва. Правя опит да го ритна, но краката ми са прекалено къси. Дробовете ми пищят за глътка въздух.

Дочувам вик и Питър ме пуска.

Разпервам ръце, докато пропадам. Жадно поемам въздух и лактите ми се удрят в парапета. Увивам ръце около преградата и простенвам. Влажната мъгла обвива глезените ми. Светът се люлее и кръжи около мен, а някой лежи на дъното на Ямата — Дрю — и пищи. Разнасят се тъпи удари. Ритници. Стонове.

Примигвам няколко пъти и се опитвам да фокусирам единственото лице пред мен. То е изкривено от ярост. Очите му са

тъмносини.

— Фор — гласът ми едва изграква.

Затварям очи и две ръце ме хващат за раменете. Той ме издърпва през парапета и ме притиска към гърдите си, вдига ме и подпъхва ръка под коленете ми. Притискам лице о рамото му и над мен внезапно се спуска мъртва тишина.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

Отварям очи и виждам думите „Имай страх единствено от Бог“, изписани върху чистата бяла стена. Отново долавям звук от течаща вода, но този път е от крана на чешмата, не от бездната. Минават секунди, преди да различа очертанията на онова, което ме заобикаля — рамка на врата, плот, таван.

Болката постоянно пулсира в главата, страните и ребрата ми. Не трябва да помръдвам, иначе ще стане още по-лошо. Забелязвам син юрган под главата си. Надигам глава да разбера откъде идва звукът от течаща вода, кривейки лице от болка.

Фор стои в банята, натопил ръце в мивката. Кръвта от разранените му кокалчета багри в розово водата вътре. Устата му е разцепена в единия край, но иначе изглежда непокътнат. Изражението, с което оглежда раните си, е невъзмутимо; той спира водата и подсушава ръцете си с кърпа.

Имам бегъл спомен как съм попаднала тук, по-скоро един-единствен образ: черна мастилена линия се вие отстрани под ухото, част от татуировка; леко полюшване, което подсказва, че той ме носи.

Фор гаси лампата в банята и вади плик с лед от хладилника в ъгъла на стаята. Тъкмо да затворя очи и да се престоря на заспала, но той среща погледа ми и вече е твърде късно.

— Ръцете ти — едва казвам.

— Ръцете ми не са твоя грижа — отвръща. Подпира се с коляно върху леглото и се надвесва над мен, пъхайки плика с лед под главата ми. Преди да се дръпне, посягам да докосна разцепената му уста. Отказвам се в мига, когато осъзнавам какво точно се каня да направя. Ръката ми пада върху леглото.

„Какво има да губиш?“, питам се. После докосвам устата му с връхчетата на пръстите си.

— Трис — казва той, движейки устни под пръстите ми, — аз съм добре.

— Как се озова там? — питам и отпускам ръка.

— Връщах се от контролния център. Чух писък.

— Какво им направи? — питам отново.

— Оставих Дрю в лазарета преди половин час — отговаря той.

— Питър и Ал избягаха. Дрю се къдне, че искали само да те сплашат. Поне предполагам, че това се опитваше да каже.

— Много ли е зле?

— Ще оживее — отвръща той. После добавя горчиво: — Но не мога да кажа в какво състояние ще бъде след това.

Не е редно да желая злото на други хора само защото първи са ме нападнали. Но все пак при мисълта, че Дрю е в лазарета, през тялото ми преминава тръпка на тържество и аз стискам ръката на Фор.

— Хубаво — казвам. Гласът ми звучи напрегнато и свирепо. Гневът се надига в мен, превръщайки кръвта ми в горчива жлъч, изпълва ме, завладява ме. Изпитвам желание да ударя нещо, да счупя нещо, но се боя да помръдна и затова избухвам в плач.

Фор се надвесва над единия край на леглото и ме наблюдава. В погледа му няма капка съчувствие. Щях да се почувствам разочарована, ако откриех дори следа от състрадание в очите му. Той освобождава китката си от пръстите ми и за моя изненада опира шепа в бузата ми, галейки с палец скулата. Пръстите му ме докосват предпазливо.

— Мога да докладвам за това — казва.

— Не — отвръщам. — Не искам да си мислят, че съм се изплашила.

Той кимва. Несъзнателно движи палеца си нагоре-надолу по скулата ми.

— Досещах се, че това ще кажеш.

— Мислиш ли, че е прибързано да се опитам да седна?

— Ще ти помогна.

Фор обгръща раменете ми с една ръка, а с другата придържа главата ми, докато се надигам. Болката на огнени талази се разлива по тялото ми, но аз се опитвам да не й обръщам внимание, потискайки стенанията си.

Той ми подава плика с лед.

— Недей да потискаш болката! — казва. — Нали само аз съм тук.

Прехапвам устна. По лицето ми се стичат сълзи, но никой от двамата не им обръща внимание.

— Предполагам, че отсега нататък ще разчиташ на приятелите си трансфери да те пазят — продължава той.

— Надявах се да е така — отвърщам. Още усещам ръката на Ал върху устата си и ридания разтърсват тялото ми. Опирам длан в челото си и бавно се залюлявам напред-назад. — Само че Ал...

— Той искаше да вижда в теб едно дребно и кротко момиченце от Аскетите — меко казва Фор. — Нарани те, защото силата ти го кара да се чувства слаб. Това е единствената причина.

Кимвам и се опитвам да му повярвам.

— Останалите няма да ти завиждат толкова, ако покажеш поне мъничко уязвимост. Дори да не е реална.

— Да не искаш да кажеш, че трябва да се преструвам на уязвена? — повдигам вежди.

— Точно така. — Той взима плика с леда от ръцете ми, пръстите му докосват моите, слага го на главата ми. Отпускам ръце. Прекалено изтощена съм, за да се възпротивя. Фор се изправя. Заглеждам се в тениската му.

Понякога стои пред мен като съвсем непознат човек.

Друг път го усещам с вътрешностите си като някаква дълбока болка.

— Знам, иска ти се утре сутрин да отидеш на закуска и да покажеш на твоите нападатели, че не са успели да те пречупят — добавя той. — Вместо това, е по-добре отокът на бузата ти да се вижда ясно и да държиш главата си наведена.

Само при мисълта за това ми се повдига.

— Едва ли ще мога да го направя — отвърщам глухо. После вдигам очи към него.

— Трябва!

— Мисля, че не разбираш! — Лицето ми пламва. — Те ме опипваха.

Тялото му се изопва при тези думи и ръцете му стискат в желязна хватка плика с лед.

— Опипвали са те — повтаря и тъмните му очи гледат студено.

— Не чак така, както си мислиш. — Промърморвам. Когато го казах, не си давах сметка колко неловко ще бъде да говоря за това. —

Но... почти.

Извързвам очи.

Той толкова дълго стои неподвижен, без да пророни и дума, че накрая аз решавам да кажа нещо.

— Какво има?

— Не ми се ще да го казвам — проговаря той, — но се налага. За известно време е по-добре да си в безопасност, отколкото на всяка цена да докажеш, че си права. Разбираш ли ме?

Правите му вежди са надвиснали ниско над очите.

Стомахът ми се свива. Знам, че има право, но не искам да го призная. Освен това, искам нещо, но не знам как да го изразя. Искам да смаля разстоянието между нас, докато съвсем не изчезне.

Кимвам.

— Само едно нещо ще те помоля. Когато ти се удаде подходящ случай... — Той притиска силна и прохладна длан в бузата ми и повдига главата ми, като ме принуждава да го погледна в очите. Очите му святкат. Видът му е като на хищник. — ... да ги съсипеш.

Неуверено се размивам.

— Малко ме плашиш, Фор.

— Направи ми услуга и не ми викай повече така — казва той.

— Как да ти викам тогава?

— Никак. — Той сваля ръката си от лицето ми. — Засега.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

Тази нощ не се връщам в спалното помещение. Ще бъде глупаво да спя под един и същи покрив с хората, които ме нападнаха, само и само да изглеждам храбра, Фор спи на пода, а аз съм на леглото му, върху юргана, вдишвайки уханието на неговата възглавница. От нея се носи миризма на дезинфектанти и някакъв тежък, приятен и определено мъжки аромат.

Дишането му се успокоява и аз надничам, за да се убедя, че е заспал. Лежи по корем и едната му ръка е свита под главата. Очите са затворени, устните — полуоткрехнати. За първи път изглежда толкова млад, колкото е, и аз се питам кои е той всъщност. Какъв е, когато не е един от Безстрашните, не е инструктор, не е Фор, не е нищо по-специално.

Но какъвто и да е, аз го харесвам. Сега, в тъмното, след всичко, което се случи, ми е по-лесно да го призная пред себе си. Той не е очарователен и нежен, нито е особено мил. Но е умен и смел и дори след като ме спаси, се отнася с мен като със силна личност. А това ми стига.

Наблюдавам как мускулите на гърба му се стягат и отпускат, докато и аз самата не се унасям.

Събуждат ме силни бодежи. Надигам се и се сгърчвам от болка, притискам гръдния си кош и отивам до малкото огледало на отсрещната стена. Прекалено ниска съм, за да го стигна. Стъпвам на пръсти и успявам да видя лицето си. Както си знаех, наранената ми буза е станала тъмносиня. Ще бъде гадно да се затъртя в столовата в този вид, но съветът на Фор още звучи в главата ми. Налага се да си върна приятелите. Ако им се видя слаба и беззащитна, те ще ме подкрепят.

Прибирам косата си на кокче върху тила. Вратата се отваря и влиза Фор с хавлия в ръка, косата му лъщи, мокра от душа. Потръпвам при вида на ивицата гола кожа над колана, когато посяга да си подсуши косата. С усилие откъсвам поглед и вдигам очи към лицето му.

— Здравсти — казвам. Гласът ми е напрегнат. А ми се ще да не е така.

Той докосва посинялата ми буза само с връхчетата на пръстите си.

— Не е зле — казва. — Как е главата ти?

— Бива — отговарям. Лъжа — главата ми пулсира. Потривам с пръсти синината и в черепа ми избухва болка. Не е чак толкова зле. Защото сега можеше да се нося по реката.

Всяка фибра на тялото ми се изопва, когато ръката му се спуска надолу към мястото, където ме риташа. Прави го съвсем внимателно, но аз не мога да помръдна.

— Ами тук? — пита, гласът му е притихнал.

— Боли само като дишам.

Той се усмихва.

— Ще трябва да изтърпиш.

— Питър направо ще вдигне купон, ако спра да дишам.

— Е — казва Фор, — бих отишъл само ако има торта.

Разсмивам се, после изкривявам лице и притискам ребрата си. Той бавно плъзга ръка отстрани по тялото ми, пръстите му галят натъртеното място. Когато се отдръпва, болката се връща. Отмине ли този момент обаче, ще трябва да си спомня какво се случи миналата нощ. Така искам да остана тук с него!

Той кимва леко и тръгва към вратата.

— Аз ще вляза пръв — казва, когато вече стоим пред столовата. — Доскоро, Трис.

Той минава през прага и аз оставам сама. Вчера ме посъветва да се престоря на слаба и беззащитна, но греши. Аз наистина съм вече слаба и беззащитна. Облягам се на стената и притискам челото си с ръце. Трудно ми е да дишам, за това плитко поемам въздух, на къси глътки. Това не може да продължава така. Нали тъкмо това е целта на нападението — да ме накарат да се почувствам слаба. Възможно е да се престоря на беззащитна, за да се предпазя, но няма да допусна това да се превърне в реалност.

Оттласквам се от стената и влизам в столовата, без да му мисля повече. След няколко стъпки се сещам, че би трябвало да изглеждам свита и немощна, затова забавям крачка, опирам се на стената и

свеждам глава. Юрая, който седи на масата до тази на Уил и Кристина, вдига ръка да ми помага. После я отпуска.

Сядам до Уил.

Ал го няма — никъде не се вижда.

Юрая се мушка на мястото до мен, зарязвайки недоизяденото си кексче и недопитата чаша вода на съседната маса. За секунда тримата само мълчаливо ме наблюдават.

— Какво е станало? — пита Уил, снижавайки глас.

Поглеждам над рамото му към съседната маса. На нея седи Питър, дъвче препечена филия и си шушука нещо с Моли. Вкопчвам ръка в ръба на масата. Изгарям от желание да му причиня болка. Но сега не му е времето.

Дрю отсъства, което означава, че все още е в лазарета.

При тази мисъл ме пронизва жестока наслада.

— Питър, Дрю... — започвам тихо. Притискам с ръка ребрата си, докато се пресягам за препечена филия. Боли ме, затова си позволявам да изкривя лице и мъчително да се превия. — Заедно... — Задавям се. — ... с Ал.

— Божичко! — възкликва Кристина с широко отворени очи.

— Добре ли си? — пита Юрая.

От другия край на столовата погледът на Питър среща моя и аз се насилвам да отклоня очи. Усилието да покажа колко ме е страх от него оставя горчив вкус в устата ми, но така трябва, Фор има право. С цената на всичко не трябва да предизвикам второ нападение.

— Не съвсем — отговарям.

Очите ми смъдят и това изобщо не е преструвка, за разлика от болезненото мръщене. Потръпвам. Сега вече взимам насериозно предупреждението на Тори. Питър, Дрю и Ал бяха готови да ме хвърлят в бездната от завист — тогава защо да е невероятно лидерите на Безстрашните да убиват?

Чувствам се зле, сякаш съм в чужда кожа. Ако не внимавам, ще умра. Не мога да се доверя дори на лидерите на новата си каста. На моето ново семейство.

— Но ти си просто... — Юрая свива устни. — Това не е честно. Трима срещу един?!

— Точно така, Питър е самата почтеност. Нали затова издебна Едуард, докато спи, и го прониза в окото. — Кристина сумти и клати

глава. — Обаче Ал... Сигурна ли си, Трис?

Забивам поглед в чинията. След Едуард идва моят ред.

Но за разлика от него нямам намерение да напускам.

— Да — отговарям. — Сигурна съм.

— Това неговото ми прилича на пълно отчаяние — обажда се

Уил. — Държи се..., знам ли. Като съвсем друг човек. И всичко започна в началото на втора степен.

В този момент в столовата се вмъква Дрю, влачейки крака. Изтъквавам препечената филия и зяпвам.

Меко казано, той е целият насинен. Лицето му е подпухнало и мораво. Устната е разцепена, а едната вежда е разполовена от зейнала рана. Със сведен поглед се упътва към масата си и дори не вдига очи, за да ме потърси. Крадешком поглеждам към Фор. Той се усмихва доволно, както и се надявах.

— Ти ли направи това? — остро изшептява Уил.

Поклащам глава.

— Не. Така и не видях кой е. Направи го малко преди... Задавам се. Ще стане още по-зле, ако го изрека гласно; ще се превърне в истина. — ... преди да ме хвърлят в бездната.

— Искали са да те убият?! — снижава глас Кристина.

— Възможно е. Нищо чудно и ако са искали за сплашване само да ме подържат провесена през парапета. — Вдигам рамене. — Получи им се.

Кристина ме поглежда натъжена. Уил е забил поглед в масата пред себе си.

— Трябва да направим нещо! — тихо се обажда Юрая.

— Какво, да ги пребием ли? — ухилва се Кристина. — Май някой вече се е погрижил за това.

— Не. Тази болка рано или късно ще я преодолеят — отвръща Юрая. — Просто трябва да ги изхвърлим от класирането. Така ще провалим бъдещето им. Завинаги.

Фор се изправя и застава между масите. Разговорите рязко замират.

— Трансфери, днес с вас ще правим нещо различно — обявява той. — Вървете с мен.

Ние се надигаме, а Юрая мръщи чело.

— Внимавай! — обръща се към мен.

— Не я мисли — обажда се Уил. — Аз ще имам грижата.

Фор ни извежда от столовата и поемаме по пътеките около Ямата. Уил върви от лявата ми страна, Кристина — от дясната.

— Така и не ти се извиних — тихо проговаря Кристина, — че взех знамето, което ти заслужаваше. Представа нямам какво ме прихвана тогава.

Не съм сигурна кое е по-разумно — да им простя, или да не им прощавам след всичко онова, което ми наговориха вчера при обявяване на класирането. Но майка все повтаряше, че хората не са съвършени и човек трябва да им прощава. А Фор ме посъветва да разчитам на приятелите си.

Но аз вече не съм сигурна на кого да вярвам, защото не знам кои са ми истински приятели. Дали Юрая и Марлийн, които бяха до мен, дори когато изглеждах силна, или Кристина и Уил, които винаги ме подкрепят, щом се почувствам слаба?

Когато огромните кафяви очи на Кристина срещат моите, кимвам.

— Нека забравим за това!

Гневът все още не ме е напуснал, но трябва да се освободя от него.

Изкачваме се още по-високо, много над нивото, на което сме били досега. Лицето на Уил пребледнява всеки път, когато погледне надолу. На мен ми харесва да съм нависоко, затова стискам Уил за ръката, сякаш се нуждая от подкрепа, но всъщност аз го придържам. Той ми се усмихва с благодарност.

Фор се обръща с лице към нас и изминава няколко крачки назад — гърбом, по тясна пътечка без парапет. Колко добре познава това място?

Той приковава поглед в Дрю, който ситни последен, и подвиква:

— Ускори крачка, Дрю!

Това е жестока шега, но аз не успявам да потисна усмивката си. След това обаче Фор поглежда към ръката ми, с която държа Уил, настроението му помръква. От погледа му ме побиват тръпки. Дали не ревнува?

Все повече приближаваме стъкления покрив и за първи път от дни виждам слънцето, Фор се изкачва по редица метални стъпала,

които водят към отвор в тавана. Стълбата скърца под краката ми. Поглеждам към Ямата и бездната под нас.

Тръгваме по стъклената повърхност, която сега за нас е под, а не таван, и минаваме през цилиндрична стая със стъклени стени. Сградите наоколо са порутени и изглеждат необитаеми. Сигурно заради това не съм забелязвала лагера на Безстрашните досега. Пък и секторът на Аскетите е далече оттук.

Из стъклената стая се разхождат членове на Безстрашните и си приказват нещо на групички. В другия край на помещението двама от тях се дуелират с тояги и се заливат от смях, когато някой пропусне удар и уцели въздуха. Над главата ми са кръстосани две въжета, едното е опънато няколко крачки над другото. Сигурно имат нещо общо със страховитата въздушна акробатика, с която се славят Безстрашните.

Фор ни превежда през друга врата. Попадаме в огромно усойно помещение с графити по стените и оголени тръбопроводи. Осветено е от редица старомодни флуоресцентни тръби с плексигласови плоскости — трябва да са наистина древни.

— Това — започва Фор, очите му блестят на слабото осветление — е различен вид симулация. Наричаме я зоната на страха. Сега не действа, но следващия път, когато я видите, ще бъде съвсем различно.

Върху бетонната стена зад гърба му с червен спрей и артистичен шрифт е написана думата Безстрашни.

— По време на симулациите от втора степен събрахме данни за вашите най-големи страхове. Тези данни са препратени към зоната на страха, която ще ви изправи пред поредица от виртуални препятствия. Някои от тях са страхове, с които вече сте се сблъскали по време на симулациите. Други може да са съвсем нови. Различното при зоната на страха е, че вие си давате сметка за симулацията и ще трябва да мобилизирате цялото си съзнание, за да минете през нея.

С други думи, в зоната на страха всички ще бъдат Дивергенти. Не съм сигурна дали това е в моя полза, защото няма да ме разкрият, или напротив — защото вече няма да имам предимство пред останалите.

— Числото на страховете, пред които ще се изправите във вашата зона — продължава Фор, — зависи от числеността на собствените ви страхове.

Колко ли са моите страхове? Представям си повторна атака от врани и потръпвам, независимо че въздухът е топъл.

— Както казах и преди, третата степен от вашата подготовка е съсредоточена върху умствения тренинг — казва Фор. Спомням си точно кога го каза. Още първия ден. Малко преди да опре дулото на пистолета в челото на Питър. Ще ми се тогава да беше дръпнал спусъка. — Ето защо от вас се иска еднакво добре да владеете както емоциите, така и тялото си; да съчетаете физическите умения, усвоени на първа степен, с емоционалния контрол, които постигнахте по време на втора степен. За да оцелеете. — Една от флуоресцентните тръби над главата на Фор примигва и изпуква. Фор престава да мести очи по лицата в групата и се втренчва в мен.

— Следващата седмица ще трябва да преодолеете максимално бързо зоната на страха в присъствието на комисия от лидери на Безстрашните. Това е последното изпитание, което ще определи и класирането ви на трета степен. Също както втора степен на инициацията беше по-тежка от първата, така третата е най-трудна от всички. Ясно ли е?

Всички мълчаливо кимаме. Даже Дрю, което е мъчителна гледка. Ако се представя добре на последното изпитание, имам шанс да се класирам сред първите десет и да стана пълноправен член. Ще се превърна в една от Безстрашните. При тази мисъл едва не ми се завива свят от облекчение.

— Може да преодолеете всяко препятствие по един от двата възможни начина: или като се успокоите, така че симулацията да отчете нормален, уравновесен пулс, или като съберете сили да се изправите пред своя страх, което ще предизвика продължаване на симулацията. Един от начините да преодолеете страха си от удавяне например, е като се гмурнете още по-надълбоко. — Фор свива рамене. — Затова ви предлагам през следващата седмица да обмислите кои са вашите страхове и да откриете стратегия за преодоляването им.

— Това не звучи никак честно — обажда се Питър. — Какво става, когато някой се страхува само от седем неща, а друг — от двайсет? Вината не е тяхна.

Фор го наблюдава втренчено в продължение на няколко секунди, после се размива.

— Наистина ли искаш да си говорим за това какво е честно и какво — не? — Тълпата послушници се разцепва надве, за да му направи път, когато тръгва към Питър със скръстени ръце и произнася с убийствен тон: — Разбирам защо си притеснен, Питър. Случилото се тази нощ наистина доказва, че си жалък страхливец.

Питър отвърща на погледа му с напълно безизразно лице.

— Сега вече всички знаем — продължава Фор с още по-спокоен глас, — че те е страх от едно дребно и кльоцаво момиче от Аскетите.

Устата му се извива в престорена усмивка.

Уил ме прегръща с една ръка. Раменете на Кристина се тресат от безмълвен смях. Някъде дълбоко в себе си аз също се усмихвам.

Когато същия следобед се връщаме в спалното помещение, Ал е там.

Уил застава зад гърба ми и ме хваща за раменете — съвсем лекичко, сякаш да ми напомни, че е с мен. Кристина пристъпва още по-плътнo от едната ми страна.

Под очите на Ал има сенки и лицето му е подутото от плач. При вида му ме прорязва болка. Не мога да помръдна. Някога приятният аромат на лимонова трева и градински чай сега ми е противен.

— Трис — проговаря Ал с пресеклив глас, — може ли да поговорим?

— Ти какво, майтап ли си правиш? — Уил стиска здраво раменете ми. — Да не си посмял повече да припариш до нея.

— Не съм искал да ти причинявам болка. Нямах намерение... — Ал скрива лицето си в ръце. — Искях само да ти кажа, че съжалявам. Извинявай. Не знам... Представа нямам какво ми стана... Моля те да ми простиш. Моля те...

Той посяга, сякаш се кани да ме хване за рамото или за ръката, лицето му е мокро от сълзи.

Някъде дълбоко в мен живее един милостив и опрощаващ човек. Там се крие момиче, което се опитва да проумее какво преживяват другите хора, да приеме факта, че те вършат злини и че отчаянието ги хвърля в такива мрачни бездни, за които дори не са подозирали. Кълна се, че това момиче го има и нея я боли заради разкаяното момче пред мен.

Но точно сега нейният глас е твърде слаб.

— Стой далече от мен! — произнасям тихо. Може да съм студена и непреклонна, но не съм гневна, нито се чувствам наранена. Нищо не чувствам. Продължавам с нисък глас: — Да не си посмял да припариш наблизо!

Очите ни се срещат. Неговите са тъмни и оцъклени. Моите са напълно безизразни.

— Ако го направиш, кълна се, ще те убия! — продължавам. —
Страхливец!

— Трис!

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Чувам насън как майка произнася името ми. Помахва с ръка, аз прекосявам кухнята и заставам до нея. Тя сочи тенджерата върху готварската печка и аз вдигам капака, за да надникна вътре. Оттам ме поглежда мънистеното око на врана. Перата на крилете ѝ опират в стените на тенджерата, тлъстото ѝ тяло е покрито с пяна от кипналата вода.

— Вечерята — казва майка.

— Трис! — дочувам отново. Отварям очи. Кристина стои край леглото ми, по бузите ѝ сълзите са оставили черни следи от размазан грим.

— С Ал е станало нещо — казва тя. — Ела с мен!

Някои от останалите послушници също са будни, други още спят. Кристина хваща ръката ми и ме повлича вън от спалното помещение. Подтичвам с боси крака по каменния под и примигвам, за да се разсъня, крайниците ми са още натежали от съня. Станало е нещо ужасно. Усецам го с всеки удар на сърцето си. „С Ал е станало нещо.“

Прекосяваме тичешком Ямата и Кристина спира. Край ръба на бездната се е събрала тълпа, но хората стоят на няколко крачки един от друг, така че успявам да се промуша покрай Кристина и висок мъж на средна възраст и стигам най-отпред.

Двама мъже са застанали на самия край и дърпат нещо, завързано с въжета. Те пъшкат под тежестта му, използвайки цялата си мощ, за да теглят назад, после се навеждат и опъват отново. Над ръба се подава огромна тъмна маса и неколцина от Безстрашните се втурват, за да помогнат на мъжете.

Товарът се свлича с тъп звук върху каменния под. Една бледа, подпухнала от водата ръка пада настрани върху скалата. Човешко тяло. Кристина се притиска в мен и увисва на ръката ми. Склонява глава на рамото ми и хлипа, но аз не мога да откъсна очи от тялото, за да я погледна. Неколцина от мъжете го преобръщат и главата се килва настрани.

Очите са отворени и безжизнени. Тъмни. Очи на кукла.

Гърбавият нос е тесен при веждите и има заоблен връх. Устните са сини. Лицето не прилича на човешко — нещо средно между труп и някаква твар. Дробовете ми горят, дъхът ми излиза на пресекулки. Ал.

— Това е един от послушниците — обажда се някой зад гърба ми.

— Такива неща се случват всяка година — допълва друг. — Метнал се е през ръба.

— Не бъди толкова черноглед! Може да е нещастен случай.

— Открили са го насред бездната. Да не мислиш, че се е препънал във връзките на обувките си и — опа! — просто залитнал петнайсет метра навътре?

Пръстите на Кристина все по-силно се впиват в ръката ми. Трябва да й кажа да ме пусне, започва да ме боли. Някой коленичи край главата на Ал и затваря очите му. Сигурно се опитва да му придаде по-нормален вид, все едно е заспал. Защо хората си въобразяват, че смъртта е като сън? Само че не е така. Не е.

Нещо в мен се срива. Гърдите ми са стегнати като в менгеме, не ми стига въздух, не мога да дишам. Свличам се на земята, повличайки и Кристина. Камъкът под коленете ми е груб. Дочувам нещо, звук от моите спомени. Хлипането на Ал, нощните викове заради кошмарите. Трябваше да се досетя. Все още не мога да дишам. Притискам длани към гърдите си и разтривам, за да ги освободя от напрежението.

Щом затворя очи, виждам темето на Ал, който ме носи на гръб към столовата. Усецам пружиниращите му стъпки. Той е огромен, топъл и непохватен. Не — беше. Ето това е смъртта — преминаване от „е“ към „беше“.

Изхриптявам. Някой е донесъл голям черен чувал, за да сложат тялото в него. Отсега виждам, че ще се окаже малък. В гърлото ми се надига кикот и се откъсва от устата ми, нервен и гъргорещ. Ал е прекалено едър за този чувал; какво нещастие. Малко преди да избухна в смях, стискам зъби и той се процежда през тях по-скоро като стенание. Освобождавам ръката си и се надигам, оставяйки Кристина на земята. Побягвам.

— Заповядай! — казва Тори. Подава ми голяма керамична чаша, от която се носи аромат на мента. Поемам я с две ръце, пръстите ми изтръпват от топлината ѝ.

Тя сяда насреща ми. Става ли въпрос за погребения, Безстрашните не си губят времето. Тори твърди, че те искат да установят точния час на смъртта. В предното помещение на ателието за татуировки няма никого, но Ямата гъмжи от народ, повечето са пияни. Не знам защо това ме изненадва.

У дома погребението е мрачно и тъжно събитие. Всички се събират да подкрепят опечаленото семейство и никой не остава без работа, но не се чуват нито смях, нито викове, нито се подмятат шеги. Аскетите по принцип не пият алкохол, затова всички остават трезви. Но не е ли естествено погребенията тук да изглеждат съвсем различно?

— Изпий го! — настоява Тори. — Ще се почувстваш по-добре. Честно.

— Не мисля, че спасението е в един чай — произнасям бавно. Въпреки това, отпивам. Напитката затопля устата и гърлото ми и на тънка струйка се излива в стомаха. Не си давам сметка колко дълбоко е проникнал студът в мен, докато не се стоплям.

— Казах „по-добре“, а не „добре“. — Тя ми се усмихва, но бръчиците от смях не се появяват в ъгълчетата на очите ѝ, както става обикновено. — Подозирам, че известно време няма да се чувстваш добре.

Прехапвам устни.

— Колко дълго...? — Търся най-правилните думи. — Колко време ти беше необходимо, за да се почувстваш отново добре, след като брат ти...?

— Не знам. — Тя поклаща глава. — Имаше дни, в които се чувствах така, сякаш никога няма да се оправя. Друг път всичко беше наред. Даже понякога бях щастлива. Обаче ми трябваха няколко години, докато престана да кроя планове за отмъщение.

— И защо престана? — питам.

Погледът ѝ внезапно става празен и тя зяпва в стената зад мен. Известно време барабани с пръсти по коляното си, после казва:

— Не мисля, че окончателно съм се отказала. По-скоро чакам удобен случай.

Тя излиза от унеса и поглежда часовника си.

— Време е да вървиш! — казва.

Изливам остатъка от чая в мивката. Когато оставям чашата, осъзнавам, че цялата се треса. Това не е добре. Ръцете ми обикновено треперят, преди да ревна, а не бих допуснала да се разрева пред свидетели.

Тръгвам след Тори, която излиза от ателието за татуировки и се отправя към Ямата. Всички онези, които доскоро сновяха наоколо, са се скупчили край ръба на бездната, а въздухът е пропит с острия мирис на алкохол. Една жена отпред полита вдясно и избухва в кикот, когато се поваля върху мъжа до себе си. Тори ме сграбчва за ръка и ме повлича по-далече от тях.

Откривам Юрая, Уил и Кристина сред останалите послушници. Очите на Кристина са подпухнали. Юрая държи сребриста плоска бутилка. Подава ми я. Аз поклащам отрицателно глава.

— Изненада, изненада! — провиква се Моли иззад гърба ми и сръгва Питър с лакът. — Един път Дървена, завинаги Дървена.

Не би трябвало да ѝ обръщам внимание. Мнението и не би трябвало да ме касае.

— Днес прочетох една страшно интересна статия — продължава тя, надвесвайки се още по-близо към ухото ми. — Нещо за баща ти и за истинската причина, поради която си напуснала старата си каста.

Точно сега не ми е най-важно да се браня срещу нападките. Но е най-лесното, което мога да направя.

Извърщам се рязко и юмрукът ми попада в челюстта ѝ. Кокалчетата на пръстите ми пламват от удара. Нямам спомен как съм решила да я ударя. Нямам спомен как съм свила ръката си в юмрук.

Тя се нахвърля срещу мен, ръцете ѝ се протягат, но това е всичко. Уил я грабва за яката и я дръпва назад. Поглежда нея, поглежда мен и казва:

— Престанете! И двете!

Част от мен би искала той да не я беше спирал. Боят щеше да е приятно развлечение, особено сега, когато Ерик се покачва върху една кутия край парапета. Обръщам се с лице към него и скръствам ръце, за да се овладея. Чудя се какво ли ще каже.

Никой не си спомня в близкото минало някой от Аскетите да се е самоубивал, но отношението на кастата по въпроса е недвусмислено: самоубийството е егоистичен акт. Хората, които са истински

жертвоготовни, не мислят толкова често за самите себе си, че да пожелаят смъртта. Никой не би изрекъл това гласно, но всеки ще си го помисли.

— Тишина! — провиква се Ерик. Някой удря предмет, който издава звук на гонг, и врявата постепенно утихва, макар приглушеното мърморене да не спира.

— Благодаря ви — продължава Ерик. — Благодаря ви. Както знаете, събрали сме се тук заради Албърт, един от послушниците, който скочи в бездната миналата нощ.

Мърморенето също замира и вече се чува единствено шумът на водата в бездната.

— Не знаем защо го е направил — казва Ерик — и така ще ни е по-леко да скърбим днес. Избирайки да бъдем Безстрашни, ние не сме избрали лекия живот. Истината е... — Ерик се усмихва. Ако не го познавах, щях да помисля, че усмивката му е искрена. Аз обаче го познавам. — Истината е, че сега Албърт броди из едно непознато и враждебно място. Той е скочил в бурната вода с тази цел — да попадне на това място. Малцина от нас са толкова дръзки, че да посмеят да тръгнат към мрака, без да знаят какво ги чака там? Албърт все още не беше станал един от нас, но можем да сме сигурни, че бе един от най-безстрашните.

Сред тълпата се надигат едновременно вопли и насърчителни викове. Крясъците на Безстрашните звучат различно: високи и ниски, отчетливи и неясни. Техният рев наподобява шума на бурната вода. Кристина поема плоската бутилка от Юрая и отпива. Уил плъзга ръка около раменете ѝ и я придърпва към себе си. Врявата изпълва ушите ми.

— Днес ще го почетем, а ще го помним винаги! — крещи Ерик. Някой му подава тъмна бутилка и той я вдига. — За Албърт, Храбрива!

— За Албърт! — реве тълпата. Навсякъде около мен расте гора от ръце и Безстрашните започват да повтарят монотонно името му. — Албърт! Албърт! Албърт! — Крещят толкова дълго, че накрая името вече не звучи като негово. По-скоро прилича на първичен крясък на първобитна раса.

Обръщам се. Повече не мога да понасям това.

Нямам представа накъде съм тръгнала. По-скоро бродя съвсем безцелно, за да се отдалеча колкото може повече. Поемам по тъмен

коридор. В дъното му има чешмичка, обгърната от синкавото сияние на лампата над нея.

Тръскам глава. Храбрива?! Един храбър човек би признал слабостта си и би напуснал Безстрашните, независимо какъв срам ще му донесе това. Гордостта е убила Ал, това е слабостта на всяко храбро сърце. И моя също.

— Трис?

По тялото ми преминава трепет и аз се обръщам. Зад мен стои Фор, застанал точно в кръга синкава светлина. Тя му придава зловец вид, засенчва очните му ябълки и хвърля дълги сенки върху бузите.

— Какво правиш тук? — питам. — Не трябва ли да отдаваш последна почит?

Казвам го така, сякаш е нещо, което горчи в устата ми и трябва да го изплюя.

— Ами ти? — отвръща той. После пристъпва към мен и аз вече виждам очите му. На тази светлина изглеждат черни.

— Не можеш да отдаваш почит на някого, когато не изпитваш към него подобно нещо — отговарям. След това гузната съвест ме бодва и поклащам глава. — Не исках това да кажа.

— Аха, ясно. — Ако се съди по погледа му обаче, той не ми е повярвал. Не мога да го виня.

— Това е пълен абсурд — продължавам и кръвта нахлува в бузите ми. — Ал се е хвърлил в бездната, а Ерик обявява това за храброст?! Същият този Ерик, който те накара да мяташ ножове по Ал! — Усещам как в мен се надига жлъч. Престорените усмивки на Ерик, превзетите му речи, извратените му идеали — направо ми се гади от всичко това. — Той не беше храбър! Ал беше депресиран и страхлив човек и за малко не ме уби! На това ли се отдава почит тук?

— А какво искаш да направи? — пита Фор. — Да го порицае ли? Ал е вече мъртъв. Той не може да ни чуе, прекалено късно е.

— Не става дума за Ал — озъбвам се. — Става дума за всички ония, които сега стоят и слушат. Всички ония, за които да се хвърлят в бездната вече е възможен изход. И защо да не го направят, след като после ще ги мислят за герои? Защо да не постъпят като Ал, ако после имената им ще се помнят? Това е... Не мога...

Разтърсвам глава. Лицето ми гори и сърцето ми бясно бие, опитвам се да се овладея, но не успявам.

— Такова нещо никога не би се случило при Аскетите — почти изкрещявам. — Нищо такова! Никога! Това място погълна и съсипа Ал и не ми пука, че, като го казвам, може пак да бъде обявена за Дървена. Не ми пука!

Фор вдига поглед към стената над чешмичката.

— По-полека, Трис! — казва, без да отмества очи от стената.

— Само това ли ще кажеш? — питам намръщено. — Просто да го давам по-полека? Това ли е всичко?

— Да знаеш, че с нищо не си по-добра от Прямите! — Той ме сграбчва за ръката и ме повлича далече от чешмичката. Хватката му ми причинява болка, но не съм достатъчно силна, че да се отскубна.

Лицето му е толкова близо до моето, че дори мога да видя няколкото лунички, пръснати по носа.

— Слушай внимателно, защото няма да повтарям! — Той поставя ръце върху раменете ми, пръстите му ме натискат надолу и смазват плътта ми. Чувствам се малка и нищожна. — Наблюдават те. Специално теб.

— Разкарай се от мен! — изричам безсилно.

Той отпуска хватката си и изправя рамене. Част от тежестта в гърдите ми се вдига, когато ръцете му са далече от мен. Плашат ме внезапните промени в настроението му. Те са признак, че той никак не е стабилен вътрешно, а това е много опасно.

— И теб ли наблюдават? — произнасям толкова тихо, че той не би чул, ако не стоеше плътно до мен.

Не ми отговаря.

— Опитвам се да ти помогна — казва вместо това, — но ти не приемаш чужда помощ.

— Да, точно така. Твоята помощ — отговарям. — Като пронизваш с нож ухото ми, подиграваш ми се и ме обикваш най-много от всички останали, ми е от голяма помощ, няма що.

— Да ти се подигравам ли? Говориш за случая с ножовете? Тогава изобщо не ти се подигравах — озъбва ми се той на свой ред. — Само исках да ти припомня, че ако се провалиш, някой друг ще трябва да заеме мястото ти.

Притискам тила си с длан и отново си припомням случая с ножовете. Всеки път, когато отвореше уста, той наистина ми

припомняше, че ако се предам, Ал ще трябва да заеме мястото пред мишената.

— Защо? — питам.

— Защото си от Аскетите — отговаря — и когато се жертваш за някой друг, в този момент си най-смела.

Чак сега го разбирам. Той не ме е подтиквал да се предам.

Той ми е припомнял защо не мога да го направя — защото трябва да защита Ал. Тази мисъл отново ми причинява болка.

Да защита Ал. Моят приятел. Моят нападател.

Не съм способна да мразя Ал така силно, както би ми се искало.

Но не мога и да му простя.

— На твоє място щях повече да се постарая и да се престоря, че съм преодолял инстинкта си за жертвоготовност — казва той. — Ако някои неподходящи хора го усетят, няма да е добре за теб.

— Защо? Каква е причината да се интересуват от моите намерения?

— Твоите намерения са единственото, което ги интересува. Опитват се да ти внушат, че за тях са важни делата ти, но изобщо не е така. Задачата им е не да действаш по определен начин. Те целят ти да мислиш по определен начин, за да могат да четат в теб като в отворена книга. И да не представляваш опасност за тях. — Той опира ръка на стената до главата ми и се надвесва още по-близо. Блузата му е толкова тънка, че различавам очертанията на ключиците и леката вдлъбнатина между раменния мускул и бицепса.

Мека ми се да бях по-висока. Тогава крехката ми конструкция щеше да бъде определяна като „грациозна“, а не като „детинска“ и той сигурно нямаше да гледа на мен като на по-малка сестричка, която трябва да закриля.

Не искам да вижда в мен по-малка сестра.

— Не разбирам защо ги интересува какво мисля — казвам, — след като действам според техните изисквания.

— Ти действаш по начин, по който са ти внушили, че искат от теб — обяснява той. — Но какво става, когато природата ти на Аскет те подтикне да извършиш нещо различно, нещо, което те не желаят?

Нямам отговор на този въпрос и дори не съм сигурна, че той е прав да мисли така за мен. Природата ми на Аскет ли е наистина, или пък е като на една от Безстрашните?

А може би не е нито едното, нито другото. Защото аз съм Дивергент.

— Може да нямам нужда от помощта ти. Не ти ли е хрумвало подобно нещо? — питам. — Както ти е известно, аз не съм слаба и беззащитна. Мога и сама да се справя.

Той поклаща глава.

— Мислиш си, че първосигнално те защитавам, защото си дребна, защото си момиче или пък защото си от Дървените. Но грешиш. — Той надвесва лице над моето и хваща с пръсти брадичката ми. Ръката му мирише на метал. Кога ли за последно е държал пистолет или нож? Кожата ми щипе там, където ме докосва, сякаш по пръстите му тече електрически ток. — Първичният ми инстинкт е да те подложа на изпитание, което да те пречупи, за да разбере докъде стига твоят предел — продължава той и пръстите му стискат силно при думата „пречупи“. — Тялото ми се напряга, щом усещам остротата в гласа му; цялата съм изопната като пружина и дори забравям да дишам.

Мрачният му поглед се спира върху очите ми и той добавя:

— Но аз не се поддавам на този инстинкт.

— Защо...? — Трудно преглъщам. — Защо именно това е първичният ти инстинкт?

— Страхът не те парализира, той те кара да се пробудиш. Виждал съм го. Това е нещо забележително. — Той ме пуска, но не се отдръпва, ръката му леко докосва челюстта ми, шията. — Понякога просто ми се иска да те видя отново. Искам да те видя пробудена.

Обвивам ръце около кръста му. Май не съм го планирала. Но и не мога да се откъсна от него. Притискам се към гърдите му, обгръщам го с ръце. Пръстите ми пробягват по мускулите на гърба му.

След миг той докосва талията ми с една ръка и ме пристиска към себе си, а с другата глади косата ми. Отново се чувствам слаба и беззащитна, но сега не се боя. Стискам очи. Той вече не ме плаши.

— Не е ли нормално да се разплача сега? — питам, гласът ми излиза приглушен, защото притискам лице в гърдите му. — Защо не мога? Има ли нещо сбъркано в мен?

Симулациите причиниха такава травма на Ал, че той не успя да я преодолее. Защо това не се случи с мен? Защо не съм като него и защо

от тази мисъл ми е толкова тревожно, сякаш самата аз се люлея на ръба на пропастта?

— Мислиш ли, че разбирам нещо от сълзи? — тихо пита той.

Затварям очи. Не съм очаквала Фор да ме успокоява, нито пък той се опитва да го прави; въпреки това, сега се чувствам много по-добре, отколкото сред хората, които са мои приятели, моята каста. Облягам глава на рамото му.

— Според теб щеше ли да е още жив, ако му бях простила? — питам.

— Не знам — отговаря. Опира длан в бузата ми и аз се впивам в нея, без да отварям очи.

— Чувствам се така, сякаш съм виновна за всичко.

— Вината не е твоя — отговаря той, опирайки чело в моето.

— Въпреки това, трябваше да го направя. Трябваше да му простя.

— Възможно е. Може би всички ние имаше какво още да направим — казва той. — Затова сега вината ни трябва да ни подсеща следващия път да се справим по-добре.

Свъсвам вежди и се дръпвам. Това е нещо, на което те учат в кастата на Аскетите — вината е по-скоро средство, отколкото оръжие срещу самия теб. Казаното е буквален цитат от лекциите на баща ми, изнасяни на седмичните ни събрания.

— От коя каста идваш, Фор?

— Това е без значение — отговаря той и свежда поглед. — Нали сега съм тук. Не е зле по-често да си го напомняш и ти.

Той ми хвърля колеблив поглед и докосва с устни челото ми, точно между веждите. Затварям очи. Не разбирам какво става. Но каквото и да е, не искам да го разрушавам, затова нищо не казвам. Той не помръдва — просто стои така, с устни, притиснати към челото ми, а аз съм обвила кръста му с ръце и това трае дълго.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

Късно през нощта, след като повечето от Безстрашните отдавна спят, стоя заедно с Уил и Кристина край парапета над бездната. Раменете ми горят от иглата на татуиста. И тримата сме с нови татуировки само от преди половин час.

Заварихме само Тори в ателието за татуировки, затова се чувствах в безопасност, докато си татуирах символа на Аскетите — чифт ръце, протегнати с длани нагоре в знак на помощ и подкрепа, заградени в кръг — на дясното рамо. Знам, че е рисковано, особено след всичко, което се случи. Но този символ е част от моята самоличност и смятам за важно да го нося върху кожата си.

Стъпвам върху една от преградите, опирайки бедра на парапета, за да запазя равновесие. Тук е стоял Ал. Поглеждам надолу към бездната, право в черната вода, в озъбените скали. Водата се разбива в камъка и ни облива с пръски, мокрейки лицето ми. Страхувал ли се е, докато е стоял тук? Или толкова силно е искал да скочи, че му е било лесно?

Кристина ми подава купчина хартия. Имам копия на всички статии, публикувани от Ерудитите през последните шест месеца. Едва ли ще се освободя от написаното, като ги хвърля в бездната, но може да се почувствам по-добре.

Забивам поглед в първия лист хартия. Има снимка на Джанийн, представителката на Ерудитите. Нейните пронизващи, но привлекателни очи отвърщат на погледа ми.

— Виждал ли си я някога? — питам Уил. Кристина смачква на топка първия лист и го праща във водата.

— Джанийн ли? Веднъж — отговаря той. После грабва втората статия и я накъсва на дребни парченца. Те се понасят надолу по реката. Уил върши това без ожесточението на Кристина. Подозирам, че го прави само за да ми докаже своето несъгласие с тактиката на бившата си каста. Не е ясно дали вярва, или не на написаното, а и аз се боя да попитам.

— Преди да стане лидер, тя работеше заедно със сестра ми. Опитвах се да открият по-дълготраен серум за симулациите — продължава той. — Джанийн е толкова начетена, че човек го разбира още преди да е казала и дума. Тя е нещо като самоходен и говорещ компютър.

— Какво...? — Запращам един от листовете отвъд парапета и стискам устни. Няма как да не попитам. — Какво мислиш за онова, което каза?

Той свива рамене.

— Не знам. Може би не е зле повече касти да управляват правителството. Сигурно ще бъде хубаво да имаме повече автомобили... и пресни плодове, и...

— Нали си даваш сметка, че няма никакъв таен склад, където е натрупано всичко това? — питам с почервенияло лице.

— Да, така е — казва той. — Просто си мисля, че удобството и благополучието не са сред приоритетите на Аскетите. Но това може да се промени, ако и другите касти участват във взимането на решения.

— Защото е по-важно да дадеш автомобил на някое момче от Ерудитите, отколкото храна на безкастовите, така ли? — сопвам му се.

— Ей, вие! — намесва се Кристина, първайки Уил по рамото. — Това трябваше да бъде освобождаващ акт на символично унищожаване на документи, а не политически дебат.

Преглъщам думите, които се каня да изрека, и забивам поглед в купчината хартия в ръцете си. Напоследък Уил и Кристина са все по-често заедно през свободното време, забелязала съм го. Дали това означава нещо?

— Заради всичко, казано по адрес на баща ти обаче — продължава той, — за малко да я намразя. Не разбирам каква полза има да се говорят толкова ужасни неща.

Аз обаче разбирам. Ако Джанийн успее да убеди и другите, че баща ми и останалите Аскети са корумпирани и ужасни, тя ще спечели подкрепата им в случай на преврат. Ако това наистина е нейният план. Но сега нямам желание пак да предизвиквам спорове, затова мълчаливо се съгласявам и запращам останалите листове в бездната. Те се разлитат на всички страни и се носят из въздуха, докато накрая кацат на повърхността на водата. Бездната ще ги погълне и унищожи.

— Време е за лягане — казва с усмивка Кристина. — Връщаме ли се? Смятам да накусна ръката на Питър в купа с топла вода, за да го накарам да се напикае в леглото.

Обръщам гръб на бездната и долавям движение в десния край на Ямата. Някаква фигура се катери към стъкления покрив. Ако съдя по плавната походка — сякаш краката почти не се отделят от земята — трябва да е Фор.

— Идеята ти е страхотна, но преди това трябва да поговоря с Фор за нещо — казвам, сочейки към бялата фигура, която се изкачва по пътеката. Очите и проследяват ръката ми.

— Сигурна ли си, че наистина искаш да се мотаеш тук сама посред нощ? — пита тя.

— Няма да съм сама, а с Фор. — Прехапвам устни.

Кристина поглежда Уил, той отвърща на погледа ѝ. Сякаш изобщо не са чули какво казвам.

— Добре тогава — съдържано казва Кристина. — Е, ще се видим по-късно.

Кристина и Уил се отправят към спалното помещение. Кристина разрошва косата на Уил, той я смущава в ребрата. Усещам, че ставам свидетел на някакво начало, но не съм сигурна какво ще излезе от това.

Стигам тичешком в подножието на пътеката от дясната страна на Ямата и започвам да се изкачвам. Старая се да вървя колкото може по-бързо. За разлика от Кристина, на мен не ми е трудно да лъжа. Нямам никакво намерение да говоря с Фор — поне докато не разбере накъде е тръгнал посред нощ.

Тичам тихо, почти без да си поемам дъх, докато не стигам стълбата. Заставам в единия край на стъклената стая, а Фор стои в другата. През прозорците виждам светлините на града, които отначало ярко сияят, но започват лека-полека да гаснат, когато приближава полунощ.

В другия край на стаята Фор стои пред вратата на зоната на страха. В едната ръка държи черна кутия, в другата — спринцовка.

— Така и така си вече тук — казва той, без дори да погледне през рамо, — може да влезеш вътре с мен.

Хапя устни и не помръдвам.

— В зоната на страха ли?

— Да.

Тръгвам към него и питам в движение:

— Редно ли е да го правя?

— Серумът те свързва с програмата — отговаря той. — Именно програмата определя през чия зона да те прекара. В момента е настроена за моята.

— Ще ми разрешиш ли да видя това?

— Защо иначе да влизам вътре? — тихо пита той. Не ме поглежда. — Искам да ти покажа нещо.

Той вдига спринцовката и аз накланям глава, за да оголя шията си. Усещам остра болка, щом иглата пробива кожата, но вече съм свикнала с нея. Когато свършва, той ми подава черната кутия. В нея има друга спринцовка.

— Никога досега не съм го правила — казвам, докато я вадя от кутията. Не искам да му причиня болка.

— Точно тук — той докосва едно място на врата си с върха на нокътя. Повдигам се на пръсти и забивам иглата, ръцете ми леко треперят. Той дори не трепва.

Гледа ме в очите през цялото време и когато приключвам, връща двете спринцовки в кутията, после я оставя до вратата. Знаел е, че ще го проследя дотук. Знаел е или се е надявал така да стане. Приемам и едното, и другото.

Той ми подава ръка и аз пъхам длан в неговата. Пръстите му са студени и фини. Май трябва да кажа нещо, но съм толкова стъписана, че не мога да намеря подходящи думи. Фор отваря вратата със свободната си ръка и аз го следвам в тъмнината. Вече се научих без колебание да влизам в тъмни помещения. Дишането ми е равномерно и аз държа здраво ръката на Фор.

— Да видим дали ще разбереш защо ми викат Фор — казва той.

Вратата се затваря с щракване зад нас и оставаме на тъмно. Въздухът в коридора е студен, усещам всяка глътка, която поемат дробовете ми. Вървя на сантиметър от Фор, раменете ни се опират и брадичката ми се пада малко под неговото рамо.

— Как е истинското ти име? — питам.

— Опитай се да разбереш и това.

Симулацията ни поглъща. Подът, върху който стоя, вече не е от бетон. Скърца като метален. От всички страни нахлува светлина и

градът се изправя пред нас — сгради от стъкло и арки на железопътните линии. Ние се намираме високо над всичко това. Не съм виждала синьото небе от много дълго време. Когато то се ширва над мен, дъхът ми спира, чувствам се замаяна.

После започва да духа. Вятърът е толкова силен, че трябва да се опра на Фор, за да остана права. Той издърпва ръката си от моята и обгръща раменете ми. Отначало мисля, че така иска да ме защити, но не — той диша учестено и всъщност има нужда от моята подкрепа. Мъчи се да вдишва и издишва с отворена си уста, но зъбите му са здраво стиснати.

За мен гледката от тази височина е много красива, но щом сме тук, значи това е един от неговите най-страшни кошмари.

— Сега трябва да скочим, нали? — опитвам се да надвикам воя на вятъра.

Той кима.

— На „три“, става ли? Още едно кимване.

— Едно... Две... Три! — Дръпвам го след себе си и се втурвам да тичам. Щом правим първата крачка, останалото вече е лесно. Двамата заедно спринтираме към ръба на покрива. Пропадаме като камъни, бързо, въздухът свисти край ушите ни, а замята лети срещу нас. После всичко изчезва и аз се озовавам на четири крака върху пода, ухилена до уши. Този прилив на адреналин ми хареса още в деня, когато избрах Безстрашните. Досега поне това не се е променило.

До мен Фор едва си поема въздух, притиснал ръка към гърдите си.

Ставам и му помагам да се изправи на крака.

— Какво е следващото? — Това е...

Нещо масивно ме блъска в гърба. Политам към Фор, главата ми се удря в ключицата му. Отляво и отдясно се появяват стени. Пространството е толкова тясно, че се налага фор да притисне ръце към тялото, за да се побере. Таванът с трясък се стоварва върху четирите стени и Фор със стон се превива. Помещението е с размерите на тялото му, не по-голямо.

— Тясно пространство — казвам.

Той издава гърлен звук. Вдигам глава и се дръпвам колкото мога по-назад, за да го погледна. Едва виждам лицето му, толкова е тъмно, а

и въздухът не достига; всеки диша дъха на другия. Той криви лице, сякаш изпитва силна болка.

— Ей! — викам го. — Всичко е наред. Тук...

Обвивам ръцете му около тялото си, за да има повече място за него. Той сплита пръсти на гърба ми и опира лице в моето, все още пребит надве. Тялото му е топло, но аз усещам само костите и мускулите му; нищо не помръдва. Бузите ми пламват. Дали и той ще си помисли, че тялото ми е още на дете?

— За първи път се радвам, че съм толкова дребна — засмивам се. Може да го поуспокоя, ако се шегувам. Пък и самата аз да се разсея.

— Ммм-хм — отговаря той. Гласът му звучи напрегнато.

— Няма как да се измъкнем отгук — казвам. — По-лесно е да се изправиш лице в лице със страха, нали? — Не очаквам да ми отговори. — Единственото, което се иска от теб, е да направиш това място още по-тясно. Влоши още повече положението, за да се отървем. Нали така?

— Да. — Кратка, напрегната и трудна дума.

— Добре. Тогава трябва да се наведем. Готов ли си?

Дръпвам го за кръста, за да го накарам да се свие до мен.

Усещам твърдата редица ребра под ръката си и чувам триенето на дървени дъски една в друга, когато таванът започва да се спуска надолу. Давам си сметка, че нищо няма да се получи с толкова голямо разстояние помежду ни, за това се свивам на кълбо, а гърбът ми опира гърдите му. Едното му коляно е притиснато до главата ми, а другото е свито под мен, така че седя върху неговия глезен. Двамата сме се превърнали във възел от крайници. Край ухото си чувам пресежливо дишане.

— О — дрезгаво казва той, — така с още по-зле! Това определено е...

— Шт! — прекъсвам го. — Прегърни ме.

Той покорно обвива ръце около кръста ми. Усмихвам се срещу стената. Не, това никак, ама никак не ме радва. И изобщо не ми доставя удоволствие, даже хич.

— Симулацията измерва твоята реакция срещу страха — казвам меко. Просто му припомням какво ни каза по-рано той самият, това сега може да му помогне. — Затова, ако успееш да нормализираш

пулса си, тя ще прелее в друга. Спомняш ли си? Опитай се да забравиш къде се намираме.

— Да. — Усещам как раздвижва устни край ухото ми и по вените ми потича лава. — Това е лесно, нали?

— Знаеш ли, на повечето момчета би им харесало да са затворени натясно с някое момиче. — Подбелвам очи.

— Не и тия, които страдат от клаустрофобия, Трис! — Сега той звучи напълно отчаян.

— Добре де, добре. — Слагам ръка върху неговата и я придърпвам към гърдите си, точно над сърцето. — Почувствай пулса ми. Усещаш ли го?

— Да.

— Чувстваш ли колко е равномерен?

— Бърз е.

— Да, така е, но това няма нищо общо с кутията. — Свивам вежди веднага щом го казвам. Току-що направих признание. Дано само не го е осъзнал. — Всеки път, когато си поема дъх, дишай заедно с мен. Концентрирай се върху това.

— Добре.

Дишам дълбоко, а неговите гърди се надигат и спускат едновременно с моите. След няколко секунди казвам спокойно:

— Защо не ми разкажеш откъде идва този страх? Може пък като говорим за него, това да ни помогне... някак.

Представа нямам как точно ще стане, но звучи добре.

— Хм... Става. — Той отново започва да вдишва и издишва заедно с мен. — Този точно страх е от моето приказно детство. От наказанията, които ми налагаха тогава. В тесния дрешник на горния етаж.

Стискам устни. Помня как мен ме наказваха — изпращаха ме в стаята ми без вечеря, забраняваха ми едно или друго нещо, здравата ме хокаха. Но никога не са ме затваряли в дрешник. Жестокостта причинява болка, сърцето ми се свива за него. Не знам какво да кажа, затова се опитвам да се държа естествено.

— Майка държеше само зимните ни палта в дрешника.

— Не искам... — Той се задавя. — Всъщност не искам да говорим повече за това.

— Добре. Тогава... ще говоря аз. Питай ме нещо.

— Хубаво. — Той се изсмива неуверено в ухото ми. — Защо сърцето ти препуска така, Трис?

Свивам се и казвам:

— Ами аз... — Опитвам се да намеря оправдание, което не е свързано с обвитите му около кръста ми ръце. — Почти не те познавам. — „Не става.“ — Почти не те познавам, а съм натикана заедно с теб в някаква кутия, Фор. Според теб защо бие толкова бързо сърцето ми?

— Ако сега се намирахме в твоята зона на страха — казва той, — мен щеше ли да ме има там?

— Не ме е страх от теб.

— Разбира се. Но не това питах.

Той отново се изсмива. Стените се отдалечават с трясък и изчезват, а ние се озоваваме в кръг от светлина, Фор въздъхва и ме пуска. Вдигам се на крака и започвам да отупвам дрехите си, въпреки че по тях не е полепнало нищо. Бърша длани в джинсите си. Усещам внезапен студ зад гърба — Фор вече го няма зад мен.

Той застава отпред. Смее се насреща ми, а аз не съм сигурна дали харесвам точно този негов поглед.

— Може би си родена за Прямите — казва той. — Никак не те бива в лъжите.

— Предполагам, че резултатът от теста за установяване на наклонностите е достатъчно категорично доказателство.

Той поклаща глава.

— Резултатът от теста нищо не доказва.

Присвивам очи и питам:

— Какво се опитваш да кажеш? Резултатът от теста не е ли причината да избереш Безстрашните?

Вълнението се разлива в мен като кръв във вените. Породено е от надеждата той да признае, че е Дивергент; че е същият като мен и двамата заедно ще разберем какво означава да си такъв.

— Не точно — отговаря. — Аз...

Той хвърля поглед през рамо и гласът му секва. На няколко крачки стои жена с насочен към нас пистолет. Не помръдва, чертите на лицето ѝ са съвсем обикновени — ако сега си тръгне, дори няма да я запомня. От едната ми страна се появява маса. Върху нея има пистолет и един-единствен куршум. Тя защо не стреля по нас?

О, сещам се! Страхът не е свързан със заплаха за живота му. Той има нещо общо с пистолета на масата.

— Ти трябва да я убиеш! — казвам меко на глас. — Всеки път.

— Но тя не е истинска.

— Изглежда като истинска. — Той хапе устни. — Чувствам я като истинска.

— Ако беше истинска, досега да те е убила.

— Добре. — Той кимва. — Просто... ще го направя. Този път... не е толкова зле. Паниката не е толкова голяма.

Паниката може и да не е, затова пък ужасът е несравнимо по-голям. Виждам го в очите му, докато взима пистолета и вади пълнителя, сякаш го е правил хиляди пъти. А може и наистина да го е правил. Слага с щракване куршума в пълнителя и вдига пистолета пред себе си, стискайки го с две ръце. Затваря едното око и бавно вдишва.

Стреля, докато издиша, и главата на жената се отмята назад. Бегло мярвам червена ивица и извързвам очи. Чувам как се свлича на пода.

Пистолетът на Фор пада с тъп звук. Двамата гледаме сгърченото й тяло. Той е прав — усещането е съвсем реално. „Не ставай глупава!“ Сграбчвам ръката му.

— Хайде! — казвам. — Да вървим! Размърдай се!

След повторното дръпване той излиза от унеса и тръгва с мен. Когато минаваме покрай масата, тялото на жената изчезва и образът ѝ остава само в нашите спомени. Какво ли би било, ако всеки път, когато преминавам през моята зона на страха, трябва да убивам някого? Може би скоро ще разбере.

Нещо обаче ме озадачава. Това би трябвало да са най-големите страхове на Фор. Но въпреки че се паникьоса на покрива и в кутията, той без особена съпротива уби жената. Изглежда симулацията се подхранва от всеки страх, който долавя, но във Фор тя не откри благодатна почва.

— Ето, пак се започна — прошепва той.

Към нас се движи тъмна фигура и влачи крака по ръба на осветен кръг, причаквайки ни да направим още една крачка. Какво е това? Кой е честият посетител в кошмарите на Фор?

Мъжът, който се появява, е висок и слаб, с късо подстригана коса. Държи ръцете си зад гърба. И носи сивите дрехи на Аскетите.

— Маркър — прошепвам.

— Ето го моментът — произнася с треперещ глас Фор, — в който ще се досетиш за името ми.

— Това да не е... — откъсвам очи от Маркър, който бавно върви към нас, и поглеждам Фор. Той отстъпва заднешком сантиметър по сантиметър. Внезапно всичко си идва на мястото. Маркър имаше син, който се е присъединил към Безстрашните. Името му е...

— Тобиас.

Маркър показва ръцете си. Около единия юмрук е увит колан. Той бавно го развива.

— Това е за твое добро — казва и гласът му отеква няколко пъти.

В кръга светлина пристъпват десетина души с лицето на Маркър, всички държат еднакви колани и имат едно и също празно изражение. Очите им приличат на черни дупки от насочени дула. Коланите се влачат по пода, който сега е настлан с бели плочки. Тръпки полазват по гърба ми. Ерудитите обвиниха Маркър в жестокост. Поне за едно нещо са били прави.

Поглеждам към Фор — Тобиас, — но той е като вкаменен.

Раменете му са провиснали. Изглежда с години по-стар, изглежда с години по-млад. Първият Маркър замахва с ръка и коланът се отмята назад през рамото му, готов за удара. Тобиас се присвива с вдигнати ръце, за да предпази лицето си.

Мятам се между него и удесеторения Маркър, коланът изплющява върху тялото ми, увива се около китката. Остра болка прорязва ръката ми до лакътя. Стискам зъби и дръпвам колкото сила имам. Маркър изпуска колана, аз го изтеглям и го хващам за токата.

Замахвам с все сила, раменната ми става пламва от болка при рязкото движение и коланът улучва рамото на Маркър. Той изкрещява и се хвърля към мен с протегнати ръце, ноктите му са като на хищна птица. Тобиас ме избутва зад себе си и сега той стои между Маркър и мен. Изглежда бесен, не уплашен.

Всички двойници на Маркър изчезват. Залива ни светлина, разкривайки дълга тясна стая с оронени тухлени стени и бетонен под.

— Това ли беше? — питам. — Това ли са непреодолимите ти стракове? Защо имаш само четири... — Гласът ми секва. Само четири

страха. — Аха — поглеждам го през рамо. — Ето защо ти викат...

При вида на изражението му онемявам. Очите му са огромни и той изглежда така уязвим на силната светлина. Устните му са полуразтворени. Ако не се намирахме тук, бих казала, че ме гледа със страхопочитание. Не разбирам обаче, защо той би ме гледал така.

Фор стиска ръката ми при лакътя, палецът му докосва нежната кожа от вътрешната страна на сгъвката, придърпва ме към себе си. Китката ми още пари, сякаш коланът е бил истински, но кожата е бледа и спокойна като по всички други части на тялото. Устните му бавно пълзят по моята буза, после ръцете му още по-здроаво се сключват около раменете ми. Той заравя лице в шията ми, а дъхът му парва ключиците.

Стоя окаменяла близо секунда, после го прегръщам и въздъхвам.

— Ей! — прошепвам меко, — двамата заедно го направихме! Той вдига глава и плъзга пръсти по косата ми, прибирайки я зад ушите. Гледаме се втренчено, без да пророним дума. Пръстите му несъзнателно си играят с един кичур.

— Ти ме преведе през всичко това — проговаря най-накрая.

— Ами... — Гърлото ми е пресъхнало. Опитвам се да преодолея пристъпите, които ме разтърсват като електрошок всеки път, когато ме докосне. — Не е толкова трудно да си храбър, когато това не са твоите собствени страхове.

Отпускам ръце и небрежно ги отривам в крачолите на джинсите с надеждата той да не забележи.

Дори да го е видял, той не казва нищо. Само преплита пръсти с моите.

— Хайде! — казва. — Имам да ти покажа още нещо.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА

Ръка за ръка, двамата поемаме към Ямата. Много внимателно контролирам силата на ръката си. Веднъж ми се струва, че не го държа достатъчно здраво, после изведнъж решавам, че го стискам прекалено силно. Досега така и не можах да разбера защо хората си усложняват живота, като се държат за ръце, когато се разхождат, но той прокарва пръст по дланта ми, аз потръпвам и вече всичко ми е ясно.

— И така... — Хващам се като удавник за сламка за последното смислено нещо, останало в главата ми. — Четири страха.

— Четири тогава, четири и сега — казва той и кимва. — Положението не се е променило, затова продължавам да ходя там, но... Все още няма никакъв напредък.

— Нали знаеш, че няма човек без страхове — казвам. — Твоите ги има, защото все още те е грижа за разни неща. Като живота ти, например.

— Знам.

Вървим по тясна пътека по края на Ямата, която води чак до скалите в дъното на бездната. Никога досега не съм я забелязвала — слива се с каменната стена. Но изглежда Тобиас я познава отлично.

Не ми се ще да развалям момента, но непременно трябва да го попитам за резултата от неговия тест за установяване на наклонностите. Трябва да разбера дали е Дивергент.

— Канеше се да ми кажеш за резултата от твоя тест — казвам.

— Аха. — Той се почесва по врата със свободната си ръка. — Това има ли значение?

— Да, искам да знам.

— Ама че си упорита! — Той се усмихва.

Стигнали сме края на пътеката и стоим на дъното на бездната, където скалите, щръкнали над бучащата вода, образуват нестабилна опора. Той ме превежда ту нагоре, ту надолу през тесни отворстия и остри ръбове. Обувките ми прилепват към грубата скала. Подметките ми оставят мокри следи по повърхността.

Той открива една относително равна скала там, където течението не е толкова силно, и сяда, провесвайки крака през ръба. Отпускам се край него. Изглежда се чувства съвсем удобно на сантиметри от бушуващата вода.

Пуска ръката ми. Аз съм вперила очи в нащърбения ръб на скалата.

— Знаеш ли, не съм свикнал да говоря пред хората за тези неща. Даже пред приятелите си — казва.

Сплитам пръстите на двете си ръце и ги стискам здраво. Това е идеалното място да ми признае, че е Дивергент, ако наистина е такъв. Ревът на водата не позволява някой да ни подслушва. Представа нямам защо тази мисъл ме изнервя толкова.

— Резултатите бяха съвсем предвидими — продължава. — Аскет.

— О! — Нещо в мен се пречупва. Грешала съм за него.

Въпреки това, предполагам, че ако не е Дивергент, резултатите са показали наклонност към Безстрашните. Технически погледнато, аз също съм Аскет — поне според системата. Дали същото не се е случило и с него? И ако е така, защо не ми казва истината?

— Но ти така или иначе избра Безстрашните — казвам.

— По необходимост.

— Защо трябваше да напуснеш?

Погледът му се стрелка встрани, в празното пространство, сякаш търси отговора във въздуха. Не е необходимо да казва нещо. Все още усещам как китката ми пари от удара на призрачния колан.

— Трябвало е да избягаш от баща си — казвам вместо него. — Затова ли не искаш да си един от водачите на Безстрашните? Ако приемеш, може пак да ти се наложи да се срещнеш с него.

Той вдига рамене.

— И заради това, и защото никога не съм се чувствал съвсем на място сред Безстрашните. Не и откакто станаха такива.

— Но ти си... необикновен — казвам. Правя пауза и прочиствам гърлото си. — По стандартите на Безстрашните, искам да кажа. Само четири страха е направо нечувано. Как е възможно да не си на място тук.

Той свива рамене. Изглежда не го е особено грижа за собствените му дарби, нито за ранга му сред Безстрашните. Точно това

би трябвало да се очаква от един Аскет. Вече не знам какво да мисля.

— Имам една моя теория, че между себеотрицанието и храбростта не съществува особена разлика. Ако цял живот си бил възпитаван да пренебрегваш себе си, когато попаднеш в рискова ситуация, това се превръща в твой първичен инстинкт. Ето защо със същия успех мога да съм и един от Аскетите.

Усещам как внезапно тялото ми натежава. И цял живот обучение няма да ми стигне. Моят първичен инстинкт ще продължава да е самозащитата.

— Ясно — казвам. — Аз пък напуснах Аскетите, защото не ми е в природата да се жертвам, колкото и да се стараех.

— Едва ли е точно така. — Той ми се усмихва. — Иначе излиза, че онова момиче, което се остави да мятат ножове по него, за да предпази приятеля си, и удари баща ми с колана, за да ме защити, не си била ти.

Оказва се, че той ме познава по-добре от мен самата. Но дори да е така, изглежда немислимо да изпитва нещо повече към мен, защото не съм... Може и да не е вярно. Поглеждам го, смръщила вежди.

— Явно внимателно си ме наблюдавал.

— Обичам да изучавам хората.

— Май и ти си роден за Прям, Фор, лъжите изобщо не ти се удават.

Той слага ръка върху скалата до себе си, пръстите му са успоредни на моите. Поглеждам надолу към ръцете ни. Има дълги тънки пръсти. Ръце, създадени за фини и сръчни движения. Те не са като ръцете на Безстрашните, масивни и здрави, готови всеки момент да строшат нещо.

— Така да бъде! — Той още повече доближава лице към моето, очите му се спират последователно на брадичката, на устните, на носа. — Наблюдавах те, защото ми харесваш. — Изрича го спокойно, дръзко и очите му се втренчват в моите. — И не ми викай Фор, става ли? Хубаво е да чуя пак името си.

Ей така, сякаш между другото, той най-накрая ми се разкри, а аз дори не знам как да реагирам. Бузите ми пламват и единственото, което успявам да изтърся, е:

— Но ти си по-голям от мен... Тобиас. Той ми се усмихва.

— Вярно, тази огромна пропаст от две години между нас наистина е непреодолима, нали?

— Не се самоподценявам — казвам, — но въпреки това, не го разбирам. Аз съм по-малка от теб. И не съм красива. Аз...

Той избухва в смях — плътен смях, който сякаш извира някъде дълбоко в него — и докосва с устни върха на главата ми.

— Не се преструвай! — изричам само с дъха си. — Знаеш, че е така. Е, не съм грозна, но определено не съм и красавица.

— Така да бъде. Ти не си красавица. Е, и? — Той ме целува по бузата. — Харесваш ми такава, каквата си. Ти си ужасно умна. Ти си смела. И въпреки че разбра за Маркърс... — гласът му омеква, — ... не ме гледаш така, сякаш съм недоудавено коте.

— Е — отвърщам, — наистина не си!

За миг тъмните му очи потъват в моите и той седи притихнал. После докосва лицето ми и се надвесва, а устните му леко се плъзват върху моите. Реката реве и аз усещам водните пръски върху глезените си. Той се засмива и притиска устни в моите.

Цялата се изопвам като струна, несигурна какво точно трябва да направя, а когато той се отдръпва, вече знам, че нещо не е както трябва или пък съм постъпила лошо. Но той взима лицето ми в шепи, пръстите му притискат страните ми и пак ме целува, този път по-силно, по-уверено. Плъзгам едната си ръка около него, прокарвам я нагоре по тила и заравям пръсти в късата му коса.

Целуваме се в продължение на няколко минути, дълбоко в гърлото на бездната, заобиколени от рева на водата. Когато най-накрая ставаме, хванати за ръце, осъзнавам, че ако и двамата бяхме направили различен избор, пак можехме да завършим така, но на едно по-сигурно и безопасно място, облечени в сиви, а не в черни дрехи.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И СЕДМА

На следващата сутрин се чувствам олекнала и празноглава. Всеки път, когато се опитам да събера усмивката си, тя отново се връща на лицето ми. Най-накрая се предавам и отказвам да я крия. Оставям косата си разпусната и зарязвам обичайните широки и торбести ризи, за да облека блузата с голи рамене, която открива татуировките ми.

— Какво ти става днес? — пита Кристина, докато отиваме на закуска. Нейните очи са още подпухнали от съня, а чорлавата ѝ коса образува къдрав ореол около лицето.

— Ами нали виждаш, слънцето грее, птичките чуруликат! — отговарям.

Тя въпросително повдига вежди и ме поглежда изпитателно, сякаш иска да ми напомни, че се намираме в тунел под земята.

— Дай на момичето възможност да се наслади на доброто си настроение — обажда се Уил. — Може никога повече да не ѝ се случи.

Шляпвам го по ръката и продължавам забързано към столовата. Сърцето ми блъска в гърдите, защото знам, че по някое време в следващия половин час ще видя Тобиас. Сядам на обичайното си място до Юрая, Уил и Кристина са срещу нас. Мястото от лявата ми страна остава свободно. Питам се дали Тобиас би седнал тук; дали ще ми се усмихне по време на закуската, дали ще ме погледне крадешком така, както аз ще го гледам.

Грабвам една филия от панера в средата на масата и твърде ентузиазирано започвам да я мажа с масло. Давам си сметка, че се държа като пълна откачалка, но това е по-силно от мен. Все едно да престана да дишам.

После той влиза. Косата му е още по-къса и така изглежда дори по-тъмна, почти черна. По аскетски къса, казвам си. Усмихвам му се и вдигам ръка да му помахам, но той сяда до Зийк, без дори да погледне към мен и ръката ми пада върху масата.

Забивам поглед във филията си. Сега вече няма проблем да престана да се усмихвам.

— Нещо не е наред ли? — пита Юрая с уста, пълна с хляб.

Само поклащам глава и отхапвам от филията. Какво съм си въобразявала? Едва ли нещо коренно се е променило само защото сме се целунали. А може пък заради това той вече да не ме харесва. Може да е решил, че е било грешка.

— Днес е денят за зоната на страха — казва Уил. — Как мислиш, дали ще минем през собствените си страхове?

— Не — поклаща глава Юрая. — Преминаваш през зоната на някой от твоите инструктори. Брат ми го каза.

— Олеле, на кой инструктор? — внезапно живнала, пита Кристина.

— Ама никак не е честно, че ти разполагаш с вътрешна информация, а ние — не — казва Уил, святкайки гневно с очи срещу Юрая.

— Сякаш ти не би се възползвал, ако имаш сведения от първа ръка — дръзко отвърща Юрая.

Кристина изобщо не се заслушва в спора им.

— Надявам се да мина през зоната на Фор.

— Защо? — питам. Въпросът ми звучи доста скептично.

Прехапвам устни и вече ми се ще да не съм го задала.

— Ама нечие настроение май е твърде променливо. — Тя подбелва очи. — Сякаш ти не искаш да разбереш какви са неговите страхове. Той го играе такъв непукист, че нищо чудно най-големият му страх да е от бели ружи и красиви залези. Нещо като свръхкомпенсация.

Тръскам глава.

— Това не би бил той.

— Ти пък откъде знаеш?

— Просто предполагам.

Спомням си фигурата на бащата в зоната на страха на Тобиас. Той не би позволил всички да станат свидетели на това. Поглеждам го бегло. За миг очите му се спират на моите. Погледът му е напълно равнодушен. После отклонява очи.

Лорън, инструкторката на послушниците, родени Безстрашни, стои с ръце на кръста пред залата на зоната на страха.

— Преди две години — започва тя — се боях от паяци, от задущаване, от стени, които постепенно се приближават и ме смазват; да не бъда изхвърлена от кастата на Безстрашните, да не ми изтече кръвта, да не ме премаже влак; от смъртта на баща ми, от публично унижение и да не ме отвлекат мъже без лица.

Всички я гледат тъпо.

— Повечето от вас вероятно имат между десет и петнайсет страха в своята зона. Това е средноаритметично — продължава тя.

— Колко е най-ниската бройка страхове, която някой е постигнал? — обажда се Лин.

— През последните години — четири — отговаря Лорън.

Не съм поглеждала Тобиас, откакто бяхме в столовата, но сега не мога да се удържа. Той е забил поглед в пода. Давах си сметка, че четири е много добро постижение, заслужаващо да се превърне в прякор, но изобщо не подозирах, че е по-малко дори от половината на средноаритметичната бройка.

Забивам поглед в краката си. Той е изключителен. А от сега нататък дори няма да ме погледне.

— Днес няма да разберете вашата лична бройка — продължава Лорън. — Симулацията е програмирана за моята зона на страха, ето защо ще преминете през моите, а не през собствените си страхове.

Многозначително поглеждам Кристина. Права бях: няма да преминем през зоната на Фор.

— За целите на това упражнение обаче ще се изправите само пред един от своите страхове, за да разберете как действа симулацията.

Лорън ни сочи произволно и определя за всеки от нас по някакъв вид страх. Стоя най-отзад и съм една от последните. Страхът, който тя определя за мен, е от отвличане.

Тъй като не съм свързана с компютъра, докато чакам, не мога да наблюдавам симулацията, а само реакциите на човека към нея. Идеален начин да се разсея и да освободя прекалено обсебените си от Тобиас мисли. Свивам юмруци, докато Уил тръска от себе си паяците, които не виждам, а Юрая опитва да спре с длани невидимите за мен стени и доволно се хила, когато лицето на Питър става алено от преживяването на „публичното унижение“, каквото и да е то. После идва моят ред.

Преживяването няма да е от най-приятните, но тъй като вече съм способна да манипулирам всяка симулация, пък и вече преминах през зоната на Тобиас, не се чувствам неспокойна, когато Лорън забива иглата във врата ми.

След това средата се променя и отвличането започва.

Подът под краката ми се покрива с трева, нечий ръце извиват моите и ми запушват устата. Толкова е тъмно, че нищо не се вижда.

Стоя близо край бездната. Чувам рева на водата. Напрягам се да изкрещя в шепата, която запушва устата ми, и се гърча, опитвайки се да се освободя, но ръцете, които ме държат, са твърде силни. Виждам тялото си, полетяло в мрака; същата картина, която и сега често присъства в кошмарите ми. Изкрещявам отново, крещя до пълно пресипване и от очите ми се процеждат горещи сълзи.

Знам, че те ще се върнат за мен; знам, че ще опитат отново. Първия път не стигнаха докрай. Пак крещя — не за помощ, защото няма кой да ми помогне, а защото това единствено ти остава, когато погледнеш смъртта в очите и не можеш да я предотвратиш.

— Спрете! — произнася строг глас.

Ръцете изчезват и нахлува светлина. Стоя върху бетона в залата на зоната на страха. Цялото ми тяло се тресе, падам на колене и скривам лицето си в ръце. Току-що се провалих. Загубих и ума, и дума. Страхът на Лорън се превърна в един от моите страхове.

Всички видяха това. Тобиас също го видя.

Дочувам стъпки. Тобиас идва до мен и рязко ме изправя на крака.

— Какво, по дяволите, беше това, Дървената?

— Аз... — Започвам да хълцам. — Аз не...

— Вземи се в ръце! Жалка картинка!

Нещо в мен се пречупва. Сълзите секват. Кръвта в тялото ми се сгорещява и прогонва слабостта; удрям го толкова силно, че кокалчетата на ръцете ми пламват от болка. Той ме гледа втренчено, едната половина на лицето му пламти от прилива на кръв. Отвърщам на погледа му.

— Млъквай! — казвам. Дръпвам рязко ръката си от неговата хватка и излизам от стаята.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ОСМА

Плътно се загръщам в якето. Доста дълго стоях навън.

Бледото слънце огрява лицето ми и аз наблюдавам парата от дъха си във въздуха.

Е, поне едно нещо свърших: убедих Питър и приятелчетата му, че вече не съм заплаха за тях. Сега просто трябва да се подсигурия, че когато утре премина през моята зона на страха, ще им дам да разберат колко са сгрешили. До вчера провалът изглеждаше немислим. Днес обаче не съм толкова сигурна.

Прокарвам пръсти през косата си. Съзливото ми настроение се е изпарило. Сплитам косата си на плитка и я завързвам с ластичето, което е на китката ми. Сега вече пак съм си аз. Само от това имам нужда: да помня коя съм. Аз съм тази, която няма да позволи никакви незначителни подробности от рода на момчета и надвиснала смъртна заплаха да я отклонят от пътя ѝ.

Разсмивам се и клатя глава. Това ли съм аз наистина?

Дочувам свирката на влака. Железопътните релси заобикалят лагера на Безстрашните и се изгубват в неизвестна посока, където погледът ми не стига. Къде ли е началото им? Къде свършват? Какъв ли е светът отвъд тях? Тръгвам към линията.

Искам да се върна у дома, но това е невъзможно. Ерик ни предупреди да не демонстрираме особена привързаност към родителите в Деня за свиждане. Значи, ако сега се върна у дома, това ще бъде предателство към Безстрашните. Не мога да си го позволя. Но той не ни забрани да се срещаме с хора от други касти, с изключение на онази, от която сме дошли. А майка каза да навестя Кейлъб.

Знам, че не ми е позволено да напускам лагера без придружител. Въпреки това, не мога да се овладеея. Крача все по-бързо и по-бързо, докато накрая вече тичам. Движейки ритмично ръце, бягам заедно с последния вагон, докато не успявам да се хвана за дръжката и да се метна вътре, кривейки лице от болката, пронизала нараненото ми тяло.

Озовала се веднъж във вагона, лягам по гръб край вратата и гледам как лагерът на Безстрашните се изгубва някъде далече зад мен. Не искам да се връщам там. Ако реша да избягам и да стана безкастова, това ще бъде най-смелата постъпка в живота ми. Днес обаче се чувствам като истинска страхливка.

Въздухът свисти около тялото ми и се провира между пръстите. Провесила съм ръка през ръба на вагона и тя сече насрещния вятър. Не мога да се върна у дома, но мога да открия частица от него. Кейлъб присъства във всеки от детските ми спомени, той е част от мен самата.

Влакът намалява ход, приближавайки центъра на града.

Сядам, за да видя как ниските къщи се превръщат във все по-високи постройките. Ерудитите обитават огромните каменни сгради, които се издигат над тресавището. Хващам се за дръжката и се надвесвам извън вагона, колкото да видя накъде водят релсите. Железопътната линия се спуска почти на нивото на улицата, преди да завие на изток. Вдишвам миризмата на мокър паваж и тиня.

Влакът слиза надолу и забавя скорост. Тогава скачам.

Краката ми изтръпват от удара и аз правя няколко крачки напред, за да запазя равновесие. Тръгвам по средата на улицата, отиваща на юг, към тресавището. Голата земя пред мен се простира докъдето поглед стига. Кафява равнина, която някъде далече среща хоризонта.

Завивам наляво. Сградите на Ерудитите се мерзелят пред мен, мрачни и непознати. Как ли ще открия Кейлъб там?

Ерудитите протоколират всичко, това е в природата им. Все някъде трябва да пазят списъците на техните послушници. Все някой има достъп до тези списъци, аз само трябва да ги открия. Оглеждам сградите. По силата на логиката централната постройка сигурно е най-важната. Значи трябва да започна от нея.

Навсякъде гъмжи от членове на кастата. Според правилата на Ерудитите всеки от тях трябва да има поне едно синьо нещо по дрехите. Синият цвят стимулира отделянето на успокояващи хормони в мозъка, а „спокойният ум е ясен ум“. Този цвят е и отличителен за цялата каста. Сега ми се вижда прекалено ярък. Напоследък съм свикнала с приглушена светлина и тъмни дрехи.

Очаквам да ми се наложи да си пробивам път с лакти през навалищата и, както обикновено, на всяка крачка да мърморя „Простете!“, но се оказва, че не е необходимо. Откакто съм една от

Безстрашните, вече всички ме забелязват. Тълпата ми прави път и очите им ме проследяват, докато отминавам. Свалям ластичето от плитката си и разтърсвам глава, преди да мина през централния вход.

Затварям вратата след себе си и вдигам глава. Помещението е огромно, тихо и мирише на покрити с прах книги. Паркетът на пода скърца под краката ми. По протежение на цялата стена са наредени книжни шкафове, но изглежда служат само за украса, защото масите в средата на помещението са заети от компютри и никой не чете книги.

Всички са се втренчили в мониторите с напрегнати, съсредоточени погледи.

Трябваше да се досетя, че централната сграда на Ерудитите е библиотека. Един портрет на отсрещната стена привлича вниманието ми. Два пъти е по-висок от мен и четири пъти по-широк, а на него е нарисувана привлекателна жена с бледосиви очи и очила — Джанийн. При вида ѝ сякаш пламък опърля гърлото ми. Представителят на Ерудитите — именно тя е автор на доклада срещу баща ми. Не ми хареса още откакто баща ми започна своите тиради по време на вечеря, а сега направо я мразя.

Под портрета има гравирана плоча с надпис: „Знанието води към благоденствие“. Благоденствие. За мен тази дума носи негативен смисъл. Аскетите я използват, за да опишат прекаленото самоугаждане.

Как стана така, че Кейлъб избра да бъде един от тези хора? Всичко — и онова, което правят, и онова, към което се стремят — е погрешно. Но и той сигурно мисли същото за Безстрашните.

Приближавам към писалището под портрета на Джанийн. Младият мъж зад него изобщо не вдига поглед, докато казва:

— С какво мога да ви бъда полезен?

— Търся един човек — отговарям. — Името му е Кейлъб. Знаете ли къде мога да го открия?

— Не ми е разрешено да давам лична информация — отвърща вежливо той, докато трополи с пръсти по екрана пред себе си.

— Той ми е брат.

— Не ми е разре...

Удрям с длан върху писалището, той трепва, губи концентрация и ме поглежда над очилата. Всички глави се обръщат към мен.

— Повтарям — гласът ми реже като нож, — че търся един човек. Той е послушник тук. Не може ли поне да ми кажете къде да го

открива?

— Беатрис? — произнася глас зад мен.

Обръщам се и пред мен стои Кейлъб с книга в ръка. Косата му е пораснала и вече покрива ушите. Носи синя тениска и очила с правоъгълни рамки. Въпреки че изглежда като напълно непознат и на мен вече не ми е позволено да го обичам, аз се втурвам към него и го прегръщам с всичка сила.

— Имаш татуировка — казва. Гласът му е приглушен.

— Ти имаш очила — отвръщам. Отстъпвам назад и присвивам очи. — Зрението ти е отлично, Кейлъб, защо ти е това?

— Ами... — Той хвърля поглед към масите наоколо. — Хайде, ела да излезем навън!

Напускаме сградата и пресичаме улицата. Трябва да подтичвам, за да го настигна. Срещу централата на Ерудитите някога е имало парк. Сега просто му казват „Милениум“ — ивица гола земя и няколко ръждясали метални статуи; едната е абстрактна и представлява посребрен мамут; другата има формата на бобено зърно и до нея приличам на джудже.

Спираме на бетонната площадка край металното бобено зърно, наоколо са насядали на малки групи Ерудити, които четат книга или вестник. Кейлъб сваля очилата и ги пъха в джоба, после прокарва пръсти през косата си. Очите му неспокойно отбягват моя поглед. Сякаш се срамува от нещо. Сигурно и аз би трябвало да се засрамя. Татуирана съм, с разпусната коса и нося прилепнали към тялото дрехи. Въпреки това, не ме е срам.

— Какво търсиш тук? — пита.

— Исках да се върна у дома — казвам, — а ти си част от него.

Той стиска устни.

— Не изглеждаш особено доволен от срещата — добавям. — Направо загубих ума и дума при вида ти — казва той и слага ръце на раменете ми. — Нали знаеш, че това не е разрешено. Такива са правилата.

— Хич не ми пука — казвам. — Изобщо не ме е грижа, разбира ли?

— А би трябвало. — Гласът му е ласкав, но в очите му пак се появява познатият неодобрителен поглед. — Ако беше на мое място,

нямаше да искаш да се забъркваш в неприятности със сегашната ти каста.

— Това пък какво трябва да значи?

Но аз знам съвсем точно какво означава това. За него моята нова каста е най-безмилостната от петте, нищо повече.

— Просто не искам да си навлечеш беда. И няма нужда да беснееш срещу мен — казва той и накланя глава. — Какво се е случило с теб?

— Нищо. С мен нищо не е станало. — Затварям очи и се почесвам по врата. Дори да можех да му обясня всичко, нямаше да го направя. Не мога дори да помисля за това.

— Смяташ ли...? — Той забива поглед във върховете на обувките си. — Смяташ ли, че си направила правилния избор?

— Не мисля, че има такъв — отговарям. — Ами ти?

Той се озърта. Хората, които минават покрай нас, ни зяпат. Погледът му пробягва по лицата им. Все още е притеснен, но причината може би не съм аз. Сигурно е заради тях. Хващам го за ръката и го повличам под арката на бобеното зърно. Влизаме в кухнята му утроба. Виждам отражението си навсякъде, оброчено от овала на извитите повърхности, проядено от ръждиви петна и мръсотия.

— Какво става? — питам, хващайки двете му ръце. Досега не бях забелязала тъмните кръгове около очите му. — Какво не е наред?

Кейлъб опира длан в металната повърхност. В отражението главата му е малка и сплескана от едната страна, а ръката му сякаш е огъната назад. Моето отражение е дребно и дундесто.

— Става нещо голямо, Беатрис. Нещо страшно се е объркало. — Очите му са огромни и оцъклени. — Не знам точно какво се случва, но хората постоянно сноват напред-назад, говорят шепнешком, а Джанийн всеки ден държи речи за това колко корумпирани са Аскетите, само за това говори.

— Ти вярваш ли й?

— Не. Май не. Аз не... — Той клати глава. — Вече не знам в какво да вярвам.

— Напротив, знаеш — казвам остро. — Ти много добре знаеш кои са родителите ни. Познаваш и нашите приятели. Или мислиш, че бащата на Съюзън е корумпиран?

— Че какво знам аз? Какво стигаше до мен? На нас не ни позволяваха да задаваме въпроси, Беатрис; не ни позволяваха да познаваме нещата отвътре. Докато тук... — Той вдига очи и в плоската окръжност на огледалото точно над нас забелязвам дребните ни фигурки с размера на пръст. Това, мисля си, е истинският ни образ: отраженията ни са толкова нищожни, колкото сме и самите ние в действителност. — Тук всеки има свободен достъп до информацията — продължава той. — И тя винаги е на разположение.

— Това не е кастата на Прямите. Тук има и лъжци, Кейлъб. Също така има много умни хора, които знаят как да те манипулират.

— Мислиш ли, че нямаше да разбере, ако някой ме манипулира?

— Ако са толкова умни, колкото ги мислиш, тогава няма как да разбереш. Даже няма да се усетиш.

— Сама не знаеш какви ги плещиш — казва той и клати глава.

— Да, бе. Как изобщо може да знам какво представлява една корумпирана каста. Аз просто преминавам през своята инициация при Безстрашните, за бога — отвърщам. — Поне си давам сметка от какво съм част, Кейлъб. А ти предпочиташ да забравиш онова, което знаем още от раждането си — че тези хора са алчни и арогантни и доникъде няма да те доведат.

— Мисля, че трябва да си вървиш, Беатрис. — Гласът му става твърд.

— С удоволствие — отговарям. — А, не че има някакво значение, но майка каза да ти предам да проучиш серума за симуляция.

— Значи си я видяла? — Той изглежда огорчен. — Тя защо не...

— Защото Ерудитите вече не допускат Аскети в техния лагер. Тази информация не е ли стигнала до теб?

Стрелвам се покрай него, изхвърчавам от огледалната пещера и тръгвам по тротоара. Не трябваше да напускам лагера на Безстрашните. Сега там се чувствам като в свой дом. Поне оттук изглежда така, там съвсем ясно си давам сметка къде се намирам — върху плаващи пясъци.

Тълпата по тротоара оредява и аз вдигам поглед, за да разбере каква е причината. На няколко крачки пред мен стоят двама Ерудити със скръстени ръце.

— Извинете — казва единият, — но ще трябва да дойдете с нас.

Единият върви толкова плътно след мен, че усещам дъха му във врата си. Другият ме въвежда в библиотеката и тръгва по коридора към асансьорите. Подът извън централната зала е от бели теракотени плочки, а стените излъчват светлина като тавана в стаята за тестване на наклонностите. Сиянието им се отразява в сребристите врати на асансьора и аз присвивам очи, за да мога да виждам.

Опитвам се да запазя самообладание. Задавам си стандартните въпроси от обучението ми при Безстрашните. „Какво ще направиш, ако някой те нападне в гръб?“ Представям си как забивам лакът в стомаха или слабините му. В този момент ми се иска да съм въоръжена. Това са мисли, типични за Безстрашните, но сега вече са и мои.

„Какво ще направиш, ако си нападната едновременно от двама души?“ Следвам мъжа по пустия коридор със сияещи стени и влизам след него в някакъв кабинет. Стените са от стъкло — вече мога да се досетя коя каста е построила сградата на училището ми.

Една жена седи зад метално бюро. Вглеждам се в лицето ѝ. Същото, което господства в библиотеката на Ерудитите; то е отпечатано и във всяка статия, която кастата публикува. Откога го мразя? Дори не си спомням колко време мина.

— Седни! — нарежда Джанийн. Гласът ѝ звучи познато, особено когато е вбесена. Воднистите ѝ сиви очи се впиват в мен.

— Предпочитам да остана права.

— Седни! — повтаря тя. Сега вече съм сигурна, че съм чувала този глас и преди.

Чух го в подземния коридор да говори с Ерик, преди да ме нападнат. Чух как тя спомена Дивергентите. И преди това — чух го...

— Вашият глас беше в симулацията — казвам. — Говоря за симулацията при теста за установяване на наклонностите.

Тя е заплахата, за която ме предупредиха Тори и майка ми. Това е опасността за Дивергентите. Сега седи право пред мен.

— Правилно. Засега тестът за определяне на наклонностите е най-великото ми постижение като учен — отговаря. — Прегледах твоите резултати от теста, Беатрис. Очевидно има някакъв проблем. Твоят тест не е бил записан, а резултатите са обработени и подадени ръчно. Знаеше ли това?

— Не.

— Известно ли ти е, че си едното от двете лица, определени чрез теста като Аскети, които после са преминали към Безстрашните?

— Не — отговарям, опитвайки се да прикрия стъписването си. Нима двамата с Тобиас сме единствените? Само че неговият резултат е неподправен, а моят е фалшифициран. Тогава излиза, че е само той. Стомахът ми се свива при мисълта за Фор. Точно сега не ме е грижа какъв гений е. Той ме нарече жалка.

— Какво те накара да избереш Безстрашните? — пита тя.

— Какво общо има това със случая? — Опитвам се да смекча тона, но не ми се получава. — Ще ме порицаете, че съм напуснала кастата и търся брат си? „Кастата над кръвта!“, нали така? — Замълчавам. — Нека обаче първо се замислим какво правя във вашия кабинет. Не сте ли прекалено важна клечка, за да се занимавате с мен?

Изглежда това леко разклаща нейната самоувереност. Устата ѝ се свива за миг.

— Ще оставя на Безстрашните да те порицаят — казва и се обляга назад в стола.

Слагам ръце върху гърба на стола, на който съм отказала да седна, и впивам пръсти в облегалката. Зад Джанийн има прозорец, който гледа към града. В далечината един влак прави ленив завой.

— Що се отнася до присъствието ти тук... Любопитството е характерна черта на моята каста. Докато прехвърлях резултатите от теста, забелязах, че в още една от твоите симулации има грешка. Тя също не е била записана. Знаеше ли за това?

— Откъде имате достъп до моите резултати? С тях разполагат само Безстрашните.

— Тъй като Ерудитите са разработили симулациите, ние имаме... споразумение с Безстрашните, Беатрис. — Тя вирва глава и ми се усмихва. — Просто се грижа нашата технология да работи изрядно. Ако тя проявява някакъв дефект при теб, трябва да взема мерки това повече да не се случва, ясно ли ти е?

Ясно ми е само едно: тя ме лъже. Изобщо не я е грижа за технологията, а подозира, че нещо не е наред с моите резултати от теста. Също като лидерите на Безстрашните и тя души за Дивергенти. След като майка настоява Кейлъб да проучи серума за симулациите, явно Джанийн го е изобретила.

Но каква заплаха може да крие способността ми да манипулирам симулациите? Какво общо има тя с някого от Ерудитите, с хората изобщо?

Не мога да си отговоря на нито един от тези въпроси. Но погледът, с който Джанийн ме следи, ми напомня за погледа на връхлитащото куче в теста за наклонностите — злият поглед на хищник. Очевидно има желание да ме разкъса на парчета. Сега обаче нямам намерение да се просна по корем, за да покажа покорство. Този път и аз трябва да се превърна в атакуващо куче.

Усещам как сърцето ми се е качило в гърлото.

— Не знам как действа симулацията — казвам, — но веществото, с което ме инжектираха, ми разстрои стомаха.

Възможно е вниманието на провеждащия симулацията да е било съсредоточено главно върху този проблем. През цялото време дебнеше да не повърна и сигурно затова не е направил запис. И при следващата симулация пак ми прилоша.

— При теб обичайно ли е да имаш проблеми със стомаха, Беатрис? — Гласът ѝ е като острие на бръснач. Тя тропа с ниско изрязаните си нокти по стъкления плот.

— Още от малка — отговарям, колкото може по-спокойно. Пускам облегалката на стола и правя крачка встрани с намерение да седна. Не мога да си позволя да покажа нервност, макар вътрешностите ми да са оплетени на топка.

— Показала си висок успех при симулациите — продължава Джанийн. — Как си обясняваш това?

— Аз съм смела — отговарям, без да отклонявам поглед от нейния. В очите на всички касти Безстрашните изглеждат по един и същи начин. Безочливи, агресивни, импулсивни. Наперени. Трябва да се държа така, както се очаква от мен. Ухилвам се самодоволно насреща ѝ. — И съм най-добрият послушник, който някога са имали.

Привеждам се напред и опирам лакти върху коленете си.

Ще трябва да продължа в същия дух, за да я убедя.

— Искате да знаете защо избрах точно Безстрашните, така ли? — казвам. — Защото ми писна. — Давай, давай. Лъжите трябва да звучат достоверно. — Писна ми да бъда покорна мишка и да върша само добри дела. Затова реших да се махна.

— Значи родителите ти изобщо не ти липсват? — деликатно подпитва тя.

— Питате дали ми липсва постоянно да ме хокат, че съм се погледнала в огледалото? Или да ми нареждат да мълча по време на вечеря? — Тръскам глава. — Не. Това не ми липсва. Те вече не са моето семейство.

Лъжата пърли гърлото ми, докато я изричам. А може това да са сълзите, които преглъщам. Виждам отново как майка стои зад мен с гребен и ножици в ръка и едва-едва се усмихва, докато подстригва косата ми. Искане ми се да крещя, вместо да я оскърбявам по този начин.

— Да разбирам ли... — Джанийн свива устни и млъква за миг, преди да довърши изречението, — че си съгласна с докладите, които касаят политическите лидери в този град?

Докладите, които очернят семейството ми като корумпирано и жадно за власт, които наричат родителите ми нравоучителни диктатори? Същите доклади, в които личи прикрита заплаха и се правят намеци за преврат? От тях ми се повдига. А откакто знам, че именно тя ги пише, направо ми се иска да я удуша.

Усмихвам се.

— От цялото си сърце и душа — отговарям.

Един от лакеите на Джанийн, мъж със синя яка на ризата и очила, ме откарва до лагера на Безстрашните в лъскав сребрист автомобил, какъвто досега не съм виждала. Моторът е почти беззвучен. Когато го питам за подробности около колата, той казва, че този е от автомобилите, задвижвани със слънчева енергия. После се впуска в детайлни обяснения как панелите върху покрива трансформират слънчевата светлина в енергия. След шейсетина секунди вече не го слушам, а просто зяпам през прозореца.

Представа нямам какво ще правят с мен, като се върна.

Подозирам само, че ще бъде нещо много лошо. Представям си как краката ми се люлеят над бездната и прехапвам устни.

Когато колата спира пред стъклената сграда над лагера на Безстрашните, Ерик вече ме чака на вратата. Хваща ме за ръка и ме повежда вътре, без да благодари на шофьора. Пръстите му стискат толкова силно, че сигурно мястото скоро ще посинее.

Изпречва се пред мен точно на входа. Започва да пука кокалчетата на ръцете си. Като изключим това, е напълно неподвижен.

Неволно започвам да се треса.

Лекото пук на ставите му е единственият доловим звук, освен собственото ми дишане. С всяка секунда той участва ритъма. Когато това най-накрая приключва, Ерик сплита пръсти пред тялото си.

— Добре дошла обратно при нас, Трис!

— Ерик.

Той тръгва към мен, крачейки предпазливо.

— Какво... — първата дума е произнесена тихо — точно — добавя, този път по-силно — си въобразяваше?

— Аз... — Толкова е близо, че виждам по лицето му дори дупките, оставени от металните халки на пиърсинга. — Не знам.

— Изкушавам се да те обявя за предател, Трис — продължава той. — Да си чувала някога фразата „Кастата над кръвта!“?

Виждала съм Ерик да върши ужасяващи неща. Чувала съм го да изрича ужасяващи неща. Но никога не съм го виждала такъв. Това вече не е познатият ми маниак, той се владее съвършено и е напълно целеустремен. Предпазлив и тих.

За пръв път осъзнавам какъв точно е Ерик: Ерудит, действайки под прикритие като един от Безстрашните, гений и садист, ловец на Дивергенти.

Искам да побягна.

— Недоволна ли си от живота тук? Да не би случайно да съжаляваш за своя избор? — Веждите му, обкичени с метални халки, се повдигат въпросително, челото му се сбръчква. — Ще ми се да чуя обяснението ти защо предаде Безстрашните, себе си и мен... — той се удря в гърдите, — като си позволи да проникнеш в централата на друга каста.

— Аз... — Поемам си дълбоко въздух. Той ще ме убие, ако разбере каква съм в действителност, усещам го. Ръцете му се свиват в юмруци. Тук съм съвсем сама, ако нещо с мен се случи, никой няма нито да види, нито да разбере.

— Ако не можеш да дадеш обяснение — меко казва той, — ще бъда принуден да преосмисля мястото ти в класирането. А тъй като явно си твърде привързана към предишната си каста, може да се наложи да преразгледам класирането на твоите приятели. Сигурно малкото момиче от Аскетите ще приеме второто предупреждение по-сериозно.

Първата ми мисъл е, че не може да го направи, защото е нечестно. После обаче осъзнавам, че точно това ще направи и дори за секунда няма да се поколебае. Напълно е прав: при мисълта, че заради безразсъдната ми постъпка някой друг ще бъде изхвърлен от кастата, страх смазва гърдите ми.

— Аз... — опитвам отново.

Но вече ми е трудно да дишам.

Тогава вратата се отваря. Влиза Тобиас.

— Какви ги вършиш? — обръща се той към Ерик.

— Разкарай се оттук! — отговаря Ерик, гласът му е по-висок и вече не така монотонен. Звучи като предишния Ерик, когото познавам. Изражението му също се променя, става по-живо и променливо. Гледам го захласната колко леко може да превключва и се питам какъв е замисълът зад всичко това.

— Няма — отговаря Тобиас. — Тя е просто едно глупаво момиче. Нямах причина да я мъкнеш тук и да я разпитваш.

— Просто едно глупаво момиче, значи! — изсумтява Ерик. — Ако беше просто едно глупаво момиче, нямаше да се класира първа, нали така?

Тобиас притиска носа си и ме поглежда през пръсти. Опитва се да ми каже нещо. Започвам трескаво да мисля. Какво ме посъветва наскоро Фор?

Единственото, за което се сещам, е: „Престори се, че си уязвима!“ Това и преди ми е помагало.

— Аз... Аз бях толкова объркана, че не знаех какво да направя. — Пъхам ръце дълбоко в джобовете си и забивам поглед в земята. После толкова силно се ощипвам по крака, че ми избиват сълзи и вдигам очи към Ерик, подсмърчайки. — Опитах се да... и... — клатя глава.

— Какво се опита? — настоява Ерик.

— Да ме целуне — обажда се Тобиас. — Аз я отблъснах и тя си плю на петите като някое петгодишно хлапе. Наистина няма за какво да я обвиняваш, освен за глупостта ѝ. — И той изсумтява презрително.

Ерик гледа известно време ту към мен, ту към Тобиас, после избухва в смях — прекомерно висок и твърде продължителен, който звучи заплашително и стърже слуха ми като шкурка.

— Не е ли малко старичък за теб, а, Трис? — пита той и отново се изсмива.

Бърша бузата си, сякаш трия сълза.

— Сега вече мога ли да си вървя?

— Добре — казва Ерик. — Но да знаеш, че ти е забранено друг път да напускаш лагера без придружител, ясно ли е? — После се обръща към Тобиас. — А ти... по-добре си отваряй очите на четири повече никой от трансферите да не прекрачи извън лагера. И никой да не се опитва да те целува оттук нататък.

— Дадено — подбелва очи Тобиас.

Напускам първа, излизам отново навън и разтърсвам длани, за да спра нервното им потрепване. Сядам на паважа и обвивам коленете си с ръце.

Загубила съм представа колко дълго седя така, с наведена глава и затворени очи, когато вратата пак се отваря.

Може да са минали двайсет минути, може да е един час. Тобиас върви към мен.

Ставам и скръствам ръце, очаквайки да си получа мъмренето. Първо го ударих, после си навлякох неприятности с Безстрашните — няма как да мине без мъмрене.

— Какво? — започвам първа.

— Добре ли си? — Между веждите му се появява гънка и той внимателно докосва бузата ми. Отблъсквам ръката му.

— Чакай да помисля — отговарям. — Най-напред ме овикват пред всички, после ми се налага да си бърбям с жената, която се опитва да унищожи предишната ми каста, накрая Ерик едва не изхвърля приятелите ми от Безстрашните. Май съм имала страхотен ден, Фор.

Той поклаща глава и вдига поглед към порутената тухлена сграда от дясната му страна, която бледо наподобява лъскавата спирала от стъкло зад гърба ми. Трябва да е много древна. Никой вече не строи с тухли.

— На теб пък защо изобщо ти пука? — продължавам. — Нали можеш да бъдеш както жесток инструктор, така и загрижено гадже. — Изпъвам рамене при думата „гадже“. Нямах намерение да я използвам

толкова лекомислено, но вече е твърде късно. — А може да изпълняваш и двете роли едновременно.

— Аз не съм жесток — озъбва ми се той. — Тази сутрин те защитих. Как, според теб, щяха да реагират Питър и малоумните му приятели, ако бяха разбрали, че ние с теб...? — Той въздъхва. — Тогава никога нямаше да победиш. Щяха да си обяснят резултата ти с това, че си ми любимка, а не с твоите способности.

Отварям уста да възразя, но не мога. Наум ми идват няколко остроумни забележки, но ги преглъщам. Той има право. Бузите ми пламват и аз се опитвам да ги разхладя, като опирам длани в тях.

— Не беше нужно да ме унижаваш само за да им докажеш нещо — казвам най-накрая.

— А ти нямаше нужда да тичаш при брат си само защото съм те наранил — отговаря той. После се почесва по тила. — Но все пак това свърши работа, а?

— За моя сметка.

— Не съм очаквал, че ще ти подейства така. — Той свежда поглед и свива рамене. — Понякога забравям, че е възможно да те нараня. Че изобщо някой е способен да те нарани.

Пъхам ръце в джобовете и прикляквам. Обзема ме странно чувство — сладка, болезнена немощ. Той е постъпил така, защото е вярвал в моята сила и издръжливост.

У дома Кейлъб беше силният, защото можеше да бъде самоотвержен, защото всички добродетели, ценени от родителите ми, му бяха присъщи по природа. Никой досега не е бил толкова убеден в моята сила.

Надигам се на пръсти, протягам врат и го целувам.

Само устните ни се докосват.

— Ти си велик, да знаеш. — Поклащам глава. — Винаги си наясно точно какво трябва да направиш.

— Само защото предварително дълго съм го обмислял — отговаря той и бързо ме целува. — Как иначе щях да оправя това, ако ти и аз... — После се дръпва и се усмихва. — Правилно ли чух, че ме нарече „гадже“, Трис?

— Не е точно така — свивам рамене. — Защо? Така ли искаш да ти викам?

Той прокарва ръка по тила ми, повдига с пръсти брадичката ми и моето чело опира в неговото. За миг оставаме така, той е затворил очи, дъхът ни се смесва. Усещам неговия пулс във върховете на пръстите му. Долавям как дишането му се ускорява. Изглежда притеснен.

— Да — казва най-накрая. После усмивката му се стопява. — Според теб успяхме ли да го убедим, че си просто едно глупаво момиче?

— Надявам се — отговарям. — Понякога да си дребен е от полза. Не съм толкова сигурна, че успях да убедя Ерудитите обаче.

Крайчетата на устата му увисват и той ме поглежда мрачно.

— Трябва да ти кажа нещо.

— Какво?

— Не сега. — Той се озърта. — Да се срещнем отново тук в единайсет и половина. Не казвай на никого къде отиваш.

Кимвам, той се обръща и изчезва също толкова неусетно, както и дойде.

— Къде се губиш цял ден? — посреща ме Кристина, когато се връщам в спалното помещение. То е празно, явно всички останали са на вечеря. — Търсих те навън, но така и не те открих. Всичко наред ли е? Загази ли, задето удари Фор?

Поклащам глава. Само мисълта да ѝ разкажа къде съм била наистина, изцежда силите ми. Как бих могла да обясня това импулсивно мятане във влака и посещението при брат ми? Или зловещото спокойствие в гласа на Ерик, докато ме разпитваше. Или, като за начало, причината, поради която избухнах и ударих Тобиас?

— Просто трябваше да се махна. Разхождах се много дълго — казвам. — Не съм загазила. Той ми се навика, аз се извиних... Това е.

Внимавам да я гледам право в очите, докато говоря, и ръцете ми да стоят спокойно.

— Хубаво — казва тя. — Защото имам нещо да ти казвам.

Тя хвърля поглед през рамото ми към вратата, после се надига на пръсти и оглежда всички легла — сигурно за да се увери, че са празни. След това слага ръце върху раменете ми.

— Можеш ли да се държиш като момиче поне за няколко секунди? — пита.

— Аз съм си винаги момиче — отвръщам намръщено.

— Знаеш много добре какво искам да кажа. Става дума за глупаво, досадно момиче.

Започвам да навивам един кичур около пръста си.

— Миии, да.

Тя се ухилва толкова широко, че успявам да видя дори кътниците й.

— Уил ме целуна.

— Какво? — повтарям. — Кога? Къде? Как стана?

— А, значи си могла да бъдеш и момиче. — Тя се изправя и сваля ръце от раменете ми. — И така, малко след дребната случка с теб, двамата обядвахме заедно, после излязохме да се поразходим край железопътната линия. Просто си говорехме... вече не си спомням за какво. После той изведнъж спря, наведе си и... ме целуна.

— Ти подозираше ли, че те харесва? — питам. — Искам да кажа, усещаше ли нещо?

— Не! — размива се тя. — Това беше най-хубавото. После продължихме да се разхождаме и да си приказваме, като че нищо не е станало. Е, поне докато и аз не го целунах.

— Откога го харесваш?

— Не знам. Даже мисля, че отначало не го харесвах. Но после едни дребни неща... Как ме прегърна на погребението, как отваря вратата пред мен, сякаш съм момиче, а не някой, който е способен да го направи на пух и прах.

Избухвам в смях. Внезапно ми се прищява да й разкажа за Тобиас и за всичко онова, което се случи между нас. Но същата причина, която накара Тобиас да се престори, че между нас няма нищо, ме спира. Не искам тя да си помисли, че мястото ми в класирането има нещо общо с нашите отношения.

Ето защо просто казвам: — Много се радвам за теб.

— Благодаря — отвърща тя. — И аз съм щастлива. Преди това си мислех, че всичко е ужасно... Сама знаеш.

Тя сяда на ръба на леглото ми и обхожда с поглед спалното. Някои от послушниците вече са си опаковали нещата. Скоро ще се пренесем в апартаменти в другия край на лагера. Ония, които получат държавна работа, ще се преселят в стъклената сграда над Ямата. Вече ще мога да спя спокойно, без да се притеснявам, че Питър ще ме

нападне. И няма да се налага всеки ден да гледам празното легло на Ал.

— Направо не ми се вярва, че всичко свършва — казва тя. — Сякаш вчера пристигнахме. Но в същото време имам чувството, че цяла вечност не съм била у дома.

— Липсва ли ти? — Облягам се на таблата на леглото.

— Да. — Тя повдига рамене. — Някои неща обаче са си същите. И там всички са толкова шумни, както и тук, това — добре. Но тук е някак по-лесно. По всяко време знаеш къде си спрямо останалите, защото ти се казва. Няма никакви... манипулации.

Кимам. Моето възпитание в кастата на Аскетите ме подготви за тази страна от живота на Безстрашните.

Аскетите също не са манипулатори, но не са и прями.

— Не ми се вярва обаче, че щях да издържа инициацията при Прямите. — Тя тръска глава. — Вместо симулации, там те подлагат на детектор на лъжата. По цял ден, всеки ден. Последният тест... — Тя бърчи нос. — Дават ти онова нещо, дето му викат серум на истината, ти заставаш пред всички и започват да ти задават много лични и интимни въпроси. Идеята е, че като си кажеш и майчиното мляко, вече изобщо няма да има за какво да лъжеш. Тъй като всичките ти кирливи ризи вече са на показ, не ти остава нищо друго, освен да казваш истината.

Представа нямам кога успях да натрупам толкова много тайни в себе си. Това, че съм Дивергент. Страховете. Истинските ми чувства към приятелите и семейството, към Ал, Тобиас. Инициацията при Прямите би извадила на бял свят неща, до които дори симулациите не могат да се докоснат, тя би ме превърнала в пълна развалина.

— Звучи ужасно — казвам.

— Винаги съм знаела, че не мога да бъда една от Прямите. Не че не се опитвам да бъда честна, но всеки има неща, които предпочита да премълчи. Освен това, държа да имам пълен контрол над съзнанието си.

Май с всички е така.

— Както и да е — заключава тя. После отваря шкафа вляво от леглата. Когато открява вратата, оттам излита молец и размахва белите си крила пред лицето ѝ. Кристина така изпищява, че сърцето ми слиза в петите.

— Махни го! Махни го, махни го, махни го! — крещи тя.

Молецът отлита нанякъде.

— Отиде си — казвам. После избухвам в смях. — Ти се боиш от молци?

— Те са отвратителни. Тия хартиени криле и глупавите им буболечи телца... — Тя свива рамене.

Заливам се от смях. Толкова силно се смее, че се налага да приседна на леглото и да се хвана за корема.

— Никак даже не е смешно — сумти тя. — Е, добре де, може и да е смешно. Мъничко.

Когато се срещаме с Тобиас късно през нощта, той ме хваща за ръката, без да пророни дума, и ме повлича към железопътната линия.

Мята се в преминаващия вагон със смайваща лекота и издърпва и мен. Политам към него, бузата ми опира гърдите му. Той плъзва пръсти по ръцете ми и ме придържа за лактите, докато вагонът се люлее по стоманените релси. Наблюдавам как стъклената сграда над лагера на Безстрашните се стопява зад нас.

— Какво е това, дето трябваше да ми кажеш? — крещя, за да надвикам вятъра.

— Не сега — отговаря той.

Отпуска се на пода и ме дръпва при себе си; двамата седим, опрели гърбове до стената, аз съм с лице към него, краката ми са оставили следа по прашния под. Вятърът дърпа кичури от косата ми и ги разпилява по лицето. Той обгръща лицето ми с ръце, показалците му се плъзгат зад ушите ми и притиска устни към моите.

Дочувам скърцането на колелата върху релсите, когато влакът намалява скоростта, значи приближаваме центъра на града. Въздухът е студен, но устните и дланите му са топли. Той наклонява глава и целува кожата на шията ми точно под челюстта. Доволна съм, че наоколо е шумно и той не може да чуе как въздишам.

Вагонът се разклаца, аз губя равновесие и опирам ръка о пода, за да се задържа. Секунда по-късно си давам сметка, че съм се опряла на бедрото му. Усещам костта под дланта си. Би трябвало да се дръпна, но нямам желание да го направя. Навремето той ми каза да бъда смела. Когато се изправих пред летящите към лицето ми ножове или скачах от покрива, и през ум не ми е минавало, че ще ми трябва не по-малко храброст в този кратък миг от живота. Но наистина е така.

Помествам се, премятам крак през него и сядам отгоре му, после го целувам. Сърцето ми се е качило в гърлото. Той изопва гръб и аз усещам ръцете му върху раменете си. Пръстите му се плъзгат по гърба ми чак до талията и навсякъде, откъдето минават, ме полазват тръпки. Той разтваря няколко сантиметра от ципа на якето ми, а аз притискам длани към бедрата си, за да спра треперенето им. Не би трябвало да се притеснявам. Това е Тобиас.

Студеният въздух близва голата ми кожа. Тобиас се дръпва назад и внимателно оглежда татуировката върху ключиците ми. Пръстите му ги поглаждат и той се усмихва.

— Птици — казва. — Врани ли са? Все забравям да те питам.

Правя усилие да отвърна на усмивката му.

— Гарвани. По един за всеки член от моето семейство — отговарям. — Харесват ли ти?

Той не отговаря. Само ме придърпва към себе си и целува нежно всяка една от птиците. Притварям очи. Докосванията му са едва доловими, чувствени. Гъсто и топло като мед усещане се разлива по тялото ми и забавя хода на мислите ми. Той допира бузата ми.

— Не искам да прекъсваме, но трябва да слезем — казва.

Кимвам и отварям очи. Надигаме се и той ме дръпва след себе си към отворената врата на вагона. Влакът е намалил скоростта и вятърът вече не е толкова силен. Минава полунощ, светлините по улиците са изгасени и сградите изникват като призраци от мрака, после отново потъват обратно в него. Тобиас вдига ръка и посочва към една група постройките, толкова далече от нас, че ни се виждат не по-високи от пръст. Те са единственото светло петно в морето от мрак наоколо. Централата на Ерудитите.

— Явно градските наредби изобщо не ги интересуват — казва той, — защото там свети по цяла нощ.

— Никой ли не го е забелязал досега? — свъсвам вежди.

— Сигурен съм, че и други са го видели, но нищо не се прави, за да спре това. Изглежда не искат да си създават проблеми по такъв дребен повод. — Тобиас свива рамене, но напрежението върху лицето му ме притеснява. — Питам се обаче, с какво толкова се занимават Ерудитите, че да им трябва осветление и през нощта.

Той се обръща към мен и се обляга на стената.

— Трябва да знаеш две неща за мен. Първо, че съм крайно подозрителен към хората като цяло — започва. — В характера ми е да очаквам винаги най-лошото от тях. Второ — страшно ме бива с компютрите.

Кимвам. Той беше споменал, че работи с компютри, но някак не мога да си го представя по цял ден пред монитора.

— Преди няколко седмици, още преди да започне вашето обучение, открих достъп към засекретените файлове на Безстрашните. Очевидно още не сме толкова добри в засекретяването на информация като Ерудитите — казва. — Онова, което видях, ми прилича на военни планове. Кодирани команди, списъци с припаси, карти. Все неща от този род. А тези файлове бяха изпратени от Ерудитите.

— Война! — Махам косата от лицето си. Обвиненията на баща ми по адрес на Ерудитите, които слушам, откакто се помня, ме направиха подозрителна към тяхната каста. Собственият ми опит в лагера на Безстрашните ме накара да се отнасям с подозрение към властта и човечеството като цяло. Ето защо не съм шокирана, че някоя от кастите може да се готви за война.

А и Кейлъб го каза. „Става нещо голямо, Беатрис.“ Вдигам очи към Тобиас.

— Война срещу Аскетите ли?

Той хваща ръцете ми, преплита пръсти с моите и казва:

— Да, срещу кастата, която контролира правителството.

Стомахът ми се свива.

— Всички тези доклади целят да предизвикат недоволство срещу Аскетите — продължава той, зареял поглед към града извън вагона. — По всичко личи, че Ерудитите искат да ускорят процеса. Представа нямам как можем да им се противопоставим... И дали това изобщо е възможно.

— Но защо им е на Ерудитите да се съюзават с Безстрашните? — питам.

После една мисъл се заражда в главата ми, покосява ме като удар в стомаха и разяжда вътрешностите ми. Ерудитите нямат оръжие и не знаят как да водят война, затова пък Безстрашните го умеят.

Поглеждам Тобиас с широко отворени очи.

— Те ще се възползват от нас — казвам.

— Чудя се само какво са намислили, за да ни накарат да се бием.

Казах и на Кейлъб, че Ерудитите знаят как да манипулират хората. Те могат да подхвърлят лъжлива информация, за да принудят някои от нас да се бият, или пък да се възползват от алчността на други — има много начини. Освен това, колкото са манипулатори, толкова са и педанти, ето защо няма да оставят нищо на случайността. Ще искат да са сигурни, че всички човешки слабости са атакувани. Но как?

Вятърът разпилява косата върху лицето ми, накъсвайки гледката на ивици, но аз вече не правя опит да прибера кичурите.

— Нямам представа — отговарям.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА

Присъствах на церемониите за посвещаване на нови членове в кастата на Аскетите всяка година без последната. При тях това си е сериозна работа. Послушниците, които тридесет дни изпълняват общественополезен труд, преди да станат членове, сядат един до друг на скамейката. Някой от по-възрастните членове прочита символ веруюто на Аскетите, което е доста кратко, и говори главно за себеотрицанието и за подмолните камъни, които крие себелюбието. После по-старите членове умиват краката на послушниците. Накрая споделят за едно трапезата, като всеки сервира храна на съседа си отляво.

Безстрашните не правят такива неща.

Денят на посвещаването хвърля лагера на Безстрашните в пълен хаос и го превръща в лудница. Навсякъде гъмжи от народ и по-голямата част са пияни още от обяд. Едва си пробивам път в блъсканицата, за да си взема чинията с обяда, после я отнасям обратно в спалното помещение. По пътя виждам един, който е паднал от някоя от пътеките по стената на Ямата. Ако се съди по писъците му и по това как стиска крака си, явно е счупил нещо.

Поне в спалното е тихо. Забивам поглед в чинията с храна. В столовата грабнах първото, което ми се видя направя примамливо, и сега, докато го разглеждам по-отблизо, разбирам, че това са обикновени пилешки гърди, шепа грах и парче черен хляб. Храна за Аскет.

Въздъхвам. Това е, аз съм си Аскет. Такава съм, когато действам по инстинкт. Такава съм, когато ме подлагат на изпитание. Такава съм дори когато се налага да бъда безстрашна. Дали не съм попаднала в погрешната каста?

При мисълта за моята предишна каста ръцете ми се разтреперват. Трябва да предупредя семейството си за войната, която готвят Ерудитите, но не знам как да го направя. Все ще намеря начин, няма да

е точно днес обаче. Днес трябва да се концентрирам върху това, което ми предстои. Всичко с времето си.

Храня се механично като робот, отхапвайки последователно от пилешките гърди, граха и хляба. Няма значение коя точно е моята каста. След два часа ще отида заедно с останалите послушници в зоната на страха, ще се изправя очи в очи със собствените си страхове и ще стана една от Безстрашните. Вече е твърде късно за връщане назад.

Приключвам с яденето и заравям лице във възглавницата. Нямам намерение да спя, но след малко се унасям и ме събужда Кристина, която ме дърпа за рамото.

— Време е да вървим — казва. Изглежда мъртвобледа.

Разтривам очи, за да се разсъня. Спала съм с обувките.

И останалите послушници са в спалното помещение, завързват връзките на обувките си, закопчават якетата и раздават усмивки наляво и надясно, сякаш нищо особено не предстои. Свивам косата си на кокче и навличам черното яке, вдигайки ципа чак до брадичката. Мъченията ни скоро ще свършат, но симулациите не са за подценяване. Дали някога пак ще спим спокойно с всички тези спомени, които зоната на страха ще остави у нас? Наистина ли днес ще преодолеем собствените си страхове, както се очаква от нас?

Стигаме Ямата и тръгваме нагоре по пътеката, която води към стъклената сграда. Вдигам поглед към тавана. Не мога да видя дневна светлина, защото покривът е гъсто покрит с подметки на обувки. За секунда ми се струва, че стъклото пращи, но звукът е само в моето въображение. Изкачвам се по стъпалата заедно с Кристина. Тълпата горе започва да ме задушава.

Прекалено ниска съм, за да надзърна над главите на останалите, затова впивам поглед в гърба на Уил и вървя по стъпките му. Трудно ми е да дишам заради топлината от толкова много тела наоколо. По челото ми избиват капчици пот. През една пролука в навалищата виждам около какво са се струпали: редица екрани върху стената отляво.

Дочувам весели възгласи и се заглеждам в екраните. Този отдясно показва момиче в черни дрехи, което е в зоната на страха — Марлийн. Виждам я как се движи, забелязвам широко отворените ѝ очи, но не мога да разбера пред какво препятствие е изправена в

момента. Слава Богу, никой отвън няма да види и моите страхове, а само реакцията ми към тях.

Средният екран показва честотата на пулса ѝ. Тя се покачва за секунда, после се връща на предишното ниво. Когато се установява в нормални граници, екранът светва зелено и Безстрашните надават одобрителни викове. Екранът вдясно показва общото времетраене на симулацията.

Откъсвам очи от екрана и се затичвам да настигна Кристина и Уил. Тобиас стои близо до вратата в лявата част на помещението, която последния път почти не забелязах. Тя е точно до залата на зоната на страха. Минавам покрай него, без да го погледна.

Помещението е голямо и вътре има още един екран, подобен на онези отвън. Пред него в редица са насядали някакви хора. Сред тях са Ерик и Макс. Останалите са също по-възрастни. Ако се съди по жиците на главите им и техните безизразни очи, явно наблюдават симулацията.

Зад тях има още една редица столове, всичките заети в момента. Влизам последна и за мен не остава свободно място.

— Ей, Трис! — провиква се Юрая от другия край на помещението. Седи заедно с останалите послушници, родени Безстрашни. Само четирима са, другите вече са премина ли през своята зона на страха. Той потупва бедрата си. — Може да седнеш в скута ми, ако искаш.

— Доста изкусително предложение — отвърщам и се ухилвам. — Но и така съм си добре. Харесва ми да стоя права.

Освен това не искам Тобиас да ме види седнала в нечий скют.

В залата на зоната на страха лампите светват и показват Марлийн, която се е свила на кълбо. Лицето ѝ е набраздено от сълзи. Макс, Ерик и неколцина от останалите излизат от унеса на симулацията и стават да се поразтъпчат. След секунда ги виждам на екрана да я поздравяват за завършването.

— Трансфери, редът, по който ще преминете през последния тест, се определя от досегашното ви класиране — обявява Тобиас. — Това означава, че Дрю е първи, а Трис — последна.

Значи преди мен има пет души.

Изправям се в дъното на залата, на няколко крачки от Тобиас. Двамата си разменяме погледи, когато Ерик забива иглата в Дрю и го

праца в залата на зоната на страха. Докато дойде моят ред, вече ще знам как са се представили останалите и колко ще ми коства да ги изпреваря.

Отвън зоната на страха не представлява кой знае колко интересна гледка. Гледам как Дрю се движи, но не виждам онова, на което реагира. След няколко секунди затварям очи и се опитвам да опразня мислите от главата си. Сега е безполезно да гадая точно с кои страхове ще се наложи да се изправя лице в лице и колко на брой ще са те. Трябва само да помня, че имам силата да манипулирам симулацията и че съм го правила и преди.

Моли е следващата. Нейното време е два пъти по-кратко от това на Дрю, но и на нея не ѝ е никак леко. Минава доста време, а тя продължава да диша тежко и неуспешно се опитва да овладее паниката. В един момент дори се разпищява с пълно гърло.

Изненадана съм колко лесно е да заглуша всички останали мисли — за войната срещу Аскетите, за Тобиас, Кейлъб, родителите ми, приятелите, моята нова каста. Единственото, което трябва да направя сега, е да премина през това препятствие.

Следващата е Кристина. После Уил. След него е Питър.

Не ги гледам. Интересува ме само колко време им е отнело преминаването: дванайсет минути, десет минути, петнайсет минути. После идва моят ред.

— Трис.

Отварям очи и тръгвам към дъното на залата за наблюдение, където стои Ерик със спринцовка, пълна с оранжева течност. Почти не усещам иглата, когато се забива във врата ми и едва виждам пробитото от пиърсинги лице на Ерик, когато натиска буталото. Представям си, че серумът е течен адреналин, който се разлива по вените ми и ме прави по-силна.

— Готова ли си? — пита той.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТА

Готова съм. Пристъпвам в стаята, въоръжена не с пистолет или нож, а с план, който измислих предишната нощ. Тобиас каза, че трета степен е за психическа подготовка — създаване на стратегия за преодоляване на собствените страхове.

Ще ми се да знаех в какъв ред ще ми се явяват страховете. Люлея се на пети и пръсти, докато чакам първия. Още отсега ми е трудно да дишам.

Подът под мен започва да се променя. От бетона пониква трева и се залюлява от вятъра, който не усещам. Вместо оголените тръби, над мен сега има зелено небе. Ослушвам се за птиците и усещам страха си някак отдалече; сърцето блъска и гърдите ме присвиват, но това няма нищо общо със съзнанието ми. Тобиас ми каза да се опитам да разбера какво представлява тази симулация. Има право, тя няма нищо общо с птиците, а с контрола.

Край ухото ми изпляскват криле и нокти се впиват в рамото ми.

Този път не блъскам птицата. Вместо това приляквам, заслушана в пърхането на птичи криле зад гърба си. Прокарвам ръка през тревата ниско над земята. Какво може да пребори безсилието? Силата. За първи път се почувствах силна в лагера на Безстрашните, когато хванах пистолет.

В гърлото ми засяда топка. Нямам търпение ноктите да се махнат от мен. Птицата започва да грачи и стомахът ми се преобръща, но в следващия момент напипвам нещо твърдо и метално в тревата. Пистолетът ми.

Насочвам пистолета към птицата върху рамото ми. Тя изчезва във вид на експлозия от кръв и перушина. Обръщам се на пети и се прицелвам над себе си, откъдето се спуска облак от тъмни пера. Натискам спусъка, стрелям отново в морето от птици и виждам как черните им тела падат в тревата.

Докато се целя и стрелям, усещам в тялото си същия прилив на сила, както и когато за първи път хванах пистолет. Сърцето ми спира

да препуска. Полето, оръжието и птиците изчезват. Отново стоя в тъмнина.

Премествам тежестта си от единия върху другия крак и под мен нещо проскърцва. Клякам и прокарвам ръка по гладка студена повърхност — стъкло. Дланите ми опипват стъклени стени от всички страни. Пак аквариумът. Не ме е страх от удавяне. Проблемът е не във водата, а в невъзможността да изляза от стъкления затвор. Отново е въпрос на слабост. Просто трябва да убедя самата себе си, че съм достатъчно силна да разбия стъклото.

Светва синя светлина и водата започва да покрива пода. Няма да позволя симулацията да стигне по-далече от това. Удрям с длан по стъклената стена пред себе си и очаквам тя да се пропука.

Ръката ми отскача, без ударът да доведе до резултат.

Сърцето ми започва да бие ускорено. Ами ако онова, което ме спаси при първата симулация, сега не проработи? Ами ако не мога да разбия стъклото, щом не съм подложена на стрес? Водата покрива глезените ми и с всяка секунда нахлува все по-бурно. Трябва да се успокоя. Да се успокоя и да се концентрирам. Облягам се на стената зад мен и ритам с всичка сила. И пак. Пръстите ми изтръпват, но нищо не се случва.

Имам още един избор. Мога да изчакам водата да изпълни резервоара — а тя е вече до коленете ми — и да се опитам да се овладеея, докато се давя. Хвърлям се срещу стената, клатейки глава. Не, невъзможно е да стигна до давенето. Не мога.

Свивам ръце в юмруци и започвам да барабаня по стената. Посилна съм от стъклото. То е тънко като нов лед. Моят ум ще го направи такава. Затварям очи. Стъклото е като лед. Стъклото е лед. Стъклото е... Стъклото се пръсва под ръката ми и водата плисва върху пода. После отново става тъмно.

Разтърсвам ръце. Това трябваше да е леснопреодолимо препятствие. Сблъскала съм се с него и преди по време на симулациите. Не мога да си позволя да губя повече време.

Нещо, което прилича на твърда стена, ме удря отстрани, изкарва въздуха от дробовете ми и аз тежко падам, поемайки си мъчително дъх. Не мога да плувам, виждала съм толкова много и така бурна вода само по картините. Под мен има назъбена скала, хлъзгава от пръските. Водата блъска краката ми и аз се вкопчвам в скалата, усещайки сол по

устните си. С крайчеца на окото мяркам черно небе и кървавочервена луна.

Приижда друга вълна и се стоварва върху гърба ми. Удрям брадичката си в камъка и изкривявам лице от болка. Океанът е леден, но кръвта, която се стича по шията ми, топли. Протягам ръка и напипвам края на скалата. Водата бие в краката ми с неустоима мощ. Залавям се с все сила за камъка, но и това не е достатъчно — водата ме блъска и следващата вълна отнася тялото ми назад. Преобръщам се презглава, ръцете ми се разперват встрани и аз се стоварвам по гръб върху скалата, а пяната облива лицето ми.

Дробовете ми пицят за глътка въздух. Преобръщам се и пак се залавям за ръба, измъквайки се от водата. Дишам тежко, поредната вълна ме блъска, този път по-мощна от предишните, но сега се държа здраво.

Всъщност не би трябвало да ме е страх от водата.

По-страшното е да изгубя контрол. За да устоя, трябва да си възвърна самообладанието.

С яростен вик протягам ръка напред и откривам вдлъбнатина в скалата. Ръцете ми неистово треперят, докато се придърпвам напред и свивам крака под себе си, преди поредната вълна да ме е повлякла. Почувствала веднъж краката си на свобода, аз се втурвам да тичам, препускам бързо, ходилата ми стъпват стабилно върху камъка, червената луна е пред мен, а океанът изчезва.

После всичко останало изчезва, а тялото ми е неподвижно, прекалено неподвижно.

Опитвам се да помръдна с ръце, но те са завързани здраво. Поглеждам надолу и виждам въже, стегнато увито около гърдите, ръцете и краката ми. Под краката ми се появява купчина цепеници, а зад себе си забелязвам кол. Намирам се високо над земята.

От сенките наоколо започват да се прокрадват хора, лицата им са ми познати. Това са послушниците, които носят факли, а Питър е начело на тълпата. Очите му приличат на черни пробойни, а наглата му усмивка се е разляла по цялото лице, образувайки бръчки по бузите. Някъде в центъра на тълпата избухва смях и става все по-силен, когато и други гласове се присъединяват. Но аз чувам единствено пукане и прашене.

Пукането и пращането се усилват. Питър доближава факлата си до цепениците и близо до земята лумват пламъци. Те отначало пърпорят около ръба на всеки пън, после пропълзят и по кората. Сега не се опитвам да се освободя от въжетата, както направих първия път, когато се сблъсках с този страх. Вместо това, затварям очи и си поемам дълбоко въздух. Това е симулация. Тя не може да ми причини болка. Жегата на огъня ме обгръща. Тръскам глава.

— Надушваш ли това, Дървената! — провиква се Питър, гласът му се издига дори над пращането на огъня.

— Не — отговарям.

Пламъците стават още по-високи.

— Това е вонята на горящата ти плът — изсумтява той.

Когато отварям очи, всичко ми е като в мъгла от сълзите.

— Знаеш ли какво надушвам пък аз? — Напрягам глас, за да надвикам смеха около мен; този смях ме гнети не по-малко от пламъците. Извивам ръце и искам да се освободя от въжетата, но няма да го направя. Няма безсмислено да се съпротивлявам. Няма да се паникьосвам.

Взирам се в Питър през пламъците, а нажеженият въздух обгаря до кръв ръцете ми, нахлува в мен, топи подметките на обувките ми.

— Надушвам дъжд — казвам.

Над главата ми изтрещява гръмотевица. Крещя, когато огънят близва върховете на пръстите ми и болката плъзва по кожата. Вдигам глава и се концентрирам върху облаците, които се трупат отгоре, натезали и притъмнели от дъжда. Назъбената линия на светкавица разсича небето и аз усещам първата капка върху челото си. „По-бързо, по-бързо!“ Капката се стича отстрани на носа ми, втора ме удря по рамото, толкова тежка, сякаш е лед или камък, а не вода.

Пелената на дъжда ме обгръща отвсякъде. Съскане и цвъртене заглушават смеха. Усмиввам се и отдъхвам, докато дъждът потушава пламъците и облекчава изгарянията по ръцете ми. Въжетата се свличат и аз прокарвам пръсти през косата си.

Иска ми се да съм като Тобиас и да имам само четири страха, но не съм чак толкова безстрашна.

Оглаждам гънките на ризата си и когато вдигам очи, се озовавам в моята стая в сектора на Аскетите. Никога досега не съм се сблъскала с този страх. Лампата е изгасена, но стаята се осветява от

лунната светлина, която нахлува през прозореца. Една от стените е покрита с огледала. Смутена, извърщам очи. Това не е редно. Не е разрешено да имам огледала.

Поглеждам отражението: големите си очи, леглото с изпънатите сиви завивки, гардеробът с дрехите ми, шкафът с книги, голите стени. Очите ми отскачат към прозореца зад мен.

Към мъжа, който стои отвън.

Студени тръпки минават по гърба ми като търкалящи се капчици пот и тялото ми се сковава. Разпознавам го. От двете му страни се появяват още двама мъже, неподвижни също като него. Лицата им са лишени от черти — покрити с кожа черепа.

Извивам тяло и те вече са в стаята ми. Сега са трима.

Опирам гръб в огледалото.

За миг в стаята цари тишина, после идва ударът с юмрук по прозореца; не просто два, четири или шест, а десетки юмруци, биещи по стъклото. Ударите отекуват в гръдния ми кош, толкова са силни, после мъжът с белезите и двамата му придружители тръгват бавно с предпазливи крачки към мен.

Дошли са, за да ме отведат и да ме убият, както направиха Питър, Дрю и Ал. Знам го.

Симулация. Това е симулация. Сърцето удря като чук в гърдите ми. Опирам длан върху огледалото зад мен и го плъзгам наляво. Това не е огледало, а врата на дрешник.

Повтарям си къде ще открия оръжието. То ще виси вътре на дясната стена, на сантиметри от ръката ми. Не отмествам очи от мъжа с белезите, но напипвам пистолета с крайчеца на пръстите и стискам дръжката в дланта си.

Прехапвам устни и стрелям по мъжа с белезите. Не чакам да видя дали съм улучила — прицелвам се поред в двамата мъже без лица, колкото може по-бързо. Толкова силно хапя устни, че ме заболява. Ударите по прозореца престават, но вместо това, се чува стържещ звук и юмруците се превръщат в ръце с криви пръсти, които драцят по стъклото и напират да влязат вътре. Стъклото пращи под натиска им, после се пропуква и се пръска.

Крещя.

Нямам достатъчно куршуми в пистолета.

Купчина тела — човешки тела, но обезобразени, с извити под странен ъгъл ръце, разчекнати усти с остри като игли зъби, празни очни кухини — се стоварват наред стаята ми, едно по едно, надигат се и започват да се тътрят към мен. Отстъпвам назад в дрешника и затварям вратата пред себе си. Решение. Трябва ми решение. Клякам и опирам широката страна на пистолета в слепоочието си. Не мога да ги надвия. Не съм способна да ги надвия, затова трябва да се успокоя. Зоната на страха ще отчете забавянето на пулса ми и равномерното ми дишане и ще премине към следващото препятствие.

Сядам върху пода в дрешника. Стената зад гърба ми скърца. Чувам тропот — юмруците са отново тук, блъскат по вратата на дрешника, но аз се обръщам и напрегам поглед в мрака към плоскостта зад мен. Не е стена, а друга врата. Правя усилие да я отместя встрани и зад нея се показва коридорът на горния етаж. Усмивкам се и се промушвам през цепнатината, после се изправям на крака.

Долавям аромата на печено. Аз съм си у дома.

Поемайки дълбоко въздух, наблюдавам как нашата къща постепенно избледнява. За миг бях забравила, че съм в централата на Безстрашните.

После Тобиас застава пред мен.

Но аз не се боя от Тобиас. Поглеждам през рамо. Може би там има нещо, върху което трябва да се концентрирам. Но не — зад мен има само легло с балдахин.

Легло?

Тобиас тръгва към мен бавно.

„Какво става?“

Поглеждам го, напълно парализирана. Той ми се усмивва.

Тази усмивка изглежда мила, позната.

Той притиска устата си към моята и устните ми се разтварят. Допреди малко смятах за невъзможно да забравя, че се намирам в симулация. Грешала съм: присъствието му помита всичко останало.

Пръстите му намират ципа на якето ми и с едно дълго и бавно движение го разтварят. Той сваля якето от раменете ми.

„О!“, това е единственото, което се върти в главата ми, докато той отново ме целува. „О!“

Страхът ми е да бъда с него. Цял живот съм се предпазвала от емоционално обвързване, но не съм подозирала колко дълбоко е

залегнало в съзнанието ми това.

Препятствието не прилича на останалите. То е различен вид страх — по-скоро нервност и паника, отколкото заслепяващ ужас.

Той плъзга пръсти надолу по ръцете ми и стиска хълбоците ми, дланите му гаят кожата над колана ми и аз потръпвам.

Нежно го отблъсквам и опирам ръце в челото си. Нападаха ме ято врани и мъже без лица; бях подпалена от момче, което наистина едва не успя да ме хвърли в бездната; за малко да се удавя — два пъти, а с това да не мога да се справя?! Това е страх, срещу който нямам подготвена стратегия — момчето, което харесвам, иска... да прави секс с мен?

Тобиас целува шията ми в симулацията.

Опитвам се да разсъждавам трезво. Трябва да се изправя с лице и пред този страх. Трябва да си върна контрола над ситуацията и да я превърна в нещо не толкова плашещо.

Поглеждам симулационния Тобиас в очите и казвам строго:

— Нямам намерение да спя с теб в някаква халюцинация, ясно?

После го хващам за раменете, обръщам го с гръб към мен и го тласкам към леглото. Усещам нещо, което е по-различно от страх — гъделичкане в стомаха, бълбукащ смях. Притискам се към него и го целувам, ръцете ми се убиват около тялото му. Усещам колко е силен. Усещам... колко ми е хубаво.

И той изчезва.

Кискам се в шепа, а лицето ми гори. Сигурно съм единственият послушник, изправен пред такъв страх.

Край ухото ми прищраква спусък.

Съвсем бях забравила за това. Усещам тежестта на пистолет в ръката си и свивам пръсти около него, опирайки показалец на спусъка. Откъм тавана струи светлина, източникът ѝ е неясен. В осветения кръг стоят майка ми, баща ми и брат ми.

— Направи го! — просъсква някакъв глас до мен. На жена е, но е дрезгав. Сякаш е поръсен с чакъл и натрошено стъкло. Прилича на гласа на Джанийн.

В тила ми е опряно дулото на пистолет, студено кръгче върху кожата. По тялото ми плъзва студ и косъмчетата на тила ми настръхват. Отривам потта, избила по свободната ми ръка и поглеждам към жената

с крайчеца на окото. Наистина е Джанийн. Очилата ѝ са килнати настрана, погледът ѝ е напълно безчувствен.

Най-кошмарният ми страх: семейството ми ще загине и вината за това ще бъде моя.

— Направи го! — повтаря тя, този път по-настоятелно. — Направи го, или аз ще те убия!

Впивам очи в Кейлъб. Той ми кимва, веждите му са склучени, гледа ме със съчувствие.

— Давай, Трис! — меко казва той. — Разбирам те. Всичко е наред.

Очите ми смъдят.

— Няма — казвам, гърлото ми е толкова свито, че боли.

Поклащам глава.

— Давам ти десет секунди — крещи жената. — Десет. Девет.

Погледът ми се мести от брат ми към баща ми. Последния път, когато го видях, в погледа му имаше презрение, но сега широко отворените му очи гледат с мекота. Никога досега не съм виждала това изражение върху лицето му.

— Трис — казва той, — нямаш друг избор.

— Осем.

— Трис — обажда се майка ми. Усмивва се. Има сладка усмивка. — Обичам те.

— Седем.

— Млъквай! — крясвам и вдигам пистолета. Мога да го направя. Мога да ги застрелям. Те всичко разбират. Даже искат да го направя. Не желаят да се жертвам заради тях. Та те дори не са истински. Всичко това е само една симулация.

— Шест.

Това не е реално. Нищо не означава. Благите очи на брат ми са като свредели, които пробиват дупки в главата ми. Пистолетът започва да се изплъзва от потните ми длани.

— Пет!

Нямам друг избор. Затварям очи. Мисля. Трябва да помисля. Онова, което кара сърцето ми да препуска, е само едно-единствено нещо: заплахата за моя живот.

— Четири. Три.

Какво ми беше казал Тобиас? „Саможертвата и храбростта не са толкова различни.“

— Две.

Освобождавам спусъка на пистолета си и го пускам на земята. Преди да съм изгубила самообладание, се обръщам и опирам чело о дулото на пистолета зад мен.

„По-добре застреляй мен!“

— Едно.

Чувам прищракване и изстрел.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА

Лампите светват. Стоя сама и разтреперана в празна стая с бетонни стени. Падам на колене, притиснала ръце към гърдите. Тук не беше студено, когато влязох, но сега усещам мраз. Разтривам ръце, за да затопля настръхналата си кожа.

Никога преди не съм чувствала такова облекчение.

Всички мускули в тялото ми се отпускат едновременно и аз пак дишам свободно. Не мога да си представя пак да мина през моята зона на страха, както го прави Тобиас. Преди това ми се струваше проява на голяма смелост, но сега ми прилича повече на мазохизъм.

Вратата се отваря и аз се изправям на крака. Макс, Ерик, Тобиас и неколцина, които не познавам, влизат в редица и се скупчват в кръг около мен. Тобиас ми се усмихва.

— Поздравления, Трис! — казва Ерик. — Ти успешно издържа последното изпитание.

Насилвам се да се усмихна. Не се получава. Още не мога да се отърся от спомена за пистолета, опрян в главата ми. Продължавам да усещам дулото между веждите си.

— Благодаря — казвам само.

— Има само още нещо, преди да те пуснем да се приготвиш за приемния банкет — продължава той. После привиква с жест един от непознатите зад себе си. Жена със синя коса му подава малка черна кутия. Той я отваря и вади оттам спринцовка с дълга игла.

Тялото ми се напруга при вида ѝ. Оранжево-кафеникавата течност в нея ми напомня онова, с което ни инжектираха преди симулациите. Нали уж бях приключила с тях.

— Теб поне не те е страх от игли — казва той. — Инжектирам ти проследяващо устройство, което ще бъде активирано само ако те обявят за безследно изчезнала. Просто предпазна мярка.

— Колко често се случва хора да изчезват безследно? — питам със свити вежди.

— Не много често — нагло се ухилва Ерик. — Благодарение на Ерудитите разполагаме с тази технология. Днес инжектирахме всички членове на Безстрашните. Предполагам, че и останалите касти скоро ще го направят.

Стомахът ми се свива. Не мога да позволя да ме инжектират с нещо, изобретено от Ерудитите — вероятно дори от самата Джанийн. Но не мога и да откажа. Откажа ли, той отново ще се усъмни в лоялността ми към кастата.

— Добре — казвам със свито гърло.

Ерик пристъпва към мен със спринцовка в ръка. Отмятам косата от шията си и накланям глава. Гледам настрани, докато той почиства кожата ми с антисептично памуче и вкарва иглата. Режеща, но кратка болка минава през врата ми. Той връща иглата обратно в кутията и залепва марля върху мястото, където ме е инжектирал.

— Банкетът е след два часа — казва накрая. — Твоето място в класирането сред останалите послушници, включително родените Безстрашни, ще бъде обявено на него.

Късмет!

Малката група се изнизва от залата, но Тобиас се бави.

Той спира край вратата и ми прави знак да го последвам.

Подчинявам се. Стъклената сграда над Ямата гъмжи от Безстрашни, някои от тях вървят по въжета над главите ни, други са се събрали на групи, приказват си и се смеят. Той ми се усмихва. Явно не е наблюдавал симулацията.

— Дочух, че ти си единствената, която е трябвало да преодолее само седем препятствия — казва. — Което на практика е нещо нечувано.

— Значи ти не си гледал симулацията?

— Гледах я само на екрана. Лидерите на Безстрашните са единствените, които виждат всичко — отговаря. — Изглеждаха истински впечатлени.

— Е, седем страха не са така впечатляващи като четири — отвръщам, — но и на това съм доволна.

— Ще се изненадам, ако не те класират първа — казва.

Влизаме в стъклената стая. Тълпата е още тук, но вече е доста оредяла, след като и последният послушник — моя милост — е преминал през зоната на страха.

Хората вътре ме забелязват след няколко секунди. Гледам да стоя близо до Тобиас, докато сочат към мен, но не мога да се измъкна толкова бързо, че да си спестя поздравленията, потупването по рамото и бодряшките възклицания. Оглеждам лицата около мен и си давам сметка колко чужди ще бъдат в очите на баща ми и брат ми и колко близки са за мен, въпреки металните халки и татуировките по ръцете, шията и гърдите. Отвърщам на усмивките им.

Спускаме се бавно по пътеките на Ямата и аз първа проговарям:

— Искам да те питам нещо — прехапвам устни. — Какво ти казаха за моята зона на страха?

— Всъщност нищо. Защо? — пита той.

— Просто питам. — Изритвам едно камъче от пътеката.

— Непременно ли трябва да се върнеш в спалното помещение? — казва той. — Ако имаш нужда от спокойствие и тишина, може да останеш с мен до началото на банкетата.

Стомахът ми се свива.

— Какво има? — пита той.

Не искам да се връщам в спалното, но не искам и да изпитвам боязън от присъствието му.

— Да вървим! — казвам.

Той затваря вратата след нас и си събува обувките. — Искаш ли вода? — пита.

— Не, благодаря. — Държа ръцете си преплетени пред тялото.

— Добре ли си? — казва, докосвайки бузата ми. Шепата му обгръща главата ми от едната страна, дългите му пръсти се плъзгат по косата ми. Усмивва се и придържа главата ми, докато ме целува. По тялото ми бавно се разлива топлина. И страх, който пищи като аларма в гърдите ми.

Без да откъсва устни от моите, той сваля якето от раменете ми. Трепвам, когато го чувам да пада на пода, и се дръпвам рязко, очите ми смъдят. Не знам защо го правя. Изобщо не се чувствах по този начин, когато ме целуваше във влака. Притискам длани към лицето си, скривам очи в тях.

— Какво не е наред?

Тръскам глава.

— Само не казвай, че нищо ти няма. — Гласът му е студен. Той сграбчва ръката ми. — Хей, погледни ме!

Свалям ръце от лицето си и вдигам очи към него. Стъписана съм от обидата в погледа му и гнева, стаен в стиснатата му челюст.

— Понякога се питам какво е вътре в теб — казвам колкото се може по-спокойно. — Това..., каквото и да е то.

— Какво е онова вътре в мен ли? — повтаря той. После отстъпва назад, клатейки глава. — Ти си пълен идиот, Трис!

— Не съм идиот — казвам. — И точно затова си давам сметка, че има нещо странно сред толкова много момичета да избереш точно мен. Така че, ако търсиш само... хм, ти си знаеш..., онова...

— Какво? Секс ли? — озъбва ми се той. — Знаеш ли, ако търсех само това, ти определено нямаше да си първата, при която щях да отида.

Чувствам се така, сякаш току-що е забил юмрук в стомаха ми. Естествено, че няма да съм първата, при която ще отиде — нито първата, нито най-красивата, нито най-желаната. Притискам ръце към корема си и поглеждам настрани, преглъщайки сълзите. Не съм ревла. Нито ми е в характера да хленча. Примигвам няколко пъти, отпускам ръце и го поглеждам твърдо.

— Ще си ходя — казвам тихо. И тръгвам към вратата.

— Не, Трис! — Той сграбчва китката ми и ме дръпва обратно. Отблъсквам го силно, но той хваща и другата ми китка и стиска здраво ръцете ми.

— Съжалявам за думите си — казва. — В действителност имах предвид, че ти не си като другите. Разбрах го още щом те видях.

— Ти беше едно от препятствията в моята зона на страха. — Долната ми устна трепери. — Знаеше ли това?

— Какво? — Той пуска ръцете ми и в погледа му отново се появява обида. — Страхуваш ли се от мен?

— Не от теб — отвърщам. Прехапвам устната си, за да спре да трепери. — А от това да бъда с теб... Изобщо с някого. Досега не съм имала такава връзка, а ти си по-голям от мен, не знам какво очакваш и...

— Трис — започва строго той, — представа нямам какви илюзии си правиш, но това е нещо съвсем ново и за мен.

— Илюзии ли? — повтарям. — Искаш да кажеш, че ти не... — вдигам вежди. — О! О! Просто предположих... — Сигурно защото аз

съм толкова увлечена по него, си въобразявам, че с всички останали е така. — Така де, разбираш какво искам да кажа.

— Е, предположението ти е погрешно. — Той отклонява поглед. Страните му горят, сякаш е засрамен. — Нали знаеш, че можеш да споделиш всичко с мен — допълва по-късно. Взима лицето ми в ръце, пръстите му са студени, но дланите парят. — Много по-сговорчив съм, отколкото се представих по време на обучението, честна дума.

Вярвам му. Но това няма нищо общо с неговата сговорчивост.

Той ме целува между веждите, по върха на носа, после внимателно спира устни върху моите. Имам чувството, че ще се пръсна всеки момент. По вените ми вместо кръв тече електрически ток. Искам да ме целува, искам го, но се боя докъде може да стигне това.

Ръцете му се плъзгат по раменете ми и пръстите му попадат върху превръзката. Той се дръпва назад със смръщено чело.

— Ранена ли си? — пита.

— Не. Нова татуировка. Вече заздравя, просто... Още не искам да я показвам.

— Може ли да погледна?

Кимам със свито гърло. Дръпвам ръкава си, измъквам ръка от него и оголвам рамото. Той задържа за секунда погледа си върху него, после прокара пръсти отгоре. Те се надигат и спускат, следвайки очертанятията на костите ми, които стърчат повече, отколкото ми се иска. Имам чувството, че навсякъде, където кожата му докосва моята, нещо при допира се променя. Усещам някакъв трепет в стомаха си. Не просто страх. Има и още нещо. Желание.

Той отлепва крайчето на превръзката. Очите му обхождат символа на Аскетите и той се усмихва.

— Имам същата — казва през смях. — На гърба.

— Наистина? Може ли да я видя?

Той залепва отново превръзката върху татуировката и покрива рамото ми с ризата.

— Да не искаш да се съблека, Трис?

В гърлото ми клокочи нервен смях.

— Само... донякъде.

Той кима, усмивката му внезапно угасва. Вдига поглед към мен и смъква ципа на дрехата си. Тя се свлича от раменете му и той я

запраща върху стола край бюрото. Вече не ми е до смях. Не ми остава нищо друго, освен да го следя с очи.

Веждите му са събрани в центъра на челото, когато повдига долния край на тениската. После с едно плавно движение я измъква през главата.

Част от пламъците на Безстрашните покриват дясната му страна, но иначе гърдите му са недокоснати. Той отвръща поглед.

— Какво има? — питам, свъсила вежди. Той изглежда притеснен.

— Обикновено... не се показвам пред хората — отговаря. — Пред когото и да било.

— Мога да си обясня защо — казвам меко. — Виж се само!

Бавно започвам да обикалям около него. Върху кожата му са изрисувани символите на всички касти — този на Безстрашните е най-отгоре на гърба, точно под него е на Аскетите, а останалите три — по-дребни — са разположени отдолу. В продължение на няколко секунди разглеждам везните, знакът на Прямите, окото — символът на Ерудитите, и дървото — емблемата на Миротворците. Нормално е да си татуира символа на Безстрашните, дали му убежище, и даже този на Аскетите, от които произхожда, също като мен. Но останалите три?

— Според мен допускаме грешка — меко казва той. — Всички подценяваме и пренебрегваме добродетелите на останалите касти, докато се опитваме да наложим нашите. Не желая да участвам в това. Искам да бъда едновременно безстрашен, безкористен, също така умен, и мил, и честен. — Той прави кратка пауза. — Най-трудно от всичко ми се удава да бъда мил.

— Никой не е съвършен — промълвявам. — Но не става така. Ако се отървеш от едно лошо качество, друго лошо качество заема мястото му. Така аз изтъргувах малодушието срещу жестокост; смених безсилието със свирепост. Прокарвам пръсти по символа на Аскетите. — Трябва да ги предупредим. Скоро.

— Знам — отговаря. — Ще го направим.

Обръща се с лице към мен. Искане ми се да го докосна, но се боя от неговата голота; боя се, че той разголи и мен.

— Това плаши ли те, Трис?

— Не — казвам с пресипнал глас. После прочиствам гърлото си. — Не съвсем. Страх ме е само... от моето желание.

— Какво е то? — После чертите му се изопват. — Мен ли искаш? Кимам бавно.

Той също кимва и нежно взима ръцете ми в своите.

Придърпва дланите ми към корема си. Свежда очи, повдига ръцете ми нагоре към стомаха, после към гърдите и ги задържа върху шията си. Дланите ми изтръпват при допира с неговата кожа — гладка, топла. Лицето ми гори, но въпреки това, треперя. Той ме поглежда.

— Някой ден — казва, — ако все още ме искаш, двамата може... — Той прави пауза, прочиствайки гърлото си. — Двамата може...

Усмиввам се леко и обвивам ръце около него, преди да е довършил. Опирам буза в гърдите. Усещам ударите на сърцето му, учестени също като моя пулс.

— И ти ли се страхуваш от мен, Тобиас?

— Направо съм ужасен — отвръща с усмивка.

Извърщам глава и целувам вдлъбнатинката в основата на шията му.

— Може би след това вече няма да се появяваш в моята зона на страха — промърморвам.

Той свежда глава и ме целува бавно.

— Тогава всички ще ти викат Сикс^[1].

— Фор и Сикс — казвам.

Целуваме се отново и този път усещането ми е близко, познато. Чувствам инстинктивно колко добре си пасват телата ни: неговата ръка около кръста ми, моите длани върху гърдите му, устните му, притискащи моите. Телата ни запазват спомена едно за друго.

[1] От англ. six — шест. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ВТОРА

Внимателно наблюдавам лицето на Тобиас, докато отиваме към столовата, търсейки някакви признаци на разочарование. Прекарахме два часа в неговото легло, целувахме се, приказвахме, понякога подремвахме, докато откъм коридора не се разнесоха викове — народът се стичаше към мястото на банкетата.

Най-малкото, сега поне изглежда по-ведър отпреди. И по-често се усмихва.

На входа се разделяме. Влизам първа и хуквам към нашата маса с Уил и Кристина. Той влиза след мен минута по-късно и сяда при Зийк, който му подава тъмна бутилка. Тобиас я отклонява.

— Къде ходиш? — посреща ме Кристина. — Всички други се върнаха в спалното.

— Скитах наоколо — казвам. — Беше ми нервно, за да седя на едно място и да си приказвам с останалите.

— Няма никаква причина да ти е нервно — казва Кристина и поклаща глава. — Изпуснах те от поглед само за секунда, за да кажа нещо на Уил, и ти се изпари.

Долавям нотка на ревност в гласа. За пореден път изпитвам желание да ѝ обясня, че бях добре подготвена за симулацията само защото съм по-различна. Вместо това, свивам рамене.

— Каква работа ще си избереш? — питам я.

— Мисля си да поискам такава като на Фор. Ще обучавам послушниците — отговаря тя. — Направо ще им изкарвам душите. Голям купон. Ами ти?

Само че аз бях толкова съсредоточена да завърша инициацията, че изобщо не помислих за това. Може да работя за някой от лидерите на Безстрашните, но те ще ме убият, ако разберат каква съм всъщност. Пък и май нямам голям избор.

— Мислех си..., че може да стана посланик в някоя от другите касти — казвам. — Това, че съм трансфер, ще ми е от полза.

— А аз така се надявах да кажеш водач на инструкторите при Безстрашните — въздъхва Кристина. — Защото Питър точно това иска. Не спря да се перчи в спалното.

— И аз искам това — обажда се Уил. — Дано се окажа преди него в класирането! О, и преди всички послушници, родени Безстрашни! Съвсем бях забравил за тях — той въздъхва. — Майчице, това ще бъде съвсем невъзможно!

— Не, не е — окуражава го Кристина. Тя посяга да хване ръката му и вплита пръсти в неговите, сякаш това е най-естественото нещо на света. Уил стиска дланта ѝ.

— Имам един въпрос — казва Кристина и се навежда към мен. — Лидерите, които наблюдаваха твоята симулация..., се смееха на нещо.

— Нима? — Прехапвам устни до кръв. — Радвам се, че ужасът може да ги забавлява.

— Имаш ли представа кое точно препятствие е било това?

— Не.

— Лъжеш — отсича тя. — Винаги си хапеш бузата отвътре, когато лъжеш. Това те издава.

Преставам да си хапя бузата отвътре.

— Уил пък си цупи устните, ако това ще те успокои — добавя тя.

Уил тутакси слага ръка върху устата си.

— Добре де, добре. Страхувах се от... проява на интимност — отговарям.

— Интимност, значи — повтаря Кристина. — Нещо като... секс?

Цялата се напрягам. Насилвам се да кимна. Дори да бяхме само двете и наоколо да нямаше жива душа, пак щях да искам да я удуша на място. Прехвърлям през ум няколко хватки, с които бих нанесла максимални щети с минимално усилие. И се опитвам да я изпепеля с поглед.

Уил се смее.

— И как беше? — продължава тя. — Искам да кажа, някой просто... се опита да го направи с теб, така ли? Кой беше?

— Ами, нали знаеш... Някакъв мъж без лице — отговарям. — Какво стана с твоите молци?

— Нали обеща никога да не казваш?! — изписква Кристина и ме пляска по ръката.

— Молци — повтаря Уил. — Да не те е страх от молци?

— Само ако са на облак — отговаря тя. — Нещо като рояк молци. Навсякъде около мен. С всичките тия криле, крака и... — Тя потръпва и тръска глава.

— Направо настръгнах — казва Уил с престорен ужас. — Ето това е моето момиче. Твърдо като топка памук.

— О, я стига!

Някъде изпищява микрофон толкова остро, че запушвам уши. Поглеждам през залата към Ерик, който се е качил върху една от масите с микрофон в ръка и почуква с пръст по него. Когато тълпата Безстрашни утихва, той се прокашля и започва:

— Всички ние тук не сме много силни по речите. Красноречието е за Ерудитите — казва той. Тълпата избухва в смях. Питам се дали знаят, че навремето е бил Ерудит; че скрит под маската на безразсъдството, даже жестокостта, присъщи на Безстрашните, той е повече Ерудит от който и да е друг в онази каста. Ако знаеха това, едва ли щяха да се смеят на шегата му. — Затова ще бъда кратък. Започва нова година и ние имаме нова група послушници. От по-малка група членове. Нека ги приветстваме.

При думата „приветстваме“ в залата сякаш избухва взрив, но не от аплодисменти, а от ударите на юмруци върху масите. Вибрациите рикошират в гърдния ми кош и аз се ухилвам насила.

— Ние вярваме в храбростта. Ние вярваме в действието. Ние вярваме в освобождаването от страха и придобиването на умения да се преборим със злото в нашия свят, така че доброто да преуспява и процъфтява. Ако и вие вярвате в това, тогава сте добре дошли.

Въпреки убеждението си, че Ерик едва ли вярва в някое от тези качества, аз усещам как се усмихвам, защото аз пък вярвам в тях. Независимо доколко лидерите на Безстрашните са успели да изкривят идеалите на кастата, това все още са моите идеали.

Отново тропот на юмруци по масите, този път придружен и от бойни викове.

— Утре първите десет сред кандидатите ще изберат своята професия в зависимост от мястото си в класирането и това ще бъде първото им действие като пълноправни членове — продължава Ерик. — Знам, че вие всъщност с най-голямо нетърпение очаквате класирането. То е сбор от три вида резултати — първо, от показаните

умения при сражение; второ, от степента със симулациите, и трето, от последния изпит, зоната на страха. Окончателното класиране ще видите на екрана зад мен.

В мига, в който от устата му се откъсва „зад мен“, имената се появяват върху екрана, който е голям почти колкото стената. Срещу първото място е моята снимка и името ми. Трис.

Тежестта в гърдите ми изчезва. Не си давах сметка, че я има, докато не ми олекна и вече не ме затиска като скала. Усмиввам се и цялото ми тяло изтръпва. Първа. Дивергент или не, в тази каста ми е мястото.

Забравям за войната, забравям за смъртта. Ръцете на Уил ме обгръщат и той ме стиска в мечешка прегръдка. Дочувам аплодисменти, смях и викове. Кристина сочи към екрана, очите ѝ са широко отворени и пълни със сълзи.

1. ТРИС
2. ЮРАЯ
3. ЛИН
4. МАРЛИЙН
5. ПИТЪР

Питър се изправя. Сподавам въздишката си. Но след това прочитам останалите имена.

6. УИЛ
7. КРИСТИНА

Усмиввам се, а Кристина протяга ръце през масата, за да ме прегърне. Прекалено съм развълнувана, за да се дистанцирам от такива жестове на близост. Тя се смее в ухото ми.

Някой ме връхлита изотзад и крещи нещо в ухото ми.

Юрая. Няма как да се обърна, затова само протягам ръка и стискам рамото му.

— Поздравления! — викам високо.

— Ти ги победи! — отвърща с вик той. После ме освобождава от хватката си, смее се и се втурва обратно към групата на послушниците, родени Безстрашни.

Проточвам врат, за да погледна отново екрана. Преглеждам списъка с имена до края.

На осмо, девето и десето място са имена на послушници, родени Безстрашни, които нищо не ми говорят.

На единадесето и дванадесето място са Моли и Дрю.

Моли и Дрю отпадат. Дрю, който се опита да избяга, докато Питър ме стискаше за гърлото над бездната, и Моли, която разпространяваше лъжите на Ерудитите по адрес на баща ми, са вече безкастови.

Това не е точно победата, която жадувах, но въпреки това, е победа.

Уил и Кристина се целуват, доста сладникаво, мен ако питате. В ушите ми нахлува тропотът на юмруци на Безстрашни върху масите. После някой ме потупва по рамото и когато се обръщам, виждам Тобиас да стои пред мен. Ставам, сияеща.

— Смяташ ли, че ако те прегърна, ще бъде прекалено компрометиращо? — пита той.

— Знаеш ли — отговарям, — изобщо не ми пука!

Надигам се на пръсти и притискам устни в неговите. Това е най-хубавият момент в живота ми.

Миг по-късно палецът на Тобиас докосва инжектираното място на врата ми и всичко си идва на мястото. Представа нямам как не съм се досетила за това по-рано.

Първо: оцветеният серум съдържа предаватели.

Второ: предавателите свързват съзнанието на човек със симулационната програма.

Трето: Ерудитите са изобретили серума.

Четвърто: Ерик и Макс работят с Ерудитите.

Дръпвам се рязко от прегръдката на Тобиас и го поглеждам с разширени очи.

— Трис? — смутено казва той.

Тръскам глава.

— Не сега.

По-скоро исках да кажа „Не тук“. Не и докато Уил и Кристина са на крачка от мен и са ме зяпнали с отворена уста — вероятно защото току-що целунах Тобиас; не и с цялата тая врява на Безстрашните наоколо. Въпреки това, трябва да му кажа колко е важно.

— По-късно — казвам. — Става ли?

Той кима. Даже не знам как ще му обясня всичко по-късно. Представа нямам как ще успея да си запазя здравия разсъдък.

Но със сигурност знам как Ерудитите ще ни накарат да воюваме.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА

Търся начин да остана насаме с Тобиас след обявяване на класирането, но около него се е събрала гъста тълпа от послушници и членове, а триумфът им е толкова буен, че го отнася надалече от мен. Решавам да се измъкна от спалното, щом всички заспят, за да го открия. Преодоляването на зоната на страха обаче така е изцедило силите ми, че скоро се унасям.

Събужда ме скърцането на пружина и тътренето на крака. Прекалено е тъмно, за да видя ясно какво става, но когато очите ми свикват с мрака, забелязвам Кристина да завързва връзките на обувките си. Отварям уста да я попитам какви ги върши, но в същия момент съзирам в другия край на помещението Уил да навлича ризата си. Всички останали са будни, но никой не гъква.

— Кристина! — изсъсквам. Тя не гледа към мен, затова я хващам за рамото и я разтърсвам. — Кристина!

Тя обаче продължава да завързва връзките на обувките си.

Сърцето ми се свива, когато виждам лицето ѝ. Очите ѝ са отворени, но с празен поглед, а лицевите мускули — отпуснати. Тя се движи с полуотворена уста, без да гледа къде върви — не е будна, но изглежда сякаш е. Всички останали са като нея.

— Уил? — викам го, прекосявайки стаята. Щом приключват с обличането, всички послушници се подреждат един до друг. После тръгват навън, марширувайки в колона. Хващам ръката на Уил, за да го спра, но той продължава да върви напред. Стискам зъби и го тегля с всички сили, забивайки пети в пода. Той просто ме повлича със себе си.

Всички те са сомнамбули.

Започвам трескаво да търся обувките си. Не мога да остана тук сама. Завързвам ги бързешком, намятам якето и хуквам навън, настигам бързо колоната послушници и изравнявам крачка с тях. Трябват ми няколко секунди, за да осъзная, че се движат в съвършен синхрон — стъпка с един и същи крак напред, мах с една и съща ръка

назад. Старая се да им подражавам, доколкото мога, но този ритъм е твърде странен за мен.

Маршируваме към Ямата, но при входа ѝ първите от колоната завиват наляво. Макс стои в коридора и ни наблюдава. Сърцето ми започва да блъска в гърдите и аз се опитвам да наподобя празния поглед на останалите. Втрещвам се пред себе си, съсредоточена в ритъма на стъпката. Тялото ми се напруга като пружина, когато минавам покрай него. Той ще разбере. Ще усети, че не съм с приспано съзнание като останалите и с мен ще се случи нещо лошо, знам си го.

Тъмните очи на Макс се плъзгат над мен.

Изкачваме се по някакви стъпала и продължаваме в същия ритъм последователно по четири коридора. Последният преминава в огромна пещера. Вътре има тълпа от Безстрашните.

Виждам дълга редица маси с някакви черни купчини върху тях. Не успявам да различа какво е, докато не приближавам съвсем. Оръжие.

Разбира се. Ерик каза, че всеки един от Безстрашните е бил инжектиран вчера. Затова сега кастата се състои само от лунатици, послушни и обучени да убиват. Съвършените войници.

Взимам пистолет, кобур и колан също като Уил, който върви точно пред мен. Опитвам се да повтарям неговите движения, но не мога да предвидя какво ще направи в следващия момент, затова се суея повече, отколкото би ми се искало. Стискам зъби. Остава да разчитам на това, че никой не ме гледа.

Щом се въоръжавам, тръгвам подир Уил и останалите послушници към изхода.

Не мога да участвам във война срещу Аскетите, срещу семейството си. По-добре да умра. Зоната на страха доказва това. Пред мен няма голям избор. Постепенно планът ми се избистря. Трябва да се преструвам, докато стигна колкото може по-близо до сектора на Аскетите в града. Ще спася семейството си. Без значение какво ще стане след това. Залива ме вълна на облекчение.

Колоната послушници върви по тъмен коридор. Нито виждам Уил пред себе си, нито по-напред от него. Кракът ми среща нещо твърдо, политам напред и разпервам ръце. Коляното ми се удря в ръб — стъпало. Изправям се. Толкова съм напрегната, че чак зъбите ми тракат. Не са забелязали това. Прекалено тъмно е. За бога, дано наистина е достатъчно тъмно.

Когато стълбището завива, в пещерата нахлува светлина и аз най-после мога пак да различа раменете на Уил пред себе си. Съсредоточавам се да вляза в неговия ритъм, когато стигаме върха на стълбището и преминаваме покрай друг от лидерите на Безстрашните. Сега вече знам кои са истинските водачи, защото те единствени са будни.

Е, не са съвсем единствените. Сигурно и аз съм будна, защото съм Дивергент. Щом е така, тогава и Тобиас трябва да е буден. Освен ако не съм се заблудила за него.

Трябва да го открия.

Заставаме край железопътната линия в редица, която се простира чак докъдето стига периферното ми зрение. Влакът спира пред нас, вратите на всички вагони са отворени. Един по един всичките ми приятели от послушниците се качват във вагона отпред.

Не мога да обърна глава, за да потърся Тобиас в навалищата, но скришом поглеждам встрани. Лицата отляво са ми непознати. На няколко крачки вдясно от мен обаче забелязвам високо момче с късо подстригана коса. Може и да не е той, няма как да съм сигурна, но не трябва да изпускам удобния случай. Нямам представа как да се добера до него, без да привлека вниманието върху себе си. Но трябва някак да го настигна.

Вагонът пред нас се напълва и Уил се отправя към следващия. Това ми дава идея и вместо да спра, когато той спира, се промъквам още няколко крачки надясно. Всички наоколо са по-високи от мен, телата им ще ме прикриват. Правя още една крачка вдясно, стискайки зъби. Прекалено много движения. Ще ме хванат. Моля ви, не ме хващайте!

Един от членовете на Безстрашните с празен поглед подава ръка на момчето пред мен, то я поема, но движенията и на двамата са като на работи. Стискам подадената ми ръка, без да поглеждам нагоре и се качвам във вагона.

Изправям се и се озовавам лице в лице с онзи, който ми помогна да се кача. Очите ми отскачат нагоре само за секунда, за да го огледам. Тобиас, със същия празен поглед като всички останали. Нима съм сбъркала и той не е Дивергент? Сълзи напират в очите ми, но аз ги преглъщам и се дръпвам от него.

Около мен се трупат и други, заставаме в четири редици, рамо до рамо. После се случва нещо странно — нечии пръсти се преплитат с моите и една длан опира вътрешността на ръката ми. Тобиас, хванал ръката ми.

Тялото ми се съживява от прилива на енергия. Стискам ръката му и той ми отвръща със същото. Той е буден. Права бях.

Изгарям от желание да го погледна, но се насилвам да стоя мирно и да гледам право напред, докато влакът потегля. Той бавно движи палеца си в кръг по дланта ми. Иска да ме успокои, но вместо това ме напряга още повече. Имам нужда да поговоря с него. Имам нужда да го погледна.

Не виждам накъде тръгва влакът, защото момичето пред мен е много високо. Гледам втренчено в тила ѝ и се концентрирам върху ръката на Тобиас в моята, докато колелата не започват да скърцат по релсите. Нямам представа колко време съм стояла така, но гърбът ме боли, значи е било доста дълго. Спирачките на влака стържат, докато спира. Сърцето ми блъска в гърдите толкова силно, че ми е трудно да дишам.

Малко преди да скочим от вагона, с периферното зрение виждам Тобиас да обръща глава към мен и крадешком го поглеждам. Тъмните му очи ме гледат настойчиво и той казва:

— Бягай!

— Семейството ми — прошепвам.

После продължавам да гледам право пред себе си и когато идва моят ред, скачам от вагона. Тобиас върви пред мен. Трябва да се концентрирам в тила му, но улиците, по които минаваме, са ми познати и постепенно преставам да обръщам внимание на колоната Безстрашни отпред. Минавам покрай мястото, откъдето на всеки шест месеца заедно с майка ми вземахме нови дрехи за семейството; ето я спирката на автобуса, където навремето сутрин го чаках за училище; тротоарът е толкова разбит, че двамата с Кейлъб трябваше да играем на прескочикобила, за да стигнем от другата страна.

Сега всичко е съвсем различно. Сградите са пусти и тъмни. По улиците гъмжи от войска на Безстрашните, която марширува в отсечен ритъм, с изключение на офицерите, застанали на всеки стотина метра. Те ни наблюдават как преминаваме или пък на групички обсъждат

нещо. Няма признаци да се държат по-особено. Наистина ли са дошли да воюват?

Изминавам близо километър, преди да открия отговора на този въпрос.

Дочувам пукотевица. Не мога да се огледам, за да разбера откъде идва звукът, но колкото по-нататък вървя, толкова по-силен и остър става той. Най-накрая различавам изстрели от оръжие. Стискам челюсти. Трябва да продължавам да вървя, трябва да гледам право пред себе си.

Някъде напред забелязвам въоръжена жена от Безстрашните да блъска на колене мъж със сиви дрехи. Разпознавам човека — той е един от членовете на съвета. Жената вади пистолет от кобура и с празен поглед стреля в тила на мъжа.

Жената има сив кичур в косата. Това е Тори. Едва не се свличам на земята.

„Продължавай да вървиш!“ Очите ми смъдят. „Продължавай да вървиш!“

Минаваме с маршова стъпка покрай Тори и падналия член на съвета. Едва не се разридавам, когато прекрачвам главата му.

После войниците пред мен спират и аз правя същото.

Гледам да стоя неподвижно. Единственото ми желание е да открия Джанийн, Ерик и Макс и да ги застрелям. Ръцете ми треперят, невъзможно е да ги овладея. Дишам учестено само през носа.

Пореден изстрел. С угълчето на дясното си око забелязвам как някакво сиво петно пада на паважа. Ако продължава така, няма да остане нито един от Аскетите.

Войниците на Безстрашните изпълняват непрекословно неизречените заповеди, без колебание и без въпроси. Водят група Аскети към една от близките сгради, сред тях има и деца. Море от войници в черно охранява входа. Единствените, които не различавам сред множеството, са лидерите на Аскетите. Може би всички те са вече мъртви.

Един по един войниците на Безстрашните преди мен поемат в една или друга посока, за да изпълнят някаква заповед. Скоро ръководителите ще забележат, че каквито и сигнали да приемат останалите, аз не ги получавам. Какво ще правя, когато това се случи?

— Ама че яко! — възкликва мъжки глас отдясно. Зървам кичур дълга мазна коса и сребърни халки. Ерик. Той ме мушка с показалец в бузата и аз едва се удържам да не блъсна ръката му.

— Наистина ли не ни виждат? Нито ни чуват? — пита женски глас.

— Напротив, могат да виждат и да чуват. Но не възприемат по същия начин онова, което виждат или чуват — обяснява той. — Получават команди от нашите компютри посредством преподавателите, които им инжектирахме... — При тези думи той притиска пръст в шията ми на инжектираното място, за да й го покаже. „Стой мирно! — казвам си. Мирно, мирно, мирно!“ — И ги изпълняват безпрекословно.

Ерик прави крачка встрани и ухилен се надвесва към лицето на Тобиас.

— Ето това вече е красота — казва. — Легендарният Фор. Вече никой няма да си спомня, че съм бил на второ място, нали? И никой повече няма да ме пита: „Какво е да си минал инициацията с човек, който има само четири страха?“. — Той измъква пистолета си и го опира в дясното слепоочие на Тобиас. Пулсът ми бие до пръсване в черепа. Не може да стреля, няма да го направи. Ерик вирва глава. — Мислиш ли, че някой ще обърне внимание, ако го застрелят при нещастен случай?

— Давай да вървим! — казва жената, в гласа ѝ звучи отегчение. Явно и тя е от водачите на Безстрашните, щом има правото да даде разрешение на Ерик. — Той вече е никой.

— Жалко, че не прие предложението на Макс, Фор. Жалко за теб, разбира се — тихо процежда Ерик, докато зарежда куршум в цевта.

Дробовете ми горят, сдържам дъха си близо минута. С угълчето на окото забелязвам ръката на Тобиас да помръдва, но моята вече е на пистолета. Опирам дулото в челото на Ерик. Очите му се разширяват, чертите на лицето му се отпускат и за миг той изглежда като останалите войници сомнамбули на Безстрашните.

Показалецът ми се свива около спусъка.

— Дръпни пистолета от главата му — казвам.

— Няма да ме застреляш — отговаря Ерик.

— Това е любопитна теория — отвърщам. Но наистина не съм способна да го убия, не мога. Стискам зъби и отпускам ръката си, прострелвайки крака на Ерик. Той изкрещява и стиска крака си с две

ръце. В мига, в който пистолетът вече не е насочен в главата му, Тобиас вади своето оръжие и стреля в крака на спътницата на Ерик. Не чакам да видя дали я е улучил. Грабвам ръката на Тобиас и побягвам.

Ако успеем да стигнем до пряката, ще изчезнем между сградите и няма да могат да ни открият. Остава ни да изминем около двеста метра. Чувам стъпки зад нас, но не се обръщам. Тобиас сграбчва ръката ми и силно я стиска, дърпайки ме напред, по-бързо, отколкото някога съм тичала в живота си; по-бързо, отколкото изобщо мога да тичам. Препъвам се подир него. Чувам изстрел.

Болката е остра и внезапна, започва от рамото и пуска електрически стрели по цялото ми тяло. Викът засяда в гърлото ми и аз падам, бузата ми се охлузва о паважа. Вдигам глава, забелязвам коленете на Тобиас край мен и крещя:

— Бягай!

Когато ми отговаря, гласът му е спокоен и тих:

— Няма.

След секунди сме обкръжени, Тобиас ми помага да стана, поемайки тежестта на тялото ми. Болката замъглява погледа ми. Войниците на Безстрашните са ни наобиколили с насочено оръжие.

— Дивергенти — казва Ерик, застанал на куц крак. Лицето му е бяло като платно. — Предайте оръжието!

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Отпуснала съм се тежко върху Тобиас. В гърба ми е опряно дулото на пистолет и ме тика да вървя напред. Минаваме през главния вход в централата на Аскетите, проста сива сграда на два етажа. Кръвта се процежда от едната ми страна. Не се боя от онова, което предстои, твърде силно ме боли, за да го мисля сега.

Дулото на пистолета ме блъска през врата, охранявана от двама войници на Безстрашните. С Тобиас минаваме през нея и попадаме в скромен кабинет, в който има само бюро, компютър и празни столове. Зад бюрото седи Джанийн, опряла телефонна слушалка до ухото си.

— Тогава качи някои от тях обратно на влака! — казва тя. — Трябва да е много добре охраняван, това е най-важната част... Не мога да говоря повече... Затварям. — Тя тряска слушалката на телефона и впива сивите си очи в мен. Цветът им напомня на разтопена стомана.

— Дивергенти — казва единият от Безстрашните. Трябва да е някой от лидерите на кастата или някой освободен от симулацията.

— И сама виждам. — Джанийн сваля очилата, сгъва ги и ги поставя на бюрото. Вероятно ги носи от суета, не от необходимост — сигурно си мисли, че така изглежда по-умна. Поне според баща ми.

— Ти — казва и ме посочва. — Очаквах го. Още от началото се усъмних в теб заради тая каша с резултатите от теста. Но ти...

Тя поклаща глава, когато премества очи към Тобиас.

— Ти, Тобиас — или може би трябва да те наричам Фор, — успя да ми се изплъзнеш — довършва тихо. — При теб всичко е минало през ситото: резултати от теста, симулации по време на инициацията, всичко. А ето какво става сега. — Тя сплита пръсти и опира брадичка върху тях. — Сигурно ще ми обясниш как се е получило така?

— Ти си геният — хладнокръвно отвърща той. — Защо ти не ми обясниш?

Устата ѝ се разтяга в иронична усмивка.

— Според моята теория ти наистина си Аскет. Ето защо не си така отявлен Дивергент като останалите.

Тя се усмихва още по-широко. Сякаш наистина се забавлява. Стискам зъби и обмислям как да се протегна през бюрото и да я удуша. Ако в рамото ми не беше заседнал куршум, щях да го направя.

— Силата на дедуктивните ти доводи е поразителна — презрително казва Тобиас. — Смятай, че съм изпълнен с благоговение.

Хвърлям кос поглед към него. Почти бях забравила тази негова страна — готов е по-скоро да се взриви, но не и доброволно да умре.

— Сега, след като те признахме за интелигентна, може да се заемеш с убийството ни. — Тобиас затваря очи. — Не забравяй, че има още доста водачи на Аскетите, които трябва да довършиш.

Дори коментарите на Тобиас да са засегнали Джанийн, тя не се издава. Продължава да се усмихва и бавно се надига. Носи синя рокля, която плътно обгръща тялото ѝ от раменете до коленете, очертавайки тлъстините около талията. Стаята се върти около мен, докато се опитвам да фокусирам лицето ѝ. Облягам се на Тобиас за опора. Той увива ръка около мен, придържайки ме за кръста.

— Не ставай глупав! Няма какъде да бързаме — безгрижно отвърща тя. — Двата сте тук за изпълнението на една много важна задача. Както разбирате, аз съм леко озадачена, че серумът, който изобретих, не действа на Дивергентите. Ето защо работя усилено по решаването на този проблем. Мислех, че с последната партида въпросът е приключен, но — както сами разбирате — съм се заблуждавала. За късмет имам нова партида серум за провеждането на опити.

— Защо да си губиш времето?

Доскоро лидерите на Безстрашните не са се спирали пред нищо, за да убият някой Дивергент. Какво е по-различно сега?

Тя ми се усмихва нагло.

— Още откакто започнах проекта с Безстрашните, си задавах един въпрос. — Тя заобикаля бюрото, прокарвайки пръст по повърхността му. — Защо повечето Дивергенти излизат от редиците на безволевите богобоязливи мишоци на Аскетите.

Не съм знаела, че повечето Дивергенти идват от Аскетите и нямам никаква идея защо може да е така. Пък и е малко вероятно да доживея да открия отговора на този въпрос.

— Безволеви, значи — ехидно повтаря Тобиас. — Когато пробвах за последно, трябваше много силна воля, за да се манипулира

симулацията. Същите слабохарактерни създания са умът на армията, защото за вас е непостижимо да я обучите сами.

— Не ме прави на глупачка — срязва го Джанийн. — Една каста от интелектуалци не може да има армия. Омръзна ни да бъдем управлявани от шайка правоверни идиоти, които отхвърлят богатството и напредъка, но не можем да се справим с тях сами. А лидерите на Безстрашните с радост ми се подчиняват, след като им гарантирах място в новото ни оптимизирано правителство.

— Оптимизирано — презрително изсумтява Тобиас.

— Точно така, оптимизирано — казва Джанийн. — Оптимизирано и работещо за един свят, където хората ще живеят в богатство и доволство и ще се радват на просперитет.

— И за чия сметка? — питам завалено с надебелял език. — Цялото това богатство... няма да се появи от нищото.

— В момента безкастовите изцеждат нашите ресурси — отвръща Джанийн. — Както и Аскетите. Обзалагам се, че щом останките от старата ти каста се претопят в армията на Безстрашните, Прямите ще ни подкрепят и ние най-накрая ще овладеем положението.

Претопени в армията на Безстрашните. Знам какво означава това — тя иска и тях да контролира. Целта ѝ е всички да са като восък в ръцете ѝ, лесни за управление.

— Хайде да си спестим празните приказки! — горчиво я прекъсва Тобиас. После повишава тон. — Нека не се заблуждаваме! Ти ще си мъртва до края на деня, ти...

— Ако умееше да се владееш — прекъсва го Джанийн, думите ѝ прерязват като с нож неговите, — на първо място нямаше да се докараш до това положение, Тобиас.

— Аз съм в това положение, защото ти ме докара до тук — озъбва се той. — И второ, ти организира нападение над невинни хора.

— Невинни хора ли?! — изсмива се Джанийн. — Малко е странно да чуя това точно от теб. Очаквах поне синът на Маркърс да проумее, че не всички от тях са невинни. — Тя се настанява на ръба на бюрото, полата ѝ се вдига над коленете, набраздени от стрии. — Отговори честно, няма ли да се зарадваш, ако и баща ти е бил убит при нападението?

— Не — процежда през стиснати зъби Тобиас. — Стореното от него зло не може да е причина за масовата манипулация на една цяла

каста и системното избиване на всички нейни лидери.

Двамата се гледат втренчено няколко секунди, достатъчно дълго, за да настръхна цялата. После Джанийн се прокашля.

— За друго ставаше въпрос — започва тя. — А именно: скоро ще отговарям за поддържането на реда сред десетки членове на кастата на Аскетите заедно с техните деца. Това не вещае нищо добро за мен, ако повечето са Дивергенти като вас двамата и е невъзможно да бъдат контролирани чрез симулация.

Тя става, прави няколко крачки вляво и пляска с ръце, ноктите ѝ са изгрязани до кръв, също като моите.

— Ето защо ми се наложи спешно да разработя нова форма на симулация, срещу която няма защита. Принудена съм да направя преоценка на своите заключения. И в този момент се появявате вие. — Тя прави няколко крачки вдясно. — Имаш право, като казваш, че сте волеви. Не мога да контролирам волята ви. За сметка на това има някои други неща, които мога да контролирам.

Тя спира и се обръща с лице към нас. Опирам глава в рамото на Тобиас. Кръвта се стича по гърба ми. През последните няколко минути болката е постоянна, така че започвам да привиквам, както човек свиква с воя на сирените, ако е непрекъснат.

Джанийн опира дланите си една в друга. Не съзирам в погледа ѝ дори следа от злоба, нито намек за садистични наклонности, както съм очаквала. Тя е по-скоро машина, отколкото маниак. Установява проблемите и създава симулация на базата на събраните данни. Аскетите стоят на пътя на нейния мечтан възход към властта, ето защо тя намира начин да отстрани кастата. И тъй като не разполага със собствена армия, се съюзява с Безстрашните. Дава си сметка, че ще трябва да контролира голяма маса от хора, за да си осигури безопасност. Намира начин, като изобретява серума и предавателите. Дивергентите са просто поредният проблем, който трябва да разреши, и именно това я прави толкова ужасяваща — достатъчно умна е да се справи с всеки проблем, дори с нашето съществуване.

— Мога да контролирам онова, което виждате и чувате — продължава тя. — Ето защо създадох нов серум, който ще коригира онова, което ви заобикаля, за да мога да манипулирам вашата воля. Онези, които не приемат нашето управление, трябва да бъдат наблюдавани отблизо.

Наблюдавани, или с други думи, лишени от свободна воля. Определено Джанийн има дар слово.

— Ти ще си първият опитен обект, Тобиас. Беатрис обаче... — Тя се усмихва. — Доста сериозно си ранена, за да си ми от полза. След приключването на срещата ще бъдеш екзекутирана.

Опитвам се да потуша тръпката, която ме разтърсва при думата „екзекутирана“. Болката парализира рамото. Вдигам очи към Тобиас. Трудно ми е да сдържа сълзите си, когато виждам ужаса в неговите широко отворени тъмни очи.

— Не — казва той. Гласът му трепери, но погледът му остава твърд и решителен, когато поклаща глава. — По-скоро аз ще умра.

— Боя се, че нямаш голям избор — безгрижно отвърща Джанийн.

Тобиас грубо взема лицето ми в ръце и ме целува, натискът на устните му разтваря моите. Забравям за болката и ужаса от приближаващата смърт и за миг съм дори благодарна, че споменът за тази целувка ще бъде още свеж в паметта ми, когато срещна края.

После той ме пуска и аз се опирам на стената, за да остана права. Без никакво друго предупреждение — само мускулите му се напрягат — той се протяга през бюрото и стиска пръсти около гърлото на Джанийн. Охраната на Безстрашните край вратата се нахвърля отгоре му с насочено оръжие, аз изпищявам.

Налага се двама от войниците на Безстрашните да изтръгнат Тобиас от Джанийн и да го хвърлят на земята. Единият от тях го приковава към пода, опрял колене в раменете му и притиснал лицето му в килима. Политам към тях, но друг войник стоварва ръце върху раменете ми и ме притиска към стената. Прекалено дребна съм, за да му окажа съпротива, а и загубата на кръв ме е омаломощила.

Джанийн се превива над бюрото, като пелтечи и едва си поема въздух. Разтрива гърлото си, върху което личат яркочервените отпечатъци от пръстите на Тобиас. Колкото и бездушна да изглежда, тя все пак си остава човек; в очите ѝ има сълзи, когато вади някаква кутия от чекмеджето на бюрото, отваря я и вътре се показват спринцовка и игла.

Все още дишайки тежко, тя насочва спринцовката към Тобиас. Той стиска зъби, извива тяло и забива лакът в лицето на един от

охраната. Войникът го удря в слепоочието с дръжката на пистолета. Джанийн забива иглата в шията на Тобиас. Тялото му се отпуска.

От устата ми се отронва странен звук — нито ридание, нито вик, а някакъв грачещ, стържещ стон, който ми прозвучава чуждо, сякаш идва от друг човек.

— Вдигнете го! — нарежда Джанийн с дрезгав глас.

Войникът се надига заедно с Тобиас. Погледът му не е празен като на войниците сомнамбули; очите му са будни и бдителни. Той се оглежда наоколо, видимо смутен от онова, което вижда.

— Тобиас! — викам го. — Тобиас!

— Той не те познава — казва Джанийн.

Тобиас поглежда над рамото й. Присвива очи и бързо тръгва към мен. Още преди охраната да е успяла да го спре, той сключва пръсти около гърлото ми и почти премазва трахеята ми. Задавям се, лицето ми пламва от придошлата кръв.

— Симулацията вече го манипулира — казва Джанийн. Едва чувам гласа й от звънтенето в ушите. — Тя променя гледната му точка и го кара да бърка приятел с враг.

Един от войниците откъсва Тобиас от мен. Дишам пресекливо, вкарвайки оскъдни глътки въздух в дробовете си.

Него вече го няма. Под контрола на симулацията той вече ще избива хората, които само допреди три минути наричаше невинни. Щеше да е по-милостиво Джанийн да го убие, вместо да му причини това.

— Предимството на този вид симулация е — казва тя с блеснали очи, — че той може да действа самостоятелно, затова е много по-ефективен от войниците сомнамбули. — Тя поглежда към охранителя, който държи Тобиас. Тобиас се съпротивлява с всички сили, мускулите му са напрегнати, а погледът му е впит в мен, но той не ме вижда; не ме гледа така, както го правеше доскоро. — Пратете го в контролния център. Там имаме нужда от някой, който е с ума си, за да ръководи нещата. Както разбирам, той и преди е работил на такова място. — Джанийн притиска длани една в друга. — А нея отведете в стая В13 — продължава тя. После небрежно махва с ръка, за да ме отпрати. Това помахане ме обрича на смърт, но за нея е просто отхвърляне на поредната задача от списъка, единственият логичен ход по пътя, по

който е поела. Тя наблюдава безчувствено как двама от охраната ме избутват от кабинета.

Повличат ме по коридора. Отвътре всичко ми е притъпено, но иначе крещя, мобилизирайки последните останки от волята си. Впивам зъби в ръката на войника отдясно и се усмихвам при вкуса на кръв в устата си. Той ме удря и над мен се спуска мрак.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЕТА

Събуждам се в непрогледен мрак, притисната в тесен ъгъл. Подът под мен е гладък и студен. Докосвам пулсиращото си чело и по пръстите ми се стича течност. Червена — кръв. Когато отпускам ръка, лакътят ми се удря в някаква стена. Къде се намирам?

Над мен започва да трепка светлина. Отначало синият глобус свети мъждиво. Различавам стените на тясна килия и моята подскачаща сянка отпред. Помещението е малко, с бетонни стени и без прозорци, сама съм. Е, почти — върху една от стените е прикачена малка видеокамера.

Близо до краката си забелязвам тесен отвор. Към него е свързана тръба, която води до огромен резервоар в единия от ъглите на килията.

Тръпки тръгват от върховете на пръстите ми, пропълзват нагоре по ръцете и скоро цялото ми тяло се тресе.

Това сега не е симулация.

Не усещам дясната си ръка. Оттласквам се от стената в ъгъла и на мястото, където съм седяла допреди малко, виждам локва кръв. Не мога дори да се паникьосам. Изправям се, облягам се на стената и дишам. Най-лошото, което може да ми се случи сега, е да се удавя. Опирам чело в стъклото и избухвам в смях. Това е най-страшното нещо, което мога да си представя. Смахът ми преминава в ридание.

Ако откажа да се предам, това може да мине за храброст в очите на онзи, който ме наблюдава чрез камерата, но понякога истинската храброст е не да се биеш, а да посрещнеш достойно неизбежната смърт. Хълцам срещу стъклото. Не се боя да умра, но искам да умра по друг начин, не така.

По-добре да крещя, отколкото да хлипам, затова започвам да викам и да удрям с пета стената зад мен. Кракът ми отскача, аз ритам пак, толкова силно, че петата ми пулсира от болка. Ритам пак и пак, и пак, после отстъпвам назад и забивам лявото си рамо в стената. От удара раната в дясното рамо пламва, сякаш е пронизана с нажежен ръжен.

Водата започва да се процежда от дъното на резервоара.

Камерата означава, че ме наблюдават — не, изучават ме, както биха направили само Ерудитите. За да разберат дали ще реагирам, както по време на симулацията. За да докажат, че съм малодушна страхливка.

Отпускам юмруци и ръцете ми падат. Не съм страхливка. Вдигам глава и забивам поглед в камерата насреща. Ако се концентрирам върху дишането си, може и да забравя, че предстои да умра. Гледам втренчено камерата, докато полезрението ми толкова се стеснява, че накрая пред погледа ми е само тя. Водата гъделичка глезените ми, после прасците, бедрата. Стига до върховете на пръстите. Вдишвам, издишвам. Водата е гальовна като коприна.

Вдишвам. Водата ще промие раните ми. Издишвам. Когато съм била бебе, майка ме потопила във вода, за да ме предаде в божиите ръце. От дълго време не съм се сецала за Бог, но сега мислите ми са устремени към него. Това е толкова естествено. Внезапно се чувствам доволна, че стрелях в крака, а не в главата на Ерик.

Тялото ми олеква във водата. Вместо да ритам с крака, за да остана на повърхността, аз изкарвам въздуха от дробовете си и потъвам на дъното. Водата заглушава ушите ми. Усещам движението ѝ върху лицето си. Мисля да напълня дробовете си с вода, за да се свършва по-бързо, но не мога да се насиля да го направя. От устните ми се откъсват мехурчета.

„Отпусни се!“ Затварям очи. Дробовете ми горят.

Отпускам ръце и ги оставям да изплуват нагоре. Нека водата ме обгърне в копринената си прегръдка.

Понякога, като бях още малка, баща ми ме вдигаше над главата си и тичаше с мен, а аз имах чувството, че летя. Сега отново усещам въздухът да се плъзга по тялото ми и не се боя. Отварям очи.

Пред мен стои тъмна фигура. Явно смъртта съвсем е приближила, щом започвам да виждам разни неща. Болка пронизва дробовете ми. Давенето е болезнено. Една длан се опира в стъклото срещу лицето ми и за миг различавам нещо през водната пелена. Май са размазаните и неясни черти на майка ми.

Дочувам удар и стъклото се пръска. Водата започва да шурти през дупка близо до горния ръб на резервоара и стъкленият панел се разцепва на две. Извърщам се, докато стъклото се тресе, и силата на

водната вълна запраща тялото ми върху пода. Поемам дълбоко дъх, гълтайки едновременно въздух и вода, кашлям, вдишвам отново, две ръце хващат моите и аз чувам гласа ѝ.

— Беатрис — казва тя, — трябва да бягаме!

Премията ръцете ми около раменете си и ме изправя на крака. Облечена е като майка ми, прилича на майка ми, но държи пистолет и решителният поглед в очите ѝ ми е непознат. Сплитам крака покрай нея, стъпвам върху натрошеното стъкло, газя вода и така излизаме през вратата. Отвън лежат телата на охраната на Безстрашните.

Хлъзгам се по плочките в коридора, докато вървим забързано, колкото го позволяват омекналите ми крака. Когато завиваме зад ъгъла, тя стреля по двамата охранители край вратата в дъното. Куршумите улучват и двамата в главата и те се свличат на пода. Тя ме подпира на стената и смъква сивото си сако.

Отдолу е по риза без ръкави. Когато вдига ръка, забелязвам крайчеца на татуировка под лакътя. Ето защо никога не се преобличаше пред мен.

— Мамо — произнасям напрегнато, — ти си от Безстрашните.

— Да — отговаря с усмивка тя. Прави от сакото си превръзка за ранената ми ръка и завързва ръкавите на врата ми. — Днес това ми беше от полза. Баща ти и още няколко души се крият в мазето на пресечката между „Северна“ и „Феърфийлд“. Трябва да се доберем дотам.

Гледам я втренчено. Шестнайсет години седях до нея два пъти дневно на кухненската маса и нито един път не ми мина през ума, че тя може да не е родена Аскет. Познавам ли изобщо майка си?

— Ще има време да питаш — казва тя. После вдига края на ризата си, измъква затъкнатия в колана на панталона пистолет и ми го подава. Накрая докосва бузата ми. — Сега трябва да вървим.

Затичва се към края на коридора и аз се втурвам след нея.

Намираме се в подземие то на централата на Аскетите. Майка ми работи тук, откакто се помня, затова не съм изненадана, когато ме превежда по няколко тъмни коридора, нагоре по влажно и усойно стълбище, чак до дневната светлина, без някой да ни попречи. Колко ли души от охраната на Безстрашните е убила, докато ме открие?

— Откъде знаеше къде да ме намериш? — питам.

— Наблюдавах влаковете още от началото на атаката — отвърща, поглеждайки през рамо към мен. — Докато не те открия, не знаех как ще действам. Единствената ми цел беше да те спася.

Гърлото ми се свива.

— Но аз ви предадох. Изоставих ви.

— Ти си моя дъщеря. Кастата няма значение. — Тя тръсва глава. — Виж докъде ни доведоха! Човешката природа не може дълго време да удържи доброто, рано или късно злото отново взима връх и започва да ни трови.

Тя спира на ъгъла на уличката и главния път.

Знам, че сега не е време за разговори. Но има нещо, което непременно трябва да разбере.

— Мамо, ти откъде разбра за Дивергентите? — питам. — Какви са те? Защо...

Тя издърпва пълнителя и поглежда колко куршума са й останали. Вади от джоба си още няколко и запълва празните улеи. Разпознавам съсредоточеното ѝ изражение — същото, с което обикновено вдява конца в ухото на игла.

— Знам за тях, защото и аз съм такава — отговаря и ме поглежда бегло, докато зарежда пълнителя. — Само аз се спасих, защото майка ми беше лидер на Безстрашните. В деня на Изборната церемония ми каза да напусна кастата и да си избира някое по-безопасно място. Отидох при Аскетите. — Пъха останалите куршуми обратно в джоба си и изправя рамене. — Аз обаче държах ти сама да направиш своя избор.

— Не разбирам защо сме толкова голяма заплаха за лидерите на кастите.

— Всяка каста налага на своите членове да мислят и действат по определен начин. Повечето го правят. За мнозинството от хората не е проблем да бъдат обучени в определен модел на мислене и да го следват до края на живота си. — Тя докосва здравето ми рамо и се усмихва. — Нашето мислене обаче се отклонява в десетки различни посоки. Ние не можем да се ограничим само с един модел и именно това ужасява лидерите ни. С други думи не можем да бъдем контролирани. От това следва, че каквото и да правят, ние винаги ще сме трън в петата.

Чувствам се така, сякаш някой е вдъхнал съвсем различен въздух в дробовете ми. Аз не съм Аскет. Не съм и Безстрашна.

Аз съм Дивергент.

И не мога да бъда контролирана.

— Идват — казва тя, поглеждайки иззад ъгъла. Надзъртам над рамото ѝ и виждам неколцина от Безстрашните, въоръжени с пушки, да маршируват в познатия ритъм към нас. Майка ми поглежда назад. От дъното на уличката друга група от Безстрашните тича насам, движейки се в пълен синхрон. Тя ме хваща за ръце и ме поглежда в очите. Виждам как дългите ѝ мигли потрепват, като примигва. Ще ми се в моето обикновено дребно лице да имаше нещо и от нейните черти. Добре поне, че в ума си съм наследила частица от нея.

— Върви при баща си и брат си. Уличката вдясно, после в подземие. Почукай първо два пъти, после три пъти, накрая шест пъти. — Тя обгръща с шепи бузите ми. Ръцете ѝ са студени; дланите ѝ са грапави. — Аз ще им отвлека вниманието. Но ти трябва да тичаш с всички сили.

— Не — поклащам глава. — Никъде не отивам без теб.

Тя се усмихва.

— Бъди смела, Беатрис! Обичам те!

Усещам устните ѝ върху челото си, после тя изскача по средата на улицата. Вдигнала е пистолета над главата си и стреля три пъти във въздуха. Безстрашните се втурват напред.

Притичвам през улицата и потъвам в пряката. Тичайки, поглеждам през рамо да проверя дали някой от Безстрашните не идва след мен. Майка ми стреля по тях и задържа цялото им внимание, за да не ме забележат.

Отново обръщам глава назад, когато охраната започва ответна стрелба. Краката ми се подкосяват и аз спирам.

Майка ми замръзва, гърбът ѝ се превива в дъга. От раната в корема ѝ бликва кръв и обагря ризата в аленочервено. Върху рамото също избива червено петно. Стискам клепачи и това агресивно червено завинаги се запечатва от вътрешната им страна. Примигвам и отново виждам нейната усмивка, докато замита в купчинка отрязаните връхчета на косата ми.

Тя пада, отначало на колене с отпуснати покрай тялото ръце, после рухва на една страна върху паважа като парцалена кукла. Остава

там, неподвижна и бездиханна.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА

Затискам уста с ръка и крещя без звук в шепата. Страните ми горят и са мокри от сълзи, които не съм усетила как са рухнали. Кръвта ми крещи за отмъщение и ме зове да се върна при нея. Докато продължавам да тичам напред, в главата ми звучи нейният завет да бъде смела.

Болката ме пронизва като с шиш, докато всичко в мен се срива; целият ми свят рухва в един-едничък миг. Паважът жули коленете ми. Ако сега се предам, всичко това ще приключи. Сигурно Ерик има право, като казва, че да избереш смъртта, е като да изследваш някое непознато и неприветливо място.

Отново усещам как Тобиас гали косата ми преди първата симулация. Чувам го как ми казва да бъде смела. Чувам как майка ми казва да бъде смела.

Войниците на Безстрашните си тръгват като по команда. Някак успявам да се надигна и продължавам да тичам.

Аз съм смела.

Трима от войниците на Безстрашните ме преследват. Тичат в пълен синхрон, стъпките им кънтят в уличката. Единият от тях стреля и аз се хвърлям по лице, охлузвайки дланите си в паважа. Куршумът попада в тухлената стена отдясно и парчета кирпич се разлитат на всички страни. Мятам се зад ъгъла и зареждам куршум в цевта.

„Те убиха майка ми.“ Насочвам пистолета към уличката и стрелям слепешката. Всъщност не точно те я убиха, но това сега няма значение — не може да има значение. Също като смъртта и това в момента е малко нереално.

Вече се чува шум само от един чифт крака. Държа пистолета с двете ръце, изпънати напред. Стоя в края на уличката и се целя във войника на Безстрашните. Пръстът ми обвива мекия спусък. Този, който тича срещу мен дори не е мъж, а още момче. Момче с разрошена коса и дълбока бръчка между веждите.

Уил. С празен поглед и лишен от разсъдък, но все пак Уил. Той се заковава на място и ме съзира. Краката му сякаш се вкопават в земята и пистолетът се вдига. За миг виждам как пръстът му опира спусъка и чувам куршумът да влиза в цевта. После стрелям. Стискам силно очи. Не мога да дишам.

Обръщам се на пети, без да отварям очи, и тръгвам, залитайки по улицката. „Северна“ и „Феърфийлд“. Трябва да видя табелите на улиците, за да разбера къде се намирам. Не мога нищо да прочета, погледът ми е замъглен. Примигвам бързо. Стоя само на няколко крачки от сградата, приютила останките от моето семейство.

Стоварвам се на колене пред вратата. Тобиас би казал, че е крайно неразумно да вдигам шум. Шумът ще привлече войниците на Безстрашните.

Опирам чело о стената и крещя. След няколко секунди притискам ръка до устата си, за да заглуша писъка и викам отново; крясък, който преминава в ридание. Пистолетът изтрополява на земята. Уил е още пред очите ми.

В спомените ми той е усмихнат. С извити устни. Равни зъби. Светлина в погледа. Засмян, закачлив, по-жив в спомените ми, отколкото съм самата аз в момента. Трябваше да избирам между себе си и него. Избрах себе си. Но сега също се чувствам мъртва.

Удрям по вратата — два пъти, после три, накрая шест, както ми каза майка.

Изтривам сълзите от лицето си. Предстои да се срещна с баща си за първи път, откакто го напуснах, и не искам да ме види като хлипаща развалина.

Вратата се отваря и Кейлъб застава на прага. Появата му ме стъписва. Той ме гледа неподвижно няколко секунди, после обвива ръце около мен, притискайки раната на рамото ми. Прехапвам устни, за да не изкрещя, но неволно простенвам и той се дръпва назад.

— Беатрис! За бога, да не си ранена?

— Нека влезем! — едва продумвам.

Той плъзга пръст под очите си, попивайки влагата. Вратата се затваря тежко зад нас.

Стаята е мъждиво осветена, но успявам да различа познати лица, съседни, съученици, колеги на баща ми. Баща ми ме гледа така, сякаш

ми е поникнала втора глава. Маркър. Присъствието му ми причинява болка — Тобиас...

Не, няма да го правя, няма да мисля за него.

— Откъде разбра за скривалището? — пита Кейлъб. — Мама успя ли да те открие?

Кимвам. И за мама не искам да мисля сега.

— Рамото ми — казвам само.

Вече съм в безопасност, адреналинът, който досега циркулираше в мен и ме тласкаше дотук, изчезва и болката става непоносима. Свличам се на колене. От дрехите ми по циментовия под капе вода. В гърдите ми се надига ридание и отчаяно иска да излезе навън, но аз го потискам.

Жена на име Теса, която живее малко по-надолу по нашата улица, дотъртя дървена палета. Женена е за един от членовете на съвета, но него не го виждам наоколо. Сигурно е мъртъв.

Някой премества лампата от срещуположния ъгъл при нас, за да имаме светлина. Кейлъб изважда комплект за първа помощ, а Сюзън ми носи вода. Няма по-добро място, където да получиш помощ, от стая, пълна с Аскети. Поглеждам крадешком Кейлъб. Той отново е облечен в сиво. Сега нашата среща в лагера на Ерудитите ми се струва като сън.

Баща ми идва при мен, премята ръката ми през раменете си и ми помага да прекося стаята.

— Защо си вир-вода? — пита Кейлъб.

— Опитаха се да ме удавят — отговарям. — А ти защо си тук?

— Направих, каквото ми каза... Каквото мама каза. Проучих серума за симулациите и разбрах, че Джанийн разработва широкообхватни предаватели за него, така че сигналът да разшири обсега си, което пък ме заведе до информацията за Ерудитите и Безстрашните... Както и да е. Зарязах инициацията в мига, в който осъзнах какво се случва. Трябваше и теб да предупредя, но вече беше много късно — разказва той. — Сега вече съм безкастов.

— Не е вярно — твърдо казва баща ми. — Ти си с нас.

Заставам на колене върху палетата и Кейлъб отрязва ръкава на ризата ми с медицински ножици. Смъква отрязаното парче плат и открива най-напред татуировката със символа на Аскетите върху дясното ми рамо, а после и трите птици на ключицата. Баща ми и

Кейлъб гледат с еднакъв потрес и любопитство татуировките, но не казват нищо.

Лягам по корем. Кейлъб държи ръката ми, докато баща ми вади антисептичния препарат от чантичката за първа помощ.

— Вадил ли си досега куршум от някого? — питам, стараяйки се немощният ми глас да звучи шеговито.

— Ще се изненадаш какви неща мога да върша — отговаря той.

Сигурно много неща около моите родители биха ме изненадали. Сещам се за татуировката на мама и прехапвам устни.

— Сега ще те заболи — казва той.

Не виждам как ножът влиза в мен, но го усещам. Болката се разпростира по тялото ми и аз крещя през стиснати зъби, мачкайки ръката на Кейлъб. През крясъка чувам как баща ми казва да отпусна мускулите на гърба. От тъглчетата на очите ми руковат сълзи, но отпускам гърба. Болката избухва отново. Усещам как ножът си проправя път под кожата ми. Продължавам да крещя.

— Хванах го! — казва баща ми. После пуска нещо на пода и то пада с дрънчене.

Кейлъб поглежда баща ми, после мен и накрая избухва в смях. От толкова време не съм го чувала да се смее, че сега това ме разплаква.

— Какво му е толкова смешното? — подсмърчам.

— Не съм си и помислял, че пак ще бъдем заедно — отговаря той.

Баща ми почиства кожата около раната с нещо студено.

— Време е да те шия — казва.

Кимвам. Той вдява иглата, сякаш го е правил хиляди пъти досега.

— Едно — започва той. — Две... Три.

Стискам зъби и този път се удържам да не викам. От многото болки, които трябваше да изтърпя в този ден — болката от огнестрелната рана, от давенето, от ваденето на куршума; болката от това да намеря и завинаги да изгубя майка си и Тобиас — тази е най-леката за понасяне.

Баща ми приключва с шиенето на раната, откъсва конеца и покрива шева с превръзка. Кейлъб ми помага да стана, измъква презглава горната си блуза с дълъг ръкав и ми я подава.

Татко ми помага да провра дясната си ръка през ръкава и аз нахлузвам блузата презглава. Тя е широка, безформена и има свеж дъх, мирише на Кейлъб.

— Е? — тихо пита баща ми. — Къде е майка ти?

Свеждам поглед, не желая аз да съм вестителят на тази новина, не искам с нея да започва нашата среща.

— Отиде си — казвам. — Спаси ми живота.

Кейлъб затваря очи и дълбоко си поема дъх.

За миг баща ми онемява, после си връща самообладанието, извърща влажни очи и кимва.

— Това е добре — казва, гласът му звучи неестествено. — Хубава смърт.

Ако проговоря сега, ще рухна. Не мога да си го позволя.

Затова само кимвам.

Ерик нарече храброст самоубийството на Ал и не беше прав. Смъртта на майка ми е истинска храброст. Сещам се колко спокойна беше в този момент, колко целеустремена. Храброст не е само това, че загина за мен; храброст е, че го направи без уговорки, без колебание, сякаш това е единственият възможен избор.

Кейлъб ми помага да стана. Време е да огледам и останалата част от помещението. Майка ми заръча да ги закрилям. Заради това и защото съм една от Безстрашните, мой дълг е да поема лидерството сега. Не зная как ще се справя с такова бреме.

Маркърс се надига. Видът му ме подсеца как усуква колана около китката ми и нещо ми стяга гърдите.

— Засега ние сме единствените оцелели — казва той най-накрая. — Трябва да напуснем града. Най-добрият вариант е да отидем при Миротворците с надеждата, че ще ни приемат. Знаеш ли нещо за стратегията на Безстрашните, Беатрис? Дали ще прекратят бойните действия през нощта?

— Не Безстрашните са подготвили стратегията — казвам. — Всичко това е планирано от Ерудитите. И не става въпрос за това, че те командват.

— Как така те командват — повтаря баща ми. — Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че деветдесет процента от Безстрашните в момента са като сомнамбули — отговарям. — Контролирани са чрез

симулация и не си дават сметка какво вършат. Единствената причина да не съм в тяхното състояние е, че съм... — Поколебавам се дали да изрека думата. — Не се поддавам на психически контрол.

— Психически контрол? Значи те не осъзнават, че избиват хора в момента?! — пита баща ми с разширени очи.

— Точно така.

— Това е... ужасно. — Маркърс клати глава. Съчувственият му тон звучи доста пресилено. — Представете си само да се събудят и да осъзнаят какво са направили...

Стаята утихва, сигурно защото всички Аскети в този момент си представят какво е да си на мястото на войниците от армията на Безстрашните и точно тогава ми хрумва нещо.

— Трябва да ги събудим — казвам.

— Какво? — неразбиращо пита Маркърс.

— Ако успеем да събудим Безстрашните, те сигурно ще се вдигнат на бунт срещу това, което става — обяснявам. — Така Ерудитите ще останат без армия. Аскетите вече няма да бъдат избивани. С всичко това ще се приключи.

— Едва ли ще стане толкова лесно — обажда се баща ми. — Дори без помощта на Безстрашните, Ерудитите ще открият друг начин да...

— Пък и как ще ги събудим? — добавя Маркърс.

— Ще открием компютрите, които контролират симулацията, и ще унищожим базата данни — казвам. — Програмата. Всичко.

— Лесно е да се каже, трудно е да се свърши — намесва се Кейлъб. — Те може да са навсякъде. Не става просто да цъфнем в централата на Ерудитите и да започнем да си врем носа нагоре-надолу.

— Те са... — свивам вежди. Джанийн. Джанийн говореше за нещо важно по телефона, когато двамата с Тобиас влязохме в кабинета ѝ; толкова важно, че да затвори слушалката на някого, за да не чуем. „Не можеш просто да ги оставиш без охрана.“ А после, когато отпращаше Тобиас, каза: „Пратете го в контролния център!“. Контролният център, където Тобиас е работел и преди. Където е охранителната система на Безстрашните. И компютрите на Безстрашните. — Те са в лагера на Безстрашните — казвам. — В това има логика. Там се съхраняват всички данни на Безстрашните, защо тогава да не контролират и тях точно от това място.

Бегло осъзнавам, че съм казала „тях“. Вчера, формално погледнато, станах една от Безстрашните. Но не се чувствам такава.

Не съм и от Аскетите обаче.

Предполагам, че съм такава, каквато винаги съм била.

Нито от Безстрашните, нито от Аскетите, нито безкастова.

Дивергент.

— Сигурна ли си? — настоява баща ми.

— Това е една „информирана догадка“ — отговарям. — И най-добрата ми теория за момента.

— Тогава трябва да решим кой отива там и кой продължава към Миротворците — казва той. — Каква помощ ти трябва, Беатрис?

Този въпрос ме стъписва, както и изражението му. Той гледа на мен като на равен. Говори ми, сякаш съм му равна. Или ме е признал за зряла личност, или е приел, че вече не съм негова дъщеря. Второто е по-вероятно и по-болезнено.

— Всички, които могат и имат волята да използват оръжие — казвам. — И не се страхуват от високо.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И СЕДМА

Основните сили на Ерудитите и Безстрашните са съсредоточени в сектора на Аскетите в града. Колкото повече се отдалечаваме от него, толкова по-малка е вероятността да срещнем някакви трудности.

Не ми се наложи да решавам кой точно да дойде с мен. Кейлъб беше очевидният избор, тъй като е наясно с по-голямата част от плана на Ерудитите. Маркъс настоя да се присъедини, въпреки възраженията ми, защото умее да работи с компютри. А баща ми се държи така, сякаш неговото място е предрешено още от самото начало.

Известно време наблюдавам как останалите тичат в противоположната посока — към безопасността, към Миротворците, — после им обръщам гръб и поемам към града, към мястото на военните действия. Стоим край релсите на влака, който ще ни води право към опасността.

— Колко е часът? — питам Кейлъб.

Той поглежда часовника си.

— Дванадесет и три.

— Трябва да пристигне всеки момент — казвам.

— Ще спре ли? — пита той.

Поклащам глава.

— Движи се бавно през града. Ще потичае известно време успоредно с вагона, после се мятаме вътре.

Да скоча на влака в движение сега ми се вижда нещо лесно, съвсем естествено. За тях няма да е просто, но е късно за отстъпление. Поглеждам през лявото си рамо и виждам светлината на локомотива да сияе в злато на фона на сивите сгради и шосета. Когато приближава и става все по-голяма, се вдигам на пръсти. Накрая локомотивът преминава покрай мен и аз се затичвам. Щом забелязвам отворен вагон, ускорявам, за да се изравня с него, вкопчвам се в дръжката от лявата страна и се мятам вътре.

Кейлъб подскача, пада тежко вътре и се претъркулва на една страна, после помага на Маркъс. Баща ми се мята по очи и се

оттласква с крака напред. Те влизат навътре, но аз оставам до вратата, хваната за дръжката, и наблюдавам как градът препуска пред мен.

На мястото на Джанийн бих изпратила повечето войници на Безстрашните при входа над Ямата, пред стъклената сграда. Значи ще бъде по-разумно да минем през задния вход, за което се налага да скочим от покрива.

— Предполагам, вече съжеляваш, че си избрала Безстрашните — обажда се Маркърс.

Изненадана съм, че баща ми първи не зададе този въпрос, но и той като мен сега рее поглед над града. Влакът минава покрай територията на Ерудитите, която тъне в мрак. Отдалече изглежда мирна и спокойна. Между стените на тяхната централа сигурно също е спокойно. Далече от сблъсъка и всичко онова, в чиято основа са те.

Поклащам глава.

— Дори след като лидерите на твоята каста решиха да участват в заговор за сваляне на правителството? — просъсква Маркърс.

— Трябваше да овладея някои умения.

— Като това да бъдеш безстрашна ли? — тихо пита баща ми.

— Как да бъда жертвоготовна — отвръщам. — Понякога това е едно и също нещо.

— Затова ли на рамото ти е татуиран символът на Аскетите? — обажда се Кейлъб.

Мога да се обзаложа, че в очите на баща ми се мярка усмивка.

Усмиввам се леко и кимвам:

— А на другото е символът на Безстрашните.

Стъклената сграда отразява слънчевите лъчи и ги насочва право в очите ми. Изправям се, хванала дръжката край вратата за опора. Почти пристигнахме.

— Когато ви кажа, скачате колкото се може по-бързо — нареждам.

— Да скачаме? — повтаря Кейлъб. — Намираме се на седем етажа от земята, Трис.

— Върху покрива — уточнявам. И като забелязвам смаяното му изражение, добавям: — Затова му викат изпитание на храбростта.

Половината от храбростта е гледната точка. Когато за първи път скочих от движещ се влак, това бе едно от най-трудните неща в живота ми дотогава. Сега ми прилича на детска игра, защото през последните

няколко седмици преодолях толкова трудности, колкото другите хора не срещат за цял живот. Нито една от тях обаче не може да се сравни с онова, което се каня да направя в лагера на Безстрашните. Няма съмнение, че ако оцелея, ще се изправя пред още по-големи предизвикателства. Като това да остана безкастова — нещо, което дори не можех да си представя досега.

— Татко, ти си пръв — казвам и отстъпвам назад, за да може той да застане на самия край на вагона. Ако двамата с Маркърс са първи, мога да преценя кога разстоянието между влака и покрива ще бъде най-късо. Надявам се двамата с Кейлъб да се прехвърлим успешно над по-широката празнина, защото сме по-млади. Налага се да поема този риск.

Железопътната линия прави завой и когато се изправя успоредно на покрива, аз изкрещявам:

— Скачай!

Баща ми свива колене и се отгласква напред. Не чакам да разбере дали е успял. Тласкам Маркърс напред и викам пак:

— Скачай!

Баща ми се приземява толкова близо до ръба на покрива, че дъхът ми спира. Той сяда върху чакъла, а аз изтласквам Кейлъб пред себе си. Брат ми застава на края на вагона и се хвърля напред, без да съм му казала. Правя няколко крачки назад, за да си осигуря летящ старт и се мятам от вагона точно преди да подмине края на покрива.

За миг увисвам в празното пространство, после краката ми се удрят в бетона и аз политам настрани, далече от ръба на покрива. Коленете ме болят, а ударът разтърсва тялото ми и раненото рамо започва да пулсира. Сядам, дишайки тежко, и се оглеждам наоколо. Кейлъб и баща ми стоят на самия ръб и държат здраво ръцете на Маркърс. Той не е успял да се приземи на покрива, но и още не е паднал.

Някъде дълбоко в мен едно злобно гласче нарежда: „Падни, падни, падни!“.

Но той не го прави. Баща ми и Кейлъб го измъкват отгоре. Ставам и си отупвам панталона. В главата ми се върти единствено мисълта за следващата крачка. Едно е да накараш някого да скочи от движещ се влак, съвсем друго е да го направи от покрива на висока сграда.

— Причината да попитам дали имате страх от високо е следващото, което ни предстои — казвам, отивайки до края на покрива. Дочувам провлачените им стъпки зад гърба си и стъпвам на самия ръб. Отдолу идва въздушно течение, което повдига ризата ми. Отправлям поглед към дупката в земята, от която ме делят седем етажа; притварям очи, когато вятърът духва в лицето ми. — На дъното има мрежа — продължавам, поглеждайки през рамо. И тримата изглеждат объркани. Още не могат да схванат какво искам от тях. — Не му мислете, просто скачайте! — заключавам.

Обръщам се и се накланям назад. При това движение губя равновесие. Падам като камък, очите ми са затворени, едната ръка е протегната встрани, за да почувствам вятъра. Старая се да отпусна максимално мускулите си, преди да се ударя в мрежата. Тя ми се вижда като бетонна плоча, когато я връхлитам с раненото рамо напред. Стискам зъби и се претъркулвам настрани към ръба, вкопчвам се в пилоната, за който е завързана и премятам единия си крак навън. Приземявам се на колене върху платформата, погледът ми е замъглен от сълзите.

Кейлъб изскимтява, когато мрежата се огъва под натиска на тялото му, а после се изпълва. Изправлям се с известна трудност.

— Кейлъб — изсъсквам, — насам!

Задъхан, той изпълзва до края на мрежата и се прекатурва през ръба, падайки тежко върху платформата. С намръщено лице, едва се изправя на крака и ме зяпва с отворена уста.

— Колко пъти... си правила... това? — пита с пресекиливо дишане.

— Сега ми е за втори път — казвам.

Той поклаща глава.

Когато баща ми пада върху мрежата, Кейлъб му помага от другата страна. Щом се изправя върху платформата, той се превива и повръща през ръба. Спускам се по стълбите и когато стигам дъното, чувам Маркърс да се удря със стон в мрежата.

Пещерата е празна, а коридорите се губят в мрака.

Джанийн се е постарала да изглежда така, сякаш в лагера на Безстрашните няма жива душа, с изключение на войниците, които изпрати да охраняват компютрите. Открием ли войниците, ще намерим

и компютрите. Поглеждам през рамо. Маркърс стои върху платформата, побелял като платно, но невредим.

— Значи това бил лагерът на Безстрашните! — казва той.

— Точно така — отговарям. — Е?

— Не съм и предполагал, че ще го видя някога — отговаря, а ръката му се плъзга по стената. — Не е нужно да се държиш толкова нападателно, Беатрис.

Никога досега не съм обръщала внимание колко са студени очите му.

— Имаш ли някакъв план, Беатрис? — обажда се баща ми.

— Да. — Истина е. Имам план, макар да не знам кога точно го измислих.

Също така не съм сигурна и че ще проработи. Но мога да разчитам на няколко неща: в лагера няма останали много от Безстрашните; те не се отличават с особен финес и аз ще направя всичко възможно, за да ги спра.

Тръгваме по осветен на всеки десет крачки коридор, който води към Ямата. Щом стигаме до първото осветено място, чувам изстрел и залягам на земята. Някой трябва да ни е забелязал. С пълзене се измъквам в тъмното. Огнена искра от изстрел просветва откъм вратата за Ямата.

— Всички добре ли са? — питам.

— Да — отговаря баща ми.

— Тогава остани на място!

Хуквам покрай стената. Лампите стърчат на известно разстояние от нея и точно под тях има тъмна ивица. Достатъчно дребна съм, за да се скрия в нея, ако се долепя до стената. Така мога да се промъкна до края на коридора и да изненадам охранителя, който стреля по нас, преди да успее да прати някой куршум в главата ми. Може би.

Едно от нещата, за които съм благодарна на Безстрашните, е, че ме обучиха да елиминирам страха.

— Които и да сте вие — разнася се вик, — предайте оръжието и вдигнете ръце!

Извързвам се настрани и прилепвам гръб към стената.

Тръгвам бързо с едното рамо напред, прехвърляйки единия крак пред другия, и присвивам очи, за да се ориентирам в полумрака.

Следващ изстрел раздира тишината. Стигам до последната лампа и застивам за миг в сенките, изчаквайки очите ми да се пригледят.

Едва ли ще победя в ръкопашен бой, но ако се придвижва достатъчно бързо, до схватка може и да не се стигне. С леки стъпки поемам към охранителя край вратата. На няколко крачки от него си давам сметка, че познавам тази тъмна коса, която винаги сияе, дори в почти непрогледен мрак и този тесен в основата нос.

Това е Питър.

Студ пропълзва по кожата ми, обгръща сърцето ми и потъва в стомаха.

Лицето му е напрегнато — той не е от сомнамбулите. Оглежда се, но погледът му минава високо над главата ми и се устремява далече напред. Щом продължава да мълчи, значи не е склонен да преговаря с нас; просто ще ни избие без повече въпроси.

Облизвам устни, минавам на спринт оставащото разстояние и замахвам с долната част на ръката. Ударът попада в носа му, той изпищява и вдига и двете си ръце към лицето. Тялото ми прелива от адреналин и когато подбелва очи, го ритам в слабините. Пада на колене, оръжието му изтрополява на земята. Сграбчвам го и опирам дуло в темето му.

— Защо си буден? — питам.

Той вдига глава. Аз зареждам куршум в цевта и въпросително извивам вежди.

— Лидерите на Безстрашните... оценили моите резултати и ме извадиха от симулацията — отговаря.

— Защото са установили, че ти вече притежаваш наклонности на убиец и съвестта няма да ти попречи да избиеш няколкостотин души — казвам. — Има логика.

— Аз не съм... убиец!

— Не познавам друг от Прямите, който да е такъв лъжец като теб. — Почуквам с дулото по черепа му. — Къде са компютрите, които контролират симулацията, Питър?

— Няма да ме застреляш.

— Защо хората постоянно подценяват характера ми? — продължавам тихо. — Въобразяват си, че като съм дребна, момиче и Дървена, не е възможно да бъда жестока. Но грешат.

Отмествам пистолета с няколко сантиметра наляво и стрелям в рамото му.

Писькът му изпълва коридора. От ръката му шурва кръв и той изпищява отново, опрял чело в пода. Пак насочвам пистолета към главата му, пренебрегвайки спазъма на вина в гърдите си.

— Сега, след като осъзна грешката си — казвам, — ще ти дам още един шанс да ми кажеш каквото те питам, преди да те прострелям на по-лошо място.

Има още нещо, на което мога да разчитам: Питър не е готов на саможертва.

Той извърща глава и втренчва блеснало око в мен. Зъбите му са се впили в долната устна и дъхът му излиза пресекливо. После на пресекулки си поема въздух. И пак пресекливо издишва.

— Те чуват всичко — процежда той през стиснатите зъби. — Ако ти не ме убиеш, те ще го направят. Единственият начин да ти кажа, е, ако ме измъкнеш оттук.

— Какво?

— Да ме... о-о-ох... вземеш със себе си — произнася с изкривено лице той.

— Искаш да те взема с мен? — повтарям. — Да взема човека, който се опита да ме убие?

— Точно така — изохква той. — Ако наистина искаш да откриеш онова, което ти трябва.

Това прилича на приемлив вариант, но не е. С всяка пропиляна минута, докато наблюдавам Питър и си припомням как беше завладял кошмарите ми и колко щети ми причини, поредните десетина Аскети умират от ръката на лишени от разум войници.

— Добре — казвам и едва не се задавам с тази дума. — Хубаво.

Дочувам стъпки зад гърба си. Без да отклонявам пистолета, поглеждам през рамо. Баща ми и другите двама приближават към нас.

Баща ми сваля ризата си с дълги ръкави. Отдолу носи сива тениска. Прикляква до Питър и увива дрехата около ръката му, завързвайки я стегнато. Докато притиска плата към кървящата рана на Питър, вдига поглед към мен и казва:

— Трябваше ли непременно да го простреляш?

Не отговарям.

— Понякога болката е за добро — спокойно отбелязва Маркъс.

Пред очите ми се появява образът му как стои пред Тобиас с колан в ръка и чувам кълтящия му глас. „Това е за твое добро.“ В продължение на няколко секунди не откъсвам поглед от него. Наистина ли го вярва? Звучи, сякаш е максима на Безстрашните.

— Да вървим! — казвам. — Ставай, Питър!

— Настояваш той да ходи? — пита недоумяващо Кейлъб. — Да не си полудяла?!

— Не съм го простреляла в крака, нали? — отвърщам. — Не. Е, тогава ще върви с нас. Къде отиваме, Питър?

Кейлъб помага на Питър да се вдигне на крака.

— В стъклената сграда — отговаря той с изкривено лице. — На осмия етаж.

И ни повежда към вратата.

Пристъпвам, потъвайки в грохота на водата и синьото сияние на Ямата. Сега тя е пуста, каквато никога не съм я виждала. Оглеждам стените, търсейки някакви признаци на живот, но не забелязвам нито движение, нито фигури, стаени в сенките. Въпреки това, държа пистолета в готовност и тръгвам по пътеката, която води към стъкления покрив. От тази пустота по гърба ми полазват тръпки. Напомня ми безкрайното поле в моя кошмар с враните.

— Кое ти дава право да стреляш по хората? — пита баща ми, докато ме следва по пътеката. Минаваме покрай ателието за татуировки. Къде ли е Тори сега? Ами Кристина?

— Точно сега не му е времето за дебат по етика — отговарям.

— Напротив, сега е идеалното време — настоява той. — Скоро ще ти се отвори случай да застреляш още някого и ако не осъзнаеш...

— Какво да осъзная? — питам, без да се обръщам. — Цената на всяка пропиляна секунда се измерва със смъртта на още един от Аскетите и превръщането на поредния от Безстрашните в убиец. Това вече го осъзнах. Сега е твой ред.

— Има правилен начин, по който да постигаш всичко.

— Какво те кара да мислиш, че знаеш кой е той? — казвам.

— Моля ви, престанете да се карате — прекъсва ни Кейлъб с укорителен глас! — Сега имаме по-важна работа.

Продължавам да се катеря нагоре с пламнали страни.

Само преди няколко месеца не бих дръзнала да се опълча на баща си. Може би и преди няколко часа също не бих го направила. Но

нещо се промени, когато застрелях майка ми. И когато отведоха Тобиас.

Дочувам пъшкането и пухтенето на баща ми през шума на бързея. Бях забравила, че е по-възрастен от мен и че неговият скелет вече не може да удържа тежестта на тялото.

Преди да изкача металните стъпала, които ще ме отведат над стъкления покрив, се притаявам в мрака и наблюдавам светлите петна, образувани от слънчевите лъчи по стените на Ямата. Изчаквам така, докато сенки не закрийт тези светли петна и изчислявам кога ще се появи следващата сянка. Охраната се придвижва на всяка минута и половина, стои на място дванайсет секунди, после продължава.

— Там горе има въоръжени мъже. Щом ме видят, ще ме убият, стига да им се удаде случай — тихо казвам на баща ми. Търся с поглед очите му. — Да ги оставя ли да го направят?

Той ме наблюдава мълчаливо в продължение на няколко секунди.

— Върви — казва накрая — и нека Бог ти помага!

Предпазливо изкачвам стъпалата и спирам малко преди главата ми да се подаде над тях. Чакам, наблюдавайки движението на сенките. Когато една от тях спира, пристъпвам нагоре, насочвам пистолета и стрелям.

Куршумът не уцелва охранителя. Забива се в стъклото под него. Стрелям отново и залягам, докато куршумите чаткат по пода около мен. Слава богу, че стъкленият покрив е брониран срещу куршумите. Иначе щеше да се пръсне, аз да се проваля долу и да умра.

Един охранител по-малко. Стискам зъби и опирам ръка в покрива, търсейки с поглед следващата си мишена през стъклото. Насочвам пистолета и стрелям срещу охранителя, който тича срещу мен. Куршумът го уцелва в ръката. За щастие това е ръката, с която стреля, защото захвърля пистолета настрани и се подхлъзва.

Цялото ми тяло се тресе. Мятам се през отвора на покрива и докопвам изпуснатия пистолет преди него. Покрай главата ми просъсква куршум, толкова е близо, че развява кичури от косата ми. Прехвърлям дясната си ръка през срещуположното рамо, преодолявайки изгарящата болка, която подпалва цялото ми тяло, и стрелям три пъти зад мен. По някакво чудо единият куршум уцелва охранителя отзад. В очите ми бликват сълзи от болка, които не съм

способна да овладея. Току-що разкъсах шевовете на раната си. Сигурна съм.

Насреща се появява друг охранител. Хвърлям се по корем и насочвам и двата пистолета с опрени върху пода ръце. Целя се право в черната точка, която е дулото на пистолета му.

После става нещо неочаквано. Той прави знак с глава. Показва ми да се разкарам.

Трябва да е Дивергент.

— Чисто е! — провиквам се.

Охранителят се втурва към залата на зоната на страха и изчезва.

Бавно се изправям на крака, притискайки дясната си ръка към гърдите. Зрителното ми поле се стеснява и вече не виждам нищо друго, освен целта отпред. Ще тичам по тази тясна пътека и няма да спра, нито ще мисля за друго, докато не стигна края.

Подавам единия пистолет на Кейлъб и затъквам другия в колана си.

— Според мен двамата с Маркълс трябва да останете тук с него — казвам, сочейки с глава Питър. — Той само ще ни забави. Погрижи се никой да не ни проследи.

Моля се да не разбере какво точно целя — да го задържа тук, за да е в безопасност. Нищо, че е готов с радост да пожертва живота си за каузата. Кача ли се в стъклената сграда, може би никога вече няма да се върна обратно. Най-доброто, на което се надявам, е да унищожа симулацията, преди да ме екзекутират. Кога се реших да предприема тази самоубийствена мисия? Защо взимането на това решение не беше трудно за мен?

— Няма как да стоя тук безучастно, докато си горе и рискуваш живота си — отговаря Кейлъб.

— Трябваш ми тук — отговарям.

Питър се свлича на колене. Лицето му лъщи от пот.

Замалко да го съжаля. После обаче се сещам за Едуард и превръзката, с която нападателите ми завързаха очите, и съчувствието прераства в омраза. Кейлъб най-накрая кимва в знак на съгласие.

Приближавам един от повалените охранители и му взимам оръжието. Опитвам се да гледам встрани от смъртоносната рана. Сърцето ми бие до пръсване. Не съм яла, не съм спала, не съм успяла да се наплача на воля, нито да изкрещя болката си, не съм спирала

ните за миг. Прехапвам устни и се устремявам към асансьорите отдясно. Осми етаж.

Щом вратата на асансьора се затваря зад мен, облягам глава на стъклената стена, заслушана в пиюкането, което отбелязва всеки следващ етаж.

Поглеждам бегло баща си.

— Благодаря ти, че закриляш Кейлъб — проговаря той. — Беатрис, аз...

Асансьорът стига осмия етаж и вратата се отваря. Охраната вече е с насочени пистолети, погледите им са празни. Разтварям широко очи и се хвърлям по корем, когато стрелбата започва. Чувам как куршумите се удрят в стъклото. Охранителите се свличат на пода, единият е още жив и стене, останалите бързо гаснат. Баща ми се е надвесил над тях и се цели с пистолета.

Дочувам тичащи стъпки и неуверено се изправям на крака. Още охранители прииждат по коридора отляво. Ако съдя по свършения синхрон, в който движат краката си, и те са контролирани от симулацията. Мога да избягам по десния коридор, но след като идват отляво, значи компютрите са там. Хвърлям се на земята между телата на двамата, които баща ми току-що е застрелял, и се опитвам да лежа неподвижно.

Баща ми изскача от асансьора и хуква по десния коридор, увеличайки преследвачите след себе си. Стискам зъби, за да не се разкрещя след него. Този коридор рано или късно ще свърши.

Опитвам се да сниша глава, за да не видя онова, което предстои, но ми е невъзможно. Надничам иззад гърба на поваления охранител. Баща ми стреля през рамо по ония, които го преследват, но не е достатъчно бърз. Единият от тях го уцелва в корема и той простенва толкова високо, че усещам стенанието му да откънтява в гърдите ми.

Баща ми се хваща за корема, раменете му се удрят в стената и той отново стреля. След това пак. Войниците са в симулация; те продължават да се движат, дори когато куршумите ги уцелват; вървят, докато сърцата им не откажат да бият, но въпреки това, не стигат до баща ми. Кръвта блика между пръстите му и лицето му постепенно губи цвят. Още един изстрел и последният охранител е повален.

— Татко! — произнасям. Искам да изкрещя, но от гърдите ми излиза само хриптене.

Той се свлича на пода. Очите ни се срещат, сякаш разстоянието между нас няма никакво значение.

Устните му се разтварят, като че иска да каже нещо. После брадичката му опира в гърдите и тялото му се отпуска.

Очите ми смъдят, чувствам немощ и не мога да се вдигна; от миризмата на пот и кръв ми се гади. Иска ми се просто да отпусна глава на пода и всичко да свърши. Искан да заспя и никога повече да не се събудя.

Но преди малко казах самата истина на баща си — всяка пропиляна секунда означава смъртта на още един от Аскетите. Сега ми остана да свърша само още едно нещо на този свят. Да унищожа симулацията.

Вдигам се и се втурвам по коридора, озъртайки се наляво и надясно. Отпред има само една врата. Отварям я.

Отсрещната стена е съставена изцяло от монитори, всеки от тях стъпка широк и стъпка висок. Има ги с десетки и всеки показва различна част от града. Оградата. Цитаделата. Улиците в сектора на Аскетите, сега гъмжащи от войници на Безстрашните. Партерът на сградата под нас, където Кейлъб, Маркъл и Питър чакат да се върна. Това е стената на всичко онова, което някога съм виждала; всичко онова, което някога съм научила.

Върху един от екраните, вместо образ, е изписан някакъв код. Минава много по-бързо през екрана, не мога да го разчета. Това е симулацията; кодът ѝ е вече завършен — неразгадаема поредица от команди, които имат хиляди различни цели.

Пред екраните има бюро и стол. На стола седи войник от Безстрашните.

— Тобиас! — изричам.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ОСМА

Главата на Тобиас се обръща и тъмните му очи се преместват върху мен. Свъсва вежди. Изправя се. Изглежда объркан. Насочва пистолета си.

— Хвърли оръжието! — казва.

— Тобиас — повтарям настоятелно, — ти си в симулация.

— Хвърли оръжието! — продължава той. — Или ще стрелям.

Според Джанийн той вече не ме познава. Но тя каза, че симулацията превръща неговите приятели във врагове. Ще ме застреля, ако се наложи.

Оставям пистолета до краката си на пода.

— Хвърли оръжието! — изкрещява Тобиас.

— Вече го направих — отговарям. Някакво тъничко гласче в главата ми напява, че той нито ме чува, нито ме вижда, нито ме разпознава. Сякаш пламъци пърлят клепачите ми отвътре. Не мога просто да стоя тук и да позволя да ме застреля.

Втурвам се към него и го сграбчвам за китката. Чувствам как шават мускулите му, докато дърпа спусъка и навеждам глава точно навреме. Куршумът се забива в стената отзад. Ахвам от изненада, ритам го в ребрата и извивам китката му с всичка сила. Той изпуска пистолета.

Ясно ми е, че не мога да надвия Тобиас. Но трябва да унищожа компютъра. Навеждам се да грабна пистолета, но още преди да го докосна, той ме сграбчва и извива ръката ми зад гърба.

Вглеждам се в тъмните му объркани очи, миг преди да забие юмрук в челюстта ми. Главата ми отскача встрани и аз се превивам. Вдигам ръце да предпазя лицето си. Не трябва да падам, иначе ще ме ритне и ще стане по-лошо, много по-лошо. Блъсвам с пета пистолета далече зад гърба си, да не може да го стигне; после, без да обръщам внимание на болката в челюстта, го ритам в стомаха.

Той хваща крака ми и го дръпва към себе си. Стоварвам се на пода върху рамото си. От болката ми причернява. Опитвам се да го

погледна. Той изнася крак назад, сякаш се кани да ме ритне. Изправям се на колене и протягам ръка към пистолета. Не знам какво ще правя с него. Не бих могла да застрелям Тобиас. Не мога да го направя, невъзможно. Него, истинския, все още го има там някъде, дълбоко скрит.

Той ме сграбчва за косата и ме влечи по пода. Посягам на свой ред и го стискам за китката. Но той е прекалено силен и челото ми се удря в стената.

Него все още го има там някъде.

— Тобиас! — проронвам.

Дали наистина хватката му се отпусна? Извивам тяло и го ритам, кракът ми улучва бедрото. Когато косата ми се изплъзва между пръстите му, се хвърлям към пистолета и дланта ми притиска студения метал. Преобръщам се по гръб и насочвам оръжието към него.

— Тобиас — казвам, — знам, че си още тук!

Ако наистина е така обаче, едва ли щеше да се втурне към мен с намерението този път вече да ме убие.

Главата ми пулсира. Изправям се на крака.

— Тобиас, моля те! — умолявам го. Направо съм жалка. Сълзите стоплят лицето ми. — Моля те, погледни ме! — Той тръгва към мен, движенията му са заплашителни, бързи, мощни. Пистолетът се тресе в ръцете ми. — Моля те, погледни ме, Тобиас, моля те!

Дори когато се мръщи свирепо, очите му изглеждат замислени. Спомням си как устните му се извиват в усмивка.

Не съм способна да го убия. Не знам дали го обичам; дори да е така, не съм сигурна защо. Но знам със сигурност какво би направил, ако ролите ни са разменени. Вярвам, че нищо не е толкова ценно, та да си струва да го убия заради него.

Това съм го преживявала и преди — в зоната на страха, когато с пистолет в ръка стоях пред любимите си хора, а някакъв глас ми нареждаше да ги застрелям. Тогава предпочетох аз да умра. Не си представям как същият избор би ми помогнал сега обаче. Просто знам, уверена съм, че това е правилното решение и в момента.

Баща ми казва — обичаше да казва, — че има някаква непреодолима сила в саможертвата.

Обръщам пистолета с дулото към мен и го слагам в дланта на Тобиас.

Той опира цевта в челото ми. Сълзите ми са пресъхнали.

Въздухът, който докосва страните ми, е студен. Протягам ръка и я опирам в гърдите му, за да почувствам биенето на сърцето му. Поне това е останало непокътнато от истинския Тобиас.

Куршумът влиза в цевта. Може би няма да ми е по-трудно да го оставя да ме застреля сега, отколкото беше в зоната на страха; отколкото е в моите кошмари. Сигурно ще се чуе изстрел, после светлината ще угасне и аз ще се озова в някакъв друг свят. Стоя неподвижно и чакам.

Дали ще ми бъде опростено всичко онова, което сторих, за да стигна дотук?

Не знам. Не знам. Моля се.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА

Изстрел не последва. Той продължава да ме гледа все така злобно, но не помръдва. Защо не ме застреля? Сърцето му блъска срещу дланта ми. Моето също се мята неистово. Той е Дивергент. Може да преодолее и тази симулация. Която и да е симулация.

— Тобиас — казвам, — това съм аз!

Правя крачка напред и го прегръщам. Тялото му продължава да стои като вкаменено. Но сърцето му ускорява ритъма. Усецам го с бузата си. Приглушени удари, които бият близо до ухото ми. Още един глух звук — пистолетът пада на пода. Той сграбчва раменете ми — прекалено силно и отривисто, пръстите му се забиват в раната, където доскоро беше куршумът. Изкрещявам, когато ме блъска назад. Сигурно иска да ме убие по някакъв особено мъчителен начин.

— Трис! — казва и това е отново той. Устата му се залепя за моята.

Ръцете му ме прегръщат, той ме вдига високо и ме притиска до гърдите си; пръстите му се сключват на гърба ми. Лицето и вратът му са мокри от пот; тялото му се тресе, а моето рамо гори от болка, но на мен не ми пука, не ми пука, не ми пука.

Най-накрая ме пуска на пода и се втренчва в мен, пръстите му галят челото ми, веждите, страните, устните.

От гърдите му се откъсва нещо като ридание, въздишка и стон и той отново ме целува. Очите му блестят от сълзите. Не съм очаквала някога да видя как Тобиас плаче. Става ми болно.

Притискам се към гърдите му и се разридавам, заровила лице в ризата му. Пулсирането в главата ми се усилва, болката в рамото се връща и имам чувството, че тялото ми натежава двойно повече. Облягам се на него и той ме подкрепя.

— Как го направи? — питам.

— Представа нямам — отговаря. — Просто чух гласа ти.

След няколко секунди се сецам защо съм дошла тук. Отдръпвам се, изтривам страните си с опакото на ръката и се обръщам към

мониторите. Забелязвам един, който показва позната чешмичка. Спомням си, че Тобиас се държеше като истински параноик, докато ругаех Безстрашните точно на това място. И не сваляше поглед от стената над фонтанчето. Сега вече знам защо.

Двамата с Тобиас стоим пред мониторите в продължение на няколко секунди. Досещам се какво мисли в момента, защото и в моята глава се върти същото: как е възможно нещо толкова малко да контролира толкова много хора.

— Аз ли контролирах симулацията? — пита той.

— Не съм сигурна дали я контролираше, или просто я следеше — казвам. — Така или иначе тя е вече завършена. Нямам представа какво е направила Джанийн, но симулацията работи самостоятелно.

Той поклаща глава.

— Това е... невероятно! Ужасно, зловещо... и невероятно!

Долавям движение върху един от екраните и виждам брат си, Маркърс и Питър на първия етаж на сградата. Заобиколени са от войници на Безстрашните, всичките в черни дрехи и въоръжени.

— Тобиас! — произнасям отчетливо. — Сега!

Той се втурва към монитора на компютъра и почуква с пръст върху екрана няколко пъти. Сега не мога да следя какво точно прави. Интересува ме единствено брат ми. Той е изпънал ръка пред себе си с насочен пистолет — същия, който му дадох, сякаш е готов да стреля всеки момент. Прехапвам устни. „Не стреляй!“ Тобиас докосва екрана още няколко пъти, изписвайки букви, които нямат никакъв смисъл за мен. „Не стреляй!“

Виждам огнена линия — искра, лумнала от дулото на един от пистолетите — и ахвам. Брат ми, Маркърс и Питър се повалят на земята с ръце над главите. След миг и тримата се размърдват и аз разбирам, че са още живи. Войниците на Безстрашните настъпват. Черен грозд около брат ми.

— Тобиас — казвам.

Той пак докосва екрана и всички на първия етаж замръзват по местата си.

Ръцете им безволно се отпускат.

После Безстрашните отново се раздвижват, главите им се въртят във всички посоки, те захвърлят оръжието си, устите им се разтварят

така, сякаш крещят, блъскат се един друг, някои падат на колене, стиснали главите си в ръце, и се люлеят напред-назад, напред-назад.

Напрежението в гърдите ми отслабва и аз сядам с въздишка.

Тобиас се е надвесил над компютъра и сваля гърба на кутията.

— Трябва да се добера до базата данни — казва, — иначе просто пак ще стартират симулацията.

Наблюдавам безумието, което цари върху мониторите. Сигурно същото се случва и по улиците. Оглеждам екраните един по един, търсейки сектора на Аскетите в града. Показва го само един монитор — на най-долния ред в ъгъла на стаята. На него Безстрашните стрелят едни срещу други, блъскат се, пищят — истински хаос. Облечени в черно мъж и жена падат на земята. Хора се разбягват в различни посоки.

— Пипнах ги! — обявява Тобиас и вдига компютърния харддиск. Това е само парче метал с големината на дланта му. Той ми го подава и аз го пъхам в джоба си.

— Трябва да се махаме оттук — казвам, изправям се и посочвам екрана вдясно.

— Наистина. — Той ме прегръща през раменете. — Ела!

Тръгваме заедно по коридора и завиваме зад ъгъла. Асансьорът ми припомня за баща ми. Не мога да се удържа и се оглеждам за тялото му.

Виждам го на пода до асансьора, обкръжено от телата на неколцина охранители. От устата ми излиза приглушен писък. Извъръщам очи. В гърлото ми се надига жлъчка и аз повръщам срещу стената.

За миг имам чувството, че всичко в мен се срива; приклякам край тялото и дишам през устата, за да не усещам мириса на кръв. Притискам устните си с длан, за да заглуша риданията. Още пет секунди. Още само пет секунди слабост, после ще стана на крака. Една, две. Три, четири.

Пет.

Смътно си давам сметка какво ме заобикаля. Отначало има асансьор, после зала от стъкло и полъх на студен въздух. Тълпа крещящи войници на Безстрашните, облечени в черно. Оглеждам се за Кейлъб, но никъде не виждам лицето му, не и докато не излизаме от стъклената сграда на слънчева светлина.

Кейлъб се втурва към мен, когато излизам от вратата, аз политам към него. Той ме хваща здраво.

— Татко? — произнася само. Само поклащам глава.

— Хубаво — казва, като едва не се задавя с тази дума. — Той би искал да стане точно така.

През рамо виждам Тобиас да спира насред крачка. Цялото му тяло се вдървява и той впива очи в Маркърс. В бързината да унищожа симулацията съм забравила да го предупредя.

Маркърс пристъпва към него и прегръща сина си. Тобиас продължава да стои като вкопан в земята, ръцете му остават отпуснати край тялото, лицето е безизразно. Забелязвам как адамовата му ябълка подскача, той е вперил поглед някъде нагоре.

— Сине! — въздиша Маркърс.

Тобиас изкривява лице.

— Ей, ти! — провиквам се, като се дръпвам от Кейлъб.

Още помня как коланът на Маркърс се усука около китката ми в зоната на страха на Тобиас. Втурвам се между двамата, блъскайки Маркърс назад. — Ей! Махни се от него!

Усещам дъха на Тобиас във врата си — той излиза на къси остри тласъци.

— Стой далече от него! — просъсквам.

— Беатрис, какви ги вършиш?! — възкликва Кейлъб.

— Трис! — тихо проговаря Тобиас.

Маркърс ме поглежда възмутено, но на мен този поглед ми се вижда доста престорен — очите му са прекалено разширени и устата му е твърде широко разтворена. Ако има начин да изтрия това изражение от лицето му, бих го направила.

— Не всички статии на Ерудитите са пълни с лъжи — казвам, присвивайки очи срещу Маркърс.

— Какви ги говориш? — тихо се обажда той. — Не знам с какво са ти напълнили главата, Беатрис, но...

— Единствената причина да не те застрелям досега е, че именно той трябва да направи това — отговарям. — Стой далече от Тобиас, или ще си променя решението!

Ръцете на Тобиас се плъзгат по моите и ги стискат здраво. Маркърс няколко секунди издържа на погледа ми. Очите му пак

приличат на черни дупки също като в зоната на страха на Тобиас. После Маркърс отклонява поглед.

— Трябва да вървим — колебливо произнася Тобиас. — Влакът ще пристигне всеки момент.

Вървим по коравата земя към железопътната линия. Тобиас е стиснал здраво челюсти и гледа право пред себе си. Чувствам внезапен пристъп на разкаяние. Може би трябваше да го оставя сам да се разбере с баща си.

— Съжалявам — проронвам тихо.

— Няма за какво да съжаляваш — отвърща той и взема ръката ми в своята. Пръстите му още треперят.

— Ако вземем влака в обратната посока, може да отидем на територията на Миротворците — казвам. — Натам тръгнаха всички оцелели.

— Ами Прямите? — пита брат ми. — Според вас те какво ще направят?

Нямам представа как биха реагирали Прямите на нападението. Те не биха подкрепили Ерудитите — никога не биха направили скришом подобно нещо. Но също така може и да не се обявят срещу тях.

Стоим няколко минути край релсите, докато дойде влакът. През това време Тобиас ме вдига на ръце, защото не чувствам краката си. Скланям глава на рамото му, поемайки с пълни гърди аромата на неговата кожа. Откакто ме спаси от нападателите, винаги свързвам уханието на кожата му със закрила. Дори сега, колкото по-дълго го вдишвам, толкова по-защитена се чувствам.

Голата истина обаче е, че няма как да се почувствам в безопасност, докато Питър и Маркърс са с нас. Опитвам се да не гледам в тяхната посока, но усещам присъствието им, сякаш някой е метнал одеяло върху главата ми. По ирония на съдбата трябва да продължа напред заедно с ония, които мразя, докато любимите ми хора останаха мъртви зад мен.

Мъртви или превърнати в убийци. Къде ли са Кристина и Тори сега? Дали скитат из улиците, изгарящи от чувството за вина заради онова, което са извършили? Или са обърнали оръжието си срещу онези, които ги принудиха да го направят? А може би самите те са вече мъртви. Ще ми се да знаех.

Но в същото време ми се иска никога да не разбера това.

Ако е все още жива, Кристина ще открие тялото на Уил. Срещнем ли се пак с нея, нейните опитни очи на Пряма ще прозрат, че аз съм го убила. Знам това, вината ме смазва и души, ето защо трябва да я забравя. Принудена съм да я забравя.

Влакът пристига и Тобиас ме пуска на земята, за да мога да се кача. Затичвам се покрай вагона, после се мятам настрани и падам вътре върху лявата си ръка. Пропълзявам далече от вратата и се облягам на стената. Кейлъб сяда насреща ми, а Тобиас — до мен, образувайки преграда между тялото ми и Питър и Маркърс. Моите врагове. Неговите врагове.

Влакът потегля и аз гледам към града зад нас. Той се смалява все повече, докато пред нас не се показва краят на железопътната линия, появяват се лесе и поля, които бях твърде малка да оценя, когато ги видях за първи път. Добротата на Миротворците ще ни утеши за известно време, но не може да останем завинаги при тях. Скоро Ерудитите и подкупните лидери на Безстрашните ще започнат да ни търсят и ние ще трябва да продължим напред.

Тобиас ме притиска към себе си. Допираме глави и колене и създаваме само наше си пространство; то ни предпазва от онези, които причиняват смут в душите ни; дъхът ни се смесва, докато вдишваме и издишваме.

— Родителите ми загинаха днес — казвам.

Но макар да го изричам гласно и въпреки че е истина, това не ми звучи реално.

— Умряха, за да спасят мен — продължавам. Това е важно.

— Те са те обичали — отвърща Тобиас. — И според тях това е бил най-добрият начин да ти го покажат.

Кимвам, очите ми проследяват линията на челюстта му.

— Ти самата едва не умря днес — продължава той. — За малко да те застрелям. Ти защо не стреля срещу мен, Трис?

— Невъзможно беше да го направя — отговарям. — Все едно да бях застреляла самата себе си.

В погледа му има болка, той се навежда толкова близо към мен, че устните му ме докосват, докато говори.

— Трябва да ти кажа нещо — казва.

Прокарвам пръсти по изпъкналите жили на ръката му и го поглеждам.

— Може би съм влюбен в теб. — Той леко се усмихва. — Но все пак ще изчакам да се уверя, че наистина е така.

— Много разумно от твоя страна — отвърщам на усмивката му. — Трябва да открием някакъв лист, за да можеш да изготвиш списък с плюсовете и минусите.

С тялото си усещам смеха му, носът му се плъзга по челюстта ми, устните му се притискат в кожата зад ухото ми.

— А може вече да съм сигурен — казва. — Просто не искам да те плаша.

Засмивам се кратко.

— Ти си знаеш.

— Добре тогава! — обявява той. — В такъв случай те обичам.

Целувам го, докато влакът навлиза в непознатата неосветена територия. Целувам го колкото ми душа иска, може би по-дълго, отколкото е редно, защото брат ми седи насреща, само на крачка от нас.

Бъркам в джоба си и вадя харддиска с базата данни на симулацията. Въртя го в ръце. Той улавя гаснещите лъчи и ги отразява. Очите на Маркъс алчно следят движенията ми.

„Не сме в безопасност — казвам си. — Все още не.“

Притискам харддиска към гърдите си, отпускам глава на рамото на Тобиас и се опитвам да заспя.

Кастите на Аскетите и на Безстрашните са унищожени. Техните членове са се пръснали в различни посоки. Сега не се различаваме от безкастовите. Не знам какъв ще бъде животът ни отгук нататък; без собствена каста той изглежда сиротен като листо, откъснато от дървото, давало му сила и опора. Ние сме изгубени хора; оставихме всичко зад гърба си. Вече нямам нито дом, нито път в живота, нито сигурност. Вече не съм нито Трис, жертвоготовната, нито Трис, безстрашната.

Предполагам, че сега трябва да стана повече и от двете.

БЛАГОДАРНОСТИ

Благодаря ти, Боже, за Сина Твой и за Твоето благоволение към мен, което ми е непонятно.

Благодаря също на: Джоана Стампфел-Волпе, моя страхотен агент, която работи здраво от всеки друг — твоята доброта и щедрост продължават да ме изумяват; Моли С Нийл, позната още и като редактора чудо — не зная как успяваш да съчетаеш точния усет на редактор с толкова голямо сърце, но ти притежаваш и двете. Такава късметлийка съм хора като вас двете да са на моя страна.

Катрин Теджен, отговорна за великолепия печат. Барб Фицеимънс, Ейми Райън и Джоел Типи, създали тази красива и въздействаща корица. Брена Францита, Ейми Винчези и Дженифър Страда, съответно мой отговорен редактор, художествен редактор и коректор, известни още и като нинджите — граматика/пунктуация/оформление — работата ви е толкова съществена. Фантастичните директори маркетинг и реклама Сюзън Дейлиън, Пати Росати, Колийн О'Конъл и Санди Ростън; Алисън Верост, мой издател и на всички останали от маркетинг отдела и редакторския екип.

Джийн Маккинли, Алфа Уонг и останалите от екипа за авторски права, направили възможна появата на моята книга на толкова много езици, на които едва ли някога бих могла да я прочета, както благодаря и на чуждестранните си издатели, дали дом на книгата ми. На производствения екип от „Харпър медия аудио и електронни книги“ за неуморната им работа. На великолепните разпространители и търговци, допринесли толкова много за книгата ми и които, както дочух, обичат Фор не по-малко от мен самата. Както и на всички останали от „Харпър Колинс“, подкрепили моята книга — давам си сметка, че за такава работа е нужно цяло село и се радвам да живея във вашето.

Нанси Кофи, литературен агент легенда, за това, че повярва в моята книга и ме посрещна толкова топло. Поя Шахбазин, заради договарянето на филмовите права и това, че подкрепя моите

пристрастия към Top Chef. Шопа Сълий, Браян Боулдъри и Айрел Кърди, моите преподаватели, които ми помогнаха решително да подобря писането си. Дженифър Ууд, моят другар в писането, за нейните вещи умения в провокирането на идеи. Съмая Дауд, Вероника Петин-Джил, Кейти Бради, Дебора Дриза, Лара Ерлих и Абигейл Шмит, моите първи читатели и критици, за техните бележки и ентузиазъм. Нелсън Фич за снимките, които ми направи и че беше толкова добронамерен.

На моите приятели, които са плътно до мен, дори когато съм унила и затворена. Майк, заради житейския опит, който ми предаде. Ингрид и Карл, сестра ми и брат ми, за неизчерпаемата любов и въодушевление, и Франк, че сподели с мен толкова трудни моменти — вашата подкрепа означава за мен много повече, отколкото може да предположите. И Барбара, моята майка, която винаги ме е поощрявала да пиша, още преди някой от нас да се увери, че от това ще излезе нещо.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.